DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KAZANOVA

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 3

T L SWAN

KİMSE ELLIOT MILES KADAR DİKKAT DAĞITICI DEĞİLDİ... İŞİN KÖTÜ TARAFI, O BUNUN TAMAMEN FARKINDAYDI.

Bu hayatta en sevdiğim hobim Elliot Miles'ı çileden çıkarmaktı. Patronumun yakışıklı yüzünü görmek bile alaycılığımı tetikliyordu. Kazanova unvanını nasıl kazandığını hiç bilmiyordum, eğer milyonlarca kadın onu bu kişiliğiyle istiyorsa, ben nerede yanlış yapıyordum?

Aşkta şanssız olduğum için sahte isimle bir flört uygulamasına kaydolup adı Edgar olan bir adamla sohbet etmeye başladım. Edgar benim tipim değildi ve dünyanın diğer ucunda yaşıyordu ama buna rağmen arkadaşlık kurmayı başardık. Konuştuk, güldük ve zamanla birbirimize güvenmeyi öğrendik.

Ancak son zamanlarda işyerinde bir şeyler tuhaflaştı. Elliot... çok dikkatli davranmaya başladı. Gözleri olması gerekenden daha uzun süre üzerimde oyalanıyordu ve içlerinde daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık vardı. Beklemediğim bir anda beni şaşırtarak kırılganlığımın çekici olduğunu söyledi.
Ama ben ne zaman kırılgan olmuştum ki?

Yoksa... onun hakkında gerçekte ne düşündüğümü öğrenmiş miydi?
Bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ya da daha kötüsü: tüm hücrelerimle nefret ettiğim bu adamın, internette âşık olduğum kişi olması mümkün müydü?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

MARTI
/martıyayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAZANOVA

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAZANOVA
Orgün Adı The Casanova
T L. Swan

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzelti : Öznur İlter
Kapak Tasarım : @blacksheep-uk.com
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Merve Polat

Türü: Yetişkin Romantik
Kitap No: 2643

1. Baskı: Mart 2024
ISBN: 978-625-366-138-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by T. L. Swan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Amazon Publishing, www.apub.com & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 3

=TL SWAN=

Çeviren:
Semahat Orhan

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Müteşekkir olma özelliği; takdir göstermeye
ve nezaketle karşılık vermeye hazır olma durumu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitabı, alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
O yirmi altı harfin içinde kendimi buldum,
Ve şimdi hayalimi yaşıyorum.
Alfabeyi saydığınız gelecek sefere,
Onun gücünü hatırlayın.
Ben her gün hatırlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Elliot

İndiğim her bir katla birlikte kapının üzerindeki numaralara bakarken cebimdeki telefon titremeye başladı. Çıkardığımda Christopher'dan mesaj geldiğini gördüm.

Uyarı!

Cadı seni arıyor.

Siktir.

Telefonu cebime tıkarak derin bir nefes verdim, bugün o kadının saçmalıkları için hiç havamda değildim. Asansör kapıları açılınca uzun adımlarla dışarı çıkıp kafamı kaldırdım ve göz ucuyla onu gördüm. Ancak görmemiş gibi yaparak kişisel asistanım Courtney'e doğru döndüm.

"Bay Miles," diye arkamdan seslendiğini duydum.

Yürümeye devam ettim.

"Öhöm." Boğazını temizledi. "Bay Miles. Beni görmezden gelmeyin."

Ateşimin yükseldiğini hissedebiliyordum.

Burun deliklerim titrerken sese doğru döndüm, işte oradaydı. Dünyadaki gelmiş geçmiş en çileden çıkarıcı personel.

Zeki, buyurgan, küstah ve lanet derecede sinir bozucu.

Kathryn Landon, baş düşmanım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Batının resmi kötü cadısı.*

Kesinlikle hak edilmiş bir unvandı.

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Günaydın, Kathryn."

"Konuşabilir miyiz?"

"Pazartesi saat daha sabahın dokuzu," diye çıkıştım. "Şu an..." Parmaklarımı sahte tırnak işareti yapmak için yukarı kaldırdım "Konuşma zamanı değil."

Tüm hafta sonunu pazartesilerimin içine etme yolları bulmak için beyin fırtınası yaparak geçirdiğine yemin edebilirdim.

"Zaman yaratın," dedi öfkeyle.

Dilimi dişlerimin üzerinden geçirdim; bu kaltak iplerimi elinde tutuyordu ve bunun farkındaydı. Tam bir bilgisayar kurdu olarak, yeni yazılımımızı tasarlamıştı. Vazgeçilmez olduğunu biliyordu ve lanet olsun, sürekli ensemdeydi.

Sert adımlarla ofisine doğru giderek aceleyle kapıyı açtı. "Çabuk olacağım."

"Elbette olacaksın." Sahte bir şekilde gülümseyip içeri girerken kafasını kapıya çarptığımı hayal ettim.

Masasının arkasına geçerek oturduğunda, "Lütfen, oturun," dedi.

"Hayır, ayakta iyiyim. Çabuk olacaksın, unuttun mu?" Tek kaşını kaldırdığında ona dik dik bakarak karşılık verdim. "Sorun nedir?"

"Bu seneki dört yeni stajyerimi alamayacağım dikkatimi çekti. Neden alamıyorum?"

"Oyun oynamayı bırak, Kathryn. Belli ki o sorunun cevabını zaten biliyorsun."

"Neden o staj pozisyonlarını taşeron çalışanlara veriyorsunuz?"

"Çünkü bu benim şirketim."

"Bu yeterince iyi bir cevap değil."

* Amerikalı yazar *L. Frank Baum* tarafından yaratılan klasik çocuk romanı *Oz Büyücüsü*'nde (1900) yer alan kurgusal bir karakterdir. (e.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeneni yukarı kaldırırken kalp atışlarını kulaklarımda duymaya başlamıştım. Hiç kimse beni bu kadar sinirlendirmiyordu. "Bayan Landon, Miles Medya'yı yönetirken verdiğim hiçbir karar için size gerekçe göstermek zorunda değilim. Ben sadece ve sadece kurula rapor veririm. Gerçi, niyetini de merak etmiyor değilim."

Gözlerini kıstı. "Bu da ne demek?"

"Eh, eğer burada bu kadar mutsuzsan, neden kalıyorsun?"

"Ne?"

"Gidip çalışabileceğin milyonlarca başka şirket var ama sen burada kalmakta ve her küçük şey için şikâyet etmekte ısrar ediyorsun. Yalan söylemeyeceğim, artık sıkmaya başladı."

"Bu ne cüret!"

"Bence kimsenin vazgeçilmez olmadığını hatırlaman gerekiyor. İstediğin zaman istifanı kabul etmekten mutluluk duyarım. Lanet olsun, gitmen için sana ekstra para bile öderim."

Ellerini kalçalarına koydu. "Londra ofisinden aldığınız stajlar ve sebepleri hakkında yazılı bir rapor istiyorum. Bahaneniz yeterince iyi değil, ayrıca bu konuyu kurula kendim de sunacağım."

Elbette sunacaktı. Öfkeyle köpürdüğümü hissettim.

"Ve bana gözlerini devirme," dedi öfkeyle.

"Kathryn, bende sebep olduğun göz devirmeler yüzünden kahrolası bir retina nakline ihtiyacım var."

"Eh, al benden de o kadar."

Birbirimize dik dik bakarken, daha önce ondan nefret ettiğim kadar başkasından nefret edip etmediğimi bilmiyordum.

Tık tık diye kapıdan ses geldi.

Kathryn, "İçeri gel," diye bağırdı.

Kapıdan giren Christopher'dı, tam da tahmin ettiğim gibi. Kathryn'le olan toplantılarımı her zaman ben patlamaya yakınken bölmeyi beceriyordu. "Elliot, seninle görüşebilir miyim?" diye sorup Kathryn'e doğru gülümseyerek kafasını salladı. "Günaydın, Kathryn."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kathryn, "Daha bitirmedik, Christopher. Beklemek zorunda kalacaksın," diye tersledi.

"Bitirdik." Arkamı döndüm. "Daha fazla şikâyetin varsa, ki şüphesiz vardır, İK'ye başvurabilirsin."

"Bunu yapmayacağım," diye yeniden çıkıştı. "CEO olan sizsiniz ve bir sorunum olursa bunu sizinle halledeceğim. Zamanımı boşa harcamayı kesin, Bay Miles. Beceriksizliğinizle ilgili olarak kurula rapor vermekten mutluluk duyarım. Ne kadar fazla olduğunu Tanrı bilir. O stajyer pozisyonlarının hemen Londra ofisine geri dönmesini istiyorum.

"Bu olmayacak."

Masasındaki kâğıtları karıştırdı. "Pekâlâ, salı günü görüşürüz."

Kurul toplantısı.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlarken gözlerimi ona diktim.

Lanet olası kaltak.

Beni harekete geçirmek için, "Ahh... Elliot," dedi Christopher. "Gitmemiz gerek."

Kathryn'e dik dik bakarken çenemi sıktım. "İstifa etmek için istediğin parayı söyle."

"Cehenneme gidin."

"Ofisime her girdiğimde senin saçma sapan şikâyetlerinle rahatsız edilmek istemiyorum," diye gürledim.

"O zaman aptalca kararlar almayı bırakın."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

"Hoşça kalın, Bay Miles, çıkarken kapıyı kapatın." Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kurul toplantısında görüşürüz."

Kontrolümü zapt etmek için uğraşırken içime keskin bir nefes çektim.

Christopher, "Elliot," diyerek beni yeniden hareket ettirmeye çalıştı. "Bu taraftan."

Ofisinden hışımla çıkarak doğruca asansörün içine girdim. Christopher hemen arkamdan girince kapılar kapandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Siktir. O kadından nefret ediyorum," diye fısıldadım kızgın bir şekilde.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa..." Sırıttı. "O senden daha çok nefret ediyor."

Sertçe çekerek kravatımı gevşettim. "Viski içmek için çok mu erken?" diye sordum.

Christopher saatine baktı. "Dokuzu çeyrek geçiyor."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Sikimde bile değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Kate

Öğle yemeğimi bir poşete koyarak etrafta anahtarlarımı aramaya başladım. "Ben çıkıyorum," diye seslendim Rebecca'ya.

Beck banyonun kapısından kafasını uzattı; beyaz bir havluya sarınmış ve başka bir havluyu da başına dolamıştı. "Bu akşam geç kalmadığından emin ol; o buraya geldiğinde ortamın garip ve uygunsuz olmasını istemiyorum."

"Peki, peki."

"Ciddiyim, kendini hoş karşılanmış hissetmesini istiyorum, biliyorsun Daniel yerleşmek için geldiğinde ikimizin de burada olması hoş olur."

Anahtarlarımı aramaya devam ederken gözlerimi devirdim. Neredeydi bunlar? "Bizim onu yerleştirmemizi istediğini nereden çıkardın?"

"İyi bir ilk izlenim oluşturmamız iyi olur diyorum sadece."

"Tamam, anladım." Anahtarlarımı sehpanın üzerindeki küçük sepette gördüm.

"Bugün öğle aramda netbol* üniformalarımızı alıyorum," diye seslendi.

Sırıttım; Tanrı yardımcımız olsun, bu hafta kapalı netbol oynamaya başlayacaktık. Liseden beri rekabete dayalı ilk spor

*ABD'de basketbolun kadınlara yönelik sürümü olarak ortaya çıkan, yedişer kişiden oluşan ve zıplayarak fileli çembere sayı atmayı hedefleyen spor dalı. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

aktivitem olacaktı. "Sabırsızlanıyorum," diye seslenerek cevap verdim. "Umarım yanlarında şok cihazı da veriyorlardır. O kadar hamlamış durumdayım ki kalp krizi geçirebilirim."

Rebecca katasındaki havluyu çıkarırken güldü. "İş yeri binanızda bir spor salonu var, neden kullanmıyorsun?"

Kapıya doğru ilerledim. "Biliyorum, bu kadar tembel olmayı bırakmam lazım."

"Sence bu akşam Daniel için yemek pişirmem gerekir mi?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Neden bu adama hoş görünmek için kendini bu kadar paralıyorsun?"

"Paralamıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun yoksa?" Gözlerim irileşti. "Son ev arkadaşımız için hiç bu kadar uğraştığını görmemiştim."

"Çünkü o kız tam bir baş belasıydı, hem ayrıca Daniel şehirde yeni, daha bugün geliyor ve kimseyi tanımıyor. Onun için üzülüyorum."

"O bir kişisel stilist, takılacak kendi gösterişçi arkadaşları olduğundan fazlasıyla eminim," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Düzeltiyorum, o stilist olmak için Londra'ya taşınan bir moda tasarımı mezunu, arada büyük bir fark var."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse, akşama görüşürüz."

Merdivenlerden inmeye başladım ve üç basamak sonra caddeye inmiş, metro istasyonuna doğru yürüyordum. Merkez hattına kadar sadece üç durak vardı ama yine de yürünemeyecek kadar uzaktı.

Platformda bekleyip ardından tam zamanında gelen trenime binerek oturdum.

Günümün en acayip yirmi dakikasının bu yolculuk olduğunu fark etmiştim. Bir zaman tüneli gibiydi; oturuyordum, etrafa bakınıyordum ve bir dakika sonra mucizevi bir şekilde kendimi bu durumda buluyordum. Katatonik bir hale giriyor olmalıydım, ne düşündüğümü ya da zamanın nereye gittiğini bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sadece her gün, hatırlamadığım konuları düşünürken yirmi da-kikayı bu şekilde kaybettiğimi biliyordum.

Evden inerek ofise doğru yol aldım. Londra'nın merkezinde çalışıyordum. Miles Medya binasının çaprazında küçük bir kahve dükkânı vardı, iş yerlerine giden insanların girip çıktığı dükkân yoğun ve hareketliydi.

"Selam, güzel kız," dedi Mike.

"Selam." Mutlu bir şekilde gülümsedim. Mike burada çalışan baristalardan biriydi, ayrıca birkaç senedir hafiften bana âşıktı. Tatlı ve sevimliydi ama maalesef benimle konuştuğu her defasında kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum.

Bu berbat bir durumdu çünkü gerçekten harika biriydi. Benim için iyi olacağını bildiğim biri varsa bu Mike olurdu. Keşke kimi çekici bulduğumu seçebilseydim, böylece hayatımdaki pek çok şey kolaylaşırdı.

"Her zamankinden mi?" diye sordu.

Pencere kenarında bir yere oturdum. "Evet, lütfen." Etrafa bakınmaya başladım.

Kahvemi yapan Mike yanıma gelerek fincanı önüme bıraktı. "Yeni bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Pek bir şey yok." Elime aldığım kahvemden duman yükseliyordu, soğuması için üfledim. "İş yerindeki spor salonuna başlamayı düşünüyorum."

"Öyle mi?" Mike'ın bakışları caddenin karşısındaki binaya kaydı. "Orada spor salonunuz mu var?"

"On dördüncü katta, kocaman bir tane hem de."

"Vay canına, kim tahmin ederdi? Ödeme yapmanız gerekiyor mu?"

"Hayır, çalışanlar için ücretsiz," deyip kahvemden bir yudum aldım.

Oturduğum yerin yanındaki masayı siliyormuş gibi yapan Mike kıkırdadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevimli bir şekilde göz kırparak, "Seninle gelebilirim," diye bir teklifte bulundu.

"Üzgünüm, orası sadece çalışanlar için ve benim de başka bir spor salonuna gitmeye param yetmez."

Mike gözlerini devirdi.

Siyah bir Bentley, Miles Medya binasının önüne park ederken Mike'la birlikte izliyorduk. Şoför arabadan çıkıp arka kapıyı açtığında Elliot Miles dışarı çıktı. Her gün izlediğim sabah gösterisi gibi bir şeydi; gözlerim hor gördüğüm adamın üzerinde baştan aşağı gezindi. Bugün koyu mavi, ince çizgili bir takımla beyaz bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları az-önce-becerildim mükemmeliyetinde dalgalanmıştı. Tek eliyle ceketini iliklemesini izledim, diğer elinde evrak çantası vardı. Sırtı dimdik, duruşu dominanttı.

Kibrin somut hali.

Onu izlerken kahvemden bir yudum aldım, bu kadar göz kamaştırıcı olması beni sinirlendiriyordu.

Ne zaman bir odaya girse tüm kadınların donakalıp ona bakması beni sinirlendiriyordu. Ancak her şeyden çok, onun da bunun farkında olması beni sinirlendiriyordu.

Asla kabul etmeyecek olsam bile magazin gazetelerini ve dedikodu dergilerini okuyordum. Gittiği tüm o egzotik partileri, birlikte olduğu güzel kadınları görmüştüm.

Elliot Miles hakkında itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey biliyordum.

Demek istediğim, bilmem gerekirdi. Ne de olsa onun için çalıştığım yedi yılın tamamında adamdan nefret ediyordum.

Gülümseyerek şoförüne bir şey söylemesini, ardından Miles Medya binasına girerken insanların onu izlemek için kafalarını çevirmesini izledim ve tüm sinirlerim ayağa kalktı.

Zengin piç kurusu timsali, Elliot Miles... beni deli ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Öğleden sonra üç civarında e-posta bildirimi geldi. Açtım.

Elliot Miles
CEO Miles Medya BK.
Kathryn,
İzleme raporunu bitirdin mi?

Pislik.
Çenemi sıkarak cevabımı yazmaya başladım.

İyi günler, sizden haber almak her zamanki gibi bir zevk.
Sevgili Bay Miles,
Görgü kurallarınız her zamanki gibi kusursuz.
Rapor için gelecek hafta Salı'ya kadar süre var, o gün raporu alacaksınız.
Eğer yeterli sayıda elemanım olsaydı, gerçekçi olmayan çalışma programınıza uygun şekilde çalışabilirdim.
Günün geri kalanının tadını çıkarın.
En içten dileklerimle,
Kathryn.

Sırıtarak gönder tuşuna bastım; Elliot Miles'a karşı iğneleyici bir kaltak olmak en sevdiğim hobimdi. Anında bir cevap geldi.

İyi günler Kathryn,
Her zamanki gibi, dramatik davranışların takdir edilmiyor.
Raporu ne zaman alacağımı değil, bitirip bitirmediğini sordum.
Lütfen detaylara dikkat et, sürekli kendimi tekrar etmeyi istemiyorum.
Raporu bitirdin mi, yoksa bitirmedin mi?

İçime keskin bir nefes çektim, bu lanet olası adam beni çıldırtıyordu. Cevabımı yazarken klavyeye öyle sert vuruyordum ki bir parmağımı kırmamış olmam mucizeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ray Miles,

Elbette rapor bitti. Ben, her zamanki gibi, tarihler ve zaman çizelgeleri konusundaki tutarsızlıklarınız için hazırlıklıyım.

Neyse ki, içimizden biri profesyonel.

İstediğiniz rapor ektedir.

Eğer anlamakta sorun yaşarsanız, kurulla görüşmenizden önce açıklamak için yoğun programımda size zaman ayırmaktan mutluluk duyarım.

Okurken kulaklarından çıkan dumanları hayal ederek yazmaya devam ederken sırıtıyordum.

İyi günler diliyorum, her zamanki gibi bir zevkti.

Kathryn Landon.

Kendimden memnun bir şekilde çayımı yudumladım. Ah, işte...

E-postam tekrar bildirim uyarısı verdiğinde açtım.

Bayan Landon.

Teşekkür ederim.

Bu öğleden sonra evinize güvenli bir yolculuk diliyorum, bir otobüsün önüne falan atlamayın.

Kendi kendime gülümsedim. *Aptal herif...* Rüyanda görürsün.

Ayakta durmuş, dairenin içinde bir tavuk gibi koşturmakta olan Rebecca'yı izliyordum. Daniel her an burada olabilirdi ve vay canına, Rebecca aşırı yüklenmiş gibi görünüyordu,

"Orada dikilip durmasana," diye bana patladı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Gözlerimi tertemiz dairede gezdirdim. "Temizlenecek hiçbir şey kalmamış. Senin bu adamla olayın ne?" diye sordum. "Onu etkilemeyi kafana koymuşsun. Göz alıcı görünüyor olmasının bununla bir ilgisi yoktur, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Saçmalama," diye çıkıştı. "Benim erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

"Ah, ben unutmadım ama sen unuttun mu?"

"Kapa çeneni," diye söylendi.

Kapı zili çaldığında gözlerimiz buluştu. "Geldi," diye fısıldadı.

"Eh." Ön kapıyı işaret ettim. "Git de onu içeri al."

Rebecca ön kapıya koşar gibi giderek hızla açtı. "Selam," derken gülümsüyordu.

Gözlerimi devirmemek gerçekten çok zordu.

"Selam." Gözleri ikimizin arasında gidip gelen Daniel da gülümsüyordu. Yanında iki büyük valiz vardı. Uzun boylu ve sarışındı, kabul etmem gerekirdi ki gerçekten çok yakışıklıydı. Daha önce bizimle tanışmak için geldiğinde bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordum. Beck'in onu etkilemek için kendini paralamasına şaşmamak lazımdı. "Ver, elindekilere yardım edeyim," diye teklif ettim.

Beck kapıdan dışarıya baktı. "İçeri getirmek için yardım istediğin başka eşyan var mı?"

"Teşekkürler, arabamda sadece iki valiz daha var. Onları kendim alabilirim."

"Kate'i hatırlıyorsun, değil mi?" diyerek beni işaret etti.

Daniel'ın gözleri bana döndü. "Evet, elbette hatırlıyorum. Seni yeniden görmek çok hoş, Kate."

Beceriksizce gülümsedim. Böyle sosyal ortamlarda her zaman garip olurdum. Birisini gerçekten tanıyana kadar hiç arkadaş canlısı davranamazdım. Ancak bu bir tercih değildi elbette, utangaçlık bir lanetti.

"Burası senin yatak odan." Rebecca onu içeri alarak tur rehberi görevini üstlendi ve odasını gösterdi. "Burası da benim odam. Yukarı gel de sana Kate'in odasını göstereyim," diye önerdi.

Rebecca, Daniel'a daireyi gezdirirken peşlerinden gittim. Bu arada Daniel'ı baştan aşağı süzüyordum. Siyah pantolonla yine siyah, örgü bir kazak, sivri burunlu ayakkabılar ve kamuflaj desenli

Ücretsiz PDF Kitap Sitesi - https://rantey.org

bomber ceket giymişti. Kıyafetleri pahalı ve son modaydı, gerçekten de bir kişisel stiliste uygun görünüyordu.

Sohbet etmeye çalışarak, "İşe ne zaman başlıyorsun?" diye sordum.

"Gelecek hafta için dört müşterim var, mümkün olduğunca çabuk elli tane daha bulmam lazım," dediğinde gülümsedim.

"Ama cidden, gelecek hafta *Harrods*' için çalışmaya başlıyorum. Kurum içi alışveriş görevlilerinden biri olacağım."

Ah, berbat bir meslekti, alışveriş yapmak benim en büyük kâbusumdu. Ne diyeceğimden emin olamayarak ve beceriksiz hissederek omuzlarımı öne eğdim. "Daha önce bir kişisel alışveriş görevlisiyle hiç tanışmamıştım."

Daniel gülümsedi. "Bizden çok fazla yok."

Elinden aldığım valize bakmak için başımı eğdim: Louis Vuitton. Tanrım... sanırım bu valiz benim arabamdan daha pahalıydı. Ön basamaklardan inerek caddeye doğru gözden kaybolduğunda arkasından göz attım. Yeni model, siyah bir Audi'si vardı. Bu kadar pahalı şeylere sahipse ne halt etmeye dairesini başka iki kişiyle paylaşıyordu ki?

Muhakkak yalnız yaşamak isterdi, değil mi?

Ben olsam isterdim.

Arabasından iki valiz daha çıkardığında ikisinin de yine güzel, siyah deriden olduğunu gördüm. Merdivenlerden çıkarken valizlere şüpheli bir şekilde baktım. Keşke benim de böyle iyi bir zevkim olsaydı. Param olsa bile ne satın alacağımı bilemezdim.

Daniel valizlerini çekerek odasına götürdü, sonra ellerini kalçalarına koyup gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdi. "Lütfen bana siz kızların beni bu akşam dışarı çıkaracağınızı söyleyin. Birbirini tanımak için birlikte birkaç içki içmekten daha iyi bir yol yoktur."

Rebecca'nın gözleri neredeyse heyecandan yuvalarından fırlayacaktı. "Bu harika bir fikir." Bana doğru baktı. "Değil mi, Kate?"

Pek değil.

*Londra'da bulunan, dünyanın en ünlü ve en büyük mağazalarından biri. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Kesinlikle öyle."

"Gidelim mi?" diye sordu Daniel.

"Hemen mi?" Kaşlarımı çattım. "Önce eşyalarını yerleştirmek istemiyor musun?"

"Hayır, böyle iyiyim. Hepsi yarın yine burada olacak ve benim de gelecek haftaya kadar yapacak hiçbir şeyim yok, bu da bana bir amaç verir."

Bir saat sonra ellerimizde şaraplarımızla bir restoranın barında oturuyorduk.

"Ee?" Daniel gözlerini ikimizin üzerinde dolaştırdı. "İkinizin hikâyesi nedir, bekâr mısınız yoksa ilişkiniz var mı?"

"Ee..." Rebecca gülümsedi. "Benim erkek arkadaşım var, adı Brett. Kathryn'se rahibelik için fahri üyelik almaya çalışıyor."

Güldüm. "Bu doğru değil. Sadece fazla seçiciyim."

Daniel bana tatlı bir şekilde göz kırptı. "Bu hiç sorun değil. Aslında ben kendim de oldukça seçiciyimdir."

"Peki senin hikâyen ne?" diye sordu Rebecca.

"Şey..." Daniel doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. "Ben..." Yeniden durdu.

"Gey misin?" diye sordum.

Güldü. "Kendimi tamamen gey olarak adlandıramayacak kadar kadınları seviyorum."

"O zaman..." Söylediği şeye anlam vermeye çalışırken Rebecca'nın yüzü buruşmuştu.

"Biseksüel misin?"

Daniel düşünür gibi dudaklarını büzdü. "Biseksüel olduğumu söyleyemem. Doğal olarak kadınları çekici buluyorum. Ama son zamanlarda..." Sesi yavaşça kesildi.

"Ne?" diye sordum kendimi kaptırarak.

"Birkaç yıl önce İbiza'da çok iyi tanımadığım birkaç erkekle parti yapıyordum. İçlerinden biri geydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

"Kaç kişiydiniz?" diye sordum.

"Toplamda dört kişiydik."

"Yani, üçünüz heteroseksüeldi?"

Daniel kafasıyla onayladı. "Belki güneşten, belki alkolden ya da belki de kokain yüzündendi bilmiyorum ama bir şey oldu ve hepimiz biraz azarak hafta sonunu yatakta geçirdik. Ve artık erkeklere de biraz fetişim var."

Rebecca hayatında dinlediği en iyi hikâye buymuş gibi Daniel'a hülyalı bir şekilde gülümsüyordu. Ne kadar özgürleşmiş olabileceğini düşünürken beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Hikâyesinden eşit derecede etkilenmiş bir şekilde içkimden bir yudum aldım. "Doğal eğilimin olmayan biriyle cinsellik yaşamak nasıl bir duygu?" diye sordum.

"İyi. Belki biraz sapıkça." Omzunu silkti. "Benim için böyle işte, yaramazlık yapıyormuşum gibi hissediyorum, yapmamam gereken bir şey ama aynı zamanda doğal da hissettiriyor. Bunu yapmaya ne kadar devam edeceğimi bilmiyorum, belki sonsuza kadar değil, belki de hiç. Ama ne zaman yaparsam yapayım, pişman olmuyorum. Yanlış hissettirmiyor, eğer sormak istediğin buysa."

"Kaç tane..." Rebecca kendini durdurunca sesi yavaşça kesildi.

Daniel, "Bana ne istersen sorabilirsin," diyerek Rebecca'yı teşvik etti.

"Kaç tane erkekle beraber oldun?"

Daniel düşünürken gözlerini kıstı. "Hımm, çok değil. Ondan fazla ama yirmiden az diyebilirim."

"Tanrım." Kaşlarım kendi kendilerine yukarı kalktı.

"O bakış da ne için?" diye sorarken Daniel gülümsüyordu.

"Eh, çok fazla erkekle yatmadığını söyledin. Eğer bu senin için düşük bir sayıysa, yüksek olan ne? Yani... kadınlar için sayın kaç?"

Daniel güldü. "Korkarım, sayamayacak kadar çok. Çalıştığım sektörde güzel insanlarla karşılaşıyorum, bazen baştan çıkma durumu çok fazla oluyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İçim hayal kırıklığıyla dolarken peçetemi buruşturup tiksintiyle masaya attım. "Keşke biraz senin gibi olsaydım," diyerek içimi çektim.

"O ne demek?"

"Bilirsin işte, serbest ve havalı ve..." Doğru kelimeleri düşünürken duraksadım. "Özgür, sanırım."

Daniel'ın yüzü asıldı. "Kendini özgür hissetmiyor musun?"

Tanrım, bunu neden söyledim ki? Şimdi lanet olası bir drama kraliçesi gibi görünüyordum. "Söylemek istediğim, senin yerinde olmak isterdim, bilirsin, istediğim kişiyle eğlencesine yatabilmek falan."

"Eğlencesine seks yapmıyor musun?" Daniel kaşlarını çatmıştı.

Söylemek istediğim her şey ağzımdan yanlış bir şekilde çıkıyordu. "Yani, geçmişte yapardım. Sanırım yaşlandıkça bundan vazgeçtim."

"Kaç yaşındasın ki?" diye sordu.

"Yirmi yedi. Lisede ve üniversitede birkaç erkek arkadaşım oldu, sonra uzun süreli bir erkek arkadaşım vardı. Ebeveynlerim öldükten bir sene sonra ayrıldık."

"Ebeveynlerin öldü mü?"

İçkimi yudumladım; bu konuya nasıl gelmiştik?

Neden bunu söyledim ki?

"Kafa kafaya çarpışmalı bir araba kazasına karışmışlar," diye cevap verdi Rebecca; bunu yüksek sesle söylemekten ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Daniel'ın gözleri soru sorarcasına bana döndü.

"Annem olay yerinde ölmüş; babamsa hastaneye giderken yolda. Onlara çarpan sürücü kalp krizi geçirdiği için direksiyonu yolun ters tarafına kırmış." Göğsüm sıkışırken üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Bana yumuşak bir şekilde gülümseyen Rebecca'nın nazik gözlerine baktığımda masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. Üniversitedeyken ebeveynlerim öldüğünde Rebecca'yla aynı eve daha yeni taşınmıştım. En büyük destekçim,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

harika bir arkadaş olmuştu. Pek çok yalnız ve üzücü gecede yanımdaydı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Daniel. "Ailenden başka biri var mı?"

"Evet." Gülümsedim. "Harika bir erkek kardeşim var, Brad ve bir de kız kardeşim, o biraz..." Sesim kesildi.

"Biraz ne?" diye sordu Daniel.

"Kafayı yemiş bir kaltak," diye patladı Rebecca. "Bu iki kızın genetik olarak nasıl bağlantılı olduğunu hiç bilmiyorum. Ortak hiçbir noktaları yok. Aralarında dağlar kadar fark var."

Gözleri ikimiz arasında gidip gelen Daniel şaşkın bir şekilde gülümsüyordu. "Neden, o nasıl biri?"

"Güzel." İçkimden bir yudum aldım.

"Her şeyi hakkı gören kaba biri," diyerek müdahale etti Rebecca.

Üzgün bir şekilde gülümsedim. "O kadar da kötü değildir. Anne ve babamızın ölümünü en kötü karşılayan o oldu ve nasıl olduysa kişiliği bir gecede değişti. Brad'le ben birbirimize tutunup düşe kalka da olsa ilerledik ama kız kardeşim kendi başına olmak istedi. Bizim başa çıktığımız şekilde kederle baş edemedi."

"Onunla hiç görüşmüyor musun?" diye sordu Daniel.

"Hayır, görüşüyorum," diye cevapladım. "Sadece o gittikten sonra çoğunlukla üzgün veya huzursuz oluyorum. Bilirsin, bazı insanlarla zaman geçirdiğinde içindeki yaşam enerjisini çekerler. O parayı, ünü, özel tasarım çantaları ve tüm o göz kamaştırıcı erkek arkadaşlarını sever. Bana öyle geliyor ki..." Kendimi ifade etmeye çalışırken duraksadım. "Bana öyle geliyor ki ebeveynlerimizin sevgisinin yerine nesneleri koydu."

"Sen tasarım şeylerden hoşlanmaz mısın?"

"Sanırım." Omzumu silktim. "Herkes güzel şeylerden hoşlanır, değil mi? Sadece benim için öncelikli değiller."

"Kate parasını iyi tutar," diye araya girdi Rebecca.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu cimri demek." Gözleri bana doğru dönen Daniel güldü. "Cimri misin, Kate?"

"Cimri falan değilim."

"Ah, cimrisin elbette," dedi Rebecca. "Kendisi için hiç para harcamaz ve her zaman kötü günler için para biriktirir. Aynı on kıyafeti giyer ve o büyük kalın gözlüklerin arkasına saklanır."

"Görmek için onlara ihtiyacım var, Rebecca," diye belirttim içerleyerek. "Hem kıyafet için bir servet harcamanın ve sürekli şık giyinmenin nedenini anlamıyorum."

"Başkentteki en ateşli erkeklerden bazılarıyla birlikte Londra'nın merkezinde çalışıyorsun ve onlardan birini etkilemek için uygun ofis kıyafetleri giymekle çok meşgulsün."

Tiksinerek gözlerimi devirdim. "Güven bana, iş yerinde etkilemeye değecek hiç kimse yok."

Daniel'ın gözleri üzerimde dolaştıktan sonra yüzünden eğlenceli bir ifade geçti ve şarap kadehini benimkine tokuşturdu.

"Ne?" diye sordum.

"Sanırım yeni projemi buldum."

Dört saat ve üç şişe şaraptan sonra, arka planda çalan Stevie Nicks'le birlikte Daniel, "Ne yazayım o zaman?" diye sorarak güldü.

Kanepeye oturmuş hâlâ saçma sapan konuşuyor ve bilgisayarımda Daniel için bir flört uygulamasında profil oluşturuyorduk. Görünen o ki yeni bir şehre taşındığında bunu yapmak bir öncelikti.

Kim tahmin ederdi?

Soru şöyleydi:

Ne arıyorsunuz?

"*Hımm*, bu zor bir soru." Daniel alkolle bulanıklaşmış zihniyle düşünmeye çalışırken içine keskin bir nefes çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ah, ben biliyorum. Şöyle yaz," dedi Rebecca gırtlaktan gelen, zil-zurna-sarhoşum diyen sesiyle. "Vajina ya da sık, uzun ya da kısa, ağdalı ya da kıllı, tercihen ateşli."

"Yani temel olarak..." Şarap kadehimle Daniel'ı işaret ettim. "Her şey kabulün."

"Özet olarak," diye cevap veren Daniel bir şeyler yazdı. "Tercihen kısmını çıkardım."

Arkaya uzanırken güldüm; oda dönmeye başlamıştı. "Artık yatmam gerekiyor," deyip içimi çektim. "Yarın çalışmam lazım."

"O kadar çabuk değil," dedi Daniel. "Sırada sana profil hazırlamak var."

"Ben bir flört sitesine üye *olmuyorum.* Bilgin olsun diye söylüyorum," diye ağzımda geveledim. "Dünyada yazı yazarak beni etkileyebilecek bir erkek yok. Hem ayrıca, çok sarhoşum."

"Evet," diye ısrar etti.

"Şu anda olmaz, zamanlama doğru değil."

Daniel kızgın bir şekilde yazmaya başladı. "Bu şeyleri sarhoşken doldurman *gerekli* zaten, hem şimdiden daha iyi bir zaman yok."

"Ya birisi onun ben olduğumu anlarsa?" diye sordum dehşetle. "Bunu asla atlatamam."

Sanki benim hiçbir fikrim yokmuş gibi, "Hiç kimse flört uygulamalarını umursamıyor, hem herkes de kaydoluyor," diyerek dudak büktü Rebecca. "Gerçek adını kullanma o zaman."

"O da garip olmaz mı?" dedim. "Ona sahte bir isim veriyorum, sonra buluşuyoruz ve 'üzgünüm ama benim gerçek adım bu ve ben aslında bir yalancıyım,' demek zorunda kalıyorum."

"Ee, ona hemen söylemek zorunda değilsin," diyen Daniel yazmaya devam etti. "Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayana kadar sahte isimle devam edersin, sonra da gerçek adını açıklarsın."

Rebecca'yla birlikte profili oluşturmalarını izlerken şarap kadehimin içine doğru sırıttım.

Daniel çok eğlenceliydi.

Dizüstü bilgisayarımı bana uzattı. "Gerisini sen doldur."

Ücretsiz PDF Kitap Ağı - https://rantey.org

"Ha?"

"Ben çoğunu senin için doldurdum, sıradaki soruya cevap ver."

"Ne?"

"Sana bir profil oluşturduk," diye beni bilgilendirdi Rebecca. "Hadi, bizi kırma."

İsim	Pinkie Leroo
Boy	1.70 cm
Kilo	Tam kararında
Görünüş	Göz alıcı
Hobiler	Spor salonu ve egzersiz yapmak, gülmek
En sevdiği uğraş	Dışarıda yemek ve seks yapmak
Meslek	Bilgisayar analisti
Saç rengi	Kum rengi sarı
Göz	Kahverengi
Ten	Esmer

Ne arıyorsunuz?

"Pinkie Leroo mu?" diye dudak büktüm. "Bu da kim?"

"Sensin."

"Ne?" Güldüm. "Daha iyi bir sahte isim bulamadınız mı? Kulağa ucuz bir şarap ismi gibi geliyorum."

"Erkekler öyle saçmalıkları sever," diye cevap verdi Daniel.

"Ama gerçekten severler mi?" Ekledikleri detayları okudum. "Burada yalan söylediğimizi sanıyordum?"

"Söylüyoruz."

"Ee, dışarıda yemeyi ve seks yapmayı seviyorum ben, yani..." Omzumu silktim.

"Spor salonu ve egzersiz kısmı?" Rebecca sabırsız bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Bu çok saçma." Bilgisayarın ekranını çarparak kapattım ve ayağa kalktım. "Ben yatmaya gidiyorum." Parmak uçlarımda yükselerek Daniel'ın yanağını öptüm. "İyi geceler, yaramaz çocuk."

Ücretsiz PDF Kitap Ağı - https://rantey.org

İyi geceler. O profili tamamla, sabah kontrol edeceğim."

Gözlerimi devirerek merdivenden yukarı çıkmaya başladım. "Sen kendi profilin için endişelen ya da daha doğrusu ne kadar kolay memnun olduğunla," diye seslendim. "Gerçekten bunun üzerinde çalışman lazım. Standartlarını biraz yükselt."

"Denemeden karar verme," diye seslenerek cevap verdi.

"Ivy." Rebecca irkildi. "Ben asla bir kadına oral yapmam. Asla olmaz. Bu çok... burnunun dibinde... kelimenin tam anlamıyla."

Gözümün önüne çok kötü bir görüntü geldiğinde gülerek yüzümü buruşturdum. "Kes şunu," diye bağırdım.

Yarım saat sonra, yatağımda uzanıyordum. Duş aldıktan sonra bir havluya sarınmıştım. Daniel ve Rebecca'nın önceki sözleri aklımda dolanıyordu ama daha da önemlisi kendi sözlerim: *Keşke biraz senin gibi olsaydım.*

Kimi kandırıyordum ki, *zaten* özgürdüm.

Elimin kolumun bağlı olduğu düşüncesine nereden kapılmıştım bilmiyordum. İstekleri konusunda peşin hükümlü fikirleri olanlar asıl erkeklerdi; hepsi bir sonraki Barbie bebeği arıyordu.

Oluşturdukları profili okurken aklıma gelen fikirle birlikte gülümsedim. Erkeklerin ne kadar sığ ve kaypak olduklarını kanıtlayacaktım.

Bilgisayarımı açarak profilime geri döndüm ve cevaplarımı değiştirdim.

İsim	Pinkie Leroo
Boy	İsabetli
Kilo	Güzel bir yüz
Görünüş	Ortalamanın altında
Hobiler	On iki kedimle oynamak
En sevdiği uğraş	Saçımı yıkamak
Meslek	Hayvan postu doldurma uzmanı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Saç rengi	Pembe* - adıma dikkat edin (Göz devirme)
Göz	Yıldız çarpmış gibi
Ten	Soluk beyaz

İnternete girerek kedi görselleri aradım ve pörtlek gözlü, kocaman, şişko bir kedi resmi buldum. Hayatımda gördüğüm en çirkin kediydi.

"Gel pisi pisi." Profil fotoğrafım olarak yüklerken gülümsüyordum.

Soruyu yeniden okudum.

Ne arıyorsunuz?

Düşünürken derin bir nefes aldım, *hımm*... Zaten bildiğim bir şeyi, yani hiç kimsenin ilgimi çekmediğini gösterecek bir şey yazmak istiyordum. Kelimelerimi düşünürken dudaklarımı büzdüm.

Tek renkli olan ama tek boyutlu olmayan birini arıyorum.
En dibe vurmuş ama kolayca uçan.
Güneşte ortaya çıkıp, yağmurda kaybolan.
Hiç zarar vermeyen ama acı hissetmeyen.

Gülümseyerek yükle tuşuna bastım: işte bu onları ayıklayacaktı.

Kimse cevap vermeyecekti.

Günlerden Perşembe'ydi, uzun zamandır yaşadığım en iyi hafta olmuştu.

Daniel çok neşeliydi, her akşam dışarı yemeğe çıkmıştık çünkü görünen o ki canı evde pişmiş bir şeyleri hiçbir zaman istemiyordu.

Paramız yetmese de gözümüz yükseklerdeydi.

*Pinkie içinde pembe anlamına gelen *pink* kelimesi geçmektedir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Şehirde başka kimseyi tanımadığı için varsayımsal olarak artık onun resmi en iyi arkadaşları olduğumuzu ilan etmişti. Hatta beni gelecek hafta davet edildiği bir etkinliğe bile çağırmıştı. Partneri olarak gidecektim ama aslında aramızdaki öyle bir şey değildi.

Gerçi kabul etmem lazımdı, harika bir eşlikçiydi.

Ah ve sürpriz, sürpriz... Flört uygulamamda kimse bana mesaj atmamıştı.

Tam da atmayacaklarını düşündüğüm gibi.

Netbol üniformamın içine sığmaya çalışırken gülümsedim.

Ofis binamdaki tuvalet kabinlerinden birindeydim, işim bugünlük bitmişti ve altı otuzda netbol oynayacaktım. Eve gidip şehre geri gelmek için yeterli vakit yoktu.

Üniformayı omuzlarımdan aşağı kaydırdım ve kendime baktığımda irkildim. "Oh... İğrenç," diye fısıldadım. "Bu berbat."

Dapdar, parlak kırmızı elbise vücuduma Japon yapıştırıcısı gibi yapışıyordu ve aşırı kısaydı.

Kendime bakmak için aynaya doğru yürüdüm. Sapık bir porno çetesi skecindeki netbol oyuncusu gibi görünüyordum.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

"Of, bu üniformaları kim seçti?" Göğüslerimi düzeltirken içimi çektim. "Çok çirkinler."

Omuzlarımı silktim. Of peki. Saçımı yukarıdan bir atkuyruğu yaparak ofisime doğru ilerledim. Gitmek için henüz çok erkendi, o yüzden beklerken ufak tefek işlerimi halledecektim.

Elliot

Saatime göz attım. Jameson ve Tristan buradaydı, Christopher'la birlikte aşağı inmişlerdi. Önümdeki raporları bitirdiğimde hep birlikte çıkacaktık. Dünyanın en büyük medya şirketlerinden biri olan Miles Medya'nın Londra şubesini yönetmenin kendine has sıkıntıları ve zorlukları vardı. Patron bendim ama bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

da asla sonu gelmeyen bir sorumluluk duygusunu beraberinde getiriyordu.

Erkek kardeşim Jameson, Birleşik Devletlerdeki şirketin CEO'suydu, bense Birleşik Krallık ve Almanya'yı yönetiyordum, Fransa'yı ise birlikte idare ediyorduk. Stresli bir roldü ama bundan son derece keyif alıyordum.

Gittiklerinden beri uzun süre geçmişti, ne halt ediyordu bunlar?

Yakınlarda olup olmadıklarına bakmak için güvenlik kamerasına tıkladığımda, bilgisayarımda görsellerden oluşan bir kolaj belirdi. Görsellere göz attığımda birinci katta olduklarını gördüm ve tam çıkış yapmak için tıklamak üzereyken ekranın sol alt köşesinde parlak bir şey gözüme takıldı.

O da neydi?

Daha yakından incelemek için o ekranı büyüttüm.

Saçlarını yukarıdan atkuyruğu yapmış bir kadındı, parlak kırmızı, likralı bir spor kıyafeti giyiyordu... Üzerine oturan, tek parça bir kıyafetti ve kısa, kloş bir eteği vardı... Ne?

Arkası kameraya dönük olan kadın fotokopi makinesinin başında duruyordu.

Görüntünün nereden geldiğini çıkarabilmek için ekranı incelemeye başladım. Bir... fotokopi odasıydı, belki de. Tam olarak anlayamıyordum, kadın bir temizlikçi falan mıydı? Hayır, temizlikçi olsa fotokopi çekmezdi.

Kafam karışmıştı.

Kameranın sesini açtığımda müziği duydum; bir erkek sesi geliyordu.

"İyi akşamlar, *Dave'le Disko*'yu dinliyorsunuz."

Radyo çalıyordu.

"Bu akşam ne istediğinizi biliyorum, harika insanlar. Tüm zamanların en iyi disko parçalarıyla partilemeye hazır olun," diye devam etti ses.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Başlayan şarkı, akılda kalıcı ve tanıdıktı ama ne olduğunu tam çıkaramadım.

O sırada kısa, likralı elbiseli kadın ritme uygun olarak kalçasını sallamaya başladı; iki kere bir yana doğru salladı, sonra diğerine.

Hımm, ilginçti.

Masama yaslanıp işaretparmağımı şakağıma dayayarak, 'Zilimi Çal" adlı şarkıyla dans etmesini izlemeye devam ettim.

Fotokopi çekerken cidden dans ediyor olmasına sırıttım. Gözlerim uzun, kaslı ve şekilli bacaklarına indi. Beli inceydi ve bir taraftan diğerine sallama şekli kalçalarının kıvrımını vurguluyordu.

Hımm...

Parmağımın kenarını dudaklarımın üzerinden geçirerek arkama yaslandım. Kırmızı elbise içinde sallanan seksi kalça, dikkatimi tamamen üzerine çekmişti.

Ritme göre hareket edişi çok neşeliydi... Hiç kimse izlemiyormuş gibi dans ediyordu. İzleyen sadece bendim ve bu çok...

Kâğıtlardan birini düşürdü ve yerden almak için bacaklarını bükmeden eğildiğinde küçücük, kırmızı, likralı şortunun içindeki sıkı kıçını tam olarak görebiliyordum.

Aletim seğirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. İlgim resmen artmış bir halde koltuğumda doğruldum.

Kalçalarını kıvırdığında içime bir arzu dalgası doldu ve kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. Dans edişi ve hareketleri öyle...

Lanet olası seksi.

Aletim pantolonumun içinde çadır kurduğunda içime derin bir nefes çektim. Bir kadını en son ne zaman sadece izleyerek tahrik olduğumu hatırlayamıyordum.

Başka bir dosyayı daha düşürdü ve almak için kıvıra kıvıra eğildiğinde bir kere daha kaslı bacaklarının ve kıçının görüntüsünü bana sundu. Ayağa kalktığında içime keskin bir nefes çektim,

'Ring My Bell' 1979 tarihli Anita Ward şarkısı. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bedenim kadının nasıl hissettireceğini hayal ederken pantolonumun içindeki aletimi düzelttim.

Lezizdi.

Kameraya doğru döndüğünde ilk kez yüzünü gördüm ve bilgisayardan geriye doğru sıçradım.

Bu da ne sikimdi?

Bu Kathryn'di...

"Hazır mısın?" diyen Tristan'ın sesi arkamdan geldi.

Hemen tıklayarak görüntüyü kapattım ve telaşla masamdaki kâğıtları karıştırmaya başladım.

"S-sizinle lobide buluşacağım," diye kekeledim. "Bitirmem gereken bir şey var."

"Tamam, geç kalma olur mu?" dedi Jameson.

Asansöre binerek gittiklerini duyunca gözlerimi şok içinde bilgisayar ekranıma diktim.

Hayır.

Olamazdı.

Kathryn seksi değildi, hiç seksi olmamıştı. O kadar lanet derecede ateşli olsaydı fark ederdim.

Aletim zonklayarak ilgi talep ediyordu, kardeşlerimin gittiğinden emin olmak için suçlu bir şekilde kapıya baktım.

Bir kerecik daha bakmaktan... zarar gelmezdi.

Büyük ihtimalle o bile değildi.

Ekranı yeniden açtığımda ritme göre sallanan kırmızı elbiseyi gördüm.

Bu oydu.

Yüzü artık kameraya dönüktü, gözlerim göğüslerinin zıplayışına takıldı. Boynunun kıvrımına, belinin inceliğine. Dans ederken atkuyruğunun hareket etme şekline.

O atkuyruğunu elime doladığım ve beni emmesi için onu aşağı çektiğim bir görüntü gözümün önüne geldi.

Aletim kasıldı. Kafamı tiksintiyle iki yana salladım.

Siktir...

Seks yapmam gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Masamı aceleyle topladım, bilgisayarımdan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyordum. Bilgisayarı kapatıp ofisime son bir bakış attım, asansöre doğru ilerleyerek sertçe düğmeye bastım ve derin bir nefes verdim.

Şaşkına dönmüştüm; bir kadının bende fiziksel bir tepki uyandırması nadir olan bir şeydi. Son zamanlarda çekimle ilgili sorunlarla mücadele ediyordum. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir kadın ilgimi çekmiyor gibi görünüyordu ve sebebine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de dünyadaki en güzel, en olağanüstü kadınlardan bazılarıyla birlikte olduğum içindi ama yine de aradığım şeyi bulamamıştım. Belki de erkek kardeşlerim, standartlarımın gerçekçi olamayacak kadar yüksek olduğu konusunda haklılardı.

Gel gör ki, nefret ettiğim bir çalışanım, Kathryn Landon sayesinde kaya gibi sertleştim.

Lanet olsun, hayır.

Sert adımlarla asansörden çıkıp lobiye girdiğimde Jameson, Tristan ve Christopher'ı kaldırımda beni beklerken gördüm. Jay ve Christopher, Jameson'ın telefonunda bir şeye bakıyorlardı, koyu bir sohbete dalmışlardı.

"Gidiyor muyuz?" diye parladım sabırsızca. "Yoksa burada mı dikileceğiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tristan kafasını kaldırıp bana baktı. "Seni bekliyorduk zaten, sik kafalı. Ne sanıyorsun?"

Elimi saçlarımın arasından geçirirken gözlerimi devirdim. "İçki?"

"Ev-vet," diye mırıldandı Jay.

Köşeyi dönüp yürümeye başladığımızda Tristan cebinden telefonunu çıkardı; ekrandaki ismi gördüğünde gözlerini kıstı.

"Kim o?" diye sordum.

"Malcolm, komşum." Aramayı cevapladı. "Selam, Malcolm."

Yürümeye devam ederken dinledi, ardından bana bakarak gözlerini kıstı ve kafasını hafifçe iki yana salladı.

"Ne?" diye sordum dudaklarımı oynatarak.

"Harrison," diye cevapladı aynı şekilde.

Kıkırdadım. Tristan'ın ortanca oğlu, saçlarına aklar düşmesine sebep oluyordu.

Bir ayı kadar vahşiydi.

"Tamam, haber verdiğin için teşekkür ederim, Malcolm. Bundan sonrasını ben halledeceğim." Dinledi. "Hayır, Claire'i aramadığın için minnettarım, kızlarla yeterince uğraşıyor," dedi. "Tekrar teşekkürler." Telefonu kapatıp hemen yeni bir numara tuşladı. "Bu Tanrı'nın cezası çocuğu yüzümde bir gülümsemeyle öldüreceğim," diye mırıldandı sessizce.

Yanında yürüyüp dinlerken gülümsedim.

"Harrison," diye bağırdı. "Bana neden Malcolm'ın dün gece geç saatte caddemizde hız yaptığını söylemek için az önce beni aradığını söyler misin? Hız sınırının üzerinde gittiğini de söyledi."

Dinledi.

"Dinle," diye bağırdı yeniden. "Seninle bu konuyu daha geçen hafta konuştum. Ehliyetini yeni alan birine göre çok hızlı sürüyorsun ve ben buna müsaade etmeyeceğim." Yeniden dinledi. "Bana o boku yutturmaya kalkma. Malcolm neden böyle bir şey uydursun?" Tiksintiyle gözlerini devirdi. "Malcolm senin başını

Ücretsiz PDF Kitap Ağı - https://rantey.org

belaya sokmaya falan çalışmıyor. Hayır, seni uyarmıştım. Bir aylığına arabanı kaybettin."

Yeniden dinlerken yüzündeki ifade cinayet işleyecek gibiydi.

Kıkırdayarak arkamı dönüp baktığımda Jay ve Christopher'ın arkamızdan gelirken hâlâ telefona baktıklarını gördüm. "Siz *ikiniz* ne yapıyorsunuz?" diye tersledim.

"Bir şeye bakıyoruz," diye cevap verdi Chris. Tristan'ı işaret etti. "Kime bağırıyor?"

"Tek tahmin hakkı." İçimi çektim.

Jameson sırıttı. "Harry bu defa ne yapmış?"

"Aşırı hız."

Tristan, "Anahtarlarını hemen şimdi annene teslim et, genç adam... Yoksa ilk uçakla eve geliyorum," diye gürledi. "Beni anlıyor musun?"

Yeniden karşı tarafı dinledi.

"Bu sana şok edici gelebilir, Harrison ama yok edilmez değilsin," diye patladı. "Bir kazaya sebep olacaksın ya da Tanrı esirgesin, kendini öldüreceksin ve ben buna izin vermiyorum. Kahrolası anahtarları annene ver."

Jameson, "Dramatik herif," diyerek gözlerini devirdi.

Güldüm; Tristan'ı isyankâr ergenleri idare etmeye çalışırken izlemek en sevdiğim uğraşım olabilirdi.

Tristan kapattığı telefonu cebine tıkarken öfkeden köpürüyordu. "O lanet olası çocuk, ne zaman uzaklaşsam bir boka bulaşıyor." Elini yumruk yaptı.

Bir bara girerek arka tarafta oturduğumuzda garson yanımıza yaklaştı. "Ne içeceksiniz?"

Tristan biraz fazla hızlı bir şekilde, "Ben bir Blue Label viski alacağım," diye cevap verdi. "Aslında, duble olsun."

"Ben bir Corona alayım." Gülümsedim; hiç kimse Tristan'ı Harry kadar öfkelendirmiyordu.

"Aynısından," diye cevap verdi Christopher.

"Ondan üç tane olsun," dedi Jameson.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Jameson'ın telefonunda bir şey gördüklerinde Christopher gülmeye başladı, sonra telefonu bana uzattılar.

Telefonu alırken, "Bu ne?" diye sordum. Ekrana baktığımda kendi fotoğrafımı görünce anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Bu da ne?"

"Bu flört uygulaması senin fotoğrafını kullanıyor." Christopher sırıtıyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye parladım. "Eminim ki beyninin yarısı çalışan biri bile benim asla bir flört uygulaması kullanmayacağımı bilir."

"Eh, yakışıklı görünüyorsun, onlar da fotoğrafını fıstıkları ayarlamak için kullanıyorlar." Tristan gülümsedi. "Ancak, eğer fıstıkları gerçekten çekmek istiyor olsalardı, benim fotoğrafımı kullanırlardı."

Kızgın bir şekilde uygulamada gezinmeye başladım. "Bu boku kime şikâyet etmem gerekiyor? Bunun hemen kaldırılmasını istiyorum."

Christopher, "Bir çeşit bilgi veya yönetici kısmı olması gerek," derken içkilerimiz geldi. Onlar konuşmaya daldıkları sırada, bu saçmalığı şikâyet edebileceğim bir iletişim sayfası aramak için uygulamada gezinmeye devam ettim. Ekranı aşağı doğru kaydırırken bir şey dikkatimi çekti: ömrümde gördüğüm en çirkin kediydi, pörtlek gözleriyle şişko ve tüylüydü. Kim bir flört uygulamasında bunu profil fotoğrafı olarak kullanırdı ki?

Gözlerimi profilde gezdirdiğimde ismin Pinkie Leroo olduğunu gördüm.

Pinkie Leroo. Kaşlarımı çattım. Bu ne biçim bir isimdi?

Tanıtım kısmını okudum.

İsim	Pinkie Leroo
Boy	İsabetli
Kilo	Güzel bir yüz
Görünüş	Ortalamanın altında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hobiler	On iki kedimle oynamak
En sevdiği uğraş	Saçımı yıkamak
Meslek	Hayvan postu doldurma uzmanı
Saç rengi	Pembe- adıma dikkat edin (Göz devirme)
Göz	Yıldız çarpmış gibi
Ten	Soluk beyaz

Ortalamanın altında bir görünüş... kim böyle söylerdi?

Hayvan postu doldurma... Ölü hayvanları doldurarak mı geçimini sağlıyordu? Bu ucube de kimdi? Resmen artık her şeyi duymuştum.

İnsanların gerçekten bu web sitesinde sevgili bulduklarına inanamıyordum... Nasıl mümkün olurdu?

Soluk beyaz tenli ve pembe saçlı bir kadının; etrafı içi doldurulmuş hayvan cesetleriyle sarılmış halde, yanında on iki kediyle bir koltukta oturduğu görüntüsü gözümün önüne geldiğinde korkuyla irkildim.

Yüce Tanrım.

Okumaya devam ettim.

Tek renkli olan ama tek boyutlu olmayan birini arıyorum.
En dibe vurmuş ama kolayca uçan.
Güneşte ortaya çıkıp, yağmurda kaybolan.
Hiç zarar vermeyen ama acı hissetmeyen.

Ah, lütfen. Gözlerimi devirdim.

Benden çalınan profil fotoğrafının bir ekran görüntüsünü alarak sonra ilgilenmek için kendime gönderdim.

Saat geç olmuştu, oğlanlarla birlikte akşam yemeği yiyip içki içtikten sonra daireme dönmüş, gevşemeye çalışıyordum. Ay ışığı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

pencereden içeri girerken koltuğumda arkama yaslanmış, viskimi yudumluyordum.

Renklere, karanlığın içine doğru solma şekillerine doğru bakıyordum. Cennetten aşağı inen ışık huzmelerine.

Bunu sıklıkla yapıyordum, gece geç saatlerde buraya oturup duvarımdaki tablonun güzelliğini içime çekiyordum.

Tablonun adını okudum.

Alın yazısı

Bunu yaparken ne düşünüyordu?

Bir sahiplenme, bir durum. Alın yazısı olan neydi?

Bir kişi mi?

Kadehi dudaklarıma götürdüm, kehribar rengi sıvının boğazımdan aşağıya kayarken yakışını hissettim.

Harriet Boucher... Hayran olduğum ama hakkında hiçbir şey bilmediğim kadın. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Fırça darbelerinde bir dürüstlük vardı; duygularına daha derin bir bağlantı, diğer tablolarda hissetmediğim bir şeydi. Çok garipti ve tam olarak açıklayabildiğim bir şey değildi.

Harriet'in tablolarına bakmak onun ruhuna bakmak gibiydi.

Nefes kesici.

Yaşlıca bir kadını hayal ederek gülümsedim; güzel olduğunu biliyordum, belki artık fiziksel olarak değildi ama kesinlikle ruhsal olarak... duygusal olarak öyleydi.

Duyduğum kadarıyla Fransız'dı ve daha yenilerde ortaya çıkmıştı. Harriet Boucher, takip ettiğim ressamlardan biriydi, üç tanesi dışında bütün tablolarına sahiptim. Piyasada sadece otuz tablosu vardı. Bir münzeviydi ve kimse kim olduğunu bilmiyordu, sadece söylentiler vardı.

Sadece en iyi, en eşsiz sanat eserleriyle ilgileniyordum. Milyonlarca dolar harcamıştım ve koleksiyonum dünyanın en iyilerinden biriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Ancak Harriet kraliçeydi; çalışmalarının peşinden koştuğum tek kişiydi.

Onu eski bir Fransız kasabasında, şövalesinde resim yaparken hayal ettim. Bu tabloyu kaç sene önce yaptığını ve o sırada hayatının hangi döneminde olduğunu merak ediyordum.

Genç miydi yoksa yaşlı mıydı, âşık mıydı?

Alnına yazılan kimdi, hayatının aşkı... ve çocukları mıydı?

Çok sevdiğim tabloma bakarken derin bir nefes verdim. Bunu daha detaylı olarak araştıracaktım, kim olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Yirmi yedi tablosuna sahiptim, bir servet harcamıştım ama yine de onunla tanışmak için hissettiğim açlık hâlâ içimi yiyordu.

Neden olduğunu... bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Kathryn Landon'ı düşünmek istemediğimdi, bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı.

Pazartesi günü daha fazla şey öğrenebilmek için bazı aramalar yapacaktım.

Yapmak zorundaydım, artık bu bir seçim bile değildi. Sadece beni bu kadar derinden etkileyen kişiyi tanımak zorundaydım... Sadece bunu söylemek için bile olsa.

Telefonumu açtığımda şu ucuz ve rezil flört uygulamasındaki sahte profili hatırladım.

İnsanları yanlış yönlendiriyordu, onu kaldırtmak zorundaydım. Uygulamada arama bölümüne girdiğimde ilk sayfadan ileri gidebilmem için üye olup profil oluşturmam gerektiğini fark ettim.

Tiksintiyle gözlerimi devirdim. Lanet olası... bu bok da neydi?

Kırmızı eteğin dönüşünü, kalçalarının sallanışını ve uzun bacakları. Tüm paketin seksiliğini izlerken elime yaslandım... Bu güvenlik kamerası görüntüsünü itiraf edemeyeceğim kadar çok, belki saat başı yeniden oynatmıştım. İzlemeyi durduramıyordum, tekrar ve tekrar seyrediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yasak bir zevkti, pornodaki sapkınlığın en üst düzeyiydi.

İnkâr etmek istememe rağmen edemiyordum, Kathryn Landon beni tahrik ediyordu.

Kapım tıklatılınca hızla ekranı küçülterek, "Evet," diye seslendim.

Christopher kapıdan kafasını uzattı. "Aşağı iniyorum, bir yürüyüş yapmak ister misin?"

"Nereye?"

"BT*."

Kaşlarım yukarı kalktı. "BT mi?"

"Evet, şu raporla ilgili Kathryn'le görüşmem gereken birkaç detay var."

Cevap vermek için zaman harcamadan ayağa kalktım.

"Geliyor musun?" diye sordu şaşırarak.

"Evet, neden gelmeyeyim? Bacaklarımı açmam lazım."

Asansöre binerek iki dakika sonra onuncu kata, BT katına vardık. Kat boyunca çalışma istasyonları vardı, arkada cam duvarlarla birbirinden ayrılan ve mahremiyet sağlamak için siyah jaluzileri olan altı tane ofis bulunuyordu.

İnsanlar masalarına koşarak çalışıyormuş gibi yaparken koridor boyunca Christopher'ı takip ettim. Bu kata hiç gelmezdim. Hiç gelmem gerekmemişti; şu an neden burada olduğumdan da çok emin değildim.

Christopher biriyle konuşmak için durduğunda ben devam ettim ve ilk cam kapıya ulaşarak isim levhasını okudum.

Kathryn Landon

Hımm, adını okumak bile dilimde acı bir tat bırakıyordu. "Tık, tık."

"Girin."

Kapıyı açıp, "Merhaba," dedim.

Kathryn şaşırmış gibi bilgisayarından başını kaldırdı. "Merhaba, Bay Miles, bu onuru neye borçluyum?"

* Bilişim Teknolojisi (e.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İğneleyici bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadın içimdeki ukalayı on kat daha fazla ortaya çıkarıyordu. "Sadece tur atıyorum, uğrayayım diye düşündüm."

Sahte bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar hoş, kral sadık hizmetkârlarını ziyaret etmeye gelmiş."

Çenemi sıkarak ona ters ters baktım.

Dans ettiği zaman bu kadar mutlu ve neşeli -çılgıncasına ateşliyi de unutmamak lazım- olan birisi... nasıl böyle saf zehirle dolu olabilirdi?

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım, oturarak ellerimi önümde birleştirdim.

Konuşmamı bekliyormuş gibi bana bakıyordu... konuşmadığımda sessiz kaldık.

"Evet?" diyerek gülümsedi.

Ona bakarken gözlerimi kıstım, bu kahrolası kadının olayı neydi?

Hiç kimse bana onun davrandığı şekilde davranmıyordu, sadece varlığım bile onu deli ediyordu.

Mutluymuş gibi gülümsüyordu ama ağzından çıkan her şey, her zaman az da olsa agresif oluyordu. En üst düzeyde bir öfke tuzağıydı.

"Evet, ne?" diye cevap verdim.

"Ziyaretiniz sırasında benimle konuşacak mısınız?"

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ceketimdeki tozları silkeledim. "Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Yeniden para teklif edip beni istifa ettirmeye mi çalışacaksınız?"

İrkildim. Öyle bir şey yapmıştım... değil mi?

"Elbette hayır," diye tersledim. "Saçmalama."

Derin bir nefes vererek bilgisayarına döndü. "Ee, tartışmak istediğiniz bir şey mi var?"

Sahip olduğun şu küçük kırmızı elbise.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Özel bir şey yok." Ona bakarken işaretparmağımı dudaklarımın üzerinde ileri geri kaydırdım.

"O zaman..." Tek kaşını kaldırdı. "Ne var?"

"Ne demek, ne var?"

"Neden garip davranıyorsunuz?" diye sordu.

"Davranmıyorum," diyerek ayağa kalktım. "Seni ziyarete gelmiştim ama görünüşe bakılırsa ziyaretçi istemiyorsun."

"Bay Miles."

"Elliot," diyerek onu düzelttim.

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Tamam, size böyle seslenmemi istemeniz bile tek başına garip bir durum. Yedi yıldır buradayım ve daha önce hiç adınızla seslenmemi istemediniz ya da ziyaret etmeye zahmet etmediniz."

"Çok meşguldüm," diye sinirle karşılık verdim.

"Yedi yıldır mı?" Tek kaşını kaldırdı.

"Tam olarak." Kapıya doğru ilerledim. "Ve şimdi neden bu kadar meşgul olduğumu anladım."

"Nedenmiş?"

"Çünkü hiç misafirperver değilsin."

Yüzünden bir gülümseme geçer gibi oldu. "Kafanız mı güzel?"

"Ne?" diye çıkıştım. "Tabii ki kafam güzel falan değil."

"Peki..."

Bu konuşma fiyaskosunu düzeltecek bir şey düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Ardından, "Gidiyorum," diye duyurdum.

Sırıttı. "Tamam..."

"Bugün tek söyleyebildiğin bu mu... tamam?"

Gözlerini devirdi. "Bay Miles."

"Elliot," diyerek düzelttim.

"Elliot, kendini iyi hissediyor musun?"

"Seni ziyaret edene kadar hissediyordum." Derin bir nefes verdim. "Şimdiyse tüm günümü mahvettin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Elini göğsünün üzerine koyarak gülümsedi. "İşte burada, Tanrı'ya şükür, doktor çağırmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Ona dik dik baktım. "Hoşça kal, Kathryn."

Tatlı bir şekilde gülümseyerek parmak uçlarıyla el salladı. "Güle güle, iyi günler, her zaman en sevdiğim patronum."

"Bana ukalalık etme," diye tersledim.

Bilgisayarına geri döndü. "Sadece ofisimde seni iyi bir şekilde ağırlamaya çalışıyorum. Nasıl gidiyorum?"

"Acınacak derecede başarısız oluyorsun." Ofisinden sert adımlarla çıkarak asansöre yöneldim.

Sertçe düğmeye bastım, buraya neden geldiğime dair mantıklı bir bahane düşünmeye çalışırken çenemi sıktım.

Hayır...

Hiçbir şey yoktu.

Bu kadın tam bir kaltaktı.

Kate

Bir saat sonra binamın ön kapılarından çıktığımda Daniel'ın kocaman gülümsemesini gördüm: yolun diğer tarafına park ettiği arabasına yaslanmıştı.

Gülümseyerek el salladım ve Londra'nın en işlek caddelerinden birinden geçerek ona yaklaştım. "Burada park edecek yer bulmayı nasıl başardın?"

"Sadece şanslıydım, sanırım." Göz kırptı. "Biraz alışverişe çıkarız diye düşündüm." Yürümeye başlarken kolunu omzumun üzerine attı.

"Alışveriş mi?" Yüzümü buruşturdum. "Of, alışverişe gitmek falan istemiyorum, aklıma daha kötü bir fikir gelmiyor. Seninle evde buluşurum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ee..." Kelimelerini seçmeye çalışıyor gibi duraksadı. "Sana davet edildiğim perşembe akşamki törenden bahsetmiş ve benimle gelmeni istemiştim ya?"

"Evet."

"Eh, birkaç soru sordum ve konuk listesini öğrenmeyi başardım."

"Yani?"

"Dünya üzerindeki her potansiyel müşteri o balo salonunda olacak."

Yeniden yüzümü buruşturdum. "Anladığım dilden konuşacak mısın, ne halttan bahsediyorsun sen?"

"İnanılmaz görünmen gerekiyor."

Göğsümü işaret ederek, "Benim mi?" dedim şaşkınca. "Neden ben?"

"Çünkü herkes seni benim giydirdiğimi bilecek."

Olduğum yerde durdum. "Senin ayaklı reklam panon olmayacağım, Daniel," diye tersledim. "Fikrimi değiştirdim, hiçbir yere gitmek istemiyorum, benim yerime Rebecca'yı götür. O senin mankenin olabilir."

"Hayır. Sana ihtiyacım var." Kolunu benimkinden geçirip beni çekiştirdi. "İhtiyacım olan görüntüye sahip olan sensin ve seninle ne yapacağımı tamamen biliyorum. Hem endişelenme, tüm faturayı ben ödeyeceğim."

"Neden ödemeyi teklif ediyorsun?"

"Çünkü her şeyi cuma günü iade edeceğim. Yani heyecanlanmana gerek yok, o kadar da hoş biri değilim."

"Peki bu, bilemiyorum... suç değil mi?" Gözlerim sinirle irileşmişti.

"Sadece biraz, o yüzden eğer herhangi bir şeyi mahvedersen seni öldürürüm. Ah, senin için bir de saç ve makyaj randevusu aldım."

"Saçımın nesi var?" diye bağırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Parmaklarını başımın ve arkada sıkıca tutturulmuş derli toplu topuzumun üzerinden geçirdi. "Hiçbir şey... tabii doksan yaşındaysan."

Beni yanında sürüklemeye devam ederken gözlerimi devirdim.

"İlk durağımız, *Givenchy*." Mutlu bir şekilde gülümsedi.

"Sen çıldırdın mı?" dedim şaşkınlıkla. "*Givenchy*'ye paran yetmez."

"Ah, sus artık," diye kızarak beni şık mağazanın ön basamaklarından yukarı çekti. "Başarana kadar öyleymiş gibi numara yapıyorum ve eğer benimle birlikteysen, sen de aynısını yapacaksın."

Kafamı eğip kendime baktım ve ellerimi teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdım. "Lanet olası bir Noel süsü gibi görünüyorum."

Tek dizinin üzerine çökmüş Daniel'ın ağzında bir iğne vardı. Elini elbisemin ucuna uzatarak kenarını iğneledi. "Bu kıyafetle ilgili hiçbir şey Noel'i çağrıştırmıyor," dedi gücenmiş bir şekilde. "Noel'i andıran tek bir yerini söyle."

"Ah, bilmiyorum." Aynadaki yansımama baktım. "Belki de ojeli tırnaklar ya da kalın, kırmızı dudaklar, belki de kayışlı, altın rengi stilettolar... Ah, bekle, ben buradayım diye bağıran kahrolası parlak dore rengi straplez elbiseye ne dersin?"

"Muhteşem görünüyorsun, Kate, kabul et işte." Halı kaplı yerde uzanan Rebecca hülyalı bir şekilde gülümsüyordu.

Kendime aynada yeniden gergin bir bakış atarak ellerimi kalçalarımdan geçirdim. "Ama kendim gibi görünmüyorum."

"Amaç bu zaten," diyen Daniel ayağa kalkarak saçlarımı kabarttı. "Saçın bu boyda inanılmaz oldu."

"Sarı ışıltılara da bayıldım," diye araya girdi Beck. "Ne kadar kesti?"

"On santim. Saçın çok uzundu, her gün topluyor muydun?" diye sordu Daniel.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"İş vermede tuşlamıyorum, o kadar."

"Artık tuşlamak yok. Saçlarım açıkken on kat daha seksi görünmüyorsun. Eğer tuşladığını bir kere daha görürsem, saçını açarım ve nerede olduğunu da kimin yönlendirdiğini de umursamam."

"Sanki bayağı bir ev arkadaşı olmaya başlıyorsun," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Durumum oksandı." Telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı.

"Instagram'ında olmak istemiyorum," dedim sinirle.

"Ah, kapat çeneni." İçini çekerek çekim yapmaya devam etti. "Böyle bir tarza sahip olmak için kaç kadının cinayet işleyebileceğini biliyor musun?"

Hakimdi.

Sıkıldım.

"Hem de bedavaya," dedi. "Lanet olasıca pahalıyımdır, biliyor musun?"

"Üzgünüm." Ona yandan bir gülümseme gönderdim. "Ben sadece..."

"Sadece ne, tatlım?"

"Hissettiğim şey çok..." Sesim kesildi.

Telefonunu eğerek üzerinden bana baktı. "Çok ne?"

Göğüslerimi ve sonra kalçalarımı işaret ettim. "Açıkta."

Ellerini bir araya getiren Daniel gururla gülümsedi. "Meleğim, seninki gibi bir vücudum olsaydı, kıyafetle falan uğraşmazdım."

Gözlerimi devirdim. "Çünkü sen kudurmuş fahişenin tekisin."

Arsız bir şekilde omzunu silkerek kıkırdadı. "Öyleyim, değil mi?"

"Bu bir iltifat değildi," diye cevap vererek dikkatimi yeniden aynaya yönelttim.

Artık omuz hizasında olan saçlarım bal rengi bir sarıydı ve iri dalgalar halindeydi; elbisem straplez ve altın rengiydi. Üzerime bir eldiven gibi oturuyor, hayal gücüne çok fazla bir şey bırakmıyordu. Kalın kırmızı dudaklarımla tamamlanan makyajım

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dumanlıydı. Kendim gibi görünmüyordum. Bir dergide görebileceğiniz biri gibi görünüyordum ve bu beni aşırı derecede geriyordu. Elimi karnımın üzerine koydum. "Midemde kelebekler uçuyor," diye fısıldadım.

Daniel'ın uzattığı koluna girdiğimde, "Bu, evrenin sana mükemmel göründüğünü söyleme şekli," diye cevap verirken gururla gülümsüyordu.

"Teşekkürler." Gözlerimi siyah smokininde gezdirdim. "Sen de oldukça göz kamaştırıcı görünüyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" Göz kırparak telefonunu Rebecca'ya uzattı. "Instagram için bir tane."

Ayağa kalkan Rebecca bir fotoğrafımızı çektiğinde Daniel'ın telefonu mesaj sesiyle bipledi. Kontrol ettiğinde, "Arabamız gelmiş," diye duyurdu.

Rebecca'yı yanağından öptü. "Bizi bekleme, şekerim, bütün gece şehri ateşe veriyor olacağız."

Rebecca sırıtırken ben de kıkırdadım. "Çok dramatiksin."

Beni kapıdan hızla çıkarttı. "Her zaman meleğim, her zaman."

Balo salonuna girerken Daniel'ın koluna girdim. Güzel görünen insanlarla dolu kalabalığın içinden geçerken, "O kadar gerginim ki her an kusacakmışım gibi hissediyorum," diye fısıldadım. Herkes tepeden tırnağa çok şık giyinmişti, gerçekten göz kamaştırıcı bir görüntüydü.

Daniel, "Neden?" diye sordu fısıldayarak. "Değişiklik olsun diye seksi göründüğün için mi?"

Beni oturma planına göre yönlendirdiğinde etrafa göz atarken Elliot Miles'ı gördüm. "Siktir," diye fısıldayarak tiksintiyle kafamı çevirdim.

"Şimdi ne oldu?"

"Lanet olası patronum burada."

"Yani?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Yani... adam devasa bir şerefsiz," diye kızgın bir şekilde fısıldadım. "Onu göremem, bu şekilde görünürken olmaz."

Daniel omzumun üzerinden onun olduğu tarafa baktı. "Ah... Lanet olsun," diye fısıldadı. "Patronun... o mu? Kazanova Miles, senin kahrolası patronun... Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ona neden öyle dedin?"

"Basının ona taktığı lakap bu. Duyduğum kadarıyla çok da hak edilmiş bir lakap."

Omzumun üzerinden ona baktım: Elliot üç erkek kardeşiyle konuşuyordu. Olamaz, hepsi buradaydı. "İyi görünüşüne aldanma, gözünü bile kırpmadan böbreklerini deşer," dedim.

"Bebeğim... İstediği her şeyi deşse bile büyük ihtimalle yine de iyi hissettirirdi."

Tiksinerek gözlerimi devirdim.

"Bara gidelim." Beni elimden çekerken gülümsüyordu.

Şampanyalarımızı aldığımızda Daniel'ın gözleri yeniden Miles kardeşlerin dikildiği köşeye döndü. Kadehini dudaklarına götürdü. "Bak, bak, bak, gerçekten güçlü arkadaşları var."

"Kimin?"

"Patronunun."

"Ah, o." Kafama dikebilmeyi dileyerek şampanyamdan bir yudum aldım. "Kimin umurunda?" Karnımı içime çekmeye konsantre olmuştum. "Bu elbise beni boğuyor," diye fısıldadım.

Dikkati tamamen başka yerde olan Daniel, "Kiminle konuştuğuna bir bak," diye cevap verdi.

"Beni duydun mu? Bu korsenin içinde nefes alamıyorum. Neden bu kahrolası gülünç iç çamaşırını giymek zorundaydım ki?" diye fısıldadım.

"Kukunu içerde tutmak için. Julian Masters ve Spencer Jones'la konuşuyor."

Güldüğümde şampanya burnumdan fışkırdı. "Kuku mu?" Öksürdüm.

Sırtıma vurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Sitesi - https://rantey.org

"Kuku da ne?" diyerek kıkırdadım.

Omzumun üzerinden bakan gözleri Miles kardeşlere sabitlenmişti. "Bacaklarının arasındaki kıllı şey."

Kahkahalara boğuldum. "Bu da ne şimdi?" Gülerken öksürmeye devam ediyordum.

"Julian Masters dünyanın en varlıklı ailelerinden birinden geliyor ve bir Yüce Divan yargıcı," diye devam etti.

Umursamaz bir şekilde içkimi yudumladım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kukum kıllı değil ve kesinlikle içerde tutulmaya da ihtiyacı yok."

"Spencer Jones bir zampara, yaptığı her şey magazin gazetelerinde çıkar." Şampanyasından bir yudum aldı. "Tüm kukuların içerde tutulması gerekir. Gece kıyafetinde göze hoş görünmezler."

Kıkırdadım. "Gece kıyafetlerinden kaç tane kuku gördün bugüne kadar?"

"Sayamayacağım kadar çok, o berbat tepecikler. Ah..." Alçak sesli bir ıslık çaldı. "Ve işte Sebastian Garcia geliyor."

Kaşlarımı çatarak o tarafa baktım. Birleşik Krallık'ın başbakanının adını kesinlikle biliyordum. "Belki de sadece birlikte oturtulmuşlardır?"

"Hayır, uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlar gibi davranıyorlar."

Etraftaki tüm güzel insanlara, göz kamaştırıcı kıyafetlere göz attım. Bunun gibi havalı etkinliklere her zaman gelmek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordum.

"Ah, bak," diye fısıldadı Daniel. "Seni fark etti."

"Kim?" İçkimi yudumladım.

"Elliot Miles." Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Ve... gördüğü şeyi beğendi."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Seni baştan aşağı inceliyor."

"NE?" Gözlerim irileşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, seni süzüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Eh, göreceği hiçbir şey yok," diye fısıldadım. "Çünkü **kukum** dünyadaki en dar iç çamaşırının içinde gömülü."

Kıkırdayan Daniel kadehini benimkine tokuşturdu. "*Touché*"

"Oturacağımız yer nerede?" diye sordum.

"Buraya geliyor."

"Ne?"

"Kardeşiyle birlikte."

Ah, olamaz.

"Kate." Arkamdan bir ses duydum.

"Tristan." Gülümsedim.

İki yanağımı da öptü. "Vay canına, sen ne zaman bu kadar seksi oldun?" Güldü. "İnanılmaz görünüyorsun."

Omzunun üzerinden yanında dikilen Elliot'a baktığımda bana bastırılmış bir gülümsemeyle bakarak kısaca kafasını salladı. Erkek kardeşi gibi arkadaş canlısı değildi.

"Tristan, bu Daniel. Daniel, bu Tristan." El sıkıştılar.

"Elliot, bu Daniel. Daniel, bu Elliot." Elliot ona kafasını sallayarak elini sıktı.

Gülümseme yoktu, konuşma yoktu.

Of... *Bu tuhaftı.*

Daniel, "Bara gidiyorum," dedi.

Tristan, "Ben de geleyim," diye cevap verince ikisi birlikte uzaklaştılar.

Olamaz.

Gözlerim bana bakan Elliot'a kaydı, aramızda bir tuhaflık vardı. "Bu şekilde giyindiğim için benimle dalga geçmeye mi geldin?" diye sordum.

"Tam tersi, güzel göründüğünü söylemek için gelmiştim ama şimdi bunu geri alacağım. Duymak istemediğin belli."

Şampanya kadehimi o kadar çok sıkıyordum ki çıplak ellerimde parçalanabilirdi.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"A, şey." Barda duran Daniel ve Tristan'a göz attım. "Arkadaşım."

Elliot'ın gözleri benimkilere dikildi. "Ne çeşit bir arkadaş?"

"O çeşit... değil."

Bir kere kafasını salladı. "Anladım."

"Senin... kız arkadaşın burada mı?"

"Kız arkadaşım yok."

"Karın?"

"Hayır," diye cevapladı kısaca.

"Ah."

Aramıza garip bir sessizlik çöktüğünde sanki o da rahatsızmış gibi çenesindeki kasları sıktığını gördüm.

"Lavaboya gideceğim, izninle." Gülümsedim.

Kafasını bir kere sallayarak onayladı.

"Sizi görmek çok hoştu, Bay Miles."

"Elliot." Gözleri benimkilere dikildi. "Aynı şekilde."

Bakışlarımız olması gerekenden birkaç saniye daha uzun süre birbirine takılı kaldı.

Burada neler oluyordu?

Onda bir farklılık vardı.

Gece bir telaş içinde geçmişti. Uzun zamandır bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum. Dans etmiş ve içmiştik. Daniel stilistlik yapmak istediği kadınlarla sohbet etmiş ve ben de harika zaman geçirmiştim. Saat geç olmuştu ve gece artık sona eriyordu.

"Eve gitme vakti." Daniel müzikle sallandığımız sırada gülümsüyordu, sonra salonun karşı tarafına baktı. "Kate... Patronunla aranda neler oluyor?"

"Hiçbir şey, neden?"

"Bütün gece gözlerini senden ayırmadı."

"Saçmalama," diyerek dudak büktüm, ancak kabul etmem gerekirdi ki Elliot'ın olduğu tarafa her baktığımda bana bakıyor olduğunu görmüştüm. "Öyle bir şey yapmadı."

"Sana söylüyorum, hayatım. Erkeklerin zihnini okuyabiliyorum."

Kıkırdadım. "Onun zihni ne söylüyor peki?"

"Seni masasına domaltıp sertçe becereceğini söylüyor."

Yeniden kıkırdadım. "Hiç sanmıyorum."

"Bu çok sıra dışı."

"Neymiş o?"

"Normalde ne çeşit kadınlarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ve umurumda değil."

"Hayatım, cidden güncel olayları takip etmelisin. Magazin gazetelerini okumuyor musun?"

"Hayır ve senin okuyor olmandan dolayı dehşete düştüm."

"Çok takdir edilen bir opera sanatçısıyla, bir yazarla, bir insan hakları avukatıyla çıktı. Asla alelade kadınlarla birlikte olmaz ve şu anda seni istiyor."

"Alelade bir kadın olduğum için gururum mu okşanmalı yani?"

"Ne demek istediğimi anladın." Bana arsız bir şekilde göz kırptı.

Kahkaha attığımda beni döndürdü. O anda Elliot Miles'la göz göze geldim ve bana ömrümde gördüğüm en iyi gel-beni-becer bakışını yolladı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde bir anlığına zaman durmuş gibiydi.

Midem pır pır etmeye başlayınca gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Burada ne haltlar oluyor?

Salı gecesi geç vakitlerdi. Bir fincan çay yapıp yatağımın yanındaki komodinin üzerine koymuş, telefonumda gezinirken flört uygulamasına tıkladım.

Bir mesajınız var.

Ne?

Sohbet kutucuğunu açarak mesajı okumaya başladım.

Sevgili Bayan Leroo,

Cidden kulağa çok baştan çıkarıcı geliyorsun. Bununla beraber, kedilere alerjim var ve sahip olduğun on iki tanesi çıkmamızı imkânsız hale getiriyor.

En iyi tavsiyem dışarı çıkarak yere doğru bakman, orada gerçek aşkını bulacaksın. Gerçi ikimizin de bildiği gibi, bir gölgeyle çıkmanın kendi zorlukları var.

Eminim ki çabaladığın şey (Eklemem gerekir ki çok fena çuvallıyorsun) nüktedan olmaktı.

Senin tarafında hayat gerçekten oldukça sıkıcı olsa gerek.

Flört girişimlerinde iyi şanslar diliyorum, Bayan Leroo. Seninkiler gibi tavlama cümleleriyle, şansa ihtiyacın olacak.

O güneşi kovalamaya devam et.

Edgar Moffatt.

Profiline tıkladım.

İsim	Edgar Moffatt
Boy	1.27 cm
Kilo	Atıştırmalık boyutunda
Görünüş	Çok yakışıklı
Hobiler	Küçük sikimle oynamak
En sevdiği uğraş	Porno izlemek
Meslek	Garbolojist*/ Sik sevici
Saç rengi	Bir porsuk kadar kel
Göz	Yeşil
Ten	Vücudumun her yerinde

*Atık malzemeleri veya çöpleri inceleyerek bir toplum ya da kültür hakkında çalışmalar yapan kişi. (ç.n.)

Yüzümden şapşal bir gülümseme geçerken yatak başlığıma yaslanarak mesajı yeniden okudum.

O güneşi kovalamaya devam et.

Ben de bunu yapıyordum, sik sevici Edgar Moffatt, ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Başımı duvara yaslayarak oturduğum sırada terler göğsümden aşağı doğru süzülüyordu; çarşamba akşamı saat sekiz civarıydı ve tarihteki en uzun günden sonra spor salonundaki saunadaydım.

İçerisi sıcak ve buharlıydı, rahatlamış bir şekilde içimi çektim.

O anda kapı açıldı ve içeri belinin etrafına sardığı beyaz havlusuyla Elliot Miles girdi. Belden yukarısı çıplaktı, tüm görebildiğim bronz teni ve kaslarıydı.

Ah, lanet olsun.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Kafasını kaldırıp baktığında beni görmesiyle adımları tökezledi. "Kathryn," diyerek oturdu.

"Merhaba," dedim tiz bir sesle.

Kapı tekrar açıldı ve bir adam içeri girmeye kalktı.

Elliot, "Burası dolu," diye tersledi. "Sonra gel."

3. BÖLÜM

Dümdüz karşıya bakıyordum. Siktir... Ona bakma, ona bakma, *ona bakma.*

"İş yerindeki spor salonunu kullandığını bilmiyordum," dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi.

"Hı-hı." Gözlerimi dümdüz karşıda tutarken beceriksizce gülümsedim. Saunalar için geçerli nezaket kuralları neydi? Yani şimdiye kadar buraya birkaç kere gelmiştim ve daha önce bir kere bile birisine bakmamaya konsantre olmak zorunda kalmamıştım.

Hava yoğun ve sıcaktı. Kapının arkasında bulduğum bir parça ahşaba gözlerimi dikmiştim. Elliot'ın varlığı tüketiciydi ve küçük alanı tamamen kaplıyordu. Havlunun altındaki çıplaklığını neredeyse buradan hissedebiliyordum.

Dümdüz karşıya bak, diye kendime hatırlattım.

Kaslarına bakarak ağzının suyunu akıtma tatminini ona yaşatma. Kahretsin, neden kasları olmak zorundaydı ki?

"Günün nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi, teşekkürler," dedim gülümseyerek "Seninki nasıldı?"

"Şimdi çok daha iyi oldu, teşekkürler."

Kaşlarım çatıldı, bu da ne demekti? Benimle birlikte buraya girince mi daha iyi oldu demek istemişti? Parmağımı yanımdaki ahşap bankın üzerinde gezdirdim, ne diyeceğimden ya da nereye bakacağımdan emin değildim.

Ya da ne düşüneceğimden.

Zihnim o karanlık noktaya gidip, gözümün kenarından bana sataştığını hissettiğim altın rengi kaslarda göz gezdirmek istiyordu.

Ancak yapmayacaktım, karşıya bakmaya devam edecektim.

"Spor salonuna sık gelir misin?" diye sorarak aramızdaki garip boşluğu doldurmaya çalıştım.

"Yeterince sık değil," dedi. "Evde bir spor salonum var, genelde akşamları orada koşuyorum. Ama bugün geç oldu, eve gidince rahatlamak isteyeceğimi biliyorum. Koşu bandında yarım saat hızlı bir koşu yaptım."

Koştuğunu, terin göğsünden aşağı doğru kayışını gözümün önüne getirdim...

Eklemlerimi beyazlatacak bir şekilde altımdaki bankı sıkmaya başladım. Ağzımdan çıkarabildiğim tek şey bir "Ah" oldu. Kafamı eğerek kendime baktım: siyah bikini üstüm her şeyimi kapatıyordu.

Neredeyse.

Neler düşünüyordu kim bilir?

"Saunada her zaman duvarlara mı bakarsın?" diye sordu.

"Ee, kare, ahşap bir kutudayız." Omzumu silktim. "Neye bakmam gerekiyor?"

Alçak sesle kıkırdadığında utanmış gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Tüm gücümle ona bakmamaya çalıştığımın farkındaydı.

"Bilmem, belki de konuştuğun kişiye?" diye cevap verdi.

Gözlerimi ona çevirdim.

"Bu daha iyi." Gözleri benimkilere kilitlendi ve ardından bana yavaş, seksi bir gülümseme sundu.

Kelebeklerin kanat çırpmasını karın boşluğumda hissedebiliyordum.

Burada ne haltlar dönüyordu? Tanrı şahidim olsun ki onda bir farklılık vardı ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Doğrusunu bilmiyor olsaydım, arkadaş canlısının da ötesinde hatta biraz flörtöz olduğunu söyleyebilirdim. Sanki konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım ama ne olduğundan gerçekten emin değildim.

Yüzüme odaklanarak, "Neden sana bakmamı istiyorsun, Elliot?" diye sordum.

İçki içmeyeli uzun zaman olmuştu, burada içkiden kastım seksti. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Elliot Miles'ı dün akşam siyah smokiniyle gördükten sonra, çıplak olarak bir kereden fazla aklımdan geçmişti.

Kendime engel olamadan bakışlarımı aşağı indirdim. Tam da şüphelendiğim gibi, bir miktar koyu renk kıl bulunan geniş bir göğsü, biçimli omuzları ve ellili karın kasları vardı. Teni güzel, parlak bir bronz rengindeydi. Havlunun, floresan beyazı görünmesine sebep oluyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Elliot, durumdan mükemmel derecede memnun görünürken, bense yerin yarılıp beni yutmasını ve ölmeyi diliyordum. Eğer gitmek için ayağa kalkarsam, bedenimin tamamını kuş bakışı olarak görebilecekti.

Sivilceler ve diğer her şeyi.

Yani havlum yok değildi ama lanet olasıca çok küçüktü. Kahrolası spor çantamda yer açmaya çalışmasam olmaz mıydı?

Arkadaki duvara yaslandığında ışığın altındaki karın kasları kasıldı.

Aşağı bakma, ne yaparsan yap, lanet olasıca aşağı bakma.

Ah, bu harikaydı. Buraya rahatlamak için gelmiştim, bunun yerine pislik patronumun seksi bedeninin kuş bakışı manzarasını almıştım.

"Daniel'ı ne kadar süredir tanıyorsun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım, adını nasıl hatırlıyordu ki? "Uzun süre olmadı. Neden soruyorsun?"

Gözleri benimkilere dikilen Elliot hafifçe omzunu silkti. "Sebebi yok. Sadece arkadaş olduğunuzu söylemiştin-"

Sözünü kestim. "Sadece arkadaşız."

Tek kaşını kaldırdı. "Dokunmayı çok seviyor."

"Ne? Hayır, sevdiği falan yok. Bu sadece onun kişiliği. O çok sevecendir."

"Fark ettim," dedi kuru bir sesle.

Beynim tutukluk yaparken ona bakakaldım. "Neden bunu fark ettin ki?" diye sordum. "Ve daha da önemlisi, bu seni neden ilgilendiriyor?"

Fazla hızlı bir şekilde, "İlgilendirmiyor," diye karşılık verdi. "Sadece bir gözlem."

Bu çok garipti.

Bilmiyor olsaydım, biraz kıskandığını söyleyebilirdim. Ancak bu çok saçmaydı ve ikimiz de kıskanmış olamayacağını biliyorduk.

Bu bilinmezliği çözmeye çalışarak ona bakmaya devam ettim. "Senin sorunun ne?" diye sordum.

"Sorunum yok," diye ters bir şekilde cevap verdi. Hızla ayağa kalktığında Adonis gibi fiziğine ilk kez tam olarak bakabildim.

Tanrım.

Elliot Miles pek çok şey olabilirdi ama bir havlunun içinde iyi göründüğünü kesinlikle onaylayabilirdim.

Umurumda olduğundan değildi, elbette.

Kol kola girmiş, Thai yemeğimizi almak için caddede yürürken Daniel, "Seni düşünüyordum," dedi.

"Neyimi düşünüyordun?" diye sordum.

"Alınmak yok."

Gözlerimi devirdim. "Birisi alınmak yok diyorsa, bu incitici bir şey söyleyecek anlamına gelir."

Gülümseyerek gözlerini bana çevirdi. "Anne ve baban ölmeden önce nasıl biriydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl bir insandın? Farklı giyinir miydin? Hobilerin var mıydı, sosyal biri miydin?"

Yürümeye devam ederken başımı öne eğdim; daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı. "Sanırım öyleydim..." Sesim kesilirken omzumu silktim. "Bilmiyorum."

"Güzel görünmek için her gün çaba sarf eder miydin?"

Eskiyi düşünüp kafamı salladım. "Evet."

"Her zaman işe mi odaklanırdın?"

Üzgün bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Hiç de değil."

"Erkek arkadaşın var mıydı?"

"Vardı ama ebeveynlerim öldükten kısa süre sonra ayrıldık."

"Ve o zamandan beri uzun süreli bir ilişki yaşamadın, değil mi?"

Omzumu silktim.

"Bebeğim." Eğilip omzumu öptü. "Senin kadar güzel birinin... neden senin yaptığın şekilde davrandığını merak ediyordum."

Soru sorarcasına kaşlarımı çattım.

"Kederinin arkasına saklanıyorsun, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla dolunca başımı öne eğdim. Birinin bunu sesli olarak söylediğini duymak...

O günden beri aynı kişi değildim, olmadığımı biliyordum.

Anne ve babamı özlüyordum, onların karşılıksız sevgisini özlüyordum. Ölümleri benimle ilgili olmamalıydı elbette ama neden beni burada tek başıma bırakmışlardı?

Boğazıma bir yumru oturdu.

Gözümden kaçan bir damla yaşı sinirle sildim. "Kes şunu, bununla ilgili konuşmak istemiyorum."

Daniel yeniden omzumu öptü. "Tamam. Konuşmayacağız. Benim Çin böreği almam lazım, açlıktan ölüyorum," diyerek konuyu değiştirirken kolumu sıktı.

Sahte bir şekilde gülümserken, uzun zamandan beri ilk kez birisinin beni anladığını hissediyordum.

Boşluğa dalmış bakarken parmağımdaki yüzüğü çeviriyordum. Metroya binmiş, işten eve gidiyor ve son birkaç günü analiz etmeye çalışıyordum. Yoğun ve meşguldüm ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Daniel'ın kederimin arkasına saklanmakla ilgili söylediklerini düşünmeden edemiyordum.

İş konusunda aşırı düzenli olma sebebim, alternatifin altüst olmak ve işimi kaybetmek olması mıydı?

Eğer güzel görünmezsem, kimse beni fark etmezdi... ve kalbim bir daha asla kırılmazdı.

Zihnim karman çorman bir keşmekeş içindeydi ve buna rağmen, Elliot Miles'ın havlulu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Uyandığımda o kasları düşünüyordum, işe giderken onları düşünüyordum, yatmaya giderken onları düşünüyordum. Duşta, spor salonunda, yatakta tek başıma... aklınıza ne geldiyse, onu çoktan düşünmüştüm. Ve güvenin bana, düşündüğüm şeyler beni doğruca cehenneme gönderecekti. Rüyalarımda, Elliot Miles'ın kafası bacaklarımın arasında çok zaman geçirdiğini söylemekle yetinelim, hem de Tanrım, dili güçlüydü. Başını kaldırıp bana baktığında dudaklarında parlayan arzumun kanıtını neredeyse görebiliyor, hafifçe uzamış sakallarının batışını bacaklarımın içinde hissedebiliyordum.

Ofisine çağrılarak masasının üzerine eğildiğim ve bana istediği her ahlaksız şeyi yaptığı fantezisini kurup duruyordum. Ateşli, sert ve terliydi.

Ve devam ediyor, ediyor, ediyordu.

Tanrım... Son zamanlarda bana ne haltlar oluyordu?

Üstelik işin en kötü tarafı şuydu ki ondan hoşlanmıyordum bile. Aslında bir hafta öncesine kadar, ondan nefret ettiğimi bile söyleyebilirdim.

Ancak içimde bir şeyler değişiyordu, ne olduğunu ya da nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Hormonlarım bir çeşit kriz geçiriyordu ve sürekli seks düşünen o insanlardan birine dönüşüyordum.

O beyaz havlu, lanet olası bir baş belasıydı.

Durağıma yaklaşırken cam kapıda yansımam gözüme çarptığında gördüğüm şeyle hayal kırıklığına uğradım. Pasaklı görünüyordum, geçen gece balodaki görünüşümden çok farklıydı.

Belki de artık vakit gelmişti.

Yattığım yerden e-postayı okurken gülümsedim. Sonra cevap yazdım.

Sevgili Edgar,
Kedi insanı olmaman çok yazık, kedigillerin sevgisiyle dolu mutlu bir yaşam sürebilirdin.
Gerçi çok ilgimi çektin, gelecekte kullanmam için hangi tavlama cümlelerini önerirsin?
Bir sik sevici olarak senin sözün kanun demektir.
Sabırsızlıkla yanıtını bekleyeceğim.
Pinkie Leroo

Kafasını kapıdan içeri uzatan Daniel, "İyi geceler," deyince bilgisayardan başımı kaldırıp ona baktım.

"İyi geceler."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ah." Utangaç bir şekilde omzumu silktim. "Bilgisayarda bir şeylerle oyalanıyorum, sen eve ne zaman geldin?"

"Şimdi."

"Günün nasıl geçti?"

Kapı pervazına yaslandı. "Eh, bugün hayatım boyunca karşılaştığım en büyük baş belasını giydirdim."

"Neden?"

"Bana tamamen yeni bir görünüm istediğini söyledi ama sonra önerdiğim her şeyden nefret ederek denemeyi bile reddetti."

Gülümsedim. "Bu sık olur mu?"

"Bazen. Genellikle daha önce başkası tarafından giydirilmemiş kişilerde. Değişim bazı kişiler için korkutucudur."

"Sanırım."

"Gerçi sen onlardan biri değilsin, tam bir profesyonelsin. Geçen hafta giydiğin şeyi bir düşün."

Mahcup bir şekilde gülümsediğim sırada aklıma bir fikir geldi. Giyinme odama doğru göz atarken tereddüt ettim. "Belki de bana birkaç yeni kıyafet alman için seni tutmalıyım."

"Bak, bak... bak."

"Yani." Bunu yüksek sesle söylediğim için utanarak kucağımdaki parmaklarımı kıvırmaya başladım. "Yani..."

"Yüzeysel biri değilsin."

"Kesinlikle."

"Ama birkaç ipucuna ihtiyacın var."

"Evet." Tebessüm ederken bir anlığına düşündüm. "Benim yerimde olsaydın yarın işte ne giyerdin?"

Daniel'ın gözleri benimkilerle buluştu. "İstediğim şey..?" Sesi yavaşça kesildi.

"Bilmiyorum." Omzumu silktim. "Hoş görünmek."

"Belli bir CEO'yu etkilemek mesela?"

"Hayır," diyerek dudak büktüm. "Bunun Elliot Miles'la hiçbir ilgisi yok."

Giyinme odama giden Daniel askıları gözden geçirmeye başladı. "Olmalı, tatlım." Orada takır tukur sesler çıkardığını duyabiliyordum. "Eteklerin nerede?"

Kaşlarımı çatarak dizlerimin üzerinde doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"İşe giderken giydiğin eteklerin nerede?"

"Ah." Bir süre düşündüm. "Genellikle pantolon giyerim."

Giyinme odamın köşesinden kafasını uzattı. "Her gün mü?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Topuksuz ayakkabılar da giyiyorsun, değil mi?"

"Tamamen...düz topuk değil." Omzumu silktim.

Gözlerini devirerek yeniden giyinme odasına girdi.

"Yani, iş yerinde rahatsız olmanın nedenini anlamıyorum, anlarsın ya?"

"Hayır, anlamam. Asıl sıkıcı görünmek seni rahatsız etmeli, Kate," diye seslendi.

Gözlerimi devirdim.

Üzerinde gömlek olan bir askı uçarak geldi ve yere kondu.

"Ne yapıyorsun sen?" Kaşlarımı çattım.

"Giyinme odası denilen bu bok yığınını temizliyorum."

"Şimdi mi? Akşamın dokuzunda?"

"Burada hiçbir şey bulamıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Her şey tamamen bölümlere ayrılmış durumda," diye karşılık verdim.

"Bir tane süprüntü bölümü var, bir tane daha gerçekten süprüntü bölümü var," diye mırıldandı kuru bir sesle. Ardından bir askı daha uçarak yere düştü. "Bunun ne olduğunu bile anlamadım?"

İçeride dolanıp duruşunu dinlerken bir çift ayakkabı, ardından birkaç askı daha dışarı çıktı. "Ya gömlekler? Giydiğin gömlekler nerede?"

"Tanrı aşkına, kör müsün?" Yataktan fırlayıp içeri girdim ve gömlek bölümünü işaret ettim. "İşte burada."

Seçeneklere göz atan Daniel'ın yüzü asıldı. "*Bunlar* mı?"

"Hı hı."

"Seni acil durum olarak alışverişe çıkarıyorum."

"*Givenchy*'ye param yetmez, Daniel," diyerek içimi çektim.

"İyi görünmek için bir servet harcamana gerek yok, Kate." Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi dudaklarını büzdükten sonra bir gömleği havaya kaldırarak baktı ve kafasını iki yana salladı. "Bunu hangi cehennemden aldın?"

"Üniversitedeyken."

Gözleri kocaman oldu. "Bu gömlek üniversiteden beri sende mi?"

Omuzlarımı silktim. "Sanırım."

"Yüce Tanrım." Askıları gözden geçirmeye devam ettikten sonra uzun, siyah bir elbise çıkardı. Üzerime oturan, kolsuz ve gündelik malzemeden yapılmış bir elbiseydi. Bedenime doğru tuttu. "Bununla çalışabilirim." Bir anlığına düşündü. "Aslında, arabamda numune dolu bir çanta var, sanırım içinde bir gömlek vardı." Odadan fırladığında merdivenlerden aşağı koştuğunu ve ön kapının açıldığını, kısa bir süre sonra da merdivenleri ikişer ikişer çıktığını duydum. Gülümsedim, bu cidden de onun tutkusuydu, bu işi gerçekten seviyordu.

Odama geri geldiğinde çantanın fermuarını açarak içinden siyah bir gömlek çıkardı. "Bu."

Gömleğe bakarken kaşlarımı çattım. "Bu mu?"

"Elbisenin üzerine."

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Omuzlarımı tutarak beni yatağıma doğru döndürdü. "Sadece bana güven. Bu iş bende."

Asansörün aynasında kendime bakıyordum. Görüntü hiç tanıdık değildi. Bir elbise olarak da sayılabilecek uzun, siyah, düz bir etek giymiştim. Üstüne siyah, üzerime oturan, düğmeli bir bluz giymiş ve birkaç düğmeyi açık bırakmıştım. Belimi vurgulamak için stratejik olarak yerleştirilmiş rugan bir deri kemer ve kuzenim Mary'nin düğününde giydiğim siyah topuklularla da tamamlamıştım.

Sarı saçlarımı şekillendirerek salmış, çok olmasa da her zamankinden daha fazla makyaj yapmıştım. Normalde bırakın iş yerine gelmeyi, biriyle çıkarken bile bu kadar süslenmezdim.

Gerçi neden şu anda bunu yapmayı seçmiştim bilmiyordum ama seçmiştim.

Midemdeki sinirler dans ederken ağzımdan titrek bir nefes verdim.

Bu sabah Elliot'la bir toplantım vardı ve şu anda ofisine doğru gidiyordum. Yansımama yeniden göz attığımda irkildim. Of, bu çok aptalcaydı, ben ne halt ediyordum? On altıncı katın düğmesine bastım, inmem gerekiyordu. Bu şekilde görünürken onunla görüşemezdim.

Anlardı.

Asansör on altıncı katta durmadan devam ettiğinde gözlerimi kapattım. *Siktir.*

Kapılar en üst katta açıldığında asansörden dışarı, son moda siyah bir vurgu duvarıyla tamamen siyah olan resepsiyon bölümüne adım atarken omuzlarımı dikleştirdim. Büyük altın rengi harfler nerede olduğumu tam olarak anlatıyordu, sanki hiç unutabilirmişim gibi.

MILES MEDYA

Zemin siyah mermerdi. Hem de buradaki diğer her şey gibi pahalı hissettiriyordu.

"Merhaba, Kathryn." Leonie gülümseyerek beni baştan ayağı inceledi. "Bugün güzel görünüyorsun, canım."

"Teşekkürler." Yerin yarılıp beni yutmasını dilerken tebessüm ettim. "İşten sonra... bir planım var." Görünüşümden dolayı bahane uydurma gereği hissetmiştim.

"Çok beğendim, bunu her gün giymelisin."

Sahte bir gülücük gönderdim. *Beni şu anda öldürün!*

"Doğruca içeri geç, seni bekliyor."

Koridorda ilerlerken gözlerimi kapattım. Tanrım, bana bunu giydirirken Daniel'ın aklından ne geçiyordu? Çok abartmıştım. Yumuşak bir şekilde Elliot'ın kapısını tıklattım.

Derin sesiyle, "İçeri gel," diye seslendi.

Gözlerimi kapatarak cesaretimi topladım ve sonra kapıyı açtım. "Merhaba."

Elliot başını bir anlığına bilgisayardan kaldırıp geri indirdi ve sonra yeniden kaldırarak gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Aniden ilgilenmiş gibi yerinde dikleşirken parmaklarının arasında tuttuğu kalemiyle, "Merhaba, Kathryn," dedi.

Eklemlerimi beyazlatacak bir güçle elimdeki dosyayı kavramıştım. "Merhaba."

"Lütfen." Masasının önündeki koltuğu işaret etti. "İçeri gel."

Bugün içinde ikinci kez bakışları ayaklarıma inip tekrar yüzüme çıkarken içeri girdim. Bir şeyden memnun olmuş gibi sandalyesinde arkaya yaslandı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

Yüzünden bir gülümseme geçer gibi oldu. "Ne, ne?"

"Neden öyle görünüyorsun?" diye sordum.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Ah." Başımı indirip kendime baktığımda kıyafet seçimime gerekçe göstermek zorundaymışım gibi hissettim. "Ben sadece-"

"Güzel görünüyorsun," diyerek sözümü kesti.

Ne söyleyeceğimden emin olamayarak ona baktım. Boğazıma gelip sımsıkı yerleşen büyük yumruyu yutkundum. "R-rapor?" diye kekeledim.

"Evet." Gözleri benimkilere dikildi. "Ona bakalım." Kalemiyle koltuğu işaret ettikten sonra sandalyesiyle birlikte bilgisayarına döndü. "Birkaç noktanın üzerinden geçmek istiyordum. Datayı nasıl okuyacağımdan emin değilim."

"Tamam," Diyerek koltuğa çöktüm.

Başını kaldırıp aklından yeni bir fikir geçiriyormuş gibi gözlerini kıstı. "Yeni bir parfüm."

"Ne?"

"Bugün yeni bir parfüm sıkmışsın."

"Hayır, sıkmadım," diye çıkıştım. Of, lanet olsun... Bu seksi olmaya çalışma işi bir felaketti.

"Evet... sıkmışsın. Kokunu biliyorum." Gözlerimiz buluştu. "Ve... bugün farklı."

Kokumu biliyordu... Bu da neydi?

Ona bakarak kaşlarımı çattım. "Hımm..." Tamamen bocalamış bir şekilde, hafifçe başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, belki de daha önce kullandığımda yanımda değildin."

"Çok yazık."

Kafa karışıklığıyla başımı öne eğdim. *Benimle flört mü ediyordu?*

Anlamıyordum; bu adamı yedi yıldır tanıyor ve ondan nefret ediyordum, neyse ki cazibesine bağışıklık kazanmıştım. Ofiste etrafımdaki her kadının umutsuz bir biçimde Elliot Miles'a şehvet beslediğini görmüş ve asla çekimin sebebini görememiştim.

Ne yaparsam yapayım, onda ne bulduklarını anlamamıştım.

Bugünse, anlıyordum.

Dikkatimi dağıtması için dosyamı açtım.

Odaklan.

"Şimdi... hedeflenen kazanç grafiğin sol tarafında." Profesyonel davranmaya çalışırken parmağımla pembe çizgiyi işaret ettim. "Buradaki çizgi, BK ofisinin gerçek kazancı ve buradaki de ön görülen reklam masrafları, ancak Fransa için tüm bilgilere sahip değiliz..." Dinleyip dinlemediğini görmek için gözlerimi yukarı kaldırdığımda, sandalyesinde arkasına yaslanarak başparmağını çenesinin altına koymuş ve derin düşüncelere dalmış gibi işaretparmağını dudaklarının üzerinden geçirdiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben..." Duraksadım. Ha? "Tahmin raporunu açıklıyorum. Bunun için...?"

"Bundan bahsetmiyorum ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir tuzak mı?"

"Affedersin..." Kaşlarımı çattım.

"Planın bu mu?"

"Anlamıyorum."

Ayağa kalkarak kızmış gibi ellerini ceketinin cebine soktu. "Yaptığın bu... değil mi?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Gerçekten bu derece alçalacak kadar mı benden nefret ediyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı yeniden çattım.

Yüzünü buruşturdu. "İtiraf et, Landon. Ben dünkü çocuk değilim. Her şey şimdi anlam kazanmaya başladı."

"Eh." Gözlerimi irice açtım. "Bu iyi, böylece bana da açıklayabilirsin. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bu raporda ne sorun var?"

"Artık daha açık görebiliyorum..." Bir aydınlanma yaşıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Elbette, işte bu," diye alçak sesle mırıldandı.

"Bay Miles."

"Elliot," diyerek beni düzeltti. "Ve sakın bana bu saçmalıkla gelme." Masasından bir uzaktan kumanda alarak tavanın köşesine doğru tuttu. Başımı kaldırıp baktığımda yeşil ışığın kapandığını gördüm. Güvenlik kameralarını kapatmıştı.

"Yani, planın bu mu?" dedi küçümser gibi.

"Plan mı?"

"Dayanamayıp peşinden koşmaya başlayana kadar aptal patronunu tahrik et. Sonra da onu iş yerinde cinsel tacizle suçla."

Ağzım dehşetle açıldı. "Ne?"

"Ah, lütfen." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Artık gün gibi aşikâr. O seksi küçük elbise, şu etkinliğe lanet olası ayaklı bir orgazm gibi görünerek gelmen, sonra da eve başka bir adamla gitmen. Bir de sauna, ha." Başını arkaya attı. "Sauna detayı iyiydi, seni öyle sıcak ve terli bir şekilde bir bikininin içinde görme şansım neydi ki?"

Beynim tutukluk yaparken ona bakakalmıştım.

Onu tahrik ediyordum.

"Bu saçmalığı kesebilirsin, hemen şimdi," diye gürledi.

Öfkem yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. "Bunun için kameraları geri açsan iyi olur çünkü daha sonra deli gömleği içindeyken yeniden izlemeni istiyorum." Ayağa kalktığım zaman karşı karşıya geldik. "Bilgin olsun diye söylüyorum... Bay Miles," dedim küçümseyerek. "Hayatımdaki travmatik bir dönemden yeni çıktım ve kendimi yeniden bulmaya başladım. Yeni kıyafetlerimin, erkek arkadaşlarımın, elbiselerimin seninle ya da şişkin egonla hiçbir ilgisi yok."

Dik dik birbirimize bakarken gözlerini kıstı.

"Bu senin için bir sürpriz olabilir ama sana her zaman bana davrandığın gibi davrandım, küçümsemeyle. Aptal kadın nüfusunun geri kalanı gibi aletini yalamak için sıraya geçmediysem beni mazur gör."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir sürtük olmadığımı biliyorum. Öte yandan *senin* sikik bir pislik olduğunu biliyorum... ve aptal gibi bir süreliğine unutmuşum."

Rapor dosyasını masasının üzerine çarptım.

"Hayatındaki travma neydi?" diye hırladı.

"Seni ilgilendirmez." Dönerek kapıya doğru yürüdüm.

"Kate."

Şeytanın ta kendisiymişim gibi dönerek onu işaret ettim. "Bana öyle seslenmeye hakkın yok. Senin için, ben Kathryn'im." Kapıdan hışımla çıkarak doğruca resepsiyondan geçtim ve asansörün düğmesine basarak kendimi tutmak için dudağımı ısırdım.

Öfke gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyordum.

Ağlama... ağlama... o lanet herifin seni ağlatmasına izin vereyim deme.

Tuzakmış.

Ne şerefsizdi ama.

4. BÖLÜM

Asansörün içine Hulk gibi daldım. Gelmiş geçmiş en kötü günün ardından birini le kavga etmeye hazırdım... kim olursa.

Saldırın bana sürtükler, dövüşmeye hazırım.

Sik suratlı Miles'la bu sabahki toplantımdan sonra gün daha da kötüye gitmişti. Çay molasından önce, hiç sebepsiz ortaya çıkan ve bir türlü düzelmek bilmeyen bir bilgisayar arızası yaşamıştık. Sonra molamdayken tüm ağın çöktüğüne dair acil bir arama almıştım. Yemeğim bile gelmeden öğle arasından geri dönerek hasarı tamir etmeye girişmek zorunda kalmıştım. Sonuçta tüm sistemi kapatıp, binanın tamamında yeniden başlatmam gerekmişti. Bir de sik suratlıdan bu konuda acele etmem için aldığım arama tüyaskonun üzerine tuz biber ekmişti.

Hiddetin midemin derinliklerinde köpürdüğünü hissediyordum. *Bu konuda acele et.*

Ona acele etmeyi gösterecektim.

Saat artık akşam yedi olmuştu ve daha yeni çıkıyordum. Yorgundum, kızgındım ama hepsinden kötüsü de açlıktan ölüyordum.

Kurt gibi acıkmıştım.

Doğruca en yakın bara gidip en büyük tavuk *schnitzel* ve patates kızartmasıyla birlikte on bin tane şarap siparişi verecektim.

Asansör kapıları açılınca caddeye göz attım ve gözlerimi devirdim. Elbette, lanet olasıca yağmur yağıyordu.

Bugün tam bir cehennemdi.

Derin bir nefes verip kapılara doğru ilerlerken asansörden gelen ding sesini duydum.

"Kathryn." Arkamdan derin bir ses seslendi. "Bekle." Dönüp baktığımda Elliot'ın asansörden çıktığını gördüm.

Ah, cidden mi?

Tam da bugün daha kötüye gidemez diye düşünürken gök delinerek devamını göndermişti.

Onu görmezden gelerek hızla uzaklaşmak istiyordum ama o zaman da asabi bir çocuk gibi görünecektim. Yavşak Kral'ın yanıma gelmesini beklerken yerimde dikildim.

Bir gülümsemeyle bana yaklaşarak, "Selam," dedi. "Kötü bir gün mü?"

İfadesiz bir yüzle ona baktım. Bu nasıl bir yüzsüzlüktü, anlamıyordum. "Öyle de diyebilirsin." Kapılara doğru döndüğümde benimle yürümek için yanıma geçti.

"Sunucuyla ilgili sorun neydi?" diye sordu.

"Sabah bununla ilgili bir rapor alacaksın."

"Neden şimdi söylemiyorsun?"

Ona döndüm. "Çünkü istemiyorum."

"Neden ki?"

"Çünkü bu sabahki düşüncem hâlâ geçerli, sen bir pisliksin ve eğer seninle konuşursam görünüşe göre..." Parmaklarımı havaya kaldırıp tırnak işareti yaptım. "Seni tahrik ederek dayanamayacağın hale getiriyorum."

Gülümsemesini saklamak için başını öne eğdi. "Hâlâ o konudasın, değil mi?"

Öfkem giderek artarken ters ters ona baktım. Dişlerimi sıkarak, "Dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadım.

"Eh." Kayıtsızca omzunu silkti. "Bir endişem vardı ve bunu dile getirdim." Dışarıdaki sağanak yağmura doğru baktı. "Bunu biraz daha tartışmak için bir şeyler içmeliyiz."

Yüzümü buruşturdum. "Bu da ne şimdi?" diye fısıldadım kızgın bir şekilde. "Beni, cinsel tacizle suçlayabilmek için sana tuzak kurmakla suçladın, şimdi de içki mi içmek istiyorsun?"

"Benim için o konu kapandı." Önemsizmiş gibi yeniden omzunu silkti. "Hem neden içki içmeyelim ki, kötü bir gün oldu. Gerginliğini atmak için iyi olabilir."

"Benim için bitmedi, hiç kimse bu kadar aptal olamaz, değil mi?"

"Eminim birer kadeh şarap ikimize de iyi gelir."

Derin bir nefes verdim. Bu adam resmen kalın kafalıydı. "Bay Miles, bu sabah da belirttiğim gibi, size karşı en ufak bir ilgi duymuyorum. Bu sabahki suçlamanızdan dolayı son derecede rencide oldum ve bilginiz olsun diye söylüyorum, siktiğimin saunasına ilk olarak ben gelmiştim!"

Yüzünden eğlenir gibi bir ifade geçti. "Bugün çok fazla 'sik' dediğini fark ettim, Kathryn."

Suratının tam orta yerine yumruk attığımı hayal ettim.

Kontrolü kaybetmemek için uğraşırken burun deliklerim titredi. "Hoşça. Kal." Dönerek hızla kapıya yaklaştığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Kısa süreli bekleme bölümündeki siyah Bentley'i ve şoförünü gördüm.

Siktir... Şimdi şerefsiz-mobilinin arka koltuğundan izlerken yağmurun altında uzaklaşmak zorundaydım.

Beni hemen öldürün!

Kapıyı açtığımda, "Bırakmamı ister misin?" diye seslendi.

Onu görmezden gelerek ıslak zeminde konsantre olmaya çalışırken ayaklarımı sürüye sürüye ilerledim. Şu an onun önünde kayarak düşmek benim sonum olurdu.

Hızlı adımlarla köşeden dönerek saklanabileceğim en yakın yeri aramaya başladım. Neresi ya da ne olduğu umurumda değildi, beni buradan kurtarması yeterliydi.

Bir eczane görmemle aklıma bir reçetemin olduğu geldi. Hazır buradayken ilaçlarımı alır ve Elliot'ın görüş alanından çıkmış olurdum. İçeri dalıp arkama döndüm, siyah Bentley'in yavaşça yola çıkarak trafiğe karıştığını gördüğümde rahatlayarak bir nefes verdim, Tanrı'ya şükür gitmişti.

Çantamdan reçeteyi arayıp bularak tezgâhın arkasındaki eczacıya uzattım. "Bunu alabilir miyim, lütfen?"

"Tabii." Nazik görünümlü yaşlı adam reçeteyi elimden alırken gülümsedi. Gözlüklerinin üzerinden okuduktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Bu ilacı daha önce kullandın mı, canım?"

"Hayır, bu hafta yeni bir doktora göründüm ve bu ilacı ilk kez verdi."

"Çok güçlü bir ilaçtır, ne için olduğunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Endometriozis* rahatsızlığım var ve regl dönemlerim çok ağrılı geçiyor. İlacın ilk günde yardımı olması gerekiyor."

Başıyla onayladı. "Tamam, bu mantıklı. Yemek yedikten sonra aldığına emin ol, bir de alkol almak ya da ağır iş makinesi kullanmak yok."

"Peki," diyerek gülümsedim. "Teşekkürler."

Dışarıdan yüksek sesli bir gök gürültüsü duyulduğunda ikimiz de dışarıya baktık ve yağmurun yerden sıçrayarak yağmasını izledik. "Yağmur cidden fena yağıyor," dedi. "Evde takılmak için iyi bir gece."

"Evet." Tebessüm ettim.

Evde takılmak ya da bir barda tek başına sarhoş olmak için iyi bir geceydi. Tüm gün ilk kez biraz olsun rahatladığımı hissettim.

İkinci seçeneği seçecektim.

Elliot

Sabahın erken saatlerinde kapım açıldı ve Jameson içeri girdi. "Hazır mısın?"

"Evet." Bilgisayarımı kapattıktan sonra birlikte aşağı lobiye inmek için yola çıktık. Jameson yarın sabah New York'a geri dönmeden önce bu öğleden sonra kurulla toplantımız vardı.

*Çikolata kisti de denilen, rahim içini kaplayan endometrium tabakasının rahmin dışındaki başka bir bölgede büyümesi sonucu gelişen ve ağrılı seyreden bir hastalık. (ç.n.)

Asansörden indiğimizde bir grup insanla birlikte önümüzde etekli, seksi bir kız gördük. Uzun bacaklar, heykeltıraş elinden çıkmış gibi kalçalar ve mükemmel bir kız.

Bakışlarımız birleştiği anda Jameson sessiz bir '*Şuna bakar mısın?*' anlamında tek kaşını kaldırdı.

Sırıttım ve yürümeye devam ettiğimiz sırada arkadaşlarıyla konuşan etekli kadın döndü. Kathryn'di. Afallayıp kaldım.

Başımı öne eğerek selamladım. "Kathryn."

Kibarca gülümsedi. "Merhaba," dedi, ardından Jay'e bakarak tebessüm etti. "Selam."

"Selam." Jameson da gülümsemesine karşılık verdi.

Olduğumuz yerde dikilerek Kathryn'in iş arkadaşlarıyla birlikte binadan çıkışını izledik.

Gözlerim erkek kardeşiminkilerle buluştuğunda, "Bununla ilgilenmelisin," dedi.

Genç kadının arkasından bir süre baktım, ardından en sonunda anlık transımdan çıkarak, "Benim tipim değil," dedim.

Jameson ön pencerelerden karşıdan karşıya geçen Kathryn'i izlerken sinirlerimin ayağa kalktığını hissediyordum. "O herkesin tipi," diye kuru bir sesle mırıldandı.

Herkesin tipi.

"Lanet olası çeneni kapatır mısın?" Kızgın bir şekilde ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Son e-postamı gönderdikten sonra kollarımı havaya kaldırıp gerindim. Uzun bir gün... daha doğrusu hafta olmuştu. Ayağa kalkarak lavaboya gittim, sonra evrak çantamı alıp toparlanmak için masamın üzerine koyarken hangi günde olduğumuzu hatırladım.

Perşembe.

Saatime göz attım. 18.40.

Acaba Kathryn...

Yeniden bilgisayarımın başına oturup suçlu bir şekilde etrafa bakındım. Bu yeni bir şey değildi. Son zamanlarda her zaman suçlu bir şekilde etrafa bakınıyor gibiydim; iğneleyici bir BT müdürünü çalışırken izlemekten dolayı suçluydum.

Sorunlarım olduğunu biliyordum ve kabul etmekten hoşlanmıyordum ama ofisimdeki küçük olayımızdan sonra, bu hafta benden açık açık nefret etmeye karar vermesi beni çok fena tahrik ediyordu.

Kahretsin, yeniden karşılaşma umuduyla işten sonra saunada oyalanmaya bile başlamıştım.

Şimdiye kadar şansım yaver gitmemişti.

Ona karşı hissettiğim bu hastalıklı çekim için asla bir şey yapacak değildim ama bir sebepten ötürü duramıyordum. Kendime ona güvenlik kamerasından son kez bakacağımı söylemiştim ve yarım saat sonra kendimi bunu yeniden yaparken bulmuştum.

Aynen şu anda olduğu gibi.

Hüsranla derin bir nefes vererek, güvenlik kameralarına tıkladım ve onuncu kata geçip onun ofisine varana dek ekranı kaydırdım... Boştu.

Koltuğuma çöktüm.

Siktir.

Bir sonraki hamleme kafa yorarken ekrandan Kathryn'in ofisine bakıyordum.

Yani, ona çıkma teklif edebilirdim ama ikimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyorduk.

Zaten onunla dışarı çıkmak bile istemiyordum. *O kafayı yemiş bir sürtük, unuttun mu?*

Ben ne halt yiyordum?

Bilgisayarımı kapatmak üzereydim ki ekranın köşesinde bir ayak gördüm. Ha?

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Beyaz spor ayakkabı içindeki bir ayaktı. Yerde ne yapıyordu bu kadın? Esneme falan mı yapıyordu?

İzlerken parmağımı dudaklarımın üzerinden ileri geri geçirdim; ölü gibi hareketsizdi.

Ne yapıyordu?

İçime bir huzursuzluk hissi çöreklendi.

"Kıpırda," diye fısıldadım.

Onu daha iyi görmeye çalışarak kamera açıları arasında gezindim.

Hiçbir şey yoktu.

Çenemi elime yaslayarak beş dakika daha izlediğimde hâlâ ölü gibi uzanıyordu.

On dakika... On beş.

Siktir.

Bir sorun vardı. Hızla asansöre giderek onuncu kat için düğmeye bastım. Asansör katlar boyunca aşağı inerken kadranın yavaş bir şekilde hareket etmesini izledim. "Acele et," diye mırıldandım. "Acele et, lanet olası."

Kapılar açılınca dışarı çıkarak uzun adımlarla onun ofisine doğru koridorda ilerledim, kapıyı aceleyle açtığımda onu yerde baygın halde buldum. Kırmızı spor kıyafeti ve spor ayakkabıları içindeydi ve tamamen baygındı.

"Kathryn." Nefesim kesilerek dizlerimin üzerine çöktüm ve onu sarstım. "Kate, uyan, iyi misin?"

Sessizlik.

Onu yeniden sarsarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerini açmaya çalıştım.

Hiçbir şey...

"Lanet olsun." Telefonumu kaparak 999*'u aradım.

"Acil durum, merhaba."

"M-merhaba," diye kekeledim. "Miles Medya binası, onuncu katta acilen bir ambulansa ihtiyacım var."

"Ne oldu, bayım?"

**999 numarası* Birleşik Krallık *acil* telefon numarasıdır. Polis, sağlık, itfaiye, sahil güvenlik hizmetlerine bu numaradan ulaşılabilir. (e.n.)

"Çalışanlarımdan birini yerde bilincini kaybetmiş şekilde buldum. Baygın halde."

"Nefes alıyor mu?"

"Bekleyin. Kontrol edeceğim."

"Beni hoparlöre alın, bayım. Sizi yönlendirebilirim."

Telefonumu hoparlöre alarak yanımızda yere koydum ve Kathryn'in yüzünü tuttum. "Kate. Beni duyabiliyor musun?"

"Nefes alıyor mu?"

Kulağımı ağzına doğru eğdim.

"Göğsünü kontrol edin. Yükselip alçalıyor mu?"

Siktir.

Ölmüş müydü?

Paniklemeye başladığımda oda dönmeye başladı. "İki ambulans gönderin," diye bağırdım. "Ben de lanet olası bir kalp krizi geçirmek üzereyim."

"Göğsünü kontrol edin, efendim."

Ellerimi göğsüne koyduğumda yükselip alçaldığını hissettim. "Nefes alıyor." Rahatlayarak içimi çektim.

"Nabzını hissedebiliyor musunuz?"

Gözlerimi kapattım. Bunu yine nasıl yapacaktım? Zihnim tamamen boşalmıştı; işte bu yüzden sikik bir doktor değildim, acil durumlarda tamamen işe yaramaz biriydim.

Operatör, "Parmak uçlarınızı çenesinin altından boynunun üzerine koyun," diyerek hatırlatma yaptı.

"Ah, tamam." Parmaklarımı boynuna koyduğumda güçlü bir nabız hissettim. "Nabzı var."

"Düşmüş mü? Yaralanma var mı diye kafasını kontrol edin."

"Bu kadar soru neden? Siktiğimin ambulansını gönderir misiniz?" diye haykırdım. "Her an ölebilir."

"Ne olduğunu bilmem gerekli, bayım. Tüm bilgileri almadan size yardımcı olamam."

Etrafa bakınarak kan var mı diye kontrol ettim ama her şey normal görünüyordu. İş kıyafetleri bir çantanın içindeydi. Sonra

masasının üzerinde bir şey fark ettim; beyaz bir reçeteli ilaç kutusuydu.

Onu almak için öne atılırken, "H-haplar var," diye kekeledim. "Reçeteli."

"Adları ne?"

Elim ayağıma dolanmış bir halde kutuyu alıp okumaya çalışırken yere düşürdüm, kutuyu almak için yerde sürünerek masanın altına girdim. "Lanet olası."

"Sakin olun, bayım."

"Siktiğimin ambulansını yolla," diye bağırdım. "Adın ne senin? Lanet olası adını ve mevkiini istiyorum."

Bu kaltağı mahvedeceğim.

O anda Kathryn inledi.

"Kate," diye fısıldayarak elini tuttum. "Uyan."

Kendine gelmeye çalışırken kaşlarını çattı.

"Orada mısınız, bayım? İlacın adı nedir?"

"Um... Hidrokodon/asetaminofen," diye cevap verdim.

Kate gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana baktı.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Ne?" Kaşlarını çatarak dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

"Uzan," diye hırladım.

Operatör, "Kaç tablet almış?" diye sordu.

Kate'e, "Kaç tablet aldın?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ha?" Sonra yere doğru yığıldığında sarhoş gibi görünüyordu.

Telefona, "Kafası karışık," diye cevap verdim.

"Güçlü bir ağrı kesici almış. Tabletleri sayın, bayım. Kaç tane aldığını bilmek zorundayım."

"Elimi şu telefondan sokup seni boğazlamadan önce kahrolası bir ambulans yolla," diye bağırdım.

Bu kaltak cidden umutsuz vakaydı... İnsanların her gün ölüyor olmasına şaşmamak lazımdı.

"Tabletleri. Sayın."

Öfkem köpürürken ilaç paketini saydım. "Burada otuz sekiz tablet var."

"Kutuda kaç tane olduğu yazıyor?"

Miktarı ararken hızla kutunun üzerindeki talimatları okudum. "Kırklı paket."

"Yani, sadece iki tablet mi almış?"

Önümdeki sersemlemiş kadına baktım. "Bundan daha çok aldığını düşünüyorum."

"Eşyalarının içine bakıp anlamaya çalışır mısınız?"

"Ne?"

"Sadece dediğimi yapın."

"Beni dinle, seni orospu çocuğu. Miles Medya binasına hemen bir ambulans istiyorum. Eğer bu kadın ölürse sana şeyden dolayı dava açacağım..." Uygun bir suçlama bulmaya çalışırken duraksadım. "Kötü bir şeyden," dedim tükürükler saçarak. "Cinayetten."

"Sadece çantasını kontrol edin."

Kate'in el çantasını karıştırmaya başladım: cüzdan, anahtarlar, makyaj malzemeleri... tamponlar. İrkilerek onları omzumdan arkaya doğru fırlattım.

"Ee?" diye sordu operatör.

"Bakıyorum, tamam mı? Burada lanet olası bir sürü ıvır zıvır var." Sikeyim, çantayı halının üzerinde ters çevirdiğimde içindekiler her yere dökülmüştü.

"Sen ne yapıyorsun?" diye fısıldayan Kate uykulu bir şekilde doğruldu. "Çantamdan uzak dur."

Gözlerim neredeyse yuvalarından dışarı fırlayacaktı. "Çantandan uzak mı durayım? Şu an gerçekten ciddi misin sen?"

"Ne?" diye fısıldadı.

"Neler oluyor, efendim?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Hastayı yeniden bayıltmak üzereyim. Olan şey bu."

"Adın ne, canım?" diye sordu operatör.

Kate kaşlarını çattı. "Kate Landon."

"Neler oldu?"

Etrafına bakınan Kate yüzünü astı. "Bilmiyorum."

Operatör, "İlaç mı aldın?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Kate.

Kutuyu kaldırıp gözlerimi irice açarak, "Tanıdık geldi mi?" dedim.

"Ah." Hatırladığı esnada elini alnına götürdü. "Evet. Birkaç ağrı kesici aldım."

"Ağrı kesicileri ne için aldın, canım?"

"Regl sancısı." Kate'in gözleri bana kaydı.

Gözlerimi devirdim. *Artık kahrolası her şeyi duydum.*

"Kaç tane aldın?" diye sordu operatör.

"Sadece iki."

"Emin misin?"

"Evet."

Parmağımla burun kemiğimi sıkarken, "Seninle asla kokain çekmemeyi bana hatırlat," diye kuru bir sesle mırıldandım.

Operatör, "Doğrulup oturabilir misin?" dedi.

Kate oturmak için çabaladığında elini tutarak onu oturur pozisyona getirdim.

"Başım dönüyor."

"İlaca ters bir reaksiyon göstermişsin, uyuşuk ve sersemlemiş hissediyorsun. Bazı insanların başına gelir."

"Yani, o iyi mi?" diye çıkıştım.

"Uyuyarak bünyesinden atması gerekli."

"Onu hastaneye getiriyorum, kontrol edilmesini istiyorum," diye cevap verdim.

"Bayım, acilde saatlerce bekleyebilirsiniz. Eğer sadece iki tablet içtiyse sizi temin ederim ki sadece uyuması yeterli, başka bir şeye gerek yok."

Gözlerim Kate'e kaydı. "Gerçekten kaç tane hap aldın?"

"İki."

Ona dik dik baktım. "Ciddiyim."

"Yemin ederim."

"Peki," diye tersledim.

"Biri gelip seni alabilir mi, canım?"

"Onu eve ben götüreceğim."

Kate ayağa kalkmaya yeltendi. "Ben iyiyim," demesiyle kayarak arkaya doğru sendeledi.

Operatör, "Tebrikler, bayım, harika iş çıkardınız," dedi.

Seni patronluk taslayan inek.

"Evet, aynı şeyi senin için de söyleyebilmek isterdim. Sendeki bu salyangoz hızıyla ölmediği için çok şanslı. Bu defa herhangi bir aciliyet söz konusu değildi. Bir dahakine daha hızlı çalış. Hoşça kal." Sert bir şekilde aramayı sonlandırdım.

Kate başını kaldırıp bana baktı, ardından gözkapakları bir kere daha kapandı.

"Hadi, seni eve götüreceğim," diyerek içimi çektim.

Gözleri kapalı bir şekilde, "Ben iyiyim," diye ağzında geveledi. "Bu gece... burada uyuyacağım."

Zeminin her yerine yayılmış eşyalarını toplamaya başladım. "Çantanı temizlemen gerekiyor, bunun içi ıvır zıvırla dolu." Eşyaları çantaya tıkıştırdım.

Gözleri hâlâ kapalı bir şekilde, "Senin gibi," diye fısıldadı.

"Bu çanta neden bu kadar büyük?" diye söylendim. "Bu bir el çantası olamaz, bu bir bavul."

Kate kaşlarını çattıktan sonra kolunu yüzünün üzerine kapatarak, "Kapat. Şu. Çeneni," diye fısıldadı.

Çantasını omzuma atarak elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım; hâlâ sersem gibiydi ve iki yana sallanıyordu. Kolumu beline doladım. "Hadi, ayağa kalk. Odaklan."

Kafasını kaldırıp tamamen uykulu bir şekilde bana baktığında karmakarışık ve vahşi saçlarını görünce yüzümden beklenmedik bir gülümseme geçti.

"Ne?" Kaşlarını çattı.

"Şu anda ne kadar budala göründüğüne dair fikrin var mı, Landon?"

"Hem de... kırmızı netbol... kıyafetimi giyiyorum," derken dili dolanıyordu.

Onu asansöre doğru yönlendirirken gülümsedim. "Ne üzücü."

5. BÖLÜM

Onu yavaşça asansöre doğru yönlendirerek düğmeye bastım. İki yana sallandığında tutmak için kolumu ona dolayıp, "Kıpırdama," dedim.

Kafasını kaldırıp bana baktığında ben de ona bakarak sırıttım.

Yan tarafa eğilirken "Yapma," dedi dili dolaşarak.

Onu yeniden kendime doğru çektim. "Ne yapmayayım?"

"Beni kız..." Gözlerini kırpıştırdı. "...dırma."

Kıkırdadım. "İmkânsız." Kapılar açılınca onu içeri yönlendirdim. Dönerek yüzümüzü kapıya verdiğimizde kafasını omzuma koyup gözlerini kapattı. Gözüm kapıların üzerindeki yansımamıza takıldı: işte bu göreceğimi asla düşünmediğim bir manzaraydı.

Kathryn Landon, uykulu ve sakin, üstelik kolumun altındaydı.

Kapılar lobiye doğru açıldığında onu yavaşça dışarıya yürüttüm, o kadar uysaldı ki.

"Her şey yolunda mı, efendim?" Güvenlik görevlisi koşarak gelmişti.

"Sersemlemiş durumda, bir ilaca reaksiyon gösterdi."

Gözleri ikimizin arasında gidip gelirken, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu hızlı hızlı.

"Hayır, teşekkür ederim. Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

Resmen kapıya kadar koşup bizim için açtı.

Bentley'im dışarıdaki park alanındaydı. Andrew arabadan indiğinde beni neredeyse Kate'i taşır halde görünce kaşlarını çattı, ardından, "Nesi var?" diye sordu.

"Sadece sersemlemiş, ilaca reaksiyon gösterdi. Onu evine götüreceğiz."

Andrew aceleyle arka kapıyı açtı.

Kate'e, "Arabaya," dedim.

Kafasını göğsüme yaslarken gözlerini kapattı. "Ben... yürüyeceğim."

Tanrı aşkına.

Elimi kafasının üstüne koyup onu aşağı bastırarak doğru pozisyona getirdim ve ardından tek bir güçlü hamleyle arka koltuğa yığıldı.

"Ah," diyerek yüzünü buruşturduğunda, yanına oturarak kapıyı kapattım. Trafiğe çıktığımız sırada, "Nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

Pencereden dışarıyı işaret etti. "Orada."

"Orası neresi?"

Çileden çıkmış gibi, "Oralarda. İşte," diye tersleyerek cevap verdi.

Gözlerimi devirdim; bu kadın uyuşmuş durumdayken bile sinir bozucuydu. "Ya bana adresini söylersin ya da bavulunu yine karıştırırım."

"Adres 24..." Kaşlarını çatarak bir parmağını yukarı kaldırdı. "Hayır, bekle. Bu benim eski adresim... Şey..."

"Yüce İsa." Elimi hüsranla yüzümden geçirdim.

"Adresi biliyorum," diye devam etti.

"Ve?"

"Şey... Kent Caddesi, 44."

"Emin misin?"

"Şşş, konuşmayı kes," diye fısıldarken tek parmağını abartılı bir şekilde dudaklarına götürdü. "Kulaklarımı acıtıyorsun." İki eliyle birden kulaklarını işaret etti.

Her bir kelimeyi hareketlerle göstermesine sırıttım.

"Kent Caddesi 44 numara," diye Andrew'a adresi söyledim.

"Elbette, patron." Bir sonraki kavşaktan sağa döndü.

Kate'in başı düşünce onu yeniden kolumun altına çekerek sıkıca tuttum. Gözlerini kapatıp göğsüme yaslandı.

Trafikte on dakika gitmiştik ki daha derin bir uykuya dalarak elini göğsümün üzerine koydu ve bana biraz daha sokuldu.

İçimi garip bir duygu kaplarken başımı eğerek çatık kaşlarla ona baktım.

Hımm... ilginçti.

Bir süre sonra, Andrew arabayı bir park alanına çekerek arkasını döndü ve bize baktı. "Burası."

Sıralı şekildeki eski binalardan birine göz attığımda kaşlarımı çattım. "Burası mı?"

"Hı hı."

"Kate," diye fısıldadım. Uyanmayınca onu biraz sarsarak yeniden, "Kate," diye fısıldadım.

Andrew, "Eğer onu uyandırmaya çalışıyorsan, fısıldamana gerek yok," diye mırıldandı.

"Gözler yolda," diye parladım.

Ukala.

Dışarı çıkarken güldü, sonra benim tarafımdaki arka kapıyı açtı. Arabadan çıktıktan sonra içeriye doğru eğildim. "Kate," dedim yüksek bir sesle. "Uyan, eve geldik."

Andrew yardım etmek için uzandı.

"Ben hallederim," dedim.

Kendine gelerek etrafa uykulu bakışlar atan Kate kaşlarını çattı. "Hah."

Ona uzattığım elimi tuttuğunda onu kendime doğru çektim ama koltuktan kayarak arabanın zeminine düştü. "Of..."

Ona uzanırken kıkırdadım, eli kolu birbirine dolanmıştı ve araya sıkışmıştı. "O kırmızı elbise biraz kaygan değil mi, yaşlı kız?"

Andrew gözlerini devirdikten sonra kısık sesle, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Elini tutarak Kate'i arabadan dışarı çıkardım ve kolumu ona sıkıca sardım. Taraçaya çıkan altı basamaktan yavaşça yukarı çıkmaya başladık.

"Basamaklardan yukarı çık," diyerek onu yönlendirdim.

En alt basamağa oturmaya kalkıştı. "Ben burada uyuyacağım."

En iyi otoriter sesimle, "Kate," dedim. "Odaklan ve basamaklardan yukarı çık, lütfen."

Yeniden oturmaya çalışınca, arkama dönüp baktığımda arabanın kenarına yaslanarak gösteriyi izlerken gülen Andrew'u gördüm.

Ses çıkarmadan ağzımı oynatarak, "Kapat çeneni," dedim.

Göz kırparak gülümsedikten sonra sigarasını yaktı.

Yedi sene boyunca aynı şoföre sahip olmanın olayı buydu, lazer gibi derecede rahat davranıyorlardı.

"Kate," diye patladım. "Merdivenden yukarı çık, ondan sonra uyuyabilirsin."

"Hımm." Gözleri kapalı bir şekilde gülümseyerek bir basamak çıktı.

"İşte bu."

İki basamak daha çıktı.

"Aferin kızıma."

"Burada uyuyacağım."

Onu yukarı çektiğimde ön kapıya vardık ve zili çaldım.

Bana yaslanan Kate gözlerini kapatınca kolumu sımsıkı ona doladım.

İki tabletten sonra bu haldeydi... Gerçekten sert bir şeyler alsaydı neler olacağını düşünmekten nefret ediyordum.

Yeniden zili çaldım ama cevap yoktu.

"Kate, evde kimse var mı?"

"Evet." Bana bakarak şapşalca gülümsedi. "Biz varız."

"Ev arkadaşlarından, demek istedim."

Omzunu silkerek yeniden bana yaslanmaya geri döndü.

"Anahtarların nerede?" diye sordum.

Bir kere daha omzunu silkti.

"Siktir." Çantasını karıştırarak anahtarları buldum. "Hangi anahtar?"

"Kırmızı olan."

Kırmızı anahtarı alarak kapıyı açtıktan sonra, "Merhaba," diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Geriye arabaya doğru baktığımda Andrew omzunu silkti.

"Sen yatağa," diyerek Kate'i içeri yürüttüm ve arkamızdan kapıyı kapattım.

Dairesinin ön kapısını bulmayı başardıktan sonra, "Yatak odan nerede?" diye sordum.

Dik, dar merdivenleri işaret edince başımı kaldırıp baktım. Ah, kahretsin. "Tabii ki orada."

Bir anlığına düşündüm. Şimdi ne yapacaktım? Onu burada bırakamazdım.

"Pekâlâ." Eğilerek onu kaldırıp omzuma attım.

"Ah... yapma," dedi dili dolaşarak. "Beni aşağı indir."

"Kapat çeneni," deyip kıçına şaplak attım ve bir basamak çıktım, sonra iki tane daha.

Birkaç basamak daha çıktıktan sonra uyluklarım yanmaya başladı. Göğsüm sıkışıyordu.

Geriye doğru sendeledim, ah... siktir.

Onu düşürme sakın.

Bu lanet kadınla hiçbir şey kolay değildi.

Dişlerimi gıcırdatarak yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

"İndir beni," diye inlediğinde kıçına yeniden şaplak attım.

"Uslu dur. Bu akşam yapmak istediğim en son şey belimi kırmak."

En üste ulaştığımızda onu yeniden ayaklarının üzerine bıraktım ve göğsümü tutarak nefes almaya çabaladım. Kahretsin.

Bu cidden zordu.

Ayaklarının üzerinde sallanınca elini tutarak onu yatak odasına çektim.

Onu yatağına yürüterek örtüleri açıp yatırdım. Spor ayakkabılardan birini çıkardığımda sanki beni durdurmak ister gibi ayağıyla tekme attı.

"Biliyor musun?" Diğer ayakkabıdaki bağcıkları açtım. "Çoğu kadın yatakta ayakkabılarını çıkarmam için canlarını verirdi."

"Umutsuz kakalar," dedi dili dolanarak.

"Umutsuz vaka değiller." Diğer ayakkabı da çıkarken gülümsedim. Uçuk pembe çorapları vardı. Bacaklarını örtülerin altına sokarak üzerini örttüm.

Bana bakıp gülümseyerek elini uzattı.

Elini tutup yanına oturduğumda ağırlaşan gözkapaklarını açık tutmak için mücadele ediyordu. Ona bakarak alnındaki saçlarını geriye doğru taradım.

Sarı saçları yastığına yayılmıştı ve kalın dudakları dolgun bir gül rengindeydi. Gözlerini açık tutmaya çalışırken koyu renk kirpikleri titreşiyordu.

O gerçekten çok...

Krem rengine boyanmış odasında ve büyük, beyaz ahşap yatağında göz gezdirdim. Bir kitaplık, bir makyaj masası, sepetlerin içinde makyaj malzemeleri ve fotoğraf çerçeveleri vardı. İçinde çokça yaşanmış bir oda gibi hissettiriyordu. Tavan boyunca peri ışıkları asılmıştı ve yanında bir pufla büyük bir okuma koltuğu köşede duruyordu. Eskiden olsa ziyaret edeceğim bir yurt odasına benziyordu.

Bakışlarım yeniden Kate'e döndüğünde mışıl mışıl uyuduğunu gördüm, eli hâlâ benimkinin içindeydi.

Onu izlediğim sırada kendimi gülümserken buldum. Şimdi ne yapacaktım? Demek istediğim, ona bir şey olabilirdi. Onu burada tek başına bırakamazdım.

Bu ihmalkârca olurdu.

Sanırım beklemek zorunda kalacaktım.

Bir saat sonra lavaboya gitmem gerekiyordu ama Kate elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Biraz kıpırdattığımda kaşlarını çatarak elimi daha da sıktı. "Yapma," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Hemen geri geleceğim," diye fısıldadım.

"Hayır, dedim."

Talepkâr cadı. Lanet olasıca açlıktan ölüyordum ve altıma işemek üzereydim.

Eh, şansına küs.

Ayağa kalkarak ebeveyn banyosuna girdim ve etrafa bakındım; içerisi küçüktü.

Kirli çamaşırla dolu bir sepet; pembe havlular ve onlarla uyumlu bir banyo paspası vardı. İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkayıp yeniden odasına geçtim. Kitaplığına doğru yürüyerek çerçevelerdeki tüm fotoğraflara baktım. Yaşlıca bir çiftin olduğu bir fotoğraf ve Kate'in onlarla birlikte daha gençken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, annesiyle babası olmalılardı. Siyah-beyaz bir border collie *cinsi köpeğin fotoğrafının ardından, Kate ve onun yaşlarında bir adamın birkaç sene önce çekilmiş gibi görünen fotoğrafını gördüm. Merak etmiştim, bir erkek arkadaş mıydı?

Erkek arkadaşı olmadığını söylemişti.

Eşyalarına bakmaya devam ettiğimde, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç kristal gördüm.

Sakın bana kristallerin şifasına inanan o kaçıklardan biri olduğunu söylemeyin.

Hımm.

*En zeki köpek ırklarından kabul edilen çoban köpeği cinsi. (ç.n.)

Burası farklı unsurlar bir araya gelecek şekilde düzenlenmişti. Benim mükemmel bir biçimde tasarlanmış çatı katımdan çok farklıydı.

Kitaplarının sırtlarına baktım, ne tür okuyordu?

Ah, romantik okuyordu.

Bunu asla tahmin edemezdim.

Küçük, kristal bir tabak ve sıra sıra altın takılar vardı. Yüzüklerinden birini elime alarak gülümsedim ve onu serçeparmağımın ucuna taktım.

Küçük elleri vardı.

Yüzüğü çıkarıp geri koyduktan sonra fotoğraflarına göz atmayı sürdürdüm. Gördüğüm her şey onunla ilgili bir sunum gibiydi, onun hakkındaki her şeyi öğreniyordum.

Üstelik şaşırtıcı bir şekilde, görünürde bir kazan yoktu.

Çantasından telefonunu çıkararak gidip yeniden yanına oturduğumda bana doğru yuvarlandı ve elini uyluğumun üzerine koydu.

Midem kasılmaya başlamıştı.

Kes şunu.

Artık cidden gitmem gerekiyordu, saatlerdir buradaydım. O aptal Daniel ve hastalık derecesindeki beyaz dişleri hangi cehennemde kalmıştı?

"Kate." Onu uyandırmaya çalıştım. Tekrar, "Kate," deyip telefonunu önünde tuttum. "Benim için telefonunun kilidini aç, birilerini arayacağım."

Kaşlarını çatarak iyice bacaklarıma sokulduğunda elimi saçlarının arasından geçirdim. Bir süre daha böyle oturduk. Bundan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylüyor olurdum ama acıkmıştım, saat neredeyse akşamın onu olmuştu.

"Kate." Telefonu yüzüne doğru tuttum. "Lütfen, telefonun kilidini aç."

"Hımm."

"Kate."

Gözleri hâlâ kapalı şekilde el yordamıyla kilidi açarak telefonu bana uzattı.

Bana yeniden sokulduğunda bir süre onu izledim.

Tamam, kabul etmek durumundaydım.

Ondan hoşlanıyordum.

O anlamda hoşlanmak gibi değildi, sadece ondan düşündüğüm kadar nefret etmiyordum.

Rehberindeki kişilerde gezinerek Daniel'ın adını aradım.

Hımm, Daniel yoktu.

Onun soyadını bilmiyordum... Siktir.

Lanet olası adam, her anlamda işe yaramazdı.

Bir saat daha geçmişti.

Belki de aşağı kata inip yiyecek bir şeyler bulabilirdim? Sonra da belki... burada onunla uyuyabilirdim?

Demek istediğim, onu yalnız bırakamazdım.

Evet, bunu yapacaktım.

Aynı anda yatak odasının kapısı açılınca irkilerek kafamı kaldırdım. Daniel'dı.

Kate derin uykudaydı ve eli benimkinin içindeydi.

Beni gören Daniel'ın gözleri benimle Kate arasında gidip geldikten sonra kaşları çatıldı.

"O baygın," diyerek bir açıklama yaptım.

"Neler oluyor?" diye sorarken yatak odasına girdi.

"Bir ilaca karşı reaksiyon gösterince sersemlemiş. Onu ofiste baygın halde buldum ve eve getirdim."

Gözleri irileşti. "Onu hastaneye götürmemiz gerek."

"Acil servisi çoktan aradım ve iyi olacağını söylediler. Sadece uykuluydu, çoktan kontrol ettim. Bilinci yerinde, sadece uyuyor."

Daniel Kate'e bakıyordu. "Vay canına."

Ayağa kalkıp, "Sen geldiğine göre artık gideceğim," dedim.

Daniel, yatağın Kate'in tarafındaki ucuna oturarak, "Bebeğim?" diye seslendi. "İyi misin?"

Onu Kate'le birlikte izlerken midemde aşina olmadığım bir duygu dolanmaya başlamıştı.

Ona bebeğim deme.

Kapıya doğru giderken çenemi sıktım. "Sana bırakıyorum."

Ayağa kalkan Daniel elimi sıktı. "Çok teşekkür ederim, onunla ilgilendiğiniz için gerçekten minnettarım. Artık ben devralıyorum."

Gözlerimi ona diktim; tamam, bu heriften hoşlanmıyordum.

O fazla... *samimiydi.*

"Onu seninle bırakmalı mıyım emin değilim," dedim.

Yüzü asıldı. "Neden?"

"Yani ondan faydalanmaya kalkmayacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü ben onun arkadaşıyım... ve onunla yaşıyorum."

Seçeneklerimin üzerinden geçerken kravatımı düzelttim. "Hımm." Kol düğmelerimi düzelttim.

"Bakın Bay-" dedi.

"Elliot Miles," diyerek sözünü kestim.

Bana bastırılmış bir gülümseme gönderdi. "Bay Miles, onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama artık evdeyim. Yaptığınız her şey için minnetarım."

"Pekâlâ." Odaya son bir bakış attım. "İrtibatta olacağım."

Kapıya doğru ilerlerken durdum ve cebimden altın rengi kartvizitimi çıkarıp ona uzattım. "Eğer bir sorun çıkar ya da herhangi bir değişiklik olursa beni ara."

Kartı benden alırken kaşlarını çattı. "Tamam, arayacağım."

"İyi geceler."

Merdivenlerden hızla inerek ön kapıdan çıktım, Bentley'ime doğru ilerleyerek arka koltuğa bindim.

Trafiğin içine giren Andrew, "Nereye, patron?" diye sordu.

"Yiyecek olan herhangi bir yere."

Kate

Karnımdaki şiddetli zonklamayla uyandığımda irkildim.

Of, regl sancısı.

Güçlükle gözlerimi açtım. Banyoya gitmem gerekiyordu. Doğrulup kendime baktığımda kaşlarımı çattım.

Ha?

Neden bunu giyiyordum?

Yataktan çıktığımda zemindeki battaniyeye bastım. "Bu da ne?"

Lambayı açtığımda Daniel'ı yatağımın yanında, yerde kanepe yastıklarının üzerinde uyurken buldum. "Neler oluyor?" diye mırıldanarak üzerinden atlayıp banyoya gittim.

Artık acil hale gelmişti.

Kahretsin, regl olmak, kadın bedenindeki bir tasarım hatasıydı.

Dün geceyi düşünerek klozete oturdum. Bir dakika... Netbol kıyafetimin içinde... ne işim vardı benim?

Dur biraz, netbol oynadığımı bile hatırlamıyordum.

Ofisteydim... ve sonra... ne olmuştu?

Hem Daniel neden odamın zemininde uyuyordu?

Dün akşamın olaylarına kafa patlatırken hızlıca bir duş aldım. İçki mi içmiştim...

Kafam tamamen boştu, Tanrım.

Bornozumu giyerek odama geçtiğimde Daniel'ı uyanmış ve dirseğine yaslanmış bir halde buldum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Neden netbol kıyafetimin içindeydim?"

Şaşırarak doğruldu. "Hatırlamıyor musun?"

"Ben..." Hatırlamaya çalışarak durdum. "Hayır, ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"İş yerinde kendinden geçmişsin, görünüşe göre bir ilaca ya da öyle bir şeye reaksiyon göstermişsin."

"Ciddi misin sen?" O anda hatırladım. "Evet... ağrı kesiciler. Kahretsin."

"Neyse ki Elliot seni bulmuş."

Gözlerimi anında Daniel'a çevirdim. "Kim?"

"Seni eve Elliot Miles getirmiş."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Ama evde kimse olmadığı için ben gelene kadar yanında kalmış."

Ellerimi dehşet içinde başıma koydum. "Ne dedin? O... *burada* mı geldi?"

Odada dolanmaya başladım.

"Oldukça da rahat görünüyordu, burada oturup elini tutmalar falan."

Rahatlayarak gülümsedim. "Of, siktir git, bir an için beni korkuttun. Cidden ne oldu, sarhoş falan mı olduk?"

"Çok ciddiyim." Ayağa kalkarak komodinime gitti ve bir kartvizit alarak bana uzattı.

ELLIOT MILES

0423 009 973

"Haaaaaayır," dedim tükürükler saçarak. "Ah, hayır, hayır, hayır, hayır." Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Zemini işaret ettim. "Buradaydı. Yatak odamda?" Yeniden zemini işaret ettim. "Burada."

"Evet."

Parmaklarımı dehşet içinde gözkapaklarıma bastırdım. "Neden girmesine izin verdin?" Bomba patlamış gibi görünen odama göz attım. "Burası tam bir felaket."

Daniel omzunu silkti. "Umurundaymış gibi görünmüyordu."

"Neden? Ne, yani... Neden öyle dedin?"

"Elini tutarken çok mutlu görünüyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Elimi gerçekten tutuyordu... Peki, ben ne halt ediyordum?"

"Tamamen ona sokulup sarılmıştın."

"NE?" diye cıyaklayarak başımı ellerimin arasına aldım. "Aman Tanrım, utancımdan binlerce kez ölebilirim."

"Minnettar olmalısın. Seninle ilgileniyordu."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırarak banyoma daldım ve etrafa bakındım: kirli çamaşırlarla dolu bir sepet vardı ve lavabonun yanındaki dolapta tamponlarım duruyordu.

Bu karmaşayı görmüştü, beni uyurken görmüştü... Ona sokulmuştum.

"Öldür beni!" diye haykırdım. "Hayatım resmen sona erdi."

Odadan çıkan Daniel kıkırdadı. "Yine de söylemeliyim, adam çok fena seksi, değil mi?"

Yatağımdan bir yastık alarak ona fırlattım. "Çık dışarı."

"Odamın zemininde uyuduğun ve tüm gece beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, Daniel," dedi tatlı bir sesle.

"Onu içeri alarak hayatımı mahvettiğin için teşekkür ederim," diye bağırdım.

"Onu ben içeri almadım, sen aldın."

Ah, olamaz.

Aklıma bir başka korkunç düşünce daha geldi. "Ona ne haltlar söyledim?"

Ellerimi dehşet içinde saçlarımın içinden geçirirken yeniden volta atmaya başladım. "Ya ona söylediysem..." diye kendi kendime fısıldadım.

Daniel, "Onun seksi olduğunu düşündüğünü mü?" diyerek zihinsel çöküşümü böldü.

Gözlerimi hızla ona çevirdim. "Düşünmüyorum," diyerek tersledim.

Daniel sırıtıyordu. "Eğer seksi olduğunu düşünmeseydin, çamaşır sepetindeki kirli külotlarını ya da tamponlarını görmesi umurunda olmazdı."

"Ahhhh," diye bağırarak gözlerimi ellerimle kapattım. "Çık dışarı!"

Daniel ıslık çala çala yavaş bir şekilde merdivenlerden indi.

Yatakta oturur pozisyona geçerken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum.

Bu... küçük düşürücü olmanın da ötesindeydi.

Küçük düşmek... Bundan daha kötü bir duygu var mıydı?

Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış bir halde asansörle en üst kata çıkıyordum.

İçime titrek bir nefes çektim. Daha önce hiç bu kadar gergin ya da dehşete kapılmış hissetmiş miydim, bilmiyordum.

Hayatım boyunca çok fazla aptalca şey yapmıştım ve netbol kıyafeti içinde iş yerinde bayılmak da onlardan biriydi. Ancak kafam güzelken Elliot Miles'ın beni eve götürmesine izin vermek zirvedeydi.

Ne çeşit bir salak, piç kurusu patronunu banyosunun her tarafına yayılmış tamponlarıyla darmadağın yatak odasına davet eder, sonra da gidip ona sarılırdı?

Parmağımla burun kemiğimi sıktım. İşte buydu, kariyerimin sonu gelmişti. Seni tanımak güzeldi, Miles Medya. Zaten bana önceden de saygı duymuyordu, artık bunu sonsuza dek yüzüme vuracağına kalıbımı basardım.

Yeni bir iş bulmak zorunda mı kalacaktım? Burada kalamazdım... Artık olmazdı.

Asansör kapıları en üst katta açılınca dışarı çıktım. Elliot'ın kişisel asistanı başını bilgisayarından kaldırarak gülümsediğinde içten içe solduğumu hissettim. O da biliyor muydu? Elliot herkese söylemiş miydi?

Alay konusu mu olmuştum?

"Selam, Courtney," diyerek beceriksizce gülümsedim.

"İçeri geç, canım, seni bekliyor."

Eminim bekliyordur.

Sahte bir tebessüm gönderdikten sonra koridorda ağır ağır ilerledim ve kapısını tıklattım. Derin sesiyle, "İçeri gel," dedi.

Duraksayarak gözlerimi kapattım, sonra da kapıyı iterek açtım.

İşte oradaydı, tüm küstah görkemiyle.

Gri takım, beyaz gömlek, koyu renk saçlar ve camı kesebilecek bir çene. Sandalyesinde dönerek bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Kate."

Adımın Kathryn olduğunu söyleyip onu düzeltmeyi dileyerek çenemi sıktım. "Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?"

Omzumu silktim. "İyi. Dün akşam için üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece çok mahcup olduğumu ve dehşete düştüğümü bilmeni istiyorum. Benimle ilgilenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm ve istemi-" Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken etrafa bakındım. "Çok utanıyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenirken tebessüm etti. "Utanma."

Yanaklarımı havayla şişirdim. Harika, şimdi de lütfedici tavırlara başlayacaktı.

Kalemini eline alarak, "Beni korkuttun," dedi.

"Özür dilerim." Bakışlarından kaçınmak için başımı çevirerek pencereden dışarı bakmaya başladım.

"Kate."

Caddenin karşısındaki binaya odaklanmıştım.

"Kate."

Gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Günün geri kalanında izin kullan ve doktoruna görün, lütfen."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Ve o ukala ağzını açayım deme," diye ekleyerek ayağa kalktı. "Bu konu tartışmaya kapalı. Ödümü patlattın. Öldüğünü sandım."

Gözlerim utanç yaşlarıyla doldu.

"Sorun ne?" diye sorduğunda sesi farklıydı. Yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Yapma," diye tersledim.

"Bu bir kazaydı. Herhangi birinin başına gelebilirdi, neden bu kadar savunmaya geçiyorsun?" diye parladı.

"Geçmiyorum. Savunmaya geçen taraf sensin."

"Savunmaya geçtiğim falan yok."

"Evet. Geçiyorsun, seninle tanıştığım ikinci günden beri benimle bir sorunun var," dedim öfkeyle.

Yüzünü soru sorar gibi buruşturdu. "Ne?"

"Her neyse, buraya bunu tartışmak için gelmedim. Dün akşam için teşekkür etmeye geldim."

Gözleri benimkilerle buluştu.

Parmaklarımı önümde kıvırmaya başladım. "Yani... teşekkür ederim." Omzumu silktim. "Gerçekten minnettarım, eğer beni bulmasaydın ne olurdu bilmiyorum."

Sandalyesine oturarak kalemini yeniden eline aldı. "Rica ederim," diye cevap verirken gözlerini benden ayırmamıştı.

Yeniden omuz silktim; bu cidden garipti. Başparmağımla kapıyı işaret ettim. "Ben artık gideyim."

"Doktora."

"Evet."

Dönerek kapıya doğru yöneldim.

"Kate," diye seslendi.

Yeniden ona döndüm.

"Seninle tanıştığım ikinci gün ne oldu?"

Gözümü dikerek bakmaya devam ettim.

"Kabalığımı bağışla ama hiçbir fikrim yok."

Ayrıntıya girip girmemem gerektiğini düşünürken bir anlığına duraksadım. "Sana hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip olduğunu söylemiştim. Ucuz bir şekilde değildi... şey anlamında..." Omzumu silktim. "Bir nevi gözlem anlamındaydı." Kaşları çatıldı. "O zamandan beri benden nefret ediyorsun."

Düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Bana bunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Biliyorum." Zorla gülümseyerek kapıya doğru döndüm.

"Hey," diye seslendi.

Bir kez daha ona döndüm.

Ellerini ceplerine soktu. "Savunmasız Kate oldukça alımlı."

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakmaya devam ettik.

"Evet, şey... onun hâlâ kafası güzel," diye fısıldadım.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Çık buradan.

Buradan hemen çıkmalıydım.

Dönerek ofisinden çıktığımda kafa karışıklığı içindeydim.

Bu da neydi?

Elliot'ın yapmamı söylediği gibi, günün kalanında izin alarak dün akşamla ilgili olarak doktorla görüşmeye gittim. Bunun kötü bir reaksiyon olduğu ortaya çıkmıştı, böylece o ilacı tekrar-yapılacaklar listemden çıkarmıştım.

Gece geç saatlerdi, yorgundum ve tüm gün çoğunlukla vakit öldürmüştüm, gerçi bunun büyük çoğunluğu yara almış gururumdan kaynaklı olabilirdi.

Beni o şekilde gördüğüne inanamıyordum; beni o şekilde herhangi birinin görmesi kâbus olurdu ama onun görmesi... tarif edilemez bir şeydi.

Messenger'ıma bildirim geldiğinde ismi görünce gülümsedim. Edgar Moffatt'la tüm hafta sohbet etmiştik. Uygulamayı açtım.

Selam Pinkie.

Gülümseyerek cevap verdim:

Selam Ed.

Hemen cevap geldi.

Ne yapıyosun?

Cevap yazdım:

Yataktayım, günün sonunda rahatlıyorum, sen?

Gönderdim.

Aynısı, pestilim çıktı. Dün en kötü gecelerden birini yaşadım.

Cevap yazdım:

Ah Tanrım, ne oldu?

Yazdığı sırada hareket eden noktaları görebiliyordum, sonra noktalar durdu. Sonra yeniden başladığını gördüm, sonra bir kez daha durdular. Uzun bir mesaj yazıyor olsa gerekti. Bitirmesini bekledim.

Birlikte çalıştığım kişilerden birini ofisinin zeminində baygın halde buldum. Acili aradım ama neyse ki iyiydi. Sonuçta kendimi onu eve götürürken buldum.

Arkadaşı gelene kadar onunla kaldım ama tüm gece onun için endişelenmekten uyuyamadım.

Yatakta doğruldum. *Ne?*

Olamazdı...

Cevap yazdım:

Ne olmuş peki?

Noktalar yeniden kıpırdamaya başlayınca kalbim boğazımda beklemeye başladım.

Regl sancısı için içtiği ağrı kesicilere reaksiyon göstermiş.

Bu da neydi şimdi?

Ellerim ağzıma gitti... O olamazdı. Böyle bir şeyin tesadüfen olmasına imkân yoktu.

Lanet olsun... Kalbim göğsümün içinde çılgınlar gibi atıyordu. Ne yazacaktım?

Bir süre düşündükten sonra en sonunda yazdım:

Umarım şimdi iyidir. Bunu yaşamış olman ne kadar berbat.

Aman Tanrım, aman Tanrım... Yüce Tanrım!!

Bir cevap geldi.

Hiç de berbat değildi, belki de bu bir lütuftur.

Yataktan fırlayarak volta atmaya başlarken ellerimi iki yanda sallıyordum. Kan dolaşımımdaki adrenalin tavan yapmıştı. "Burada ne haltlar oluyor?" diye fısıldadım.

Ne diyecektim?

En sonunda yazdım:

Bu nasıl bir lütüf olabilir ki?

Anında bir cevap geldi.

Ona biraz vurulmuş durumdayım.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken titreyen ellerle cevap yazdım:

Adı ne?

Noktalar yeniden göründü.

Kate... Kate Landon.

6. BÖLÜM

"Ne?" diyerek yataktan fırladım. "İmkânı yok, kesinlikle olamaz." Benimle kafa buluyor olmalıydı.

Bir dakika, ben olduğumu biliyor muydu?

Tekrar bilgisayarımın başına oturup elimi ağzıma kapatarak düşündüm.

Bu nasıl yaşanıyor olabilirdi?

Bunu o ayarlamıştı, evet, işte buydu.

Peki, o zaman... nasıl? Böyle bir şeyi ayarlamayı ben bile bilmiyordum, üstelik BT uzmanı olan bendim.

"Biliyor mu?"

Bir süre düşündüm. Tamam, gerçekten emin olmak için bir tuzak kuracaktım.

Evet, öyle yapacaktım.

Yatağımın üzerinde bağdaş kurup oturdum ve saçlarımı yukarıdan bir atkuyruğu yaparak savaşa hazırlandım.

Eğer hoş bir şeyler yazarsa... ben olduğumu bildiğini ve çaktırmamaya çalıştığını anlayacaktım.

Tamam... Ellerimi klavyenin üzerinde tuttum.

Ne çeşit bir vurulma?

Cevabını bekledim... fakat gelmedi.

Hımm. Sorumu değiştirerek sordum.

Büyük bir aşk ilişkisi mi umuyorsun?

Noktalar yeniden belirdi.

Yatay olanından.
Büyük bir aşk ilişkisi istemiyorum, o tipim değil.
Ben bir garbolojistim unuttun mu,
aklımda pis şeyler var.

Rahatlayarak gülümsedim. Sik suratlı... Sen benim için yeterince iyi değilsin zaten.

Cevap yazdım:

Peki bu kız çöp deponda ne iş yapıyor?

Cevap geldi.

Tuvaletleri temizliyor.

Kahkaha attım. Ancak rüyanda, pislik.

Bir tuvalet temizleyicisi yeterince pis değil mi?
Hayır.
Ne arıyorsun? Ateşli, zeki ve seksi mi?

Cevabını beklerken başparmağımın tırnağını ısırıyordum; bu cevabı neden umursadığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Olağanüstüyü arıyorum.

Kaşlarımı çattım.

Ve onunla karşılaştığımda, bileceğim.

Tek kaşımı kaldırarak yeniden yazdım:

Nasıl?

İlk görüşte aşka inanıyorum,
gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de bileceğiz.
İşte o zaman olacak.

Kelimeleri zihnimin içinde dönüp dururken altdudağımı ısırdım.

Romantik biri misin?

Anında cevabı geldi.

Umutsuz bir biçimde.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Peki ya tuvalet temizleyicin... Kate?

Fena olacak.
Hayatını sonsuza kadar mahvedeceğim.

Kahkaha atarken yazdım:

Bununla ilgili o ne düşünüyor?

Henüz bilmiyor ama o da benimle ilgileniyor,
anlayabiliyorum.

"Zavallı piç kurusu," diye mırıldanarak sırıttım. "Tamamen hayal görüyorsun."

Nasıl anlayabiliyorsun?

Çayımı yudumladım.

Erkekler bu tür şeyleri bilir.

Ayrıca geçen gün ofisimdeyken aletime baktı.

Çay boğazıma kaçınca hepsini bilgisayar ekranıma püskürttüm.

"Ne? Bakmadım," diye fısıldadım. "Hayal görüyorsun." Ondan bir mesaj daha geldi.

Peki ya sen, şu tavlama cümleleriyle şansın yaver gitti mi?

Hımm, ezik gibi görünmek istemiyordum, o yüzden yalan söyledim.

Evet, cumartesi akşamı bir randevum var.

Ed, iyi şanslar.

Umarım senin için iyi geçer.

Ekrandaki kelimelerine baktım. Bu cidden gerçeküstüydü.

Ben de öyle umarım.

Artık yatıyorum.

İyi geceler, Ed.

Birkaç dakika sonra bir cevap geldi.

İyi geceler, Pinkie.

Xoxo

"Ne?" Rebecca kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim bu o," diye cevap verdim. "Edgar Moffatt takma ismini kullanan Elliot Miles."

"Ah, saçmalık." Ed'le mesajlaşmamı okumak için telefonumu elimden çekip alan Daniel da kaşlarını çatmıştı. "Bana dünyadaki tüm insanların içinden patronunla mesajlaştığını ve senin kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Rebecca ve Daniel'la birlikte akşam yemeğine çıkmış, son olayların gidişatını masaya yatırıyorduk.

Daniel Ed'le benim aramdaki mesajları okuduktan sonra, "Buna cidden inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Demek istediğimi vurgulamak için gözlerimi daha büyük açtım.

Rebecca telefonu almak için elini uzattığında Daniel'dan alarak ona uzattım. O da mesajları okudu.

"Yani," diyen Daniel şarap kadehini bana doğru kaldırdı, "Elliot Miles sana vurulmuş."

Gözlerimi devirdim.

"Yatay olanından." Rebecca o kısma gelince güldü.

"Ve ateşli birini aramıyormuş," dedi Daniel.

Rebecca elini kalbinin üzerine koydu. "Ah... Olağanüstüyü arıyormuş."

"Of... Lütfen," diyerek dudak büzdüm. "Sadece aletini sokacak bir delik arıyor."

Rebecca irkildi. "İğrenç."

"Ee... Doğrusu bu," dedim ters bir şekilde. "Benimle sadece seks yapmak istiyor."

Daniel, "Ve... bunda yanlış olan ne?" diye sordu.

"Ben sıradan seksle ilgilenmiyorum." Daha ikna edici olabilmek için sırtımı dikleştirdim.

"Ah, evet, ilgileniyorsun," diye lafa karıştı Rebecca. "Heath'e ne demeli, siz ikiniz dünyada başka derdiniz yokmuş gibi aylarca tavşanlar gibi seviştiniz."

"O Heath'ti, sayılmaz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve unutma seksi yapıyorduk." Şarabımdan bir yudum aldım. "Bu farklı."

Daniel tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Seks tanrısı Elliot Miles'la ateşli ve şehvetli seks yerine Heath'le sıkıcı unutma seksi yapmayı mı tercih ediyorsun cidden?"

"O benim patronum," dedim sinirle.

"Daha iyi ya işte. Ona sakso çekerken zam istersin. Bir taşla iki kuş."

Hepimiz kıkırdadık.

Okumaya devam eden Rebecca'nın gözleri birden yukarı çevrildi. "Gerçekten aletine mi baktın?"

"Hayır," diye yeniden parladım. "Hayal görüyor. İşyerinde onun o aptal pantolon yılanına bakmaktan daha önemli işlerim var."

Hem Daniel hem de Rebecca kahkahalara boğuldu.

"Bu benzetmeleri nereden buluyorsun, Kate?"

"Erkek kardeşim Brad'le büyürken öğrendim." Omzumu silktim. "Sik için kullanılan her bir kelimeyi biliyorum. Kertenkele, alet, ritim çubuğu," diye kuru bir sesle mırıldandıktan sonra şarabımı yudumladım. "Aklınıza ne gelirse, kesin duymuşumdur."

Daniel, "Bana ritim çubuğunla vur*," diye şarkı söylemeye başladı. "Harika bir şarkı değil mi? Yeniden popüler olması lazım. Neden birileri remiksini yapmıyor? Yeminle plak yapımcısı olmalıymışım."

Beck, "Artık plak yapımcıları var mı?" diye sordu. "Demek istediğim, plaklar ortadan kalktığına göre, o mesleğe artık ne deniyor?"

"İyi soru," diyerek katıldığımı belirttim.

"Buyurun." Yiyeceklerimizle masaya gelen garson onları önümüze bırakırken gülümsedi.

"Teşekkürler."

Garson, arka tarafa doğru ilerleyince hepimiz yemeye başladık.

"Ah, cumartesi akşamı dışarı çıkıyoruz." Daniel bifteğini kesti.

Rebecca, "Nereye?" diye sordu.

"Kulüp 55, yeni mekânında açılış yapıyor. Dört tane VIP biletim var."

"Dört mü? Brett'i getirebilir miyim?" diye sordu Beck.

Yiyeceğini çiğneyen Daniel, "Evet, tabii, neden olmasın," dedi. "Yarın işyeri kıyafeti alışverişine gideceğimizi unutma, Kate."

"Daha hafta sonu yeni şeyler almadık mı?" diye sordum.

"Evet, ancak artık bahisler yükseldi, ateşli patronun seni becermek istiyor. Taşaklarını öyle bir morartmalıyız ki kopmalılar... Ta ki yalvarana kadar."

*_Hit Me With Your Rhythm Stick_, 1978 çıkışlı bir Ian Dury ve The Blockheads şarkısı. (ç.n.)

"Yalvarmayacak."

"Ah, evet. Yalvaracak."

Çatalımdaki yiyeceğimi ısırırken gözlerimi devirdim. "Harika. Paramı harcama şekline bakılırsa gerçekten zam kazanmam gerekiyor."

Kadehini kaldıran Daniel, "Bunu dizlerinin üzerinde yap," dedi. "O kirli parayı kazan, arkadaşım. Hatta ona bir şirket arabası için yutacağını söyle."

"Kes şunu." Güldüm. "Çeneni kapatır mısın?"

"Benden söylemesi." Omzunu silkti.

Yemeğimi çiğnerken gülümsememi saklamaya çalıştım.

Bedavaya da yutardım.

Kafede oturmuş, caddenin karşısındaki Miles Medya binasının önünde park halindeki siyah Bentley'ye bakıyordum. Saat altı otuzdu, şoförün arabanın yan tarafına yaslanarak bekleyişine bakılırsa, Elliot yakında çıkacak olmalıydı.

Aklımda pek çok şey dolanırken kahvemi yudumladım.

Her zaman şoförü oluyor muydu?

Yanımdaki tabureye hafifçe vuran biri, "Burası dolu mu?" diye sordu.

"Ah, hayır." Gülümsedim. "Sorun yok, alabilirsiniz."

Dikkatim yeniden binaya kaydı, nerede yaşadığını merak ediyordum. Telefonumu çıkararak Google'a ilk kez "Elliot Miles" yazdım.

Elliot Miles, medya patronu George Miles ve karısı Elizabeth'in üçüncü oğludur. Üç erkek kardeşiyle birlikte ABD'nin zenginleri listesinde yer alan Miles'ın tahmini serveti yedi yüz milyon dolardır.

"Ne?" diye fısıldadım.

Medyanın yabancısı olmayan ve aile geleneğine bağlı kalan Elliot Miles dünyadaki en güzel kadınların bazılarıyla ilişkilendirilmiştir.

Kadınlara istediği her şeyi yaptırmaktaki aleni yeteneğinden ötürü basın tarafından Kazanova Miles lakabı takılan Elliot Miles, öncesinde ünlü piyanist Emmaline Howser, US Vogue'un takdir toplayan sanat direktörü Heather Moretti ve yakın zamanda Birleşmiş Milletler'in insan hakları avukatı Clarissa Mulholland ile ilişki yaşamıştır.

Kadınlarını zeki ve ilgi çekici seven Elliot Miles için güzellik çok yakın olsa da belli ki üçüncü sırada yer alıyor.

Görsellere tıkladığımda o ve kadınların sıra sıra fotoğrafları belirdi. Resmi etkinlikler, yatlar, gece kulüpleri, açılış geceleri.

Adam lanet olası bir Rock yıldızı gibiydi.

Dudağımı ısırarak etkilenmemiş bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. Kazanova Miles... Yok artık daha neler.

Kimin umurundaydı. Görsellerden çıkarak ana sayfaya geri döndüm ve okumaya devam ettim.

Dünyadaki en iyilerden biri olan ve değerinin iki yüz milyon doların üzerinde olduğu tahmin edilen sanat koleksiyonu New York'ta özel bir galeride bulunmaktadır. En kişisel parçalarının da Londra'daki evinde tutulduğu bilinmektedir.

Yüzümü buruşturdum.

"Özel sanat galerisindeymiş, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye alçak sesle mırıldandım.

Tamamen şaşırmış bir halde kafamı kaldırarak Bentley'ye baktım.

Bu ne sikim bir işti böyle?

Elliot'ın geçen geceki sözleri aklıma geldi. Ateşli birini aramıyordu.

Olağanüstüyü arıyordu.

Başparmağımın tırnağını ısırarak bunun ne demek olduğunu düşündüm.

Bugüne dek birlikte olduğu dünyanın dört tarafından tüm o güzel kadınlar dikkate alındığında...

Olağanüstü.

Kelime seçimi bile garipti.

Ve onunla karşılaştığımda, bileceğim.

Konuşmamızı yeniden düşündüm.

İlk görüşte aşka inanıyorum, gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de bileceğiz.

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Kapılar açıldığında Elliot'ın her biri kararlı, uzun adımlarla dışarı çıktığını gördüm.

Elinde evrak çantası vardı ve sırtı dimdikti. Güç gösterisinde bulunmak zorunda değildi, güç ona doğal bir şekilde geliyordu. Elliot Miles iliklerine kadar doğuştan bir liderdi.

Başını salladı, arka koltuğa geçerken şoförüne bir şey söyledikten sonra kapı kapandı.

Trafiğin içine dalan arabanın gidişini izledim.

Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de bileceğiz.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Elliot Miles hâlâ sihre inanıyordu.

Ve tanışmayı beklediği kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Ben olağanüstü değildim.

O nefes kesen, gözlerin kilitlenmesi anını yaşamamıştık ve kesinlikle iyi geçinemiyorduk.

Bu büyük bir aşk hikâyesi değildi.

Ben sadece sıradan bir kızdım, onun ilgisi de yatay türdendi.

Çenemi elime dayayarak pencereden dışarı baktım.

Ancak bu sorun değildi.

Bir gün adamın biri buraya gelip ayaklarımı yerden kesecekti ve birlikte günbatımına doğru yola çıkarak sonsuza kadar mutlu olacaktık.

Özlemle gülümsedim. Sanırım, Elliot Miles'la ortak bir noktamız vardı.

Ben de sihre inanıyordum.

Kameraların flaşları patlarken arabadan dışarı çıktığımızda Daniel elimi tutarak beni lüks siyah kapılardan geçirdi. "Gördün mü?" diyerek gururla gülümsedi. "İşte bu yüzden her zaman iyi görünmek zorundasın. Paparazziler her yerde."

Kafamı arkaya atarak hayali karşısında kahkaha attım. "Bizi çekmek için burada değiller, seni şapşal, gerçek ünlüleri yakalamak için buradalar. Ve lütfen paparazziler kelimesini kullanma, gülünç oluyorsun."

Cumartesi akşamıydı ve biz de gösterişli bir kulübün açılışındaydık.

Elbisemin askılarını düzelten Daniel kocaman gülümsedi. "Hey, *biz* de konuk listesindeyiz."

"Konuk listesinde olan *sensin*, ben sadece fakir bir arkadaşım."

"Üstelik muhteşem görünüyorsun."

Ellerimi bacaklarıma sürterken gergin bir şekilde tebessüm ettim. "Bunun çok fazla olmadığına emin misin?"

Sırada ilerlediğimiz esnada kolumu kendi kolundan geçirdi. "Hayatım, çok fazla diye bir şey yoktur."

Kıkırdayarak kendime bakmak için başımı eğdim: kısa kollu, üzerime oturan, canlı pembe bir mini elbise ve ten rengi, bantlı stilettolar giymiştim. Saçlarımı salarak stratejik olarak tek kulağımın arkasına sıkıştırmıştım. Ve hayatımda ilk kez pembe ruj sürmüştüm. Sanki az önce bir altmışlar lüks moda dergisinden çıkıp gelmiş gibiydim ve kabul etmekten nefret etsem de iyi görünüyordum.

Sıranın önüne ulaştığımızda Daniel biletlerimizi uzattı. "Bekleyenin gelmemesi yazık oldu."

"Biliyorum, son zamanlarda tamamen tekdüze yaşamaya başladı. Hiçbir yere gitmiyor," diye cevap verdim.

Daniel burnunu buruşturdu. "İşte bu yüzden yakın zamanda eski olmayacağım." Beni kulübün içine doğru yönlendirdi.

"Neden, sıkıcı olmadığın için mi?" diye sordum.

"Kesinlikle." Kıkırdadı.

Etrafa bakınırken gözlerim kocaman oldu. "Oo, vay canına."

Tavan o kadar yüksekti ki çatıyı bile göremiyordum; köşelerden üst katlara çıkan merdivenleriyle karanlık ve göz alıcı bir yerdi.

"İşte bu... bir kulüp." Daniel gülümsedi. "Hadi biraz yürüyüp etrafı keşfedelim."

El ele zemin katta dolaşmaya başladık. Bir dans pisti, masalar ve sandalyeler vardı. Şömineli bir bölümün etrafına kocaman, deri kanepeler yerleştirilmişti. Bir üst kata çıktığımızda müziğin daha sakin olduğu, şık bir kokteyl barı bulduk ve oradaki insanlara bakarak bile heyecanlandık.

Kendimi buraya uygun değilmiş gibi hissederek, "Herkes çok güzel," diye fısıldadım.

Daniel, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Önce kime bakacağımı şaşırdım, gözlerim şaşı olacak. Lanet olası bir açık büfe gibi."

Tamamen farklı bir havası olan bir sonraki kata çıkarken kıkırdadım. Burada bir viski barı ve büyük, rahat koltuklarla peri ışıkları bulunan açık bir teras vardı. "Ah, burası benim favori katım," diyerek dışarıdaki terasa bakarken gülümsedim. "Orada oturabilir miyiz?"

"Tabii, ama en üst kata da bakalım, sonra birer kokteyl içmeye buraya geliriz."

"Tamam."

Beni kalabalık merdivenden yukarı yönlendirdi. En üst kata ulaştığımızda ağzım tamamen açık kalmıştı.

Neredeyse hiç kıyafet giymeyen güzel kadınlarla dolu devasa bir dans pisti vardı.

"Burası mankenlerin katı olmalı." Onları izleyen Daniel sırıtıyordu.

Bir anda tedirgin hissederek elbisemin eteğini aşağıya doğru çekiştirdim.

Tamam.

"Tamam, aşağıya geri dönelim," dedim.

Daniel'ın gözleri kızlara takılı kaldı. "Bir süre burada kalamaz mıyız?"

"Bu kat için yeterince sarhoş değilim." Elini tutarak onu merdivenlerden aşağıya götürdüm.

"Mümkün olduğunca çabuk buraya geri geleceğiz."

"Peki. Ama önce kokteyl."

Merdiven yoğundu ve bir grup erkek yukarı çıkıyordu. Elliot'la gözlerim kesiştiğinde Daniel'ın elini sıcak bir patatesmiş gibi aniden bıraktım.

"Kate." Gülümsemesini saklamaya çalışsa da acınası bir şekilde başarısızdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Esprili olmaya çalışarak, "Yemek dersleri," diye cevap verdim.

Gözleri ayak parmaklarıma inip yeniden yukarıya, yüzüme döndü. "Gördüğüm kadarıyla fırının dumanı tütüyor."

Vay canına...

Gözlerim Daniel'a kaydığında geniş bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Ben olsam alev almış derdim."

Elliot'ın gözleri de Daniel'a döndü. "İsmin ne demiştin?"

"Daniel."

"Daniel ne?"

Daniel tebessüm etti. "Kate'le birlikte yaşayan Daniel, bilmen gereken tek şey bu."

Daniel'a bakan Elliot'ın yüzü duygudan yoksundu ama bu cevaptan etkilenmediği açıkça belliydi.

Gözlerimi birinden ötekine çevirdim. Ah... Tanrım, *garip bir durumdu.*

"A, şey... Artık gitmeliyiz. Seni görmek güzeldi." Merdivenden aşağı inerken gülümsedim.

Elliot da yukarı çıkmaya devam ederken, "Görüşürüz," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Kate'le birlikte yaşayan Daniel mi? Bu da neydi böyle?"

"Beni Google'da aramak istiyor."

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. "Bunu neden yapmak istesin ki?"

"Tehdit olup olmadığımı görmek için."

"Ne?"

"Sana söyledim, bu adam seninle ilgileniyor. Geçen gece sen baygınken neredeyse gitmeyecekti." Üçüncü kattaki bara yaklaştığımızda, "İki margarita alabilir miyiz, lütfen?" diye sordu.

"Tabii ki." Garson içkileri hazırlamak için döndü.

Bakışlarımı Daniel'a çevirdim. "Neden?"

"Senden faydalanmaya kalkabilirim diye gitse mi gitmese mi bilmediğini söyledi."

"Elliot mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet."

"Gerçekten bunu söyledi mi?"

"Hı-hı."

"Seni benimle bırakmak istemedi. İyi ama neden?"

"Buyurun," diyerek garson içkilerimizi uzattı.

"Teşekkürler." Kadehlerimizi tokuşturduk.

"Görünüşe göre ona ait olan şeylere dokunulmasını sevmiyor."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Eh, bu çok saçma çünkü ben ona ait değilim."

Daniel kıkırdadı. "Bebeğim, sanırım ikimiz de onun senin etrafında dolandığını biliyoruz. Yani... sana kendisi söyledi."

"O Edgar'dı. Söylediği kişinin ben olduğumu bilmiyordu, hem belki de yatay ilgisi için hiçbir şey yapmayacak. Bir şeyi düşünmekle onu gerçekten yapmak tamamen farklı iki şeydir."

Daniel'ın gözleri benimkilere dikildi. "Elliot Miles'ın istediği şeyin peşinden gitmediğini hiç duydun mu?"

Benim gözlerim de onunkilerdeydi.

"Saldırısına hazır ol, bebeğim, ikimiz de bunun geldiğini biliyoruz. Derinlerimde hissedebiliyorum."

Midemin derinliklerindeki sinirler kıpır kıpır olurken içkimi yudumladım. Kabul etmekten nefret ediyordum ama ben de hissedebiliyordum.

Siktir.

Dört saat sonra Daniel kafasını arkaya atarak kahkaha atarken içkimin içine doğru gülümsedim: terastaki kanepelerden birinde karşımda oturuyordu. Bir kız ve bir adamdan oluşan bir çiftin arasındaydı ve üçü muhabbet ediyordu. İşin aslı, Daniel'ın gerçekte hangisiyle flört ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ancak ikisiyle de olduğunu düşünüyordum.

Birbirleriyle fikir alışverişi yapıyorlardı ve üçü arasındaki kimya elle tutulur haldeydi.

Bu gibi durumlarda ne oluyordu? Onlarla birlikte eve gidiyor ve adam onu karısını becerirken mi izliyordu, yoksa adamı da mı beceriyordu?

Tanrım... çok vanilyaydım.

Derin bir ses, "Seni arıyordum," dedi.

Dönüp baktığımda yanıma oturan Elliot'ı gördüm. Bana kırmızı, süslü bir kokteyl uzattı.

O buradaydı.

Havalı. Davran.

"Ah, selam." İçkiyi ondan alırken gülümsedim. "Bu ne?" diyerek içkiyi işaret ettim.

"Zilimi Çal. Son zamanlarda kişisel favorim haline geldi."

Tebessüm ederek bir yudum aldım. "Hımm... Güçlüymüş."

İrkilişimi izledi. "Tadı güçlü olan şeyleri severim."

Ensemdeki tüyler hazır ola geçti: bunu söyleme şekli kasti olarak cinseldi. Boğazımdaki yumruyu güçlükle yutkundum.

Düşüncelerimi bölen Daniel, "Biz dans edeceğiz," dedi.

"T-tamam," diye kekeledim.

Siktir... Beni onunla bırakma. Gözlerim Elliot'a döndü.

"Anlatsana." Kendi içkisinden yudum alırken parmağıyla omzumda daire çiziyordu. "Yedi yıldır sıkıcı bir BT uzmanı olarak rol mü yapıyordun?"

Gülümsedim. "Hâlâ sıkıcı bir BT uzmanıyım."

"Lanet olası Clark Kent gibisin."

Benzetmesi karşısında kıkırdadım. Parmağının tenimin üzerindeki hissi bana bir şeyler yapıyordu. "Peki sen hangi kılığa girdin?"

Koyulaşan gözleri benimkileri buldu. "Aç."

Aramızdaki hava çatırdadı.

Kolyemi eline alarak boynumun etrafında düzeltip ucunu öne getirdi.

Bana bakarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Nefes alamıyordum.

Eğilerek dudaklarını kulağıma dayadı. "Seni istiyorum, Kate." Kulağımı yumuşak bir şekilde ısırdığında kolumdaki tüyler ürperdi.

"Seni altımda istiyorum."

7. BÖLÜM

Elliot

Dişlerimi kulaklarına hafifçe sürttüğümde tüm duyularım yoğunlaşmıştı.

Ürperen tüylerini hissetmek için elimi kolundan yukarı doğru çıkardım.

Siktir.

Çok ateşliydi.

Ortam karanlıktı. Yüzünü ellerimin arasına alarak onu yumuşak bir şekilde öptüğümde bana doğru gülümsedi ve o da beni öptü.

Arzu bedenimde sertçe pompalanmaya başlarken pantolonumun içindeki aletim sertleşiyordu.

Dili benimkiyle dans ederken kaşlarımı çattım. Lanet olası...

Gerçekten çok ateşliydi.

Evet.

Evet.

Dillerimiz baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederken kontrolümü kaybetmeye başlıyordum. Ona doğru eğildim.

Bedenim zonklamaya başladığında yüzündeki tutuşumu sıkılaştırdım. Geriye doğru çekilerek bana bakarken dudaklarını yaladı.

Ona uzandığımda sanki beni durdurmak ister gibi tek elini yukarı kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese.

"Benim için yeterli." Doğrularak oturup hiç etkilenmemiş gibi çantasından rujunu çıkardı.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. *Ne?*

Küçük bir ayna açarak parlak pembe rujunu sürmeye başladı.

Öne doğru eğilip boynunu dişledim, kollarındaki tüyler bir kere daha ürperdiğinde buna gülümsedi.

"Ruj sürmeye zahmet etme; sikime bulaşınca çıkacak," diye fısıldadım kulağının içine.

Başını çevirip baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarımı yaladığında neredeyse oracıkta boşalacaktım.

"Ben gidiyorum," diye fısıldadı.

Gitmek için doğrulurken karanlık bir şekilde tebessüm ettim. "Evet... Gidiyoruz."

Ruju dudaklarına yaydı. "Otur, sen gelmiyorsun."

"Ne?"

"Üzgünüm." Omzunu silkti. "Sanırım seninle o kadar da ilgilenmiyorum."

Ne demek istiyordu?

Ağzını kulağıma dayadı. "Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, *sen* benim altımda olurdun."

Sırıttım. Bu oyunu sevmiştim.

Sertçe kulağımı ısırdığında başını tutarak kendiminkine yasladım.

Bir anlığına yakın durarak aramızdaki elektrikle yıkandık.

Ve kahretsin, ondan oldukça fazla vardı.

"Peki bununla ne yapmam gerekiyor?" Elini alarak sert aletimin üzerine koydum.

Gözleri koyulaşırken eğilip beni yeniden öptü. Kulağımın içine, "Üst kata çık ve bir manken becer," diye fısıldadı.

Ses tonundan etkilenmemiş bir şekilde geriye çekilip ondan uzaklaşarak, "Dikkatli ol," diyerek uyardım.

Ayağa kalkıp üzerimden bir adım attı ve uzun bacakları iki tarafımda duracak şekilde bir kere daha bana doğru eğilip, "Elliot," diye fısıldadı.

Ellerimi uzun bacaklarından yukarı doğru çıkardım. "Siktir et, hemen şimdi eve gidiyoruz." Doğrulmaya çalıştığımda beni oturduğum yere geri bastırdı. "Aletim inmiyor," diye fısıldadım.

Beni öperken masada bir şeye doğru uzandı, ardından elini kasıklarımda hissettim.

Kahretsin... Nasıl görünüyorduk kim bilir?

Kimin sikik umurundaydı ki?

Beni bir kere daha öpüp fermuarımı açmaya başladığında dudaklarına karşı gülümsedim.

Bana tam da burada oral mı yapacaktı? Siktir... Bu kadın bir canavardı.

Evet... Evet... Evet.

Hayalarımda bir yanma hissettiğimde gözlerim aniden açıldı.

Soğuk, sikeyim, buz gibi soğuktu.

"Bu daha iyi mi, bebeğim?" diye fısıldadıktan sonra ayağa kalkarken elini birkaç günlük sakalıma sürdü.

Başımı indirdiğimde iç çamşarımın üzerine avuç dolusu buz koyduğunu gördüm. "Sikeyim, bu da ne?" diye gürledim.

Gülerek bana öpücük atıp döndüğünde seksi kıçıyla kalabalığın arasından zarif bir şekilde yürüyerek gitmesini izledim.

Buzları pantolonumdan çıkararak masanın altına attım. Sonra, az önce olanları kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafa bakındım. Elimi yüzümden geçirirken soluklanmaya çalıştım. "Bu sikik şey de neyin nesiydi?" diye mırıldandım.

Arkama yaslanarak kollarımı koltuk boyunca açtım.

Bedenim testosteronla uğuldarken hissettiğim ilkel sevişme dürtüsü sert ve gerçekti.

Sözlerini hatırladım: *Sanırım seninle o kadar ilgilenmiyorum... Yalancı.*

Bu kadınla hiçbir şey kolay değildi. Evine gidip onu yatağa sürüklemek istiyordum.

Ancak tabii ki yapmayacaktım.

Bir numaralı ders, bir oyuncuyla oynama.

Kadehimin içine doğru sırıttım.

Kate Landon gününü görecekti.

Hem de çok fena.

Kate

Kolumu yukarı kaldırıp, "Taksi," diye seslendim.

Bir tanesi kenarda durunca arka koltuğa atladım. "Çabuk olun, sürün," dedim şoföre.

"Tamam, bayan, sakin olun," diyerek trafiğe çıktı. "Sorununuz ne?"

"Sadece kötü bir buluşmadan kaçıyorum," diye yalan attım. Dönüp arka pencereden bakarak kulübün uzakta gözden kaybolusunu izledim.

İçim rahatlayarak önüme döndüğümde bunu yaptığıma inanamıyordum.

Elliot'ı tam şu anda, pantolonun içinde buzlarla hayal edince şapşal gibi gülümsedim.

Vay canına... Kimim ben?

Sanırım bu, tüm zamanlar içinde en sevdiğim andı.

Kendi kendime kıkırdadım, bastır kendim.

Üç saat sonra, elde edilmesi zor olanı oynamadaki problemin senin de onu elde edememen olduğunu anlamıştım.

Karanlıkta uzanmış, annemin yüzüğünü parmağımda çevirerek düşünüyordum. Geç olmuştu, sabahın dördüydü.

Elliot'tan ses çıkmamıştı; ağzına geleni söylemek için bile olsa bana mesaj atacağını düşünmüştüm. Eve gelince bir saat

bilgisayarımın başında oturduktan sonra, Edgar da mesajıma cevap vermemişti.

Bu da beni bir şeye inanmaya götürdü: Elliot cidden üst kata gidip bir mankeni becermişti.

Tam da ona yapmasını söylediğim gibi... Kolumu tiksintiyle yüzümün üzerine kapattım.

Of, seni salak.

Neden böyle bir şey söylemiştim ki?

Beni öpüş şeklini, geniş omuzlarının ellerimin altında nasıl hissettirdiğini aklımdan geçirip duruyordum.

Ayrıca pantolonun içindeki o muazzam sert aleti takdir etmek için bir dakika ayırabilir miydik?

Gülünç derecedeydi, hiç kimse o kadar şanslı olamazdı.

Adam, porno yıldızı veya onun gibi bir şeydi ya da belki de benim için gerçekten çok uzun zaman olmuştu ve ereksiyonların nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Sıcak ve pürüzsüz, kalın damarlı... Hımm.

Bacaklarımın arasında derin bir sızı küt küt atarken bedenim üzerime düşeni yapmadığım için kızgındı.

Lanet olsun, ben de kızgındım.

İyi bir seks bu gece tam da ihtiyacım olan şey olurdu ama gerçek bambaşka bir hikâyeydi. Regl dönemimdeydim.

Ayrıca, eğer güvenilmez Elliot Miles'la yatağa girecek olsaydım, bundan çok daha fazla çaba göstermesi gerekecekti... Sadece yatay düzeyde ilgisini çeksem de.

Demek istediğim, zaten bundan daha fazlasını istiyor değildim ama kolay da değildim.

Özellikle de tutkuyla öpüşen hükmedici pislikler için.

İçimdeki sürtük yeniden göründüğünde onun altında olmanın nasıl olacağını merak etmeye başladım.

Kes şunu.

Yan tarafıma dönüp rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdandım.

Git de uyu.

Boynumdaki nefesini ve kulaklarımdaki dişlerini hissettiğimde karanlığa doğru gülümsedim.

Yıllardır ilk kez yaşadığımı hissediyordum.

Pazartesi sabahı Miles Medya binasına bir Rock yıldızı gibi girdim.

Dar, siyah bir elbise giymiş, saçlarımı yukarıdan bir atkuyruğu yapmıştım ve dünyayı karşıma almaya hazırdım.

Özgüven krizimi artık aşmıştım. Elliot'ın bir mankeni becerip becermemesinin bir önemi yoktu.

O benim için bir hiçti.

Hayır, hayır, hayır. Küçük baştan çıkarmalarına kanmayacaktım... Şey, o kadar da küçük olmadığını biliyordum ama her neyse.

Hem Edgar'ın da başı beladaydı. O pislik herif tüm hafta sonu boyunca neredeydi?

Onun mesajlarıma cevap vermemek için bahanesi yoktu, ben sadece platonik mektup arkadaşıydım.

Her neyse, tüm erkeklere güle güle.

Hepsi berbattı.

Masama vardıktan yarım saat sonra başımı kaldırıp baktığımda, cam duvardan Elliot'ın masalardan birinde biriyle konuştuğunu gördüm. Lacivert takımıyla beyaz gömleğini giymişti ve sanki mümkünmüş gibi bugün çok daha orgazmik görünüyordu. Hızla bakışlarımı çevirdim.

Tamam.

Geliyordu.

Oturduğum yerde dikleşerek sutyenimin içindeki göğüslerimi düzelttim. *Senin için hazırım, koca oğlan... gönder gelsin.*

On dakika boyunca bilgisayar ekranıma bakıyormuş gibi yaptım.

Ne yapıyordu?

Başımı önde tutarak gözlerimi onun olduğu tarafa çevirdim. Bakışlarım takipçi sapık stilindeydi.

İki kızla birlikte konuşup gülüşüyordu.

O kadar komik olan ne, pislik, hem ne zamandan beri insanlarla muhabbet ediyorsun?

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. İğrenç... derecede tipikti.

Biraz sonra ben çalışıyormuş gibi yapmaya devam ederken Henry'yle konuşarak ofisimin önüne doğru geldi.

İşte geliyordu.

Selam niyetine gelişigüzel bir şekilde penceremi tıklatarak hiç istifini bozmadan yürümeye devam etti. Sohbet etmeye devam ederek ikisi birden asansöre bindiler ve gözden kayboldular.

Kapanan kapılara bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Ne?

Bir tıklatma.

Bu kadar mıydı?

Yapması gereken bu değildi.

Kızgın bir şekilde içeri girip mağara adamı kesilmesi ve onunla hemen bu masada seks yapmamı talep etmesi gerekiyordu... Tabii ben de gerekeni yapmak için şans eseri seksi iç çamaşırlarımı giymiş olacaktım.

Kanım kaynıyordu... Şimdi de o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Beni terletmek istiyordu... Eh, terlemeyecektim!

Tipik lanet olası Elliot Miles stili.

Siktir git, pislik herif.

Tanrım, belki de hiçbir şey olmamıştı ve ben sadece onun tıraş sonrası losyonundan kafayı bulmuştum. Sonuçta bu gayet mümkündü, adam gerçekten çok iyi kokuyordu.

Yürüdüğümüz sırada Rebecca, "Hiçbir şey söylemedi derken ne demek istiyorsun?" diye sordu kızgın bir şekilde.

"Dediğim gibi, hiçbir şey. Bir kelime bile etmedi," diye cevap ladım.

Ön tarafta ısınan Daniel dönerek bize baktı. "Acele edin, bu nun bir egzersiz olması gerekiyor."

Beck ve ben yetişmeye çalışırken yol boyunca yapabildiğimiz kadar hızlı bir şekilde yürüyorduk.

"Biliyorsunuz, eğer siz kızlarla yürüyecceksem, hızlanmanız gerekiyor. Kalp atış hızımı artırmak istiyorum," dedi.

"Seni durduran ne?" diyerek gözlerimi devirdim. "Sen git o zaman."

Beck, "Sonra ne oldu?" diyerek devam etti.

"Hiçbir şey. Gelip geçerken onu pek çok kez gördüm ve hiç de garip davranmıyordu. Birazcık bile." Ellerimi iki yana açtım. "Tamamen normaldi."

Beck kaşlarını çatarken yürümeye devam ettik.

Daniel, "Oyun oynuyor," diyerek lafa girdi. "Tüm çıplaklığıyla ortada."

"Bundan şüpheliyim," dedim nefesim kesilerek. "Hem cumartesi gecesi sana ne oldu, eve gelmedin?"

Yürümeye devam eden Daniel omzunu silkti. "Biraz ondan, biraz bundan."

"O da ne demek?" diyen Rebecca nefes nefeseydi. "Yavaşlayabilir miyiz? Kalp krizi geçirmek üzereyim."

"O çiftle eve gittin mi?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Belki."

Rebecca, "Adamla mı yoksa kızla mı yattın?" diye sordu.

"Bir centilmen asla söylemez."

Rebecca'yla birbirimize bezgin bakışlar attık. "Detaylara ihtiyacımız var," dedim sinirle.

"Eh, onları almayacaksınız," diye karşılık verdi Daniel. "Harika bir gece geçirdim, bilmeniz gereken tek şey bu."

"O zaman ikisiyle birden yattın," diye şansımı denedim.

"Kim daha iyiydi?" diye sordu Rebecca.

Daniel, "Çeneni kapat, bu konuşmayı yapmayacağım," diye Rebecca'ya sert çıktı. "Bir kulüpte patronunun ereksiyonunu avuçlayıp onu buzla kaplayan arkadaşınla konuş."

Ellerimle gözlerimi kapattım. Bunu yaptığıma gerçekten inanamıyordum. "Bunun hakkında konuşmayı kes!"

"Cidden, kesinlikle hedefimiz," dedi Rebecca. Bir süre yürümeye devam ettik. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Omzumu silktim. "Noel tatilinden önce sadece bir haftalık işimiz kaldı."

Daniel, "Kötü zamanlama," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Şey, ateş sönecek, değil mi? Yeni yıla kadar kesin başka biriyle yatmış olacak."

"Çoktan yatmadıysa." İçimi çektim.

Rebecca, "Doğru," diyerek katıldı.

"Sanki umurumda. Her neyse." Yürümeye devam ederken zihnim gezinmeye başladı... Ah, pekâlâ. Devam ettiği sürece eğlenceliydi.

Geç saatte bir bildirim sesi duyduğumda gülümseyerek yataktan çıktım.

Edgar'dı.

Selam Pinkie,

Üzgünüm, mesajını şu ana kadar görmemiştim,
tüm hafta sonu çalıştım.

Gözlerimi devirdim. Yalancı.

Sorun değil, sadece ilgilendiğin kişiyle sıcak
ve yoğun bir hafta sonu geçirdiğini düşünmüştüm.
Nasılsın?

O yazarken çıkan noktaları gördüm.

Bu tarafta sıcak ve yoğun bir şey yok.
Senin randevun nasıldı?

Kaşlarımı çattım. Sıcak ve yoğun bir şey yok derken... hiç mi yoktu? Ya da ilgilendiği kişiyle sıcak ve yoğun yok mu demek istemişti? Randevum hakkında yalan söyleyecektim.

Randevum harikaydı, hatta biraz vuruldum.

Cevabını beklerken gülümsedim.

Seni şanslı.

Kaşlarımı çatarak yazdım:

Yani, ilgilendiğin kişiyi hiç mi görmedin?

Gördüm, öpüştük.

Şapşalca gülümseyerek cevap verdim:

Ve?

Hiçbir şey, o oyun oynamak istedi, bense istemedim.
İlgimi kaybettim.

Ağzım dehşetle açıldı. Bu da neydi?

Hemen yazdım:

Bir Japon balığının dikkat süresi!

Sildim.

Seni aşağılık...

Sildim.

Derin bir nefes verdim. Tanrım, bu aptalcaydı. Havası inmiş balon gibi hissederek arkama yaslandım.

En sonunda cevap verdim.

Öpücüğünüz nasıldı?

Yazarken çıkan noktaları izledim.

İnanılmaz. O zamandan beri başka bir şey düşünmedim.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. *Ben de.*

Ee, belki de onu bir randevuya falan davet etmelisin?

Belki.

Günün nasıldı?

İyi. Çalıştım, sonra da kişisel antrenörümle bir seans yaptım.

Noel 'de eve gitmeyi dört gözle bekliyorum.

Kaşlarımı çattım. Evinin nerede olduğunu çoktan biliyordum ama bilmiyormuş gibi davranacaktım.

Evin nerede?

Ebeveynlerimin yakınında, büyüdüğüm yerde.

Üzgün bir şekilde gülümsedim. Herkesten uzakta yaşamak zor olmalıydı. Bir mesaj daha geldi.

Noel için eve gidiyor musun?

Omuzlarım düştü. Cevap yazdım:

Artık sadece ben, erkek ve kız kardeşim varız.

Noel benim için yılın üzücü bir zamanı.

Üzgünüm.

Ben de.

Eh, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, annem bana ve erkek kardeşlerime üzerlerinde ren geyikleri olan örgü kazaklar giydiriyor.

Büyük, güçlü Miles kardeşleri annelerini memnun etmek için örgü Noel kazakları içinde hayal edince kıkırdadım. Bir gülen yüz gönderdim.

Bir sonraki mesajını beklerken nefesimi dışarı verdim.

Neden vuruldun?

Belki de sadece vurulma düşüncesine vurulmuşumdur.

Hepimiz öyle değil miyiz?

Mesajlaşırken ne kadar da havalıydı. Gerçek hayatta ilgisini lanet olası hızla kaybeden pislik bir zampara olması çok kötüydü. Cevap yazdım:

Belki de aradığın olağanüstü kızla Noel'de karşılaşırsın?

Belki. Ya da belki de hayatımı insanlarla anlamsız seks yaparak geçiririm?

Kaşlarımı çatarak yazdım:

Bu kötü bir şey mi?

Hayır.

Ama ne?

Daha fazlasını istiyorum.

Neyin daha fazlasını?

Bilseydim zaten onu bulmuş olurdum.

Yatakta uzandım. Ona ben olduğumu söylemeliydim. Bana kişisel şeylerini anlatmaya başlamıştı ve eğer güvenip sırlarını açtığı kişinin ben olduğumu öğrenecek olursa çok sinirlenecekti. Yine de bir sebepten dolayı, durgun olduğunu hissediyor ve onu rahatlatmak istiyordum.

Onunla tanıştığında bileceksin.

Bilecek miyim?

Üzgün bir şekilde tebessüm ettim.

Elbette bileceksin.

Peki sen bilecek misin?

Artık birini sevmek istediğimi bile sanmıyorum. Onları kaybettiğinde canın çok acıyor.

Birkaç dakika sessiz kaldı. En sonunda bir cevap geldi.

Senin canını kim yaktı?

Anne ve babam.

Nasıl?

Öldüler.

Beklenmedik şekilde gözlerim dolunca hızlıca oturumu kapattım, böylece o cevap vermeden önce çevrimdışı olabilecektim. Bu konuya girmek istemiyordum; neden en başta konuyu açtığımı bile bilmiyordum.

Yorgunum,

İyi geceler, Ed.

Xoxo

Ter göğüslerimin arasından akarken başımı arkadaki duvara yasladım.

İş yerinin spor salonundaki saunadaydım, çarşamba akşamı saat 8'di.

Bu hafta çok uzun geçmişti ve artık cuma gününün gelmesini istiyordum. Yarın akşamki aptal Noel partisine bile gitmeyecektim, çok da neşeli hissetmiyordum.

Yılın bu zamanı her zaman boktandı. Noel, bana sahip olmadığım şeyleri hatırlatan doruk noktasıydı. Ancak Noel'den sonraki gün uyanacağımı, dünyanın yükünün omuzlarımdan kalkmış olacağını ve yeniden kendim gibi hissedeceğimi bilerek teselli oluyordum; her zaman hissederdim. Sadece gözlerimi kırpıp o günde olabilmeyi diliyordum.

O anda kapı açıldı ve içeriye üzerinde sadece bir havluyla Elliot girdi. "Selam," diyerek karşıma oturdu.

Kahretsin.

"Selam."

Sessiz kaldığında etrafımdaki havanın enerjiyle dolduğunu hissetmeye başladım.

Aramızda inkâr edemeyeceğim cinsel bir kimya vardı.

Derin bir nefes alarak kafasını arkasındaki duvara yasladı. Yan gözle baktığım kasları bana eziyet etmeye başlıyordu.

Lanet olsun.

On beş dakika boyunca sessizce oturduk.

Sanki kulüpte o öpücükleri paylaşmamışız gibi tamamen havalı ve normal davranıyordu.

Bana söylediği tüm o şeyleri unutmuş gibiydi. Bunlar gerçekten yaşanmış mıydı, yoksa her şeyi ben mi hayal etmiştim?

Geçen her dakikayla birlikte içimdeki öfke artıyordu ve buna daha fazla dayanamayacaktım. İçimdeki lastik bant muhteşem bir şekilde koptu.

"Senin problemin ne?" dedim tükürür gibi.

Bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi... Kahretsin.

Kazanmıştı.

"Biliyor musun? Bu aptalca sikik oyunu kazanıp kazanmaman umurumda değil," diye fısıldadım.

Dikkatle beni izliyordu.

"Ve cumartesi gecesi on mankenle bile yatmış olsan umurumda değil."

Yüzünden eğleniyor gibi bir ifade geçti.

"Çünkü kesinlikle seninle yatmak istemiyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Hem bu bakış da ne? Bana o şekilde bakma, Elliot, çünkü ne yaptığını biliyorum."

Gülümseyip başını yeniden duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Tamamen umursamazdı ve bu yüzden içten içe kendimi tekmeledim.

"Ne yapıyorum, Kathryn?" diye sordu.

Kathryn... Yeniden Kathryn olmuştum.

"Kafamı sikmeye çalışıyorsun," diye çıkıştım.

"Kafanın olanlarla hiçbir ilgisi yok. Ben vücudunu sikmek istiyorum."

Ağzım dehşetle açık kaldı. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" diye kızgın bir şekilde fısıldadım.

Kayıtsız bir şekilde omzunu silkti. "Ben böyleyim. Eğer romantizm arıyorsan, başka yerde devam et."

Ona bakakaldım, internetteki romantik adam neredeydi? O ikisi aynı kişiler miydi?

Ed'i çok daha fazla seviyordum.

"Devam *ediyorum* zaten," derken havlumu sıkılaştırdım.

"Neden?"

"Neden mi?" dedim sinirle. "Bu nasıl bir soru?"

"Bende istediğin bir şey var, sende istediğim bir şey var. Birbirimize yardım edebiliriz."

"Demek istediğin birbirimizin seks kaçamağı olmamız."

Gözlerini yeniden kapatırken gülümsedi. "Hayır."

"Ne hayır?"

"Eh, seks kaçamağı dışarıda bir geceden sonra hızlıca olur."

"Of, lütfen." Gözlerimi devirdim.

Öne doğru eğilerek ellerini bacaklarıma koydu ve iki yana açtı. "Bense bacaklarını açıp seni yiyip bitirmekten bahsediyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

"Ve benden önceki hiç kimseyi hatırlamayana dek seni saatlerce, sertçe becermekten."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Ayrıca ıslanacak ve benimle dolacaksın." Bir avuç dolusu saçımı tutarak yüzümü onunkine doğru çekti. Ağzını kulağıma yasladı. "Tabii, ben de seninle dolu olacağım," diye fısıldadıktan sonra dilini dışarı çıkararak yanağımı yaladı. Kalın dilini hissettiğimde göz kapaklarım titreşerek kapandı.

Ulu Tanrım.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Ardından beni bırakarak tamamen mesafeli bir şekilde doğruldu. "Acele etme ve bunu düşün. Bunun herkesin harcı olmadığını ve çoğu kadının bununla baş edemeyeceğini biliyorum."

"Neyi düşüneyim?" diye sordum.

"Ben bir şeyleri yarım yapmam, ilişkilerle işim olmaz ve en önemlisi de paylaşmam."

"Ne *yaparsın*?" diye fısıldadım.

"Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi seni becerebilirim."

Aramızdaki hava daha da gerildi.

"Kararını ver çünkü bunu yaparsak, sonuna kadar yapacağız." Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü, bacağımın iç tarafını boydan boya yalarken donakalmış şekilde onu izledim.

Vay canına...

Bakışlarını gözlerimden ayırmadan diliyle bacağıma fiske attığında kapıya baktım. Ya birisi içeriye girip onu dizlerinin üzerinde bunu yaparken görseydi?

"Bağlanma olmadan seks mi istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Evet." Açık ağzıyla bikini altımın üzerinden kadınlığıma son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı. "Rızaya dayalı bir düzenleme istiyorum."

İç organlarım erimeye başlamıştı.

"Diğer insanlarla görüşecek miyiz?" diye sordum.

"Hayır."

"Bunu neden yapayım?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Çünkü bana sahip olmanın tek yolu bu."

Kahretsin, nasıl biliyordu?

Eğilip yüzümü avuçladı ve tam dozunda emerek beni yumuşak bir şekilde öptü. "Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Kapıdan çıkıp giderken ardına bakmadı ve kapı arkasından kapandı.

Gözlerimi kapatarak nefes alıp verişlerimi kontrol etmeye çalıştım.

Sikeyim, vay canına.

8. BÖLÜM

Çatalımla tabağımdaki yiyeceklerle oynuyordum.

Rebecca, sanki kendini tekrar ediyormuş gibi, "Sevmedin mi diye sordum?" dedi.

"Ha?" Şaşkınca kafamı kaldırdım. "Üzgünüm, seni duymadım." Hızlıca ağzıma bir kaşık dolusu sokuşturdum. "Elbette sevdim. Bu en sevdiğim."

Daniel beni izliyordu. "Bu akşam senin neyin var?"

"Hiçbir şeyim, neden?"

"Çünkü eve geldiğinden beri iki kelime ancak ettin."

"Yorgunum, sanırım." Omzumu silktim. Onlara Elliot Miles'ın saunada bacağımı yaladığı haberini, bağ olmadan seks yapmak istediğini, başka kimseyle görüşmemem gerektiğini, kocaman bir aleti olduğunu ve bütün bu ayın lanet olası bir felakete dönüştüğünü söylemek istemiyordum.

Rebecca, "Elliot'tan haber aldın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye yalan söyledim. Ahlaksız teklifinden ötürü utanıyordum. Durumu açıklamak zorunda kalmak istemiyordum çünkü açık olmak gerekirse ben de anlamıyordum.

"İnternet aşkın Edgar'dan n'aber?" diye sordu Daniel.

"Hayır." Yemeğimi çiğnedim. "Onunla da konuşmadım."

Bu akşam tek ayak üstünde bin tane yalan atıyordum.

Neden atmayacaktım ki? Edgar bana bunun büyük bir aşk ilişkisi olmadığını, yatay düzeyde bir ilgi olduğunu söylerken, ah adamım, yalan söylemiyordu. Şehvetli bir ilişki bile değildi... Sa dece seminal sıvı değişimi yapılan bir iş anlaşmasıydı.

Daniel, "Adam bir pislik," diye cevap verdi. "Bu yüzden mora lin bozuk."

"Moralim bozuk falan değil," dedim kızgınlıkla. "Elliot Miles benim için bir hiç."

Tamam, belki biraz bozuktu.

Elliot beni istediğini söylediğinde, bir an için bunun kendimi bu tekdüzelikten çıkaracak heyecan verici ve yeni bir yol olduğunu düşünmüştüm. Lanet olsun, pantolonuna buz boşaltmak bu yıl yaşadığım en önemli olaydı. Ancak şimdi beni yürüyen bir vajina olarak gördüğünü bildiğim için... ilgisi pırıltısını kaybetmişti.

Ayrıca daha da kötüsü, bunu gerçekten düşünüyordum. Aptalca olduğunu biliyordum, pisliğin teki olduğunun ortaya çıkacağını ve büyük ihtimalle kovulacağımı ya da incineceğimi biliyordum.

Yine daha kötüsü, belki ikisi de olacaktı.

Saunayı, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküşünü hatırladığımda karnımda bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Adam o kadar...

Bir şeyler hissetmeme sebep oluyordu, kötü bile olsa yine de bir duyguydu.

Artık yıllardır hissiz olduğumu fark etmiştim ve eğer kendime gelmek istiyorsam, oraya varmak için belki de Elliot iyi bir basamak olabilirdi.

Daniel ve Beck indirdikleri yeni pilates uygulaması hakkında konuşurken sessizce yemeye devam ettim.

Aklım başka bir konuya kaydı... Edgar'dan hoşlanıyordum. Tatlı, zeki ve romantikti ama sonra gerçekte kim olduğunu hatırladım.

Hayatımda Elliot Miles gibi bir karışıklığa ihtiyacım yoktu. Tam tersine, far görmüş geyik gibi şehvetle gözü kör olmuş genç bir kız değildim. Kendimi canlı hissetmek için patronumun iş yeri saunasında bana oral yapmasına ihtiyacım yoktu.

Daha iyisini biliyordum.

Ancak... *iş yeri saunasında bana oral yapan patronum...* bu cümle bile beni tahrik ediyordu.

Kahrolası sorunlarım vardı.

En sonunda kendime çeki düzen veriyordum... Eğer onun kadar göz alıcı ve dominant biriyle yatağa girersem geriye gitmiş olacaktım.

Gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Rebecca, "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diyerek konuşmayı yeniden bana döndürdü.

"Kim?" Salağa yattım.

İkisi de gözlerini devirdi. "Elliot Miles."

"Onu tanımıyorum, hem siz ikiniz neden bütün akşam bundan bahsedip duruyorsunuz?"

"Üzgünüm." Rebecca gözlerini irileştirdi.

Yemeğimize devam ettik.

Beck, konuyu değiştirmek için, "Yarın akşam iş yerinde Noel partiniz var, değil mi?" diye sordu.

"Sadece ofiste içki içilecek. Siz gençler ne yapacaksınız?"

Rebecca, "Ben Brett'in evinde kalacağım," diye cevapladı.

Daniel, "Birkaç günlüğüne benimkileri görmeye gideceğim," dedi. "Annem biraz moralsiz."

"İyi mi?" diye sordum.

"Bu sene kansere yakalandı ve bu da onu kötü etkiledi. Hediye paketlemesine ve Noel için hazırlanmasına yardım etmek için eve gideceğim. Babam işe yaramaz."

Gülümseyerek elimi Daniel'ın masanın üstündeki elinin üzerine koydum. "Sen iyi bir adamsın, biliyorsun değil mi?"

"Eh, bu sene sadece ben varım, kız kardeşim görevlendirildi ve şubata kadar evde olmayacak."

"Donanmadaydı, değil mi?" diye sordum.

Gururla kafasını salladı. "O belalı biridir. Kıçımı çok fena tekmeleyebilir."

Gülüştük.

"Erkek ve kız kardeşin için Noel öğle yemeğini burada yapacaksın, değil mi?"

Başımla onayladım. "O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti."

Daniel, "Şimdi o kadar iyi gelmiyor mu?" diye sordu.

"Of, ne pişireceğimi bile düşünmedim. Her şey çok zor."

"Tamam, ben sadece iki günlüğüne gidiyorum, sonra geri gelip sana yemeği hazırlaman için yardım edeceğim. Noel arifesine kadar eve gitmem gerekmiyor, o yüzden ben gitmeden önce çoğunu hazırlayabiliriz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek gülümsedim.

"Bebeğim, başka ne yapacağım ki? Evde iki günden fazla kalmak beni çıldırtır ve yarın da iş yerinde son günüm. İyi bir şarapla birlikte birkaç tarife karar verebiliriz."

Yeni arkadaşıma minnettar bir şekilde gülümseyerek dikkatimi Rebecca'ya yönelttim. "Noel günü için sen ne yapıyorsun, Beck?"

"İşlevsiz ailemdeki kavgalara hakemlik yapıyor olacağım." İçini çekti.

O devam ederken biz tebessüm ediyorduk.

"Bilirsiniz, anne babanız boşandığında tüm boka sarmaların biteceğini düşünürsünüz ama hayır... Gidip yeni mankafa partnerler bulurlar ve elinizde ekstra malzemeli krem şantili çifte boka sarma olur."

Üçümüz de kıkırdadık.

Daniel kadehini kaldırınca ikimiz de kendimizinkini tokuşturduk. "En üst düzey boka sarmaya, Noel'e."

"Noel'e."

Bob onaylayarak başını salladı.

Korkaklar.

Harika... Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yarım saat sonra en üst kata vardık. "Merhaba." Courtney gülümsedi. "İçeri geçin, sizi bekliyor."

Bob, Joel ve ben birbirimize baktık.

"Harika." Sahte bir şekilde gülümsedim. Yürürken omuzlarımı dikleştirerek kendimi hücumuna karşı hazırladım.

Elliot Miles pek çok şeydi ama *zayıf* onlardan biri değildi.

Bob kapıyı tıklattı. Derin ses, "İçeri gel," diye seslendi.

Joel, "Sikerim bu işi," diye fısıldadı.

Gülümsedim. Oğlanların ondan bu kadar korkuyor olması aslında komikti.

İçeri girdiğimizde Elliot'ı masasının arkasında otururken bulduk. Arkasına yaslanarak çenesini yukarı kaldırdığında o duruşu anında tanıdım.

Kızgın değildi, öfkeden köpürüyordu.

"Bizi görmek istemişsin," dedim.

Kalemiyle konferans masasını işaret etti. "Şuraya oturalım."

Nefesimi verdim.

O sikik masadan nefret ediyordum.

Ayağa kalkarak tek eliyle ceketinin düğmesini açtı. Lacivert bir takımla üzerine oturan bembeyaz bir gömlek giyiyordu. Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına atarak sıkı kalçasını gözler önüne serdi. Ayağa kalkıp sandalyesini çekerken omuzunda hareket eden kasları gördüm.

Harika, kesinlikle görmeye ihtiyacım olan şey buydu: takım elbise pornosu.

Koyu renk saçları alnının üzerine düşmüştü ve gözleri parlak maviydi. Biraz daha çirkin olsa gerçekten durumuma çok daha yardımı dokunurdu.

"Sizinle geçen hafta yaşanan internet kesintisi hakkında konuşmak istiyorum." Yazılı raporu çarparak önümüze masaya atınca anında dalıp gittiğim yerden uyandım.

Odaklan.

"İsteyebileceğini düşünmüştüm," dedim sessiz bir şekilde.

"Bana bunu açıkla," dedi.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Sen değil. Joel," diyerek araya girdi.

Joel ve Bob birbirlerine gergin bakışlar gönderdi.

"Ee, admin sitemize yeni bir sistem yüklemek zorunda kaldık ve bunu yapmak için de yeni bir KUP* kodu eklememiz gerekti."

Elliot kalemini eline alarak dinlemeye devam etti.

"Farkına varmadığımız şey, yeni KUP kodunu eklediğimizde bunun tüm binanın sistemini tamamen geçersiz kılacağıydı."

"Neden bunu fark etmediniz?" Elliot ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

Joel omzunu silkti.

"Size para verme sebebim bu değil mi? Bir BT uzmanının, yaklaşan bir felaketi henüz gerçekleşmeden önce durdurması için?"

Joel konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı; gözleri güvence için bana döndüğünde ona bastırılmış bir şekilde gülümsedim.

"Kathryn'e bakma, bana bak. Sistemi üçünüzün içinden tam olarak kim yükledi?"

"Onayı ben verdim," diye cevapladım.

Elliot sert bir şekilde, "Benim sorduğum bu değildi," diye cevap verdi. "Bu sistemi kim yükledi?"

Lanet olsun.

Bob, "Ben yükledim," diye fısıldadı.

Sandalyesinde arkasına yaslanan Elliot, Bob'a dik dik bakmaya başladı. "Söylesene... Bob," dedi sinirle. "Bu binada kaç Miles Medya çalışanı var?"

*Orijinali WAP (*Wireless Application Protocol*) olan Kablosuz Uygulama Protokolü, kablosuz iletişim kullanan uygulamalar için kurulmuş, mobil iletişim araçları üzerinde internet erişimi sağlayan bir teknoloji. (ç.n.)

Bob mutkundu. "İki bin civarında, efendim."

"İki bin yüz yetmiş bir," diye bağırdı Elliot. "Peki, bu kadar çok insanın saat başına aldığı ücret tahminen ne kadardır, Bob?"

Bob terlemeye başlamıştı.

"Bay Miles, saygısızlık etmek istemem..." dedim.

"Sakın. Lafımı. Kesme. Kathryn," diye bağırdı.

Üçümüz de sandalyemizde küçüldük.

"Sadece bu binanın saat başına ücretleri yetmiş dört bin dokuz yüz sterlin."

Hiçbirimiz kıpırdamadan oturduk. Siktir... Beni buradan çıkarın.

"Bunu kahrolası internetin olmadığı üç saatle çarpalım," diye gürledi.

Bob başını öne eğdi.

"Bu da beceriksizliğinin bana mal olduğu iki yüz yirmi dört bin yedi yüz sterlin demek."

Nefesimi dışarı verdim. Kahretsin.

"Bunu maaşınızdan kesmemi ister misiniz?" Gözlerini üçümüz arasında gezdirdi.

Sessiz kaldık.

"Cevap verin!" diye kükredi.

Hepimiz, "Hayır, efendim," diye cevap verdik.

Ayağa kalkıp iki elini de masaya yasladı ve ters bir şekilde bize baktı. "Ama siz onu benimkinden kestiniz," diye homurdandı. "Bana sözleşmelerinizi hemen burada feshetmemem için bir sebep gösterin."

Adam tam bir pislikti.

Kızgın bir şekilde arkama yaslandım. "Bana uyar, benimkini feshet."

Öfkesi, yaklaşan bir patlamadan saniyeler kadar uzakta olan Elliot gözlerini kıstı. "Oo, bu hoşuna giderdi, değil mi? Hatanın bedelini ödemektense beceriksizliğinden kaçmak. Neden daha iyisini umduğumu ben de bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim.

"Bana gözlerini devirme," diye bağırınca üçümüz de yerimizde zıpladık.

O anda kapı açıldı. Christopher kafasını içeri uzatarak gözlerini üzerimizde gezdirdi ve sahte bir şekilde gülümsedi. "Elliot, bir dakikalığına seninle konuşabilir miyim, lütfen?"

"Meşgulüm," diye tersledi.

"Şimdi," diyen Christopher gözlerini irileştirdi.

Elliot odadan hızlı ve sert adımlarla çıktığında kapı arkasından kapandı. Bob ve Joel oturdukları yerde çöktüler.

Joel, "İstifa edeyim deme sakın," diye fısıldadı.

"Katılıyorum," dedi Bob.

"Başlarım böyle işe," diye fısıldayarak cevap verdim. "Saçmalıklarından bıktım, adam lanet olası bir pislik. Gidiyorum ben."

Joel, "Sakin ol, o yıllardır böyle biri. Neden bir anda canını sıkmaya başladı?" diye fısıldadı.

Çünkü o zamanlar onunla yatmak istemiyordum.

"Neden uzatıp durduğunu anlamıyorum," diye fısıldadı Bob. "Her on dakikada iki bin sterlin kazanıyor."

Kapı yeniden açıldığında Elliot içeri girerek koltuğuna oturdu, kendine yeniden ve tamamen hâkimdi.

Christopher '*Xanax*'* Miles: Elliot ve öfkesini sakinleştirebilen tek kişi oydu.

Bunu yaptığını pek çok kez görmüştüm.

Kalemini eline alan Elliot, arkasına yaslanarak gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Bu bir daha yaşanmayacak, açıkça ifade edebildim mi?"

Üçümüz birden, "Evet," diye cevap verdik.

"Hayal kırıklığına uğradım. En iyisi için para verdiğimde en iyisini beklerim." Gözlerini aramızda gezdirirken derin bir nefes verdi ve sanki pes etmiş gibi kalemini masanın üzerine attı. "Ofislerinize geri dönebilirsiniz."

*Sakinleştirici bir ilaç türü. (ç.n.)

Hepimiz ayağa kalktık.

"Kathryn, sen kal. Gönderdiğin belgeyle ilgili olarak seninle görüşmem gerekli."

Öfkeyle köpürerek yerime oturduğumda *Siktir git, hem de hemen* gibi iğneleyici bir şey söylememek için yanağımın içini ısırıyordum.

Kapı Joel ve Bob'un arkasından kapanınca gözleri bana döndü.

Bir süre birbirimize baktık. Daha fazla dayanamadığımda tek kaşımı kaldırdım.

"Belge hakkında ne konuşmak istiyorsun?"

Ayağa kalkıp etrafından dolandığı masaya yasladı. Bacaklarını bilek hizasında çapraz yaptıktan sonra iki eliyle arkasındaki masayı kavradı.

Sakin bir şekilde, "Beni tehdit etme, bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Tehdit değildi."

"Profesyonel ve özel hayatımı birbirinden ayrı tutarım, senin de tutabileceğini düşünmüştüm."

"Tutarım." Sırtımı dikleştirdim. "Yani, tutuyorum."

Gözleri benimkilere dikildi. "Bu bir yalan. Daha önce hiç ayrılmakla tehdit etmemiştin. Aslında, sırf bana inat olsun diye kaldın. Bugünse bir anda istifa mı etmek istedin?"

"Hiç kimse benimle bu şekilde konuşamaz, onunla yatsam da yatmasam da."

"Biz yatmadık... *henüz.*" Henüz kelimesini vurgulamıştı. "Gerçi bu durumu çok yakında düzelteceğim."

Sen öyle san.

Kulağa melodram gibi gelmeyecek ne söyleyebilirim, emin değildim. Bu yüzden sessiz kaldım. Haklıydı, bugünden önce ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Belki de o ikisini birbirinden ayıramıyordum.

"Sabah New York'a gidiyorum," dedi.

Başımla onayladım.

Bakışlarımız buluştuğunda tek kaşını sabırsız bir şekilde kaldırdı. "Ve?"

"Ve ne?" diye cevap verdim.

"Seni bu akşam görecek miyim?"

"Binadaki herkes gibi ben de Noel partisinde olacağım." Kayıtsız bir şekilde omzumu silktim. "Yani sanırım bu evet demek."

Gözlerini kıstı. "Bu tavır da ne?"

Ayağa kalktım. "Biliyor musun, zeki bir adama göre oldukça şaşalsın. Eğer beni ve iş arkadaşlarımı istemeden yapılan bir hata yüzünden haşlamanın tahrik edici olduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Ceketini yeniden giyerek ellerini ceplerine soktu. "Ben bir profesyonelim, Kathryn. Olmasaydım, olduğum kişi olamazdım. Becerisizlere tahammül edilmeyecek, onlarla ilişkimin ne olduğu umurumda değil."

Kıvranarak dik bakışlarından kaçmak için pencereden dışarı baktım.

"Ayrıcalıklı davranılması mı isterdin, söylediğin şey bu mu?"

"Hayır, elbette değil," diye çıkıştım.

"O zaman buna benim açımdan bak, iş yerinde aynı şekilde meseleye görmek istiyor musun istemiyor musun?"

Çenemi sıktım... Şerefsiz beni fena yakalamıştı.

"Ben ikisini birbirinden ayırabiliyorum," diye devam etti. "Birlikte çalıştığım Kathryn ve arzuladığım Kate."

Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü onunkiyle karşı karşıya olması için yukarı kaldırdı. Bakışları dudaklarıma indi. "Şimdi Kate hakkında konuşalım," diye mırıldandı. "Ondan hoşlanıyorum."

Gözleri o kadar maviydi ki... kendimi ona yaslanırken buldum. Sadece bir öpücük...

Hızla çıktım. "Konuşmayalım." Dönerek sert adımlarından çıktım. Asansör düğmesine o kadar güç uygulayacaktım ki kırılmamasına şaşırdım. Hışımla asansörün içine

girerek zemin kata indim. Kafamı boşaltmaya çalışmak için temiz havada bir yürüyüşe çıkmaya ihtiyacım vardı.

Her şey şu anda o kadar kafa karıştırıcıydı ki. Hayatım kafamı sikiyordu... Üstelik iyi anlamda da değildi.

Spor salonunun hoparlörlerinden müzik sesi yükseliyor, her taraftan kahkaha sesleri geliyordu. Şampanya ve bira dolu tepsiler garsonlar tarafından dolaştırılıyordu. Balonlar, Noel süsleri her yerdeydi.

İş yerindeki Noel partisindeydim ama olması gereken aslında bu değildi. Miles Medya çalışanları, Londra'nın hemen dışında bir gece konaklayarak ufak bir mola verecekti fakat kalacağımız özel kulüp geçen ay yanmıştı.

Kalabalığın arkasında takımımla birlikte dikiliyor ve insanları izlerken şampanyamı yudumluyordum.

Noel partileri insanlardaki en kötü özellikleri ortaya çıkarıyordu; iş arkadaşlarınızı tamamen farklı bir şekilde görüyordunuz. Geçen sene ikinci kattan Küçük Bayan Masum ve Kuralcı geceyi evli müdürlerden birinin odasında geçirmişti. Haftalarca ofisteki herkesin dilindeydi. İkisi de evli olan Marcus ve Neil ise fotoğraf kabininde öpüşürken yakalanmıştı ve dokuzuncu kattan Mandy üstündekini çıkarıp sutyeniyle dans etmişti çünkü seksiydi. Bunu hatırlayınca gülümsedim, gerçekten komik bir geceydi.

Zihnim şimdiki ana ve Elliot'ın ahlaksız teklifine geldi.

Onu ne kadar çekici bulursam bulayım, ki buluyordum bunu inkâr edemezdim -gerçi bugünden sonra nedenini bilmiyordum- iş yerinde alay konusu olmak istemiyordum.

Bana açık açık söylemişti: bağlanmak yok, ilişki veya duygu yok ve başkalarıyla olmak yok.

O zaman neden bunu yapmayı düşünüyordum?

Demek istediğim, biriyle görüşmenin amacı eğlenmek, bir yerlere gitmek ve birbirini tanımak değil miydi? Eğer başka biriyle

görüşmeyeceksem, benimle olmaktan gurur duyan birtiyle olmayı istemez miydim?

Şu anda gerçekten Edgar Moffatt'la mesajlaşmamış olmayı diliyordum. Bana Elliot Miles'a dair bilmemem gereken içeriden bu anlayış kazandırmıştı ve ona aslında olduğumdan daha yakın hissediyordum... Ancak hissetmemeliydim.

Onun soğuk bir piç kurusu olduğunu ve asla sadece benimle tatmin olmayacağını biliyordum. Ne kadar denersem deneyeyim, aradığı o inanılmaz kadın olamayacaktım.

Aslında bunu başka şekilde ifade etmeliydim: Keşke Elliot yerine Edgar'la tanışsaydım. Aradığım her şey onda vardı.

O ve Elliot Miles bundan daha farklı olamazlardı; ki bu aslında gülünç bir şeydi çünkü onlar aynı kişiydi.

Ancak sonra onun olağanüstüyü aradığını ve hâlâ peri masallarına inandığını hatırladım. Onda gözle görülenden daha fazlası olduğunu biliyordum.

Of... Bu konuda olduğum yerde sayıp duruyordum.

Bir an heyecanlanıyordum çünkü bu yeni, ilgi çekici ve ateşliydi. Birlikte harika, dizginlenemez seks yapabilirdik.

Sonra Bob ve Joel'in onunla yattığımı öğrendiklerini, onların ve ofisteki diğerlerinin hakkımda ne düşüneceklerini hayal ederek utanıyordum.

Kaygısız ve canlı hissetmek ne kadar cezbedici olursa olsun, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Reddedecektim.

Şimdiden düşüncesinden bile nefret ediyordum... Peki, bu onun üzerimde çoktan sahip olduğu kontrol hakkında ne söylüyordu?

Kahretsin... Sadece biraz oynaşmıştık.

Geçen gece kulüpteki hâlimiz ve beni öpme şekli gözümün önüne geldi.

Adam o kadar... *Offf.*

Odanın karşısına bakınca Christopher'la birlikte geldiğini, üst kat yönetim personelinin geri kalanıyla konuştuğunu gördüm.

Mükemmel dikilmiş takımını giymişti ve elinde bir Corona birası vardı. Konuşurken gözleriyle odayı taradığını görebiliyordum.

Beni arıyordu.

Tamam, bitmişti.

Bu olmayacaktı.

Çantamdan telefonumu bulup çıkararak cevap veriyor gibi yaptım. "Ah gerçekten mi, birazdan orada olacağım." Kapatıp Joel'e döndüm. "Gitmem gerekiyor. Kız kardeşimin arabası bozulmuş ve otoyolda mahsur kalmış."

"Ah." Yüzü asıldı. "Tamam." Yanağımdan öptü. "Harika bir Noel tatili geçir."

"Sen de." Dönerek Bob'u yanağından öptüm. "Seneye görüşürüz, Bob. Mutlu Noeller."

"Sana da, hayatım."

"Kaçtığımı kimseye söyleme," diye fısıldadım.

"Tabii ki."

Odanın karşısına baktığımda gözlerim Elliot'la keşişti. Bana yavaş, seksi bir gülümseme göndererek birasını yudumladı. Koyulaşmış ve aç gözlerini ta oradan ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim

Siktir.

Kadehimi bitirip tuvalete doğru ilerlemeye başladım. Onu başımdan atmam gerekiyordu.

İçeri girip kendime baktım ve dönerek doğruca dışarı çıktım. Koridora, ardından da asansöre daldım.

Kalbim göğsümde hızla çarparken asansörle zemin kata indim.

Beni takip etmesine izin verme... lütfen beni takip etme.

Biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Yarın iki haftalığına gidiyordu, bu da bana biraz soluklanmak için zaman verecekti.

Kapılar açılınca asansörden inip lobide ilerledim ve caddeye çıkarak bir taksi durağına yanaştım. Taksilerden birinin arkasına bindim.

"Merhaba."

Şoför gülümseyerek arkasını döndü ve bana baktı. "Nereye, tatlım?"

"Eve, beni eve götürün..."

Kar tanesi bir oraya bir buraya savrularak en sonunda yere düştü. Kendi başına önemsiz olsa da arkadaşlarıyla birlikte sihirli, buzdan bir battaniye yaratıyordu.

Ay ışığı aşağıdaki caddeden yansıyordu. Pijamalarımı giymiş, yatak odamdaki pencere oturağında bağdaş kurarak kıvrılmış, dışarıdaki dünyaya bakıyordum... Çok hareketsiz ve huzurlu görünüyordu.

Saat 23.30'du ve yatmayı düşünmüyordum bile. Hâlâ gergindim.

Zihnim dakikada bir milyon kilometre hızla çalışıyor gibiydi.

Bir arabanın köşeden yaklaştığını ve iki farın caddeyi aydınlattığını gördüm. Araba evimin dışında durdu. Eğilip aşağı baktım: siyah bir Bentyley'di.

Arka kapı açıldı ve Elliot dışarı çıkarak ön kapıma doğru yürüdü.

Lanet olsun... Buradaydı.

9. BÖLÜM

Aşağı kattan tık, tık, tık sesi yankılandı.

Nazik bir *evde misin* tıklaması değildi, *buradayım ve kızgınım* tıklamasıydı.

Ne yapıyordu? Gecenin on bir buçuğuydu, ya diğerleri evde olsaydı? Hışımla alt kata inerek kapıyı hızla açtım.

Tüm otoriter göz alıcılığıyla işte orada dikiliyordu.

"Evet?" dedim.

"Neden ayrıldın?"

"Yorgundum."

Gözleri benimkilerle buluşurken tek kaşını kaldırdı; bunun yalan olduğunu biliyordu.

"Ne istiyorsun, Elliot?"

"Beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır?"

"Neden?"

Gerçekten, bu adam beni çileden çıkarıyordu.

"Çünkü geç oldu ve sana söylediğim gibi, yorgunum."

"Tartışmamız gereken şeyler var."

"Hayır, yok. Diyeceğimi çoktan dedim."

"Evet, tabii!" Beni yana iterek içeri girdi ve üst kata, yatak odama doğru çıktı. Koridorda kalakalmış bir şekilde nefesimi dışarı verdim. "Lütfen, içeri gel," diyerek kapıyı kapatıp yukarı kata çıktığımda odamda dönüp dolaşarak savaşa hazırlandığını gördüm.

Kapıyı kapatırken, "Ne istiyorsun, Elliot?" diye sordum.

Bakışları benimkileri buldu. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Hayır, aslına bakarsan bilmiyorum." Pencereye doğru yürüyerek caddeye bakmaya başladım.

Kulağa muhtaç ya da ağlak, hatta doğrudan şirret gelmeyecek şekilde ne diyeceğimi bilmiyordum... Kahretsin, ne olduğumu bile bilmiyordum.

"İşin aslı..." dedi.

Dönerek oturmak için yere doğru kendimi bıraktım ve duvara yaslandım.

Söylediği şeyi cümlenin ortasında kestiğinde birbirimize bakmaya başladık. Bir süre sonra gelip yerde yanıma oturdu ve sırtını benim gibi duvara yasladı.

Sessiz bir şekilde oturup doğruca karşıya bakıyorduk. Sanki o da ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Elliot Miles için bir ilkti.

Yumuşak bir şekilde, "Ne söylemiştim?" diye sordu.

"Ne zaman?"

"Tanıştığımız ve senin bana mavi gözlere sahip olduğumu söylediğin ikinci gün ne demiştim?"

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

"Bir süredir bunu düşünüyorum. Bunca yıldır benden nefret etmenin bir sebebi var."

Sessiz kaldım.

"Söyle bana."

"İş yerinde uygunsuz davranan kadınları hoş karşılamadığını söyledin."

Kaşlarını çattı.

"Ve ben..." Kendimi durdurunca sesim yavaşça kesildi.

"Sen ne?"

Omzumu silktim.

Doğruca karşıya bakmaya devam etti ve bir süre daha sessizce oturduk. "Kate... kendini beğenmiş gibi görünme riskini alarak..."

"*Sen*... Kendini beğenmiş görünmek?"

Sırıttı.

"Devam et." Gülümsedim.

"Kadınlar bana çok sık asılır... ve sebebi de benden hoşlanmaları değildir."

Dinlemeye devam ettim.

"Kadınların çekici bulduğu şey soyadım ve bankadaki hesap bakiyem."

Kalbim tekledi.

"Tüm gün boyunca flörtlerden kaçınmaya çalışıyorum, bunu yaptığımın farkında bile değilim. Erkek kardeşlerim de aynı durumda."

Kaşlarımı çattım.

"Yani, yıllar önce bana büyük, mavi gözlere sahip olduğumu söylediğinde -bu arada bunu yaptığını hatırlamıyorum- belli ki bunu bana asıldığın şeklinde yorumladım... ve devam etmeden buna bir son verdim."

Dikkatle dinlerken dudağımı ısırdım.

"Bunca yıl bana karşı şirret davranmanın sebebi bu mu? Benimle flört etmediğini göstermek için?"

"Sana şirret davrandım çünkü sen bir pisliksin."

Başını eğerek kıkırdadı.

Kendimi tebessüm ederken buldum. "Eh, bu doğru."

Elimi tutarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Benimle bunu yapma konusunda çekincelerin ne?"

"Şey." Ona göz attım. "Aniden bana ilgi duyuyor olmanın garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet." Başını salladı. "Düşünüyorum, bunu açıklayamıyorum."

Yeniden kaşlarımı çattım; söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Bunun neden olduğunu bilmiyorum ama aniden gelişti. Seni kırmızı netbol kıyafetinle dans ederken gördüm ve sertleştim."

"Ne?"

"Bir itirafım var."

"Ne gibi?"

"Ben..." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Bir ay kadar öncesinde fotokopi odasında dans ettiğin görüntüleri izlemiş olabilirim... tekrar tekrar."

"Ha?"

Elimi yeniden tutarak arkasını öptü. "Sadece, zilimi çaldın diyebiliriz."

Yapbozun parçalarını bir araya getirirken ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ciddi misin sen?"

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırdı.

"Elliot." Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"Kendime engel olamadım, lanet derecede çok ateşlisin."

Sırıttım.

"O görüntülere bakarak kaç kere boşaldığımı biliyor musun?"

Kahkahalara boğuldum. "Ne?"

Yüzü bir kez daha ciddileşti. "Başka ne var, diğer meseleler ne?"

"Şey." Bir anlığına düşündüm. "Neden ilişkilere karşısın?"

"Çünkü daha fazlasını istememeyi öğrendim."

"Neden?"

"Çünkü birisiyle açık bir şekilde çıkmaya başlar başlamaz, tüm magazin gazetelerinde çıkıyor ve görüştüğüm kişi kim olursa olsun, basın yaklaşan nikâhla ilgili yakasını bırakmıyor. Yaptığımız her şey irdeleniyor ve manşetlere konu oluyor."

Dinlemeye devam ettim.

"Bunun bir ilişkinin üzerinde ne kadar baskı yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayal edemiyorum."

"Eğer soğuk ve mesafeli görünüyorsam... sebebi öyle olduğum içindir."

Üzgün bir şekilde, "Elliot," diye fısıldadım.

Soğuk ve mesafeli olmaktan tamamen memnunmuş gibi umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "Altı yıl önce insanlarla

sadece gizli olarak görüşmeye ve kimseyle açık açık birlikte olmamaya karar verdim. Bu şekilde, dedikodu yok, paparazzi haberleri yok. Benim için böylesi daha kolay. Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama yapacak bir şey yok."

"Doğru kızla karşılaştığında ne olacak?"

"Sanırım onunla bunu zamanı geldiğinde halledeceğim."

Yumuşak bir şekilde gülümseyip omzumla ona vurdum. "Bu güzel bir cevap."

"Biliyorum." O da bana vurdu. "Artık seks yapabilir miyiz?"

Şaşkınca kıkırdadım. "Hayır."

Tebessüm ederek başını arkadaki duvara yasladı. "Biliyor musun, buraya seni baştan çıkarmaya gelmiştim... Dertleşmek gündemimde yoktu."

"Benim bu konuşmayı yapmaya ihtiyacım vardı." Cevabı mantıklı gelmişti ve belki de bununla baş edebilirdim. "Biz sadece... bilmiyorum, ağırdan alabilir miyiz?"

Bana bakmak için başını çevirerek derin bir nefes verdi. "Tam olarak güçlü yönüm değil."

"Lütfen." Uzanarak onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Benim için?"

Öpücüğümüz derinleştiğinde yüzümü ellerinin arasına aldı. Dili aralık dudaklarımın arasından girdi. Tekrar tekrar öpüştük ve ah... Beni öpme şeklini seviyordum.

Beni tutup bacaklarımı iki yanında açarak oturmam için üzerine çekti. Öpüşürken ellerim saçlarındaydı. Öpücük yumuşak ve hassastı, dilinin her darbesiyle sıcaklığım artıyordu.

Ona sürtününce ereksiyonunu hissettim.

Vay canına...

Ona bakmak için geriye çekildim. "Ağırdan... hatırlıyor musun?"

Dudağını büzdü. "Benimle lanet olası dalga geçiyor olmalısın."

Göz kırparak gülümsedim. "Lütfen."

"Ama iki hafta yokum."

Durabilmek istiyorsam şu anda durmak zorundaydım, o yüzden ayağa kalkarak onu elinden tutup kaldırdım. "Biliyorum."

Beni kollarına alarak yumuşak bir şekilde öptü. "Anlaşmamızı unutma."

Ona bakıp tebessüm ettim. "Bana hatırlat."

"Başka kişiler yok."

"Bu seni de kapsıyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"New York'ta ne yapacaksın?"

"Şüphesiz, netbol kıyafeti filmine bakıp boşalacağım."

Kıkırdayarak alnındaki saçları geriye tarayıp ona baktım. "Uğradığın için teşekkürler."

Bana sarılınca bir süre birbirimizin kollarında bekledik. Düşündüğümden çok farklı biriydi.

Saçıma doğru, "Şu anda çok fena azdım," diye mırıldandı.

"İki hafta." Güldüm.

Elinden tutarak onu merdivenlerden aşağı yönlendirdim ve ön kapıyı açtım. Beni öpmek için döndü.

Öpüşmemiz çaresiz bir hâl aldı. Elleri kalçamdaydı, ereksiyonu kasıklarıma batıyordu ve iç organlarım erimeye başlamıştı.

Dudaklarına doğru, "Yavaş," dedim nefes nefese.

Geriye doğru çekildiğinde alınlarımız değecek şekilde birbirimize yaslandık.

Aramızda girdap gibi dönen bir enerji vardı, pes edip onu odama geri sürüklemeye çok yakındım.

"İki haftan var." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Sonra benimsin."

Dengesiz nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışırken başımı salladım.

Son bir bakıştan sonra, "Hoşça kal," dedi.

Kapı kapandığında arkasına yaslanarak kendime gelmeye çalıştım.

Bu gerçekten yaşanmış mıydı?

Karnımın derinlikleri heyecanla fokurduyordu.

Kilo vermek, her yerimi ağdalamak ve bir şekilde seksileşmek için iki haftam vardı.

Şapşal gibi gülümsedim. Çocuk oyuncağıydı.

Selam Pinkie,

Ne var ne yok?

Günün nasıldı?

Gülümseyerek cevabımı yazdım. Elliot'ı en son gördüğümden beri üç gün geçmişti ama Edgar hiç durmadan bana mesaj atıyordu.

Edgar'dan aldığım her mesajla, Elliot'a karşı hissettiğim suçluluk duygusu artıyordu. O bana güvenip sırlarını açarken ben göz göre göre ona yalan söylüyordum. Ona ben olduğumu söylemek istiyordum ama doğru zaman hiç gelmiyor gibiydi. Hem Edgar'la konuşmayı hem de Elliot'a dair sahip olduğum bu içgörüyü seviyordum. Sanki onun en gizli, en derin sırlarını açığa çıkaran gizli bir kimliğim varmış gibiydi.

Ona söyleyecektim, söylemek zorundaydım. Sadece doğru zamanı bekliyordum ve yakındı, bu şekilde devam edemezdi.

Çok garip bir şeydi. Onların aynı kişi olduğunu biliyordum fakat aynı kişilermiş gibi hissettirmiyordu. Elliot güçlü, inatçı ve seksiydi, yelpazenin diğer tarafındaki Edgar ise derin, duygusal ve tatlıydı. Elliot benimle hiç iletişime geçmemişti.

Edgar'la mesajlaşmalarımız flörtöz değildi, gerçekten sohbet ediyorduk.

Selam Ed.

Günüm iyiydi. Spor salonuna gittim, ardından biraz
Noel alışverişi yaptım ve neredeyse bitirmeyi başardım.
Şu anda sadece erkek kardeşime alacağım hediye kaldı.
Sen neler yaptın?

Tüm gün Kate'i düşündüm.

Kalbim göğsümde takla atarken gülümsedim.

Çok fena tutulmuşsun.

Öyle görünüyor...

Ne yazacağımı düşünürken dudağımı ısırdım. Sonra yazdım:

Onda tam neyi seviyorsun?

Bilmiyorum ama ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Elime yaslanarak bilgisayarıma doğru hülyalı bir tebessüm gönderdim.

Ben de ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

On bir gün kalmıştı.

Noel ilahileri etrafımızı sararken Michael Bublé'nin romantik sesi evin içinde yankılanıyordu.

"Sanırım neredeyse bitti, tatlım," diyen Daniel kadehini doldurmuyordu. "Hediyeler paketlendi, yiyecekler hazırlandı. Sabah da *Trifle*'ı birleştirmeyi unutmaman lazım."

Kadehimi ona doğru kaldırdığımda kendininkiyle tokuşturdu. "Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. "Sen olmasan tüm bunları yapamazdım."

"Zevkle yaptım. Bu akşam benimkilerin evine gelmeyeceğinden emin misin?"

"Evet, gerçekten burada iyiyim".

"Noel arifesini yalnız geçirmenden hoşlanmıyorum."

"Spor salonuna gideceğim, sonra da erkenden yatacağım. Hem de ev sahibi olmak felaket."

[redacted] pandispanya, meyve reçeli veya püresi, çırpılmış krema ve muhallebiyle yapılan klasik İngiliz tatlısı. (ç.n.)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"İkinizin arasında bir şeyler mi oldu?" diye sordu.

"Hayır."

"Saçmalık, bir şeyler olmuş olmalı."

"Benden hoşlandığını söyledi, o kadar."

"Ve sen de bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Ciddi olup olmadığını bilmiyordum." Çiçekleri tuvalet masasına koydum ve gülümseyerek yeniden düzenledim.

"Ee... ben ciddi olduğunu düşünüyorum, Kate. Onu ara, hemen yanına git ve bizzat teşekkür et."

Kahkaha attım. "O New York'ta, seni şapşal."

"Adam New York'ta ve sana oradan çiçek mi gönderiyor?" diye cıyakladı. "Ah... fena tutulmuş." Kartı elimden alarak sesli bir şekilde okudu.

KATE,
MUTLU NOELLER,
ELLIOT
X

"Ah, sana da lanet olası mutlu Noeller, seksi şey," dedi. "Karta en azından 'canım' yazabilirdi, sence de öyle değil mi? Bu şekilde çok genel olmuş."

Kartı elinden yeniden kaptım. Çiçeklere bakarken karnım heyecanla fokurduyordu. Elliot'ı karta yazı yazdırırken hayal ettim. "Onu arayıp teşekkür etmeliyim."

"Evet." Gülümseyen Daniel omuzlarımdan tutarak beni kapıya doğru döndürdü. "Evet, bunu hemen yap. Aşağıya gel ki ben de dinleyebileyim."

"Hayır." Güldüm. "Bu akşam sen gittikten sonra özel olarak yapacağım."

Merdivenlere doğru yürürken Daniel kolunu bana doladı ve şakağımı öptü. "Neticede Elliot Miles'ın da biraz zevk sahibi olduğunu anlamış olduk."

Elimde telefonumla volta atıyordum. Noel arifesinde saat akşam sekizdi ve Elliot'ı aramam gerekiyordu.

İnanılmaz derecede gergindim, kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu.

Yıllar önce bir konferansta ihtiyaç duyduğu bir rapor için beni aradığında bir daha arayacak olursa cevap vermemek için numarasını kaydetmiştim. Çiçekler için teşekkür etmek için onu arayanın ben olacağımı milyon yıl geçse düşünmezdim.

Ne diyecektim?

Çiçekler için teşekkür ederim, çok güzeller... Sonra? Konuşmayı oradan sonra onun idare edeceğini umuyordum.

Kendimi buna hazırlarken gözlerimi kapattım.

Aramak zorundaydım, teşekkür etmemek kaba bir davranış olurdu.

Pekâlâ.

Sadece yap şunu.

Ah, lanet olsun. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak elimi karnımın üzerine koydum. Kusacakmışım gibi hissediyordum.

Parmağım isminin üzerinde duruyordu... Siktir. Gözlerimi kapatarak 'ara' yazısına bastım.

Telefon çalarken ileri geri yürümeye devam ettim. Belki de meşguldü. Yani sonuçta Noel arifesindeydik, elbette meşguldü.

Derin sesiyle, "Alo," diye cevapladı.

Lanet olsun.

"Elliot, selam. Ben Kate."

"Merhaba Kate." Arka planda konuşma sesleri vardı. "Sessiz bir yere geçmeme izin ver ki seni duyabileyim." Yürüdüğünü, sonra da bir kapının kapandığını duydum. "Böyle daha iyi."

Yüzümü buruşturdum. "Çiçekler için teşekkür ederim, çok güzeller."

"Senin gibi."

Şapşalca gülümsedim. "Her zaman bu kadar tatlı mısın?"

Kıkırdadı. "Elimden geleni yapıyorum."

Sessiz kaldık.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Pek bir şey yok, sadece hediye paketleme. Sen?"

"Ebeveynlerimin evinde bir kokteyl partisindeyim."

Bir araya geldiği zengin ve ünlü insanları hayal ettim. Onun hayatıyla benimki birbirine tamamen zıttı.

"Seni tutmayayım, partine geri dön," diye fısıldadım.

"Acelesi yok, seninle konuşmayı tercih ederim. Bu insanlar cidden sıkıcı."

Volta atarken tebessüm ettim, öyle gergindim ki hareketsiz duramıyordum.

"Yarın Noel'de neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Erkek ve kız kardeşim buraya gelecek, ya sen?"

"Sadece anne babamın Hamptons'taki evinde olacağız. Tristan yemek pişirecek."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kendini biraz şef sanıyor. On sekiz yaşından beri yemek yapar. Neyse ki o zamandan beri yemekleri çok daha iyi hâle geldi."

Göz kamaştırıcı Tristan Miles'ı önlükle hayal edince gülümsedim.

"Seni görmeme on gün kaldı," diye fısıldadı.

Ne?

Kalbim göğsümün içinde takla attı. "İple çekiyorum," diye ben de fısıltıyla cevap verdim.

Yeniden sessizleştik.

"Partine geri dön." Tebessüm ettim.

"İstemiyorum."

Tanrım... O öyle...

"Günümü güzelleştirdin," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Yakında görüşürüz."

"Yeterince yakında değil."

Bedenim heyecanla uğuldarken gözlerimi kapattım.

Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Derin, seksi sesiyle, "Mutlu Noeller, Kate Landon," diye fısıldadı.

Kocaman bir şekilde gülümsedim. "Mutlu Noeller, Bay Miles."

Gerekenden uzun bir süre hatta bekledik, ikimiz de kapatmak istemiyorduk.

En sonunda aramayı sonlandırdığında klik sesi geldi. Telefonu yatağın üzerine atarak keyifle olduğum yerde döndüm.

Vay canına.

Noel sofrasının etrafında oturmuş, sessizlik içinde yemeğimizi yiyorduk.

Yemekler lezzetliydi, arka planda ilahiler çalıyordu.

Ancak bu zordu, burada olması gereken iki kişi daha vardı. Her yıl, bu defakinin son zor yıl olacağını umuyordum ve her yıl üzülerek hayal kırıklığına uğruyordum.

Odama koşarak yatağımda ağlamamak yapabildiğim tek şeydi. Kendimi bu kadar boş hissettirecekse, Noel'i kutlamak istemiyordum.

Bu hiç adil değildi.

Kız kardeşim Elanor'la erkek kardeşim Brad de sessizce yiyorlardı, bu konuda hepimizin aynı duyguları hissettiğimizi biliyordum.

Üçümüz de birbirimizden çok farklıydık. Elanor'un klasik bir güzelliği vardı, ince zevkli ve şıktı. Sadece tasarımcı elinden çıkma kıyafetler giyerdi. Elit bir toplulukla arkadaşlık kurardı. İthalatla ilgili havalı bir işi vardı ve yeni, egzotik erkek arkadaşlarıyla her zaman dünyayı dolaşırdı. Gözlerimi üzerinde gezdirdim: bugüne dek Elanor'u gören her erkek ona umutsuzca âşık olmuştu.

Babam onun tanrılar tarafından kutsandığını söylerdi. Doğum lekesi bile mükemmeldi; boynunun yukarısında, kulağının hemen altında küçük, pembe bir kalp şeklindeydi. Bir doğum lekesi nasıl seksi olabiliyordu?

Brad bana daha çok benziyordu. Hayattaki basit şeyleri takdir ederdi. Bir fizyoterapist olarak yakın zamanda burada, Londra'da kendi muayenehanesini açmıştı. Altı yıllık bir kız arkadaşı vardı ama geçenlerde ayrılmışlardı. Birbirlerinin en iyi arkadaşı haline geldiklerini ve aralarındaki ateşin söndüğünü söylemişti. Onların sonsuza dek birlikte olacaklarını düşünürdüm; birbirine bu kadar âşık bir çiftin ateşinin sönmesi fikri ödümü bokuma karıştırıyordu. Eğer bu onların başına gelebiliyorsa, herkesin başına gelebilirdi.

"Bu çok güzel, Kate." Brad yemeğini işaret etti. "Cidden."

"Teşekkürler." Sohbet etmeye çalıştım. "Patates, büyükannemin tarifi."

Cevap veremeyecek kadar duygulanmış olan Brad başını salladı.

Genellikle yakın akrabalarımızla takılırdık; teyzelerle, amcalarla ve kuzenlerle. Ancak üç yıl önce Noel'de kendi başımıza olmaya karar vermiştik, böylece eğer üzgün olmak istiyorsak olabilirdik. İçten içe azar azar ölürken mutluymuş gibi yapmaktan daha kötü bir şey yoktu.

Elanor, "Anne babamızın evi için bir alıcı buldum," diye duyurdu.

Kaşlarımı çattım. "Satmanın yakınında bile değiliz, her şeyi temizlemek altı ayımızı alır."

"Ben hallettim."

Brad, "Neyi hallettin?" diye sordu.

"Anne babamızın evini temizledim."

"Ne?" Yeniden kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Altı yıl oldu, birinin yapması gerekiyordu."

"Sana bunu birlikte yapmak istediğimizi söylemiştik."

"Eh, siz ikinizin bunu yapması sonsuza kadar sürecekti."

"Ç-çünkü hazır değildik," diye kekeledim. "Eşyaları nerede?"

"Çoğunu hayır kurumuna bağışladım."

Şokla arkama yaslanırken gözlerim yaşlarla doldu. Bana bir baltayla vursa bundan daha az canımı acıtırdı. "Yalan söylediğini söyle."

"Bize ne yararları var? Hepsini bağışladım."

"Ne?" diye bağırarak masadan fırladım. "Nasıl yapabildin?"

Brad, "Kahrolasıca yalan söylüyor olsan iyi olur," diye hırladı. "Sana evlerine dokunmamanı söylemiştik."

"Birinin yapması gerekiyordu. Siz ikinizi beklemekten usandım."

"Eşyaları nerede?" diye bağırdım.

"Söyledim ya, çoğunu bağışladım."

Annemle babamın değerli eşyalarının bir hayır kurumu mağazasında beklediği görüntüsü gözümün önüne geldi. "Nereye?" Kontrol edilemez şekilde ağlamaya başlamıştım.

"Sakinleş," diye söylendi. "Fotoğrafları sakladım."

"Tavan arasındaki eşyalarım peki?" diye sordum.

"Gitti." Dünya umurunda değilmiş gibi umursamaz bir şekilde omzunu silkti.

Annemin tüm kanaviçelerini, tabaklarını, kıyafetlerini, bir gün çocuklarıma bırakmak istediğim her şeyi düşününce daha şiddetle ağlamaya başladım.

Bunu nasıl yapabilirdi?

"Bunu bize yaptığına inanamıyorum... Aslına bakarsan, inanabiliyorum," diye bağırdı Brad. "Kendinden başka hiç kimseyi düşünmezsin. Hayatım boyunca tanıdığım en bencil insansın. Kate'in tüm o eşyaları istediğini bal gibi de biliyordun."

Göğsüm yaşlarla sarsılırken sadece ondan uzaklaşmak istiyordum.

Merdivenden yukarı yatak odama koşarak kapıyı çarptım.

Elanor ve Brad'in oldukça büyük bir ağız dalaşına giriştiğini duyabiliyordum. Yastığımı kafamın üzerine kapatarak kavga seslerini engellemeye çalıştım.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Kahrolası mutlu Noeller.

[illegible]

[illegible] gözyaşlarımın arasından zorlukla okuyabildim. [illegible] bozmayacaktım.

[illegible]

[illegible]

Cevap yazarken gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum.

Onunla konuştuğumda daha iyi hissediyordum.

Edgar Morgan, benim tatlı dikkat dağıtıcımdı.

Tek problem arkadaşlığımızın gerçek bile olmamasıydı.

Elliot beni sadece seks için istiyordu, Edgar'a benimle konuşması için bile yalan söylemek zorundaydım.

Kaşlarımı gözyaşlarımı sildim, böylece mesajlarını okuyabilecektim.

Sonun kötü olduğunu biliyordum; hayatım darmadağındı.

Telefonum çalmaya başlayınca *Elliot* ismi ekranı aydınlattı ve kalbim göğsümün içinde bir takla attı.

"Merhaba." Cevap verirken gülümsedim. Birkaç gün önce çiçekler için teşekkür etme amacıyla aradığımdan beri onunla konuşmamıştım.

Derin, seksi sesiyle, "Selam," diye cevap verdi.

"Nasılsın?" diye sordum. Sesini duymak iyi hissettirmişti. Ama Edgar'la her gün mesajlaşıyordum ama o benim kim olduğumu bilmiyordu.

"Londra'ya döndüm."

Kaşlarımı çattım. "Gelecek hafta döneceğini sanıyordum."

"Seni görmek için daha fazla bekleyemedim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Seni bu akşam yedide alayım mı?"

Tebessüm ettim. "Tamam."

"Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatınca ağzımı ellerimle kapattım.

Siktir... *Beni görmek için daha fazla bekleyememiş.*

Boy aynasında hayranlıkla kendime baktım. Son derece şık giyinmiştim ve gördüğüm şey hoşuma gitmişti.

Daniel bu akşam giyeceğim kıyafetlerimi seçtiği için havalara uçmuştu, bugün deli gibi alışveriş yapmıştık. İp askılı ve üzerime oturan, siyah bir elbise ile ten rengi stilettolar giymiştim. Sarı saçlarım salınmış ve dolgundu, doğal bir makyaj yapmıştım.

Biraz da bronzlaşma spreyi sıkmış olabilirdim ve Elliot'ın fark etmeyeceğini umuyordum. Fazla zorluyormuş gibi görünmek istemiyordum.

Ön tarafta farların ışığı göründüğünde saat yediyi gösteriyordu. Siyah, uzun paltomu giyerek aşağı kata indim.

Daniel'ın kapısı açıldığında uyarı mahiyetinde onu işaret ettim. "Sakın dışarı çıkma."

"İyi eğlenceler."

Ona bir öpücük yolladığımda yatak odasının kapısını kapatmadan önce el salladı. Sadece bu akşam için Elliot beni almaya geldiğinde odalarında kalmalarını istemiştim. Karışıma başka insanları eklemeden de yeterince garip bir durumdu.

Elliot kapıyı tıklattığında gözlerimi kapattım. *İşte başlıyoruz.*

Aceleyle kapıyı açtım. İşte orada dikiliyordu: siyah kot pantolon, gri gömlek ve bir *blazer* ceket.

Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağınıktı. İri, mavi gözleriyle beni görünce gülümsedi.

"Selam," diye fısıldadım.

Öne doğru bir adım atarak beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı ve öpmeye başladı. Merhaba ya da uyarı yoktu.

Sadece dudaklar ve emme, lanet olsun... Şimdiden iyi bir gece geçirmeye başlamıştım.

10. BÖLÜM

Geriye çekilerek bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdiği sırada tuttuğu elimi yukarı kaldırmıştı. "Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Beni yeniden öptü. "Tatlımı akşam yemeğinden önce yemeden gidelim."

Beni dışarıdaki Bentley'ye doğru yönlendirip arka kapıyı açtığında içeri girdim.

Şoför başını sallayarak selam verirken, Elliot da koltukta yanıma geçti.

"Andrew, bu Kate."

"Merhaba."

"Merhaba."

Andrew trafiğe çıktığında Elliot elimi kucağına koydu. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi başparmağı elimin üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

"New York nasıldı?" diye fısıldadım. Andrew söylediklerimizi duyabiliyor muydu? Birinin konuşmalarımızı dinliyor olması garipti.

Yavaş, seksi gülümsemesiyle bana bakan Elliot eğilerek dudaklarımı öptü. "Beni orada tutmaya yetmedi, artık nasıl anlamak

istersen," diye dudaklarıma doğru mırıldandı. Başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirirken bana bakıyordu.

Ah...

Vay canına, bu adam baştan çıkarmanın kitabını yazmıştı.

Ben de artık tatlımı istemeye başlamıştım.

Yanaklarımın ısındığını hissederken mahcup bir şekilde gülümsedim.

O çok yoğundu.

Geri çekilip dudaklarını yalayarak rujumun tadına baktı. "Bir dakika içinde, Andrew seni bir restoranda indirecek. Biz bloğun etrafında tur atacağız, sen içeri girip Bay Miles'ın misafiri olduğunu söyleyeceksin, seni özel bir yemek salonuna götürecekler."

Yüzüm asıldı.

"İki dakika sonra sana katılacağım. Bu şekilde mahremiyetimiz olacak." Sanki darbeyi yumuşatmak ister gibi elimi kaldırarak arkasını öptü; hayal kırıklığımı hissedebiliyordu. "Buna alışacaksın, tatlım," dedi yumuşak bir şekilde. "Ben böyleyim."

Sahte bir şekilde gülerek dikkatimi pencereden dışarı yönelttim. Benimle fotoğrafının çekilmesini istemiyordu.

Kes şunu.

"Belki de sen oraya gelmeden sıvışmalıyım," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Dene ve başına gelecekleri gör." Bir kere daha elimi dudaklarına götürdü. "Peşinden gelirim."

"Hızlı koşabilirim," diye takıldım.

"Ben daha hızlı koşarım."

Birbirimize bakarken bir şekilde uyarı aldığıma dair bir hisse kapıldım.

Kontrolü seviyordu.

"İstemiyorsan bir restorana gitmek zorunda değiliz," diye önerdim. "Fazla sıkıntı olacak gibi görünüyor."

"Hayır, çoktan rezervasyon yaptırdım. Burası benim favorim, yemekleri ve kokteylleri muhteşemdir. Seveceksin, söz."

Başımla onaylarken elimi kucağının üzerine koydu.

Dakikalar sonra araba bir İtalyan restoranının dışına park etti. Yolun yukarısında, kasaların üzerine oturmuş birkaç fotoğrafçıyı görebiliyordum.

Andrew sıradan bir şekilde, "Seni köşede indireceğim, Kate," dedi.

"Tamam."

Araba köşeden dönüp kenara çekince Elliot, "*Bella Donna*'nın fuayesine gir ve Bay Miles'ın misafiri olduğunu söyle. Seni bekliyorlar," diye hatırlatma yaptı.

Başımı salladım. "Tamam." Arabadan çıkmaya yeltenmiştim ki beni koltuğa geri çekerek bir kere daha öptü. Endişeli gözlerim ön koltuktaki Andrew'a kaydığında onu dümdüz karşıya bakarken gördüm: bu senaryoyu daha önce kaç kere görmüştü?

Bu çok garipti.

Öpücüğünden kurtulup aceleyle arabanın kapısını açtım ve yürüyerek köşeyi dönüp restorana girdim.

Karşılama görevlisi gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba, Bay Miles'ın misafiriyim."

Kadın sahte bir tebessümle beni baştan aşağı süzdü. "Elbette, bu taraftan lütfen."

Onu restoranın içinde takip ettim. Büyük bir kapıyı açtıktan sonra bir koridor boyunca ilerledik. Bir başka çift kanatlı kapıyı daha açtığında kendi şöminesi ve iki kişilik hazırlanmış masasıyla bir odaya gelmiştik. Mum ışığıyla aydınlatılmıştı ve içerisi ultra-romantikti.

Bir sandalye çekerek paltomu aldı. "Bay Miles'ı beklerken size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Ona bakakaldım; işi biliyordu. Elliot bu odaya kaç kadın getirmişti?

"Evet, bir margarita ve bir tekila *shot* istiyorum, lütfen."

Sırıttı.

"Aslında, *shot*ları iki yapalım."

"Tamam." Uzaklaşmak için gidiyordu.

"*Shot*ları acele olarak getirebilir misiniz, lütfen?" Neredeyse yalvaracaktım.

Geniş bir şekilde gülümsedi. "O gecelerden biri mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Elbette." Dışarı çıkıp uzaklaştığında odada etrafıma bakındım. Vay canına. Gerçekten harika bir yerdi, İsviçre'de havalı bir kayak merkezinde falanmışım gibi görünüyordu... İsviçre'de havalı bir kayak merkezine daha önce gittiğimden değildi elbette ama bu şekilde görüneceğini hayal ediyordum.

Kapı açılınca Elliot göründü. Gülümseyerek eğildi ve oturmadan önce beni öptü. "Merhaba."

Öpmeyi çok seviyor.

Gergin bir şekilde güçlükle tebessüm ettim. Kadın garson gümüş rengi bir tepsiyle geldi.

Ah, hayır, onu adam buraya gelmeden önce getirmen gerekiyordu, seni aptal.

"Buyurun, bir margarita ve iki tekila *shot*." Bardakları önüme bıraktığında gözlerim Elliot'a kaydı. Açıkça eğlenerek sırıtıyordu.

"Teşekkürler."

Elliot, "Susadın mı?" diye sordu.

Başımı sallayıp margaritamı aldım ve lanet olası bardağın tamamını içebilmeyi dileyerek bir yudum aldım.

Elliot garsona, "Bir şişe Barbaresco 1996 alacağım," dedi.

"Elbette, efendim." Garson yeniden çıktı.

Titrek bir elle margaritamı yudumlarken Elliot yüzünü eline yaslayarak beni izlemeye başladı. İşaretparmağını şakağından yukarı doğru uzatmıştı, tamamen rahatlamış görünüyordu. "Gergin misin?"

"Birazcık." İçkimden daha büyük bir yudum aldım.

"Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Bana şu tekilayı uzatabilirsin."

Tek kaşını kaldırarak bana bir *shot* bardağı uzattı.

Lanet olsun, dünyanın en büyük eziği gibi görünüyordum ama ya bunu tek dikişte içecektim ya da tüm gece gergin bir kaçık gibi davranacaktım. Başımı arkaya atarak bardağı bitirdim.

"İyi yutuyorsun."

Başımı kaldırıp baktım.

Gözleri koyulaşmıştı ve ikimiz de tekiladan bahsetmediğini biliyorduk.

Tamam, artık resmileşmişti. Elliot Miles'ın bu akşam vajinamı mahvetme planı vardı.

Şimdiden anlayabiliyordum.

"Şey..." Elimi diğer bardak için uzattım, bu konuşma için yeterince sarhoş değildim.

Diğer *shot* bardağını uzattığında onu da bir dikişte içtim. O sırada garson havalı bir şişe şarapla geldi. "Buyurun, efendim." Elliot'ın tatması için kadehin içine biraz döktü.

Elliot, şarabı ağzında döndürdü. "Güzel, teşekkür ederim. Yalnız kalmak istiyoruz, lütfen. Bir şey istediğimde sizi arayacağım."

Garsonun, ciddi dış görünüşünün altındaki sırıtışını hissedebiliyordum.

"Evet, efendim." Kadın yeniden mutfağa döndüğünde tekilayı bir denizci gibi götürme sebebimi tam olarak bildiğinden emindim. Mutfağa gitmek, bu karman çorman durumu tartışmak ve içmeye onunla devam etmek istiyordum.

Elliot masanın altından uzanarak sert bir hareketle sandalyemi kendisininkine doğru çekti. "Böyle daha iyi." Büyük elini uyluğumun üzerine koydu. "Sana dokunmak istiyorum."

Tekilanın sıcaklığı kanımı ısıtmaya başlamıştı. "Dokunmayı çok seviyorsun," diye fısıldadım.

"Çok dokunulası olduğun için." Gözleri dudaklarıma inerken uzanıp yüzümü avuçladı. "Ben yokken neler yaptın?"

"Çok bir şey yapmadım..." Sesim yavaşça kesildi. Bana bu şekilde bakarken iki kelimeyi nasıl bir araya getirecektim?

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Kendine dokundun mu?" diye fısıldadı. Nefesi tenimi gıdıklarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Sen dokundun mu?" diye sordum.

Dudakları benimkilerin üzerinden geçti. "Her gün. Boşalmak en sevdiğim uğraşım."

Mastürbasyon yapışının görüntüsü gözümün önüne geldiğinde iç organlarım eriyip bir su birikintisine dönüşmeye başladı.

Nasıl bu kadar ateşli olabiliyordu?

"Her gün boşaldın mı?" diye fısıldadım.

"Evet." Arkasına yaslandı. "Sen boşalmadın mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Eh." Elimi tutarak kasığının üzerine koydu. Kot pantolonun altında kaya gibi sertti. "Bununla ilgili olarak bir şeyler yapmamız gerekecek." Elimin altında kasıldığını hissettim. "Değil mi?"

Beynim de erimeye başlarken ona bakıyordum.

Kelimeleri yumuşatmak yoktu, tamamen cinsellik yayıyordu. Elliot'ı tanıyordum, agresif bir adam olduğunu biliyordum. İstediği bir şeyi gördüğünde onu alırdı.

Bu şekilde olmasına neden şaşırdığımı bilmiyordum... Yine de bir dereceye kadar şaşkındım.

"Beni... her gün mü boşaltacaksın?" diye fısıldadım.

Kıkırdayarak bir tutam saçımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "Bebeğim, seni bayılana kadar boşaltacağım."

Siktir, siktir, siktir.

Beni çırılçıplak soymasına bile gerek yoktu, şimdiden bayılmak üzereydim.

Tekila kaynaklı cesaretim etkisini göstermeye başlarken gülümsedim. "Göreceğiz."

"Göreceğiz." Kucağına vurdu. "Buraya."

"Ne?"

"O güzel, küçük kalçalarını ikiye ayır ve üzerime otur."

"Burada mı?" diye cıyakladım.

Saçımdaki tutuşu sıkılaşırken beni uzun ve yavaş bir şekilde öptüğünde kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

"Kate," dedi emreder gibi. "Senden bir şey yapmanı istediğimde, onu yaparsın. Soru sormak yok."

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu.

"Şimdi," diye tekrar etti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kaybedecek neyim vardı ki, kötü bir adamla gizli gizli görüştüğüm için zaten doğruca cehenneme gidecektim. Ayağa kalktığımda bacaklarımdan birini kaldırıp üzerine koydu, sonra da bacaklarımı ayırabilmem için elbisemi yukarıya çekti. Beni aşağıya indirdiğinde kucağına oturdum.

Yüz yüze gelmiştik, bedenlerimiz birbirine tam oturmuştu. "Böyle daha iyi." Göğüs kafesimi öptükten sonra göğsümü dişledi.

Restorandaydık.

Bu daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyordu, çok beklenmedikti. Yanlıştı ama lanet olsun, çok da seksiydi.

Başını kaldırıp bana baktı. "Boşalt kendini, meleğim."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Aletime sürtün. Akşam yemeğinden önce boşalmanı istiyorum."

"Elliot," dedim nefes nefese. "Çıldırdın mı sen?"

Bana doğru gülümsedikten sonra dudaklarıyla benimkileri yakaladı. "Benim zevkim seninkini izlemekten geliyor."

Kalçalarımı kavrayarak daire çizerken beni öpüyordu, klitorisim stratejik olarak ereksiyonunun üzerine yerleşmişti. Alay ediyor, daha fazlasını istememem için beni kışkırtıyordu.

Üstelik istiyordum.

Altımda o kadar sertti ki, aleti tüm doğru noktalara değiyordu. Ağzının içine doğru, "Elliot," diye fısıldadım.

"İşte bu, bebeğim. Beni hissedebiliyor musun? Senin için nelerim olduğunu hissedebiliyor musun?" Beni derin bir şekilde

öptü. "Çok doluyum." Ağzımın içine doğru mırıldandı. "Boşalmam lazım, hepsi senin. Al onu."

Ah... Siktir.

Tanıdık, derin sesiyle bu kadar müstehcen konuşmasını duymak beynimi yakarken kontrolümü kaybetmeye başlayarak titredim.

"Sen de boşalmak istiyor musun?" Daha büyük daireler çizdi. "Buna ne kadar çok ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum." Dudakları kulağıma yaklaştı. "Benim için kabarıp ıslandın mı?"

Bedenim kendiliğinden üzerinde gidip gelmeye başlarken gözlerimi kapattım. Artık kendi gündemi vardı ve denesem bile onu durduramazdım.

"Belki de bacaklarını bu masada açıp seni yalayıp bitirmeliyim... Tam burada." Kulağımı ısırdı. "Seni tatmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Düşünebildiğim tek şey bu." Sert bir şekilde boynumu ısırdığında acının kıyısında gidip gelerek yerimde zıpladım.

Bu da neyin nesiydi, Tanrı aşkına? Elliot Miles müstehcen konuşmaların kralıydı... ve daha eve bile gitmemiştik.

Yeniden titrediğimde kalçamdaki tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı.

Gözleri koyulaşmıştı; kalın, güzel dudakları açtı. "Bana biraz krema ver bebeğim, sonra sikimi becer."

Kendimi kaybederek sarsıldım; orgazm o kadar güçlüydü ki ağzının içine doğru inledim. Yeryüzüne geri döndüğüm sırada zafer kazanmış bir şekilde beni izledi ve sonra öptü.

Arkasına yaslanarak izlemeye devam ettikten sonra nazik bir şekilde bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Şimdi... yemek yiyebiliriz."

11. BÖLÜM

Restoranın tuvaletindeki aynada yansımama bakıyordum. Yüzüm tatmin olmuş bir parıltıyla kızarmıştı.

Sen kimsin ve Kate'e ne yaptın?

Az önce ne haltlar olmuştu?

Bir dakika önce gerginken, sonraki an yemek bile yemeden önce sandalyesindeki adamın üstüne çıkıp sürtünmüştüm... Of, bana ne olmuştu öyle?

Seks yoksunu bir ergen gibi davranmıştım.

Ne kadar utanç vericiydi. Havalı davranmanın ne yoluydu ama... Seni aptal.

Google aramamda çıkan acımasız sözler geri gelip bana sataşmaya başlamıştı. *Kadınlara istediği her şeyi yaptırmaktaki aleni yeteneğinden ötürü basın tarafından Kazanova Miles lakabı takılan Elliot Miles.*

Lanet olsun ki kesinlikle yaptırabiliyordu.

Kahretsin, artık ben de o kadınlardan biri olmuştum... Beni şimdi öldürün!

Elimi yıkarken acele etmedim, saçlarımı biraz düzelttim. Dürüst olmam gerekirse, sadece kaçıp gitmek istiyordum. Bu adam asla hayal etmediğim şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

Özel yemek odasına geri gidip oturdum.

Elinde şarap kadehiyle sandalyesine yaslanan Elliot'ın gözleri beni inceledi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Margaritamı elime aldım.

"Sessizleştin."

"Ah." Utangaç bir şekilde omzumu silktim. "Biraz utandım."

Yüzünde kaş çatan bir ifade belirdi. "Ne hakkında?"

"Neyse, unut bunu, bir şey yok." İçkimi yudumladım, bunu neden söylemiştim ki?

"Kate," dedi uyaran bir sesle.

"Ben sadece... biraz önce yaptığım şeye inanamıyorum."

"Yaptığın neye?"

Ona dik dik baktım. Durumdan tamamen habersizdi. Bu onun için normal bir davranış olmalıydı.

"Oturduktan iki dakika sonra sandalyende üstüne çıktım."

Bana bakıyordu. "Utandığın şey ne?"

"Bunu unut." İçkimi sertçe masaya bıraktım. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hayır." Gözleri benimkilere dikildi. "Az önce söylediğin şeyi bana açıkla."

"Elliot."

"Bana *Elliot* deme, öyle diyerek ne demek istedin?" diye çıkıştı.

Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım.

Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Burada sen ve benden başka hiç kimse yok, Kate. Hem aramızda olanlar... kimseyi ilgilendirmez," dedi yumuşak bir şekilde. "Ayrıca beni cinsel açıdan memnun etmek seni utandırıyorsa, o zaman..." Omzunu silkti.

"O zaman ne?"

"O zaman burada ne yapıyoruz?"

Kaşlarımı çattım. "Neden beni hatalı bir ergen gibi hissettirmekte ısrar ediyorsun?"

"Öyleymiş gibi davrandığın için olabilir mi?" Kadehini alarak çalkaladı. "Ben maceracı biriyim, Kate. Seksi seviyorum, sert olanını seviyorum ve kadınlarımın... sık sık boşalmasından

hoşlanıyorum." Kadehini dudaklarına götürerek yudumlarken dilinin dışarı çıkıp altdudağının üzerinden geçmesini izledim. "Eğer vanilya bir ilişki istiyorsan, bunu sana verecek adam ben değilim."

"Ben asla öyle bir şey deme-"

"Seni her boşalttığımda utanacak mısın?" diyerek lafımı kesti.

Etrafa bakınarak kızgın bir şekilde, "Sesini alçalt," diye fısıldadım.

"Odada yalnızız, sadece ikimiziz."

Ona dik dik baktım.

"Ve her zaman yalnız, sadece ikimiz olacağız. Yatağımızda başka hiç kimse olmayacak." Eğilerek eliyle yüzümü avuçladı ve başparmağını dudağımın üzerinden geçirdi. "Yeni bir şeyler hissettiğin için kendini cezalandırma, meleğim," diye fısıldadıktan sonra eğilip nazikçe beni öptüğünde ona doğru eridiğimi hissettim.

"Seni zorlayacağım... ancak bu her zaman senin ihtiyacın olan şey olacak." Dili hafifçe benimkiyle dans ederken yumuşak bir şekilde gülümseyerek kollarımı geniş omuzlarına doladım.

Ah... bu adam.

"Kendini yargılamayı bırak," diye dudaklarıma doğru mırıldandı. "Yoksa aramızdaki bu şey asla yürümez."

Başımla onaylayarak geri çekildim. O, o kadar... fazlaydı ki. Alınlarımız birbirine değecek şekilde birbirimize yaslandık. Yakın bir şekilde dururken nazikçe yanağımı öptü.

Aramızda orada olmaması gereken bir yakınlık hissi vardı.

Ağzından çıkan her kelime kutsaldı, sanki beni kendi tasarladığı bir rol için hazırlıyor gibiydi. İhtiyaç duyduğu şey olabilmem için beni eğitiyordu.

Her neye ihtiyacı vardıysa artık.

Ancak bu oyuncak edilen kişinin de bir kalbi vardı, tehlikede olmasından korkuyordum çünkü henüz derinlere inmemiştik bile. Eğer bu akşam bana herhangi bir şey öğrettiyse o da Elliot Miles'tan saklanamayacak olmamdı.

Eğer isteseydi, beni dize getirebilirdi. Çoktan savunmamın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum ama yine de vazgeçmek istemiyordum.

Ayağa kalkarak benim için tuttuğu paltomu giydim, sonra beni kollarında döndürüp dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi öpmeye başladı. Yavaş, erotik ve nazikti. Dudaklarına doğru gülümsedim.

Öpücüğü bir uyuşturucu gibiydi.

Uzakta çığlık çığlığa bağıran uyarı sirenlerini duyabiliyordum...

Oyunlar başlasın.

Siyah metal garaj kapıları yavaşça yükseldiğinde elim, Bentley'in arka koltuğunda Elliot'ın kucağındaydı ve Andrew direksiyon başındaydı.

Yavaş bir şekilde içeri girerek kendi bölümlerinde sıralanmış bir dizi gösterişli arabanın yanından geçtik. Etrafta gezinen güvenlik görevlileri vardı ve bu yer bir yeraltı otoparkından çok, lüks bir araba galerisine benziyordu. Andrew arabayı bir asansöre açılan cam kapıların önüne park etti. Dışarı çıkıp benim için kapıyı açtığında indim. "Teşekkür ederim."

Elliot koluna bana dolayarak beni asansörün içine götürdü, düğmeye basınca yukarı çıkmaya başladık. Yüzünde keyifli bir ifadeyle doğruca karşıya bakıyordu.

"O bakış da ne?" Sırıttım.

"Hiç." Şakağımı öptü. "Her gün *o* Kate Landon'ı evime götürme şansım olmuyor," diye yanıt verdi sıradan bir şekilde.

"Kahve içeceğiz, Elliot," dedim. "Hemen kendini kaptırma."

"Cüret dahi etmem."

"İyi." Gülümsememi tutmaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim; bu oyundan hoşlanmıştım.

O öne doğru bir adım atarken ben de geriye attığımda ellerini başımın üzerinden arkamdaki duvara yasladı. "Biliyorsun, durma düğmesine basıp... kahveni tam olarak burada verebilirim."

Gözlerim irileşti. "Cesaret edemezsin."

Kıkırdayarak dudaklarını benimkilere getirdi. "Ah, öyle bir ederim ki."

"Elliot," diye fısıldadım.

Katımıza ulaşınca asansörün zili çaldı.

Kapılar açılırken Elliot dudaklarıma doğru tebessüm etti. "Son anda paçayı kurtardın." Altdudağımı ısırdıktan sonra elimi tuttu. Özel bir resepsiyon bölümüne benzeyen bir yere varmıştık. Üzerinde bir çiçek aranjmanı olan geniş, yuvarlak bir masa ortada duruyordu. Kırmızı ve siyah renklerde, kocaman, soyut bir tablo duvarda asılıydı. Elliot elini bir tarayıcının üzerine koyunca kilit serbest kaldı ve kapı açıldı.

İçeri girdiğimizde aniden nefesim kesildi. Tavandan yere kadar uzanan camlar, sihirli bir şehir manzarası ve uzakta yanıp sönen parlak şehir ışıklarını sergiliyordu. Tavan öyle yüksekti ki huşu içinde yukarıya bakakalmıştım. Tam ortada büyük bir merdiven vardı. "Dairen iki katlı."

"Hı-hı," diye kayıtsız bir şekilde cevap verip beni mutfağa doğru yönlendirdi. Paltomu alarak beni tezgâhın üzerine oturttu ve bacaklarımın arasında dikilmeye başladı.

Beyaz ve modern mutfakta etrafıma bakındım. "Vay canına... Burası çok güzel."

"Evimi kim takar, biz şu kahveyi konuşalım." Eğilip çıplak omzumu ısırdı.

Kıkırdadım. "Tamam... Bunu yapabiliriz."

Gözleri yukarı çıkarak benimkileri buldu. "Nasıl seversin?" Saçları darmadağınık, gözleri vahşiydi.

"Kahvemi mi?"

"Evet." Gülümseyerek dudaklarını göğsüme indirdi ve elbisemin üzerinden beni dişledi.

"Ah..." Kıkırdadım.

"Kapuçino, latte, espresso..." Fısıldayarak seçenekleri sayıyordu.

"Sade kulağa iyi geliyor."

Tek, keskin bir hareketle kalçalarımı kendine doğru çekerek bacaklarımı biraz daha açtı ve ellerini çıplak kalçalarımdan yukarı çıkardı. Gözleri ellerini takip ederken, "Riskli," diye mırıldandı.

Başparmağını külotumun üzerinden kadınlığıma sürttüğünde, "Riskli mi?" diye fısıldadım.

Gözleri koyulaşmıştı. "Sadeyle yaralanmak kolaydır."

Aramızdaki hava daha da gerilirken birbirimize bakıyorduk. "Peki, riski azaltmak için... ne önerirsin?"

Parmakları daire çiziyordu. "Şeker."

Parmakları külotumun altına kaydığında, "Şeker," diye fısıldadım. Islak dudaklarımın üzerinde daire çizmeye başlayınca iç organlarımın titrediğini hissettim.

"Şeker her zaman sadeyle iyi gider." Bir parmağını derinlerime soktuğunda ikimiz de keskin bir nefes çekerek birbirimize baktık. Sıktığı çenesi kasılmıştı. "Özellikle fincan bu kadar sıkı ve küçükse." Bir parmağını daha içeri sokunca aynı anda nefesimiz kesildi.

Dudaklarını benimkilere yapıştırarak öpmeye başladı. Geniş çe açılmış bacaklarımın arasında parmaklarıyla üzerimde çalışıyordu.

Dilinin her darbesiyle parmakları da daha güçlü hâle geliyor, gözlerimi güçlükle açık tutabiliyordum. Onu içine çeken ıslaklığımın sesi odada yankılanıyordu. Ellerimi saçlarına sokarak, "Bu kahve mükemmel," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Bu, daha şeker... kahveyse..." Geçici bir süre kontrolünü kaybederken gözleri titreşerek kapandı. "Siktir. Kahve çok yakında."

"Filtre," dedim nefes nefese.

"French press," diye tısladı. Bir başka güçlü parmağı da ucunu kıvırarak sert ve hızlı bir şekilde eklediğinde titremeye başladım.

Evetttt... Bu çok iyi.

Bu adamın beni boşaltma hızı utanç vericiydi.

Ellerimle kafasını kavrayarak onu her şeyimle öptüm. "Yerlere dökmeden önce o kahveyi bana şimdi versen iyi olur."

"Lanet olsun, tut kendini," diye dudaklarıma doğru fısıldadı. "Bu fincandan içeceğim."

Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışırken arzum doruk noktasına çıkmıştı.

Beni kucaklayarak tezgâhtan kaldırdı ve üst kata taşıdı; o kadar güçlüydü. Can havliyle ona tutunmuştum. Sert adımlarla koridorda ilerleyip kapıyı tekmeleyerek açtı. Tek, keskin bir hareketle elbisemi kafamdan çıkardı.

Önünde siyah straplez sutyenim ve külotumla dikiliyordum. Gözleri ayak parmaklarıma indiğinde gülümsedi. Yeniden benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırdığında arzuyla parlıyorlardı.

Sutyenimi açarak bir kenara attı, sonra da külotumu bacaklarımdan aşağı indirip ayağa kalkmadan önce kadınlığımı öptü.

Yumrukları iki yanında sıkılı bir halde, "Yatağıma çık ve bacaklarını benim için aç," diye karanlık bir sesle fısıldadı.

Daha önce onun kadar cinsel anlamda yoğun biriyle birlikte olmamıştım. Birini memnun etmeyi bu kadar çok istememiştim.

Yatağa uzandım ve cesur hissederek bacaklarımı iki yana ayırdım.

Gözleri üzerimde gezinirken bakışlarının tenimi dağlayan sıcaklığını hissedebiliyordum. Ardından tişörtünü başından çıkardı ve yavaş bir şekilde kot pantolonunu açarak aşağıya indirdi.

Ciğerlerimdeki hava boşladı. *Aman Tanrım.*

Teni bronzdu, bir tutam kıl bulunan göğsü genişti, karnı yağsız ve kaslıydı. Gözlerim biraz daha aşağı indi.

Büyüktü... Gerçekten büyüktü.

Bu, hayatımda gördüğüm lanet olası en iyi kahve dükkânıydı.

Sinirlerim zonklamaya başladığında sertçe yutkundum.

Bakışlarımız buluştuğu anda yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Merhaba," diye fısıldadı yumuşak bir şekilde.

Kalbim göğsümde ters dönerken, "Merhaba," dedim.

"Kate Landon'la birlikte çıplağım."

Kahkaha attım, bu çılgıncaydı. "Neler oluyor?"

Uzanıp rahat bir pozisyon aldıktan sonra karanlık bir şekilde gülümseyerek başını bacaklarımın arasına indirdi. "Bilmiyorum ama bunu sevdim." Kalın dili kadınlığımdan geçtiğinde neredeyse yataktan fırlıyordum. Bacaklarımı açık tutarak yalamaya devam ederken gözleri zevkle kapandı. Kendi kendine, "Çok iyi," diye mırıldandı.

Cennetle cehennem arasında bir yerlerde, gerçeklikten kopmuş bir halde onu izliyordum. Ellerimi saçlarına götürerek parmaklarımı arasından geçirdim: kalındı, dokununca kıvırcık hissi veriyordu.

Hareketleri sertleştiğinde iki günlük sakalı, tenimi sızlatmaya başladı. Derini, daha derini yalamaya başladı ve sonunda tamamen içerideydi, tüm yüzüyle bana sürtünüyordu.

Sırtım yay gibi yataktan kalkmaya başladı. "Ell... Ah, Tanrım." Başımı zevkle arkaya attım. "Yukarı gel. Yukarı gel," diye tekrarladım. "Hemen." Doğruldum ve saçlarından tutarak yüzünü benimkiyle aynı hizaya gelmesi için yukarı çektim. "Elliot, hemen!"

Arzumun kanıtı kalın, güzel dudaklarında parlarken birbirimize baktık.

Tam da hep hayal ettiğim gibiydi.

Tek kelime etmeden beni yatağa geri ittirdi, bacaklarımı açarak bir kondom taktı ve dizlerinin üzerinde durdu. Ayağımı kaldırıp öptükten sonra omzunun üzerine koydu. Diğer ayağımı da öperek onu da diğer omzuna koydu.

Bu pozisyondayken tamamen onun insafına kalmıştım.

Birbirimize baktık ve aletinin ucunu kadınlığımın dudakları arasında gezdirmeye başladı, ileri geri, ileri geri...

Onu beklerken nefes alamıyordum.

Ellerini iki yana koyarak üzerime doğru eğildiğinde bacaklarım hâlâ yukarıdaydı. Biraz içime girdi.

Ben ona tutunurken yumuşak bir şekilde beni öpüp yeniden kendini ittiğinde gerildim.

Ah.

Bu acıtmıştı.

Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaşırken ellerimi omuzlarına koyarak, "Ell, dikkat et," diye fısıldadım.

Alnı kırıştı. "Daha önce kimse bana öyle seslenmedi."

"Bu bir yalan," diye fısıldadım. "Şimdi ben seslendim."

"Ukala." Biraz daha içime girerken gülümsüyordu.

"Ah," diye inledim. Ona sıkı sıkı tutunmuştum, parmaklarım sırtına batıyordu.

"Neredeyse oradayız, bebeğim. Neredeyse," diye yumuşak bir şekilde fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum, Tanrım... O... "Dur, dur, dur," diye sızlandım. "Bana bir dakika ver."

Geri çekilip beni öperken dili benimkiyle dans etmeye başladı. Onu kollarımda tutuyordum. Uzun bir süre öpüştük, işte o zaman aramızdaki hassasiyetle birlikte bedenim açılarak onu tamamen içeri aldı.

Kalçalarıyla önce bir yana, sonra diğer yana daire çizerek içimi genişletti.

İkimizin de gözü dönerken hareketlerimiz gitgide sertleşmeye başladı.

Elliot dizlerini iki yana açtı ve dışarı çıkıp yeniden girerek bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki ben iyice gevşeyene kadar. Ardından o da kendini kaptırdı.

Sert ve kalın giriş çıkışlarıyla yatak kuvvetle duvara çarpmaya başlamıştı. Çenesi gevşekçe açılıp, koyu renk saçları terle kaplanmış yüzüne düşerken daha önce bu kadar mükemmel bir şey gördüğümü sanmıyordum.

Elliot Miles işini yaptığı şekilde beceriyordu, sert ve minnet duymadan.

Onun farklı bir şey olacağını biliyordum ama her şey olacağından haberim yoktu.

Dişleri boynumda, elleri kıçımdaydı ve aleti bedenimin her bir santimini dolduruyordu. Ancak asıl etkileyici olan, ondan gelen ve katıksız zevkten kaynaklanan inlemelerdi.

Gözlerim geriye yuvarlandı.

O doluluk, o yanma hissi...

Ah...

Hayatımın kesinlikle en iyi seksiydi.

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı, aletinin etrafında kasılırken titredim.

En etkili noktaya vururken, "*Siktir, siktir, siktir,*" diye homurdandı. "Evetttttt." Kendini derinlerimde sabit tuttuğunda şiddetle boşalırken çığlık attım. Başını arkaya atarak boşalmasının belirtisi olan seğirmeyi hissederken huşu içinde ona bakarak gülümsedim.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve sonra beklenmedik bir şefkatle eğilip beni öptü.

Öpücük; yumuşak, ham, samimi ve olmaması gereken her şeydi. Savunma duvarlarımın en sonuncusunun da ellerimden kayıp gittiğini hissettim.

"İnanılmazsın, Kate Landon," diye fısıldadı.

"Biliyorum, değil mi?" diye takılırken ona sıkıca sarılmıştım.

Boynuma doğru gülümsedi. "Gerçi bunu yeniden kontrol etsem iyi olur, emin olmak için," deyip beni döndürdü. "Bu defa daha ayrıntılı bakacağım."

Elliot

Dirseğimin üzerinde yan tarafıma uzanarak uyurken onu izliyordum. Güneş ışığı, perdenin kenarlarından içeri giriyordu ve zaman geçip ışık çoğaldıkça onu daha çok görebilmeye başlamıştım. Bal sarısı saçları yatağa yayılmıştı, kalın dudakları sarkıktı ve rüya görüyormuş gibi ara sıra kirpikleri titreşiyordu.

O anda sırtüstü döndüğünde açığa çıkan boynunu ilk kez gördüm.

Siktir.

Her yerinde diş izleri vardı. Morarma belli belirsizdi ama yine de oradaydı. Bedeninin geri kalanına göz atmak için endişeyle battaniyeyi aşağı indirdim.

Dolgun göğüsleri nefes alıp verirken yükselip alçalıyordu. Eğilip onları emmemek için kendimi zor tuttum. O kısmın kesinlikle hakkını veriyordu.

Gerçi kimi kandırıyordum? O her şeyin hakkını veriyordu.

Gözlerim karnının üzerinde gezinip kalçalarına vardığımda kaşlarımı çattım: dört belirgin morluk vardı. Diğer kalçasını görebilmek için doğruldum ve aynı şeyi orada da bulunca dehşete kapıldım.

Parmak izleriydi.

Dün gecenin sonundaki hâlimiz gözümün önüne geldi: o, yatakta dizlerinin üzerindeyken benim de arkasında dikildiğim an. Kalçalarındaki tutuşum, aletime binme şekli... Yeniden sertleşirken vücuduma pompalanan kanın yavaş, enerjik ritmini hissedebiliyordum.

Uyurken gerininçe bacakları açıldı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Sikerler.

Güzel dudaklarının her tarafı sakalım yüzünden kızarmıştı. Kırmızı ve pütürlüydü, hassas ve acı verici görünüyordu.

Kendime hissettiğim tiksintiyle uzandım. Aklım başımdan tamamen gitmişti. Lanet olası morluklarla kaplıydı.

Bunun gibi bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu... Tabii bu daha önce hiç olduysa.

Bu kadar dar birine göre, bir alete nasıl binileceğini kesinlikle iyi biliyordu. Lanet olsun, daha önce bu kadar iyi bir seks yapmamıştım.

Bedenimin her bir santimi alev almıştı.

Aletim zonklamaya başladı; dün gecenin anısı bile kızışmam için yetmişti.

Kes şunu, sana seks yok.

Kate kımıldadı, gözleri titreşerek açıldı ve bana büyük, güzel bir gülümseme gönderdikten sonra, "Merhaba," diye fısıldadı.

Gülümseyerek uzanıp onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Selam." Güzel yüzüne bakarken alnındaki saçları elimle arkaya taradım.

Neden onu bu kadar öpesim geliyordu?

Beni kollarına alarak sıkıca sarıldığında sıkıntılı ya da garip hissettirmeyen bu sarılma karşısında gülümsedim. Hatta tam tersi, hoştu. Tanıdıktı.

Geri çekilerek o da benim alnımdaki saçları arkaya taradı. "Dün gece inanılmazdı," diye fısıldadığında sesi boğuktu.

"İnanılmaz olan sensin." Onu daha yakına çektim.

Tebessüm ederek gözlerini kapattı. "O şey hiç aşağı iniyor mu?"

"Ah." Yeniden seks istediğimi düşündüğünü fark ederek geri çekildim. "Üzgünüm."

Kalçamı tutarak beni yeniden üzerine çekti. "Üzülme, ben şikâyetçi değilim."

"Boynunu görünce olacaksın." Gözlerimi bilerek irileştirdim.

Parmakları boynuna gitti. "Boynumun nesi var?"

"Üzerinde yaklaşık elli ısırık izi var," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Sen kahrolası bir hayvansın, tüm bedenim zonkluyor. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

Kendime engel olamadan eğilip göğsünü ısırdığımda zıpladı. "Dün gece sana sert davrandığım için üzgünüm," diyerek özür diledim.

"Dalga mı geçiyorsun? Hayatımın en iyi seksiydi."

Beynim tutukluk yaparken ona bakakaldım. *Hayatının en iyi seksi.* "Olacağını düşündüğümden çok farklısın."

"Neden?" Hayatım boyunca görüp görmediğimi hiç bilmediğim bir dürüstlükle bana bakarak gülümsedi.

Midem takla attı.

"Elde edilmesi zor olanı oynarsın sanmıştım."

Eğilerek beni öptükten sonra dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı. "Ben de senin soğuk olacağını düşünmüştüm ama tam tersi çıktın. Sıcak, hassas... lezzetlisin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. *Hassas...* Ben daha önce ne zaman hassas olarak tanımlanmıştım?

Tamam, bu artık lanet derecede garipleşmeye başlamıştı.

Sırtımı dikleştirerek ondan biraz uzaklaştım.

"Hayır, gitmiyorsun," diye fısıldayarak duraksamadan beni yeniden kendine çekti ve başını göğsüme yasladı. "Yakınımda kalıyorsun."

Kolumu ona doladım. Kalbinin benimkine karşı atışını hissedebiliyordum. Onu tutarken kaşlarımı çattım.

Bu. Lanet. Derecede. Garipti.

Sanki birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi aşırı rahattı.

Dirseğine yaslanıp beni izleyerek gülümsedi. "Yani sadece beni görmek için eve altı gün önce döndüysen..." Göğsümü öptü. "...bu, teknik olarak hiç kimse geri geldiğini bilmediği için seni gelecek hafta boyunca kendime ayırabileceğim anlamına mı geliyor?"

Gülümseyerek yüzünü avucumun içine aldım ve başparmağımı altdudağının üzerinden geçirdim. "Peki, beni kendine ayırabilseydin bir hafta boyunca benimle ne yapardın?"

Karnımın alt kısmını öptüğünde içime keskin bir nefes çekerek bacaklarımı ayırdım.

Bu kadın doyumsuzdu.

Uzunluğumu yaladı. "Seninle kaçardım."

Aletimi tamamen ağzına aldığında arkaya yatarak ellerimi saçlarının içine daldırdım. "Neden bir yerlere gitmiyoruz?"

Şaşırarak kafasını kaldırdı. "Ha?"

Başını aşağıya doğru bastırdım. "Durma. Aynı anda çok iş. Em ve dinle."

Kıkırdayarak işine geri döndü.

Evet... neden bir yerlere gitmiyorduk?

Bu aslında iyi bir fikirdi.

Eğer hafta boyunca Londra'da kalsaydık, sadece benim ya da onun evinde olabilecektik. Oysa seyahate çıkarsak... Jet buradaydı. Bir şeyler ayarlayabilirdim... Yani elbette son anda hazırlanmış olurdu ama...

"Seni bir haftalığına buradan götürüyorum," diye ilan ettim.

Kafasını kaldırdığında kaşları çatılmıştı. "Ne?" derken ağzı hâlâ aletimdeydi.

Gülümsedim. Siktir, çok güzeldi. "Ağzın doluyken konuşma."

Ağzından çıkardı. "Bir yere gidemeyiz. Hazırlanmam gerekir, ayrıca-"

"Kate." Onu kaldırıp üzerime yatırdım. "Eğer burada kalırsak, bu daireden dışarı çıkamayız."

Bana yukarıdan bakarken beyninin çalıştığını görebiliyordum.

"Bir hafta için."

"Ee, nereye gideceğiz?"

"Güneş ve kokteyller olan bir yere." Yüzünden bir gülümseme geçtiğini gördüm. "Benden." Daha cazip hâle getirmeye çalışıyordum.

Öperek bedenimden aşağı inmeye başladı. "Bu şirket ikramiyem mi, efendim?" dedi dalga geçerek.

Kıkırdayıp bacaklarımı yeniden açtım. "Evet, yani beni ne kadar iyi emdiğine bağlı olarak nereye gideceğimizi belirleyeceğiz."

"O kadar iyi bir tatil yerine paran yetmez." Bir yandan eliyle uzunca sıvazlarken, ağzının derinlerine beni aldığında gözlerim geriye kaydı.

Hayalarım kasılırken titredim. "Haklı olabilirsin."

Kate'in caddesine dönerek yolun karşısına park ettim. "Seni birkaç saat sonra alırım."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını çatmıştı.

Gülerek onu optüm. "Olumlu."

Sadece bir hafta, heyecan yapma.

"Tamam." Gülümsedi. "Çantama ne koyayım?"

"Hiçbir şey, kıyafet giyiyor olmayacağız."

Kikirdadı. Dışarı göz gezdirince birlikte yaşadığı adamın ön kapıdan çıktığını gördük. Giyinip kuşanmıştı, merdivenden inerek on tarafta park halinde duran Audi'ye bindi, iyi görünüyordu ve şık giyinmişti. Arabanın yola çıkıp uzaklaşmasını izledik. "Adı ne?" diye sordum.

"Daniel'ın mı?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun, şirinlik yapma."

"Onunla ne sorunun var?" Kaşlarını çattı. "O sevimli biri."

"Eminim öyledir."

Kate'i istiyor.

"Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey, sadece sana fazla dokunuyor, hepsi bu."

"Bu sadece onun kişiliği."

"Bundan hoşlanmıyorum."

Kate gözlerini devirdi. "O arkadaşım, Elliot." Arabanın kapısını açtı. "Birkaç saat içinde görüşürüz."

"Tamam." Başımı sallayarak dokunmayı seven, yılışık, mankafa ev arkadaşıyla ilgili dilimi tuttum.

Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Telefonum çalmaya başladığında *Tristan* adı ekranı aydınlattı.

"Görüşürüz." Kate beni hızlıca öperek arabadan fırladı.

"Alo." Telefona hoparlörden cevap verdim.

Kate dönerek el sallarken oturup içeri girmesini izledim.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordu Tristan.

"Hı-hı."

Ön kapı Kate'in arkasından kapanınca yola çıktım.

Tristan, "Dün gece nasıldı?" diye sordu.

"İyi." Sırıttım.

İnanılmazdı.

"Ve?"

"Ve ne?"

"Eh, New York'u bir hafta erken terk etmene sebep olduysa lanet olası iyi olmak zorundaydı. Tanıdığım biri mi?"

Yeniden sırıttım. Öyle de diyebilirdik. "Hayır."

"Onunla yeniden görüşecek misin?"

"Aslına bakarsan onunla bugün bir haftalığına seyahate çıkıyorum."

"Ne? Dün akşamkinin ilk buluşmanız olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyleydi."

"İkinci buluşmanız bir haftalık bir seyahat mi?" Nefesi kesilmişti. "Vay canına, lanet olası harika bir randevu olmuş olmalı."

Köşeyi dönerken gülümsedim. "Heyecan yapma, Bayan Miles olmadı sonuçta."

Güldü. "Ünlü son sözler."

"Sadece bir haftalığına. O süre içinde paparazziler için endişelenmek zorunda kalmayacağım."

"Gayet makul. Onu nereye götürüyorsun?"

"Hiç fikrim yok, senin var mı?"

"Neyin peşindesin?"

"Gözden uzak, sıcak ve plajı olan bir yer. Kokteyller ve restoranlar olsun."

"Hımm, St. Barts nasıl?"

"Hayır, yılın bu zamanında orada kesin tanıdığım birine rastlarım. Mümkünse gözlerden biraz daha uzakta olsun."

"Ben bir bakayım."

"Tamam. Teşekkürler." Başka bir arama gelince telefonum arka planda çaldı. "Başka bir aramam var, seni sonra ararım," deyip diğer aramayı kabul ettim. "Elliot Miles?"

"Merhaba, Bay Miles. Ben Strathborn Soruşturma Bürosu'ndan Peter."

"Ah." Bana geri dönmelerini bir süredir bekliyordum. "Nasılsınız?"

"Çok iyi. Size bazı iyi haberlerim var."

"Harika."

"En sonunda ressamınız Harriet Boucher hakkında bir ipucuna sahibiz."

"Nedir?"

"Nerede yaşadığını bulduğumuzu düşünüyoruz."

Dikkatle dinliyordum. Bir yıldan fazla bir süredir bu kadını araştırıyordum.

"Ve?"

"Eğer doğru kadınsa, ki biz öyle olduğunu düşünüyoruz, şu anda Fransa'nın güneyinde."

Dinlerken kaşlarımı çattım. "O olduğuna emin misiniz?"

"Bu hafta teyit edeceğim. Kendisi tamamen dikkat çekmeden hareket ediyor."

"Teyit ettiğiniz zaman bir uçuş ayarlayacağım. Onunla yüz yüze tanışmak istiyorum."

"Bay Miles, bu kadınla ne işiniz olduğunu sormamda sakınca var mı?" diye sordu.

"Şahsi bir mesele," diye kısaca cevapladım.

"Tamam, irtibat halinde olacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatarak köşeden döndüm. Harriet Boucher'e olan hayranlığımın nedenini bilmiyordum... ancak bulmam gerekiyordu.

Bana tabloları aracılığıyla sesleniyordu... ve nedenini bilmiyordum.

Yine de sürekli ona dönüp duruyordum, bu konuyu bırakamıyordum.

Onu tarif eden tek bir kelime vardı.

Olağanüstü.

12. BÖLÜM

Kate

Merdivenlerden yukarı zıplayarak çıkıp Elliot'a el salladım, gülümseyerek bana oyuncu bir selam gönderdi.

Tebessüm ederek kapıyı ittirip açtığımda Rebecca'ya, "Selam," diye seslendim.

Odasından koşarak çıkıp geldi. "Aman Tanrım, neler oldu?" Saatine baktı. "Eve daha yeni mi geliyorsun? Lanet olsun, tüm detaylara ihtiyacım var."

"Şey..." Ona mahcup bir şekilde gülümseyip omzumu silktim. "İyi geçti... sanırım."

"Ne oldu?" Kanepenin arkası boyunca uzandı.

"Akşam yemeği için dışarı çıktık ve özel bir yemek salonunda yedik."

"Özel yemek mi?"

"Sonra evine gittik ve şu anda yürüyebiliyor olmam bir mucize."

Gözleri irileşti. "Seks mi yaptınız? Sen ilk buluşmalarda asla seks yapmazsın."

"Biliyorum ama kahretsin, yapmalıymışım çünkü hayatımın en iyi gecesini geçirdim."

Hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Onunla yeniden görüşecek misin?"

"Hı-hı."

"Ne zaman?"

"Aslına bakarsan üç saat içinde beni almaya gelecek."

"Ooo, ertesi gün buluşması, adam hevesli çıktı."

"Bir haftalığına seyahate çıkıyoruz."

"Ne?" O kadar hızla doğruldu ki dengesini kaybedip kanepenin üstünden devrilerek göz alıcı bir şekilde ellerinin üzerine düştü ve dirseğini çarptı. "Ahh."

"Aman Tanrım, iyi misin?" Yanına koşarak doğrulmasına yardım ettim. Dirseğini ovalıyordu. "Bu çok fena acıttı."

Ayağa kalkmasına yardım ederken kıkırdadım. "Ama çok komikti."

Dehşete düşmüş bir şekilde, "Onunla seyahate mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, bu bakış da ne?"

"Onu tanımıyorsun bile."

"Yani?"

"Aynı odada mı kalacaksınız? Sıçman gerektiğinde ne olacak?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Osurursan... horlarsan ne olacak? Ya da...?" Hüsranla ellerini yukarı kaldırdı. "Uykunda salyaların akarsa? Bu lojistik bir kâbus, Kate. Bir erkeği bir hafta birlikte konaklayarak etkileyemezsin."

Korkunç senaryolar aklımda yavaş çekimde oynamaya başlarken ona bakakaldım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Elde edilmesi zor olanı oynamaya ne oldu?"

"Of, kimin umurunda." Ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım. "Beni akşam yemeğinde boşalttı, elde edilmesi zor olanı oynamadığımdan oldukça eminim."

Gözleri fincan gibi kocaman oldu. "Akşam yemeğinde orgazm mı oldun?"

İrkildim. "Bir nevi."

"Bir nevi boşalmak nasıl oluyor?"

Bunun kulağa nasıl geleceğini bilerek yanaklarımı şişirdim. "O sandalyesinde otururken üzerine sürtünerek boşaldım."

Rebecca'nın gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu, elini şak diye ağzının üzerine kapattığında kahkahalara boğuldum. "Bak, bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım."

"Öyle misin? Yani gerçekten farkında mısın? Bu adama âşık olacaksın ve o ilgisini kaybedecek çünkü seni kovalamak zorunda kalmadı... *hem de hiç*. Sonra da kalbin kırılacak."

Güldüm. Çok dramatikti. "Ya da... kokteyllerimizle bir plajda güneşin altındayken sadece eğlenip birbirimizi seks için kullanacağız."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bak, zaten o konuşmayı yaptık. Onunla nerede durduğumu tam olarak biliyorum. O bir ilişki aramıyor, ben de öyle," diye cevap verdim. "Ben sadece... gelecek hakkında endişelenmeden biraz keyfime bakmak istiyorum."

"Ne zamandan beri? En son baktığımda, çocuklarının babası olması için Bay Doğru'yu arıyordun."

"Şunu keser misin?" diye tersledim çileden çıkarak. "Buna farklı anlamlar yükleme, ben yüklemiyorum. Sadece güneşin altında bir hafta." Sert adımlarla kapıya giderek hızla açtım ve kar fırtınası altındaki ön tarafı işaret ettim. "Karlı bir Londra, Noel tatili için o kadar da cazip değil, Rebecca. Sadece bir haftam kaldı ve bak." Karı işaret ettim. "Bununla burada ne halt edeceğim?"

Gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

"Sadece bir haftalık ve ben de aptal değilim." Sert adımlarla merdivenden yukarı çıktım. "Bahsettiğimiz Elliot Miles, lanet olsun, sanki o benim kalbimi kırabilirmiş gibi."

Arkamdan, "Hayal âlemindesin," diye bağırdı.

Gözlerimi devirerek, "Sen de bir drama kraliçesisin," diye ben de bağırdım. Kendimi yatağımın üzerine attım. Kahretsin.

Bir süre uzanıp kendim için üzüldüm, benim adıma heyecanlanmamış olmasından nefret ediyordum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi... Onun canı cehennemeydi çünkü ben heyecanlıydım.

Pekâlâ. Yatağımın üzerindeki açık bavula baktım: bir seks tanrısıyla romantik bir kaçamakta başka neye ihtiyacım vardı?

Hımm. Listemin üzerinden geçtim.

Pasaport	*tamam*
Bikini	*tamam*
Güneş kremi	*tamam*
Randevu elbiseleri	*tamam*
İç çamaşırı	*tamam*
Ayakkabılar	*tamam*
Kitaplar	*tamam*
Dizüstü bilgisayar	*tamam*
Kazak	*tamam*
Makyaj çantası	*tamam*
Şarj aleti	*tamam*
Doğum kontrol hapı	*tamam*
Kayganlaştırıcı	*tamam, tamam, çifte tamam.*
	O kadar canım acıyor ki şaka gibi.

O adam bir hayvandı. Gülümsedim, şikâyet ettiğimden değildi tabii. Bu kesinlikle çok-iyi-bir-acı senaryosuydu.

Başka neye ihtiyacım olabileceğini düşünerek bir süre bavula baktım.

Sonra da gülümseyerek giyinme odama gittim.

Kırmızı netbol kıyafeti *SAYI.*

Bir saat sonra e-posta bildirimi geldiğinde gülümsedim. Bu Ed'di, onun bildirimleri için farklı bir ses ayarlamıştım.

Selam Pinkie,

Nasılsın?

Yeni bir şeyler var mı?

Tebessüm ederek cevap verdim:

Harikayım, tuvalet temizleyiciyle randevun nasıldı?

Noktaları görünce midemdeki sinirler gerildi. Cevap yazıyordu.

İnanılmaz.

Gözlerim irileşirken şok içinde ellerimle ağzımı kapattım.

Ne?

Kocaman gülümsediğimde cevap yazmak için heyecanımı güçlükle zapt edebiliyordum.

İnanılmaz, güçlü bir kelime.

O kadar iyi olan neydi?

Noktaları gördüğümde yerimde ufak bir dans ettim. Onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Sadece ben değildim.

İyi olan o, o çok...

Bu kadının ne kadar ateşli olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez.

Sadece harika bir geceydi diyelim.

Bugün onu bir haftalığına seyahate çıkarıyorum, bu yüzden sana e-posta atacak internetim olmayabilir.

Heyecanla sesli bir şekilde kıkırdadım. Of, vay canına, ilk kez ikimizle ilgili iyimser hissediyordum. Belki de bu yolculuk Elliot'ın içindeki Edgar'ımı daha çok ortaya çıkarırdı.

Tanrım, umarım öyle olurdu.

Sağlıklı mı çıkarıyorsun?

Yok.

Bu da nereden çıktı?

Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Onu bir süre için kendime istiyorum.

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. *Ben de seni kendime istiyorum.*

Volta atarak düşünmeye başladım. Ne yazacaktım?

Hımm...

O şanslı bir kız.

Harika zaman geçirin, yapabilirsen haber ver.

oxo

tamam, sonra konuşuruz.

Xoxoxo

Telefonumdan mesaj sesi geldi.

Dışarıda ön taraftayım.

x

Pencereden yatak odamın penceresinden baktığımda siyah Bentley'in kaldırım kenarına çektiğini görerek gülümsedim.

Mesajın sonuna eklenen bir öpücük beni bu kadar çok etkilememeliydi.

Yatak odama son bir kez daha baktığımda bir şey unuttuğuma dair belirgin bir hisse kapıldım, Tanrı bilir neydi.

Aşağı kata indim. "Beck, ben gidiyorum," diye seslendim.

Rebecca, odasından çıkıp gülümseyerek kollarını iki yana açtı. "Dikkatli ol."

Ona sarılarak, "Olacağım," dedim.

"Harika vakit geçir."

"Tamam."

"Ve istediğin zaman eve dön. Eğer iyi gitmezse hemen kaç."

Gözlerimi irileşirdim. "Peki, anne. Keşke Daniel da evde olsaydı, gitmeden önce onu görmek istiyordum."

"Bugünlük çıktı."

"Ona hoşça kal dediğimi söyle."

"Tamam." Kapıyı açıp aceleyle yanından geçerken kendimi Alcatraz'dan kaçan Scarlet O'Hara* falan gibi hissediyordum. Bu kadar heyecanlanmamam gerektiğini biliyordum ama lanet olsun ki heyecanlıydım. Kapıda bekleyen Andrew bavulumu benden aldı.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim.

Ben sakin bir şekilde arabaya doğru yürümeye çalışırken Elliot çıkarak benim için kapıyı açtı ve "Selam," dedi.

Uzun boyuyla üzerimde bir kule gibi yükseliyordu; parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. "Merhaba."

Eli kalçama inerken bana bakıp gülümsedi. "Merhaba," diye tekrarladı.

Ona doğru, "Çoktandır görüşmedik," diye fısıldadım.

Kıkırdayarak arabaya binebilmem için önümden çekildi. Başımı kaldırıp baktığımda Rebecca'nın açık kapıda dikilmiş, ikimizin etkileşimini izlediğini gördüm.

Evet, öpücük meraklısı olduğumu biliyordum... ama Elliot gizlice inanılmaz olduğumu düşünüyordu ve Beck'in de artık kendi işine bakması gerekiyordu.

Arabanın içine girdiğimde Elliot yanıma oturdu.

Çantamı bagaja koyduktan sonra Andrew da ön koltukta yerini aldı.

* Margaret Mitchell tarafından 1936 yılında yayınlanan, ülkemizde 'Rüzgâr Gibi Geçti' adıyla basılmış kitabın baş kadın karakteri.

"Teşekkür ederim, Andrew." Gülümsedim.

Ön koltuktaki yerinden başını öne doğru eğdi ve ardından yola çıktı. "Merhaba, Kate. Seni yeniden görmek çok hoş."

Elliot koltuğunda arkasına yaslanmış beni izliyordu. Mavi kot pantolon, beyaz bir tişört ve koşu ayakkabıları giymişti, koltukta lacivert bir *bomber* ceket vardı. İri, mavi gözleri bugün özellikle insanı delip geçiyordu... ya da bu benim *inanılmaz* pembe gözlüklerimin işi olabilirdi.

Uzandım ve elimi bacağına götürerek elini tuttum. Kasları kalın ve güçlüydü, ona bu şekilde dokunabiliyor olmaktan dolayı içimi heyecan kaplamıştı.

Elimi yukarı kaldırıp parmak uçlarımı öpünce ona bakarak şapşalca gülümsedim.

"O bakış da ne, Kathryn?" Sırıtıyordu.

Gözlerim ön koltuktaki Andrew'a kaydı. Tanrı aşkına, bunu sesli olarak söyleyemezdim.

Tek kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Sadece heyecanlıyım," diye fısıldadım.

Bana yavaş, seksi gülümsemesini gönderdi. "Eh, al benden de o kadar."

Gözlerim yeniden dikiz aynasındaki Andrew'a yöneldi. Bizi duyabiliyor muydu?

Elliot'a yaslandım. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım.

Kolunu bana dolayıp beni daha yakına çekerken gülümsüyordu. "Sürpriz."

"Bu henüz senin de bilmediğin anlamına mı geliyor?"

Kıkırdayarak şakağımı öptü. "Evet."

Başımı kaldırıp baktığım an Andrew'un gözlerinin yola geri döndüğünü gördüm. Az önce olanları görmüştü.

Elliot'ın daha da yakınına sokuldum. Göğsü genişti ve güçlü kolu beni sarıyordu. Tıraş sonrası losyonu fevkalâdeydi, bu adam nasıl bu kadar iyi kokuyordu?

"Bir şey unutmuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"İhtiyacın olan tek şey doğum kontrol hapların." Sırıttı.

Gözlerim irileşerek Andrew'a kaydı.

Elliot ağzını oynatarak, "Kes şunu," dedi ses çıkarmadan.

"Bizi duyabiliyor mu?" diye aynı şekilde sordum.

"Yani?" Elliot kaşını yukarı kaldırdı. "Burada olduğunu unut."

Tanrım, bu çok garipti. Orada oturup söylediğin her şeyi dinleyen biri nasıl unutulurdu?

Daha önce neler duyduğunu merak ettim... Onu bir saatliğine yalan makinesine bağlayabilmek için neler vermezdim. İlginç bir dinleme olacağına kalıbımı basardım.

El çantamdaki telefonum çalmaya başladığında bulup çıkardım. *Daniel* ismi ekranı aydınlatıyordu. Başımı kaldırıp Elliot'ın ismi okuduğunu görünce telefonu geri koymaya yeltendim.

Elliot, "Cevapla," dedi.

"Hayır, sonra ararım."

Kolunu omuzlarımdan çekerken daha güçlü bir şekilde, "Cevapla," diye tekrar etti.

Ah, lanet olsun, eğer şimdi cevap vermezsem çok bariz görünecekti.

Yüzümde beceriksiz bir gülümsemeyle, "Merhaba," diye cevap verdim.

Daniel'ın "Sen ne yapıyorsun?" diye tersleyen sesi geldi.

"Ha-ha, ah, merhaba, Daniel." Sahte bir şekilde güldüm. Kahretsin, Elliot bu konuşmayı duyabiliyordu. "Havaalanına gidiyorum."

"Onunla seyahate mi çıkıyorsun?" diye bağırdı.

Elliot duyamasın diye telefonu kulağıma öyle bir bastırmıştım ki içine girecekti. "Evet, sadece birkaç gün için."

Daniel, "Sen kafayı mı yedin?" diye patladı. "Bu çok aptalca."

Elliot'ın benimkilere dikilmiş gözleri kısıldı.

Sertçe yutkundum. "Şey, çılgınca heyecanlıyım. Kapatmam lazım, şu an iyi bir zaman değil." Yeniden sahte bir şekilde güldüm, lanet olsun. Ev arkadaşlarım neden bu kadar oyunbozandı?

Daniel, "Gitme, bu kötü bir fikir," diye bağırdı.

Elliot'ın boynundaki âdemelmasının, çenesini sıkıyormuş gibi hareket ettiğini gördüm.

"Onunla bir gece geçirdin ve çoktan ne söylerse yapmaya başladın. Hiçbir sik o kadar iyi olamaz, Kate."

Siktir, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Bu konuşma burada biter.

Elliot bana kötü bakışlar atarken küçümseyişini buradan bile hissedebiliyordum.

"Hoşça kal, Daniel."

"Beni arayabilir-"

Sözünü keserek aramayı bitirdim.

Beceriksiz hareketlerle telefonumu çantama geri tıktım. Neden sessizde bırakmamıştım ki?

Eh, bu lanet olasıca harikaydı.

"Ah." Utanmış bir şekilde omzumu silktim. "Daniel biraz korumacıdır."

Elliot, "Ayrıca eceline susamış," diye mırıldandı kuru bir sesle. Dikkatini pencereden dışarıya verdi.

Arabayla ilerlerken bir süre sessizce oturduk. Elliot'ın düşünceleri Tanrı bilir ne hakkındaydı, bense Daniel'ın dilini kesmenin yollarını planlıyordum.

Tanrım... Sırada ne vardı?

Elliot daha bu sabah Daniel'ın bana dokunmasından hoşlanmadığını söylemişti.

Bir dahaki sefere birbirlerini gördüklerinde olacakları hayal ediyordum da... Yani kesinlikle karşılaşacaklardı; biriyle aynı evde yaşıyor, diğeriyle yatıyordum.

Hem bu hangi cehennemden çıkmıştı? Daniel, Elliot peşimden koştuğu için heyecanlıydı. Şimdi aniden kötü bir fikir mi olmuştu?

Kahretsin, bu lanet olası bir felaketti.

Heathrow Havaalanına vardık ama ana girişe gitmek yerine, yan caddeye doğru ilerleyerek bir kontrol noktası bariyerinde durduk.

Andrew bazı evrakları güvenlik görevlisine uzattı, görevli de evrakları küçük kulübesine götürerek kontrol etti.

Elliot sessiz ve düşüncelere dalmış hâldeydi, Daniel'ın onu kızdırdığını biliyordum.

Bu benim suçum değildi.

Eğer teselli olacaksa, Daniel beni de kızdırmıştı.

Andrew'un duyabileceği bir şey söylemek istemiyordum, o yüzden sessiz kaldım. Bariyerden geçtikten kısa bir süre sonra piste bağlanıyor gibi görünen bir yol boyunca ilerlemeye başladık.

Ne yaptığımızı sormak istiyordum ama aptal gibi görünmek istemiyordum. Araba kilometrelerce gelen bir süre boyunca ilerledikten sonra şık görünümlü bir uçağın yanına park ettik.

Araba durdu ve Andrew dışarı çıktı.

Uçağa bakakalırken gözlerim irileşti; büyük ve gösterişliydi, bir jete benziyordu. "Bu uçak senin mi?"

"Bu bir Miles uçağı, evet."

"Kaç uçağınız var?"

"Üç."

"Ah..." Midemdeki sinirlerin kıpırdandığını hissediyordum; buna nasıl cevap verilirdi ki?

Benim tatlı garbolojistim Ed'in bir Miles olduğunu unutmak kolaydı.

Demek istediğim, onlardan biri olduğunu biliyordum... ama... aynı insanmış gibi görünmüyorlardı.

İçimi korku kapladı, ya değilse ne olacaktı?

Elliot arabanın kapısını açıp benim için elini uzattığında düşüncelerim yarıda kesildi. "Gel."

Elini tutarak arabadan çıktım ve rüzgârlı hava saçlarımı her yana dağıttı.

Uçağın motoru gürültülüydü. Elliot beni, şık görünümlü bir kabin görevlisi ve tam üniformalı bir pilotun en üstte beklediği merdivenlere doğru yönlendirdi.

Pilot, "Sizi görmek çok güzel, Bay Miles," dedi.

Elliot her ikisinin de elini sıktı. "Teşekkür ederim."

Gülümseyen kabin görevlisinin gözleri gerekenden biraz daha uzun süre Elliot'ın gözlerine takılı kaldığında, Elliot kolunu belime dolayarak açık bir mesaj verdi.

Hımm... Kimdi bu kadın?

Beni yanlarından geçirdi... Ne yani, tanıştırmak yok muydu?

Kendimi önemsiz hissederek içten içe biraz bozuldum.

Uçakta garip bir düzen vardı, koridor yoktu. Krem rengi, deri koltuklar iki grup şeklindeydi ve arkada geniş bir oda vardı, kapılar kapalı olduğu için orada ne olduğunu göremiyordum.

Oturma bölümünde büyük bir televizyon asılıydı.

Elliot baş üstü dolabını açarak, "El çantanı buraya koyabilirsin," dedi.

"Tamam." Çantayı koymak için yukarı uzandığımda elleri kalçalarıma indi, sonra da çantayı elimden alarak yukarıya koydu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Pencere kenarındaki bir koltuğu işaret ettiğinde oraya gömüldüm; o da yanımdakine oturdu.

Garip hissediyordum. Pilotla kabin görevlisinin Elliot'a ismiyle seslendiği bir uçağa binmiştim ama yine de o beni onlarla tanıştırmamıştı.

Garipti... *ve sinir bozucu.*

Bir şeyler söylememek için pencereden dışarı bakmaya başladım.

Kendime hiç kimsenin bizi bilmemesi gerektiğini, Elliot'ın sadece mahremiyetini koruduğunu hatırlattım.

O zaman neden onlara benim için sahte bir isim vermemişti. Kahretsin, lanet olası Pussy Galore* bile deseydi umurumda olmazdı.

Of, bunun cidden canımı sıkmaması gerekiyordu; kendime sinir oluyordum.

Gözleri Elliot'ın üzerinde oyalanan güzel kabin görevlisi, "Size bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

Koltuğunda arkasına yaslanarak, "Evet," dedi. "İki şampanya, lütfen."

Elliot'ın gözleri bana kaydı. "Başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Sahte bir şekilde gülümsedim: *benimle konuşma, kaba insanlarla konuşacak havamda değilim.*

"Hepsi bu kadar, teşekkürler," dedi görevliye.

Kadın gülümseyerek ön taraftaki küçük odanın içinde gözden kayboldu.

Elliot elini bacağımdan yukarı çıkardığında dudaklarımı büzdüm, söyleme... Sakın söyleme.

Eğilip pencereden dışarı bakarken parmaklarını hafifçe bacaklarımın arasından geçirdi.

Vurarak elini uzaklaştırdım ve "Dur," diye fısıldadım.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey, gerçi bir ismim olmadığını düşünürsek, çok da önemli değil, değil mi?"

Yüzünden eğlenir gibi bir ifade geçti. "Seni tanıştırmadığım için mi kızgınsın?"

"Hayır." Kollarımı önümde bağlayarak yeniden pencereden dışarı baktım.

Kesinlikle öyleydim, lanet derecede kızgındım.

"Nedenlerim var," diye fısıldadı.

"Belli oluyor." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "*Nedenlerinin* kaprisini çekmeye bayılıyorum."

*Ian Fleming'in 1959'da yazdığı James Bond kitabı *Goldfinger* ve aynı adlı 1964 yapımı filmde yer alan kurgusal, kadın karakter. (ç.n.)

Kıkırdayarak kafasını koltuğa yasladı ve bana baktı.

"Ne?" diye sordum kuru bir sesle.

"Kathryn'in ortaya çıkması ne kadar sürecek, diye merak ediyordum."

Pencereden dışarı bakarken çenemi yukarı kaldırdım. "Kathryn senin saçmalıklarına katlanmaz, Elliot."

"Hayır, ama sikimi öyle iyi emer ki... ben de onu affedebilirim."

"Şşşt," diye kızgın bir şekilde fısıldayarak kabin görevlisi orada mı diye etrafa bakındım. "Çeneni kapatır mısın?"

Eğilip burnunu boynuma sürtmeye başladı.

"Kes şunu," dedim. Başımı onunkine yaslı tutarak beni ısırdı, çaktırmadan uzaklaşmaya çalışırken gülümsedim.

"Bana bir söz ver," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Bana en kısa zamanda öfkeli seks yapabileceğimizi söyle. Bana öfkeden köpürür haldeyken seni becermem lazım."

Şaşkınlıkla kahkaha attım, bu adam bir aptaldı. "Sendeki bu sinir bozucu kişilikle, bunun bir problem olacağını sanmıyorum, Elliot." Hırkamı çıkardım.

"Dün geceki şirin lakabım nerede?" diye fısıldadı.

Ciddi davranmaya çalışarak dudaklarımı büzdüm. "Neymiş o?"

"Ell," diye fısıldadı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok?"

"Gerçi, sanırım şöyle diyordun... oh, Ellllllllllll." Benim seks sırasında nasıl olduğumu taklit ederken inledi. "Beni daha sert becer, Ell, Tanrım, evet... aynen böyle." Gözlerini arkaya doğru devirdiğinde hırkamla ona vurdum.

Gülümsememi tutmaya çalışarak, "Kes. Sesini," diye fısıldadım. "Konuşabilirsin, inlemen lanet olası bir ineğe benziyor."

Kahkaha atarak başımı kendisine çekti ve beni öptü. "Bu aslında ödül kazanan bir boğa, doğrusunu söyle, Landon." Dudaklarına doğru tebessüm ettim, öpücüğümüz derinleşirken asıl

meseleyi hatırlayarak tutuşundan kurtuldum. "Öpücüklerinle her halttan sıyrılmayı bırak."

"Cesaret edemem." Yeniden arkasına yaslandı. "Gerçi, kayıtlara geçmesi için söylüyorum, o tartışmayı ben kazandım."

Ağzım açık kaldı. "Kazanmadın."

"Sorun, iki kadeh şampanya." Kabin görevlisi kadehleri bize uzattığında ikimiz de birbirimizden suçlu bir şekilde uzaklaştık. Önümüzdeki masaya bir tepsi dolusu çikolataya batırılmış çilek bıraktı.

"Teşekkürler," diyerek ikimiz de gülümsedik.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

"Şu aşamada hayır. Belki kalkıştan sonra bunlara ekleme alabiliriz," diye cevap veren Elliot kucağımda duran elimi tuttu.

Gülümseyen görevli öndeki odaya geri döndü.

Elliot şampanyasını yukarı kaldırdı.

"Neyin şerefine içiyoruz?" Tebessüm ettim.

"Kanarya Adaları."

Gözlerim irileşti. "Kanarya Adaları'na mı gidiyoruz?"

Gülümsedikten sonra şampanyasını yudumladı.

Hışırtı içinde "Orada nereye?" diye fısıldayıp içkimden bir yudum aldım.

Gelişigüzel bir şekilde, "Orada bir seks kulübü var," diye cevapladı.

Kaşlarımı çattım... *Ne?* Ah, lanet olsun... Bu işi adam akıllı düşünmemiştim.

"Devam et," diye fısıldadım ilgisizce.

"Maskeli adamlar seni bağlıyor ve diğer birçok ateşli kadınla seks yaparken beni seyrediyorsun."

İçkim boğazıma kaçınca öksürmeye başladım. "Ne?"

Sırtıma vurdu. "Ama endişelenme, eğer uslu durursan onlarla işim bittiğinde beni temizlemene izin vereceğim."

"Ciddi misin?" Güldüm. Tanrıya şükür ki şaka yapıyordu. "Peki, seni nasıl temizleyeceğim?"

"Dilinle, elbette." Yüzünde yaramaz gülümsemesiyle şampanyasını yudumladı.

Ona iyice yaklaştım. "Fakat broşürde okumayı unuttuğun şey, sevgili Ell, sen vasat kadınlarla sıkıcı seks yaparken..." Şampanyamdan bir yudum aldım. "Benim sırayla iri, maskeli adamlar tarafından becerilecek oluşum, ayrıca eklemem gerekir ki bu adamların..." Doğru kelimeleri ararken duraksadım. "İşlerini içimde bitirmeye izinleri var... ve de onların pisliğini temizleyecek olan sensin... *dilinle*." Gülümseyerek kadehimi onunkine tokuşturdum.

Aklında ayrıntılı bir görsel canlanmış gibi irkilince dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Uçak pistte süratle ilerlemeye başladığında kol dayanaklarını kavrayarak gözlerimi kapattım.

Uçak havalandığı sırada, "Sen pis bir kızsın, Landon," diye fısıldadı.

Sımsıkı tutunmuş bir şekilde, "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye cevap verdim.

"Nasıl oluyor da onlar içine boşalabiliyorken ben boşalamıyorum?"

"Çünkü onlar fantezi," diye cevaplarken gözlerim kapalıydı. "Sense muhtemelen on milyon kadınla seks yapmış olan, gerçek hayattan bir zamparasın."

"Sadece dokuz buçuk milyon, kendini kaptırma."

Kahkaha attığımda o da attı. Gözlerimiz birbirine dikilirken elimi tuttu ve dile getirilmemiş bir ilgiyle öptü. Zorlama değildi ve yanlış hissettirmiyordu.

Elliot Miles, eğlenceliydi.

Oynadığımız bu oyun hoşuma gidiyordu. Gerçi, adına ne dendiğine ya da kuralları olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim oyun alanımızın Kanarya Adaları olduğu ve iyi bir hafta geçireceğimdi. Belki de en iyisi.

Pencereden dışarı bakarken gülümsedim ancak gülümsemem üzgündü. Elliot'ın bana yaşatacağı akşamdan kalmışlık en fenası olacaktı.

Bu yükseklik, düşüşe değecekti... Sanırım.

Kabin görevlisi, "İlave ister misiniz, efendim?" diye sordu. Adını öğrenememiştim. Gerçi kabul etmem lazımdı, her şampanya kadehiyle birlikte Elliot'a diktiği özlemle bakan gözleri giderek daha sinir bozucu hale geliyordu.

O kapıldı, sürtük.

Tamam, kapılmamıştı. Ancak bugün öyleydi... ve de gelecek hafta için, yani geri basması iyi olurdu.

Elliot, "Hayır, teşekkür ederim, Clarise. Dinlenmeye çekileceğiz," diye kayıtsız bir şekilde cevap verdi.

"Ah." Kadın şaşırmış gibi kafasını salladı. "Evet, elbette." Döndü. "Bana ihtiyacınız olursa arayın." Odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Arayacağım." Yüzünden eğlenen bir ifade geçen Elliot'ın gözleri bana döndü.

Ciddi bir şekilde, "Komik değil," diye cevap verdim. Ona asla ihtiyaç duyulmayacaktı; Elliot ne cüretle bununla ilgili şaka yapabiliyordu ki.

Ayağa kalkarak bana elini uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Dinlenmeye çekiliyorum."

"Nereden?"

"Buradan." Beni ayağa kaldırıp uçağın arka tarafına çekti. İki kanatlı kapıyı açtığında kocaman bir yatağı olan lüks bir yatak odası ortaya çıktı.

Bir yatak... bir yatak... Kahrolası yatağının burada ne işi vardı?

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda gözünü kırptı.

İçimde bir korku belirdi.

"Hayır," diye fısıldadım.

Beni içeri ittirip kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni yatağa devirdi ve üzerime çıktı. Tişörtünü başından çekip çıkararak bir kenara attı.

Oyuncu gülümsemesi beni etkisi altına alırken bir anlığına nerede olduğumu unuttum.

Ardından hatırladım.

Kaçmaya çalışarak panikle, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Kes şunu, in üzerimden," diye tersledim. "Dışarıda birileri var."

Dudakları boynuma inerken karnıma doğru sertleşen ereksiyonunu hissettim.

"Sen lanet olası aklını mı kaçırdın?" diye fısıldadım. "Elliot." Onu üzerimden ittirmeye çalıştım. "S-sen gerçekten bir seks manyağısın," diye kekeledim.

Seksi bir şekilde gülümseyerek ayağa kalkıp kot pantolonunu çıkardı. Fırlattığı pantolon kapının arkasına çarptığında, düğmesi metalik bir ses çıkarınca ellerimle gözlerimi kapattım. "Aman. Tanrım... Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldadım.

"Sana üyelik veriyorum." Kot pantolonumu açıp zorla aşağıya indirmeye çalışırken tebessüm ediyordu.

"Ne için?"

"Miles High Kulübü için." Kotumu tamamen çıkardı.

Kahkaha attım ama hemen ardından elimle ağzımı kapattım. Parmağımı şşşt anlamında ağzıma götürdüm.

"Bütün gürültüyü yapan sensin." Gömleğimi başımdan çıkarıp kement gibi başının üzerinde çevirdi ve sanki sahte bir boğaya biniyormuş gibi yatağı salladı.

Altında zıplarken kahkahalara boğuldum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Boğa gibi inlemeye hazırlanıyorum." Gülümseyerek üzerime doğru alçalıp beni öptü ve çıkardığı külotumu derin derin kokladıktan sonra duvara doğru savurdu. Kapının arkasına çarpan külot yere düştüğünde Elliot'ın dudakları yeniden benimkileri buldu.

Kendini beğenmiş kabin görevlisinin içeri girip bizi uygunsuz durumda bulduğunu hayal ettim. "Elliot." Gözlerim dehşetle irileşti. "Seks yapamayız, hemen dışarıda birileri var," diye panik halinde fısıldadım. "Bizi duyabilirler. Çok fena gürültücü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elini ağzımın üzerine koyup dudaklarını aşağı indirerek göğüs ucumu emdi. "Çeneni kapat ve becer beni, Landon."

Parmaklarının arasından güldüm; gözlerim hâlâ kocamandı. "Elliot." Göğüs ucumu ısırdığında yapabildiğim kadar ittirmeye çalıştım ama arzu içimde uyanmaya başlamıştı. Kanımı ısıtan sıcaklığını hissedebiliyordum. Dili tam olarak doğru tempoda titreşiyordu. Benim yakalanma korkumla onun hiç-umurumda-değil tavrı çarpıcı bir bileşimdi.

Yaramaz, usluyla buluşmuştu.

Dizleriyle bacaklarımı dürterek açtı. Ardından bir şey hatırlamış gibi üzerimden kalkıp kot pantolonuna gitti, ceplerini karıştırıp küçük bir şişe kayganlaştırıcı ve iki kondom çıkardı. Onları yukarı kaldırıp sanki piyangoyu kazanmış gibi kaşlarını kıpırdattı.

Güldüm, elimde değildi. Böyle olduğunda çok tatlıydı.

"Sen kimsin ve huysuz Elliot Miles'a ne yaptın?" diye fısıldadım.

Yeniden üzerime uzandı, ardından bir çeşit önceden çalışılmış hareketle bizi çevirdiğinde artık onun üzerinde olan bendim. Bacaklarım kalçalarının iki yanındaydı. Parmaklarına biraz kayganlaştırıcı döktükten sonra bacaklarımın arasında sürdü.

Kendimi yukarıda tutarken ellerimi geniş göğsüne koymuştum. Parmakları keşif yaparken bana bakıyordu. "Kendisi tam olarak burada," diye fısıldadı.

Ve ne kadar da güzel bir adam.

Birbirimize bakarken, içimdeki parmaklarının hissi ve aramızda paylaşılan arzuyla birlikte bir şeyler değişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama göğsümü kıpır kıpır ettiren bir şeydi.

"Yapma," diye fısıldadı. Kalçalarımı kavrayıp beni sert bedenine doğru indirdiğinde açık dudaklarım aletinin uzunluğu boyunca kaydı.

"Ne yapmayayım?" Titredim. Ah... bu iyi hissettiriyordu.

"Bana o şekilde bakma."

"Ne şekilde?"

"Sanki..." Yeniden içime girdiğinde gözleri arkaya doğru kaydı.

Sözünü kesmek istiyordum; söyleyeceği şeyi duymak istemiyordum.

Ona ne şekilde baktığımı kahrolası çok iyi biliyordum.

Sahiplenmiş gibi.

Dikkat dağıtıcı olarak aletinin üzerinden kalkıp yeniden derinlere kadar içime alırken, "Sanki aklını başından alana kadar seni becerecekmişim gibi mi?" diye sordum.

İçime girerken dizleri yükseldi, bedenlerimizin birbirine kenetlenmesi hissiyle dolup taşmıştık.

"Beni ne kadar sert becereceğini söylemekten başka bir şey için ağzını açma," diye fısıldadım.

Kıkırdayarak kalça kemiklerimi tuttu. "Peki, efendim."

Ona bakarak gülümsedim.

"Ne?" diye sordu.

"Amerikalıymış gibi 'Peki, efendim,' dedin."

"Ne komik, sikik bir Amerikalı olduğumu düşünürsek." Beni yukarı kaldırıp sertçe indirdiğinde bağırmamak için yüzümü buruşturdum.

Tanrım... *Bu çok iyi... Fazla iyi.*

"Hayır." Eğilip dudağını ısırdım. "Bir Amerikalıyı beceren benim."

Kıkırdayarak kıçıma vurunca elinin temas ettiği yerden ses geldi. "Daha sert yap."

Bir ritim tutturduk, arada sırada beni fazla yukarı kaldırdığında tenimizden çarpma sesleri yükseliyordu.

"Şşşt," diye fısıldayarak kapıya baktım. Yeniden kendimi aşağı bastırdım, bu şekilde daha sessizdi.

O his, doruk noktasına çıkana kadar artınca Elliot'ı dışarıda bırakmak için gözlerimi kapattım. Bu şekilde hissederken ona bakamazdım.

"Aç," diye fısıldadı.

Onu duymazdan geldim.

Saçımın bir tutamını kavrayarak beni yüzüne doğru çekti "O kahrolası gözlerini aç ve boşalırken bana bak."

Gözlerimi zorlukla açtığımda yüzünden sadece milimetreler uzaklıktaydım. Birbirimize bakmaya başladık.

Çılgına dönmüş, hayvani, ahlaksız.

O, çılgın bir hızla hareket ederken, benim bedenim ıslak ve onun için açılmış hâldeydi. Uzanıp dudağımı ısırdığı esnada içimde şiddetle sarsılmaya başladı. "Ahh," diye inledim.

Elleri beni sıkıca tutarken titreyerek boşaldım.

Benden uzaklaşarak sanki hâlâ açmış gibi dudaklarını yaladığında bakışı karanlık ve tehlikeliydi.

Beni bu odaya getiren kaygısız adamdan çok farklıydı.

Üzerime bir huzursuzluk çöktü. Yüce Tanrım, ben kiminle yatıyordum?

Elliot Miles'ın iki versiyonu vardı.

13. BÖLÜM

Nefes almak için çabalarken göğsüm inip kalkıyordu. Elliot'ın göğsünün üzerine düştüm. Beni kolunun altına güvenle çekip şakağımı öptü. Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzandık.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kaç kişiyle yattın?"

"Bilmiyorum." Elini yüzünden geçirdi. "Çok." Gözleri benimkilerle buluştu. "Neden? Sen kaç kişiyle yattın?"

Parmağımla göğsünde daire çizdim; neden sormuştum ki? Bu yüzden büyük ihtimalle kulağa ezik gibi gelecektim. "Yedi."

Yüzünde kaş çatan bir ifade belirdi. "Yedi mi?"

Başımla onayladım.

"Ben dâhil mi?"

Yeniden başımla onayladım.

"Ah..." Beni kendine biraz daha çekerek alnımı öperken gülümsediğini hissettim.

"*Ah* da ne demek?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Omzunu silkti. "Şaşırtıcı, hepsi bu."

"Neden şaşırtıcıymış?"

"Sanırım ben ergenken yedideydim."

"Çünkü sen bir erkek orospususun."

Kıkırdadı. "Bununla da bir ilgisi olabilir."

Yüzünü görebilmek için dirseğimin üzerine yaslandım. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört." Uzanıp bir tutam saçımı kıvırırken bana nefes kesici bir gülümseme gönderdi. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

Kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordum.

"Yani... benden yedi yaş gençsin, yattığın yedinci adamım ve sen yirmi yedi yaşındasın, öyle mi?"

Yaptığı matematiği dinlerken şapşalca gülümsüyordum.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordu.

"Temmuzun on yedisi."

"Ne?" Doğrularak yatak başlığına yaslandı. "Palavra."

"Yemin ederim."

"Yedinci ayın on yedisi mi?"

Güldüm. "Hı-hı."

Bir süre bana baktıktan sonra kaç çatışının yavaş, seksi bir gülümsemeye dönüşünü izledim.

"Ne?"

"Senin rakamın yedi."

"O da ne demek?"

"Yedi, tanrıların rakamıdır, sihirlidir."

"Ne, ne zamandan beri?" Gülümsedim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Numeroloji*. Google'dan bak."

Sırtüstü uzandım. "Eh, çok da sihirli hissetmiyorum."

Yuvarlanarak üzerime çıkıp ellerimi başımın üzerine kaldırdı. "Bunun kararını ben veririm." Dudakları boynuma indi, ardından dişleyerek vücudumdan aşağı doğru inmeye başladı.

"Numeroloji vajinamla ilgili değil, Elliot." Yumuşak bir şekilde kıkırdadım.

Göğüs ucumu dişlerinin arasına aldı. "Evet, öyle."

*Evrendeki her şeyin sayısal bir düzen içinde meydana geldiğini varsayan, sayılarla ilgili analitik ve sentetik çalışmalarla evrendeki ve olaylardaki gizli yasa ve ilkeleri keşfetmeyi amaçlayan bir yöntem. (ç.n.)

Kiralık araba, garaj yoluna girdiğinde pencereden önümüzdeki eve baktım. Etrafını dolaşan geniş verandası; güzel, bakımlı bahçeleriyle beyaz ve gelenekseldi. Şoför arabayı durdurup bagajdaki bavulları çıkarmak için dışarı çıktı.

Elliot göz atmak için başını eğdi. "İyi görünüyor."

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sordum.

"Hayır. Tristan'ın bir arkadaşı gelmiş, hoş bir yer olduğunu söyledi."

Gülümseyerek heyecan içinde omuzlarımı kaldırdım. "Her yer uygun. Kampa da gitsek umurumda olmazdı. Belki de gelecek sefere gidebiliriz?"

"Evet, tamam." Kapıyı açarken kıkırdadı. "Erkek kardeşim kampla ilgili her şeyi bana anlattı. Seninle orada buluşuruz."

Tebessüm ettim: bu, *asla kampa gitmiyorum* demenin kod adıydı.

Arabadan indiğimizde Elliot şoföre bahşiş verdikten sonra iki bavulumuzu eve giden yolda çekmeye başladı.

Ön kapı açıldı ve bir adam göründü. Doktor önlüğüne benzeyen bir üniforma giyiyordu. Yaşlıydı, belki de altmışlarındaydı. "Merhaba, Bay Miles." Yoğun bir aksanla konuşuyordu. Koyu renk saçlarıyla yaşına göre oldukça yakışıklıydı.

"Merhaba." Elliot elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim."

"Benim adım Henley. Brogana'yla ben ilgileniyorum. Hoş geldiniz."

Elliot beni işaret etti. "Bu Kathryn."

"Merhaba." Gülümseyerek elini sıktım.

"Gelin, gelin." İçeri girerek evi işaret etti; onu içeriye doğru takip ettiğimizde nefesim kesildi.

Huşu içinde, "Vay canına," diye fısıldadım.

Etrafına bakınan Elliot'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Her şey beyazdı, antik tarzdaki mobilyalar koyu renk ahşaptı. Cesur renklerde kocaman halılar vardı ve duvarlara soyut tablolar asılmıştı. Arka duvarın tamamı, plaja ve denize bakan

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Yüzüm dehşetle asıldı. "Bunu yapmaz."

"Seyahat ederken bir numaralı kural, Kate." Beni yeniden öptü. "Asla her yemeği sevdiğini söyleme." Burnuma hafifçe dokundu. "Çünkü güven bana, sevmezsin." Döndü ve koridor boyunca bavullarımızı odamıza doğru çekti. Arkasından gülümsedim.

"Senin testislerini seviyorum," diye seslendim. "Sen de biraz keçi gibisin."

Attığı derinden ve mutlu kahkaha ruhumun derinliklerinde yankılandı. Ben şapşalca gülümserken yeniden göründü ve yüzümü gördü. "O bakış da ne?"

"Güzel bir gülüşün var."

Tek kaşını kaldırdı. "Bir keçiye göre mi yani?"

"Evet." Kıkırdadım. "Bir keçiye göre."

Başımızın üstündeki peri ışıkları titreşirken masada karşımdaki nefis flörtüme gülümsedim.

Neyse ki deniz ürünleri yiyorduk, görünürde keçi testisi falan yoktu.

Sohbet akıcı ve zekiceydi, ayrıca hiç tıkanmıyordu. Çok garipti; Elliot'la gerçekten iyi anlaşıyorduk. Gülüyorduk, konuşuyorduk ve aramızdaki her şey doğal hissettiriyordu. Aramızda ateşli seksten çok daha fazlası vardı. Gerçi, ondan da çok var gibi görünüyordu.

Şikâyet ettiğim falan yoktu, tabii.

Güzel bir restoranın terasındaydık ve açık bir geceydi.

Bir yengeç bacağını açarken, "Biliyor musun, bence bu, dünyadaki en zor mesleklerden biri olabilir," dedim.

Önündeki işe odaklanmış bir şekilde, "Ne olabilir?" diye sordu.

"Balıkçılık. Dışarıda doğayla, güneşle, rüzgârla birliktesin ve ne yakalayacağını ya da günün nasıl geçeceğini asla bilemiyorsun." Verilen tabağa birkaç kabuk bıraktım.

"Şaka yapıyor olmalısın, bu kulağıma dünyanın en iyi işi gibi geliyor. Takım elbise yok, baskı yok." Ağzına biraz yengeç tıktı. "Ofis pislikleri yok."

Yemeği bırakarak ona baktım. "Biliyor musun, gerçekten tam bir sürprizsin. Hiç de olacağını sandığım gibi biri değilsin."

Şarabından bir yudum alırken yüzünden eğlenen bir ifade geçti. "Aldanma, Kate. Ben, düşündüğün her şeyim."

"Ama değilsin."

"Şu an tatil modundayım ve sadece yedi gün için." Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Bu da ne demek?"

"Sana yedi günden daha fazlasını verememem demek."

Bunu ne bok yemeye söylemişti ki?

Bir süre ona baktıktan sonra yengeç bacaklarını penseyle kırmaya devam ettim. Bana bir uyarı veriyor gibi hissetmiştim.

"En son kız arkadaşın ne zamandı?"

"Yıllar önce."

"Niçin?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum, ben ve ilişkiler bir arada olamıyoruz."

Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım.

"Senin en son ilişkin ne zamandı?" diye sordu.

"Ciddi ilişkim altı yıl önceydi." Şarabımı yudumladım. "Onun aradığım kişi olduğunu sanmıştım."

"Ama değildi, öyle mi?" Gözlerini önündeki işe dikmişti.

"Belli ki değilmiş."

"Ne oldu?"

"Çok şey. Başka şeylerden bahsedebilir miyiz?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, kısa cevabımdan etkilenmemiş bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Bak, anlıyorum. Bir haftadan daha fazlasını istemiyorsun ve bu da bana uyar."

İçkisini eline alıp yudumlarken açık bir şekilde sinirlenmişti.

"Batı dünyasındaki her kadının sana âşık olduğuna eminim, Elliot ama onlardan biri olmayacağıma dair sana garanti verebilirim. Uzun vadede âşık olacağım erkek tipi değilsin."

"İyi."

"İyi," diye çıkıştım.

Bir süre sessizlik içinde yedik.

"Sana keçi testisi yedirmeliydim," diye mırıldandı duygusuz bir sesle.

"Çoktan yedirdin," dedim. "Uçaktayken."

Sırıttı, ardından kendine hâkim olamayarak kocaman gülümsedi. "Sen de onlara bayıldın."

Yüzümü sabit tutmaya çalışırken yemeğimi kestim. "Kabul edilebilirlerdi... sanırım."

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize baktık.

Karanlık bir şekilde, "Bu gece seni yeniden onlarla besleyebilirim," diye fısıldadı.

"Hayır." Çatalımdaki yemeği ısırdım.

"Hayır mı?"

"Bu gece bana mutfak becerilerini gösterebilirsin... Beni etkilemek için sadece altı günün olduğunu düşünürsek," diye düz bir sesle cevap verirken canım sıkılmış gibi yapıyordum. "Günlerin tükeniyor, Miles."

Eğlendiği belli olarak gülümsüyordu.

"Bu geceyi sayarsak yedi gün. Ayrıca sizi etkileyeceğim, Bayan Landon. Bunun için endişelenmeyin."

Yüzümü sabit tutmaya çalıştım; bu oyundan hoşlanmıştım.

"Göreceğiz."

Sırtım yatakta yay gibi arkaya kıvrılırken terden sırılsıklam bir şekilde altımdaki çarşafı ellerimle buruşturdum.

Bana oral yapmıştı, birbirimizi becermiştik, boşalmıştım ve sonra diliyle tekrar aşağıya inmişti. Yeniden ve yeniden.

Bez bebekmişim gibi beni döndürüp duruyordu ve lanet olsun... *çok etkilenmiştim.*

Üç kere boşalmıştım, yine de durmuyordu.

Aramızda cinsel güce sahip olanın o olduğunu şüpheye yer bırakmadan kanıtlıyordu ve bununla tartışamazdım, rekabet falan yoktu. İkimiz de çıplakken, bana *sahip olan oydu.*

Şiddetle titreyerek bir avuç saçını kavradım ve onu kadınlığımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Yeter," diye inledim. "Lütfen, El," diye yalvardım.

İçime doğru gülümsedi, gözleri tatminle titreşiyordu. "Yetip yetmediğini sana ben söyleyeceğim." Tek bir hareketle doğrulup beni karın üstü çevirdi. Kalçalarımdan kaldırıp dizüstü durmamı sağladı. Sonra da yavaşça içime girmeye başladığında derin, gırtlaktan gelen sesi gözlerimi kapatmama sebep oldu.

Siktir...

Adam bir tanrıydı.

Yavaşça içimden çıkıp tekrar girdiğinde ıslak bedenimin sesi odada yankılandı. "Bu sesin ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı. "Bedeninin beni içine çekişinin."

Dışarı çıkıp yeniden sertçe içime girdi.

Karanlık bir şekilde, "Bunu istiyor," dedi. "Sertçe becerilmeyi istiyor." Kıçıma vurduğunda çıkan ses etrafımızda yankılandı.

Bir çeşit beden dışı deneyimin, alt uzayın içine girmiştim.

O kadar derin bir arzunun içindeydim ki konuşamıyordum.

Sonra derin, cezalandırıcı itişlerle içime girip çıkmaya başladığında tek yapabildiğim dizlerimin üzerinde durmaya çalışmaktı.

Elliot, "İzle," diye homurdandı.

Avuç dolusu saçımı kavrayarak yüzümü yeniden duvardaki aynaya çevirdi.

Koyulaşan gözleri yansımamızdan benimkilerle buluştu ve yavaş bir şekilde girip çıkmaya başladı. Gövdesindeki her bir kası, parlayan tenindeki her bir ter damlasını görebiliyordum.

İçime girip çıkarken göğüslerim sallanıyordu. Aldığı zevkle başını arkaya doğru eğdi.

Bedenlerimizin birlikte alev aldığına hiç şüphe yoktu ve bu saf, katıksız şehvetti.

Daha önce sadece duyduğum bir şeydi, gerçek hayatta var olmadığını düşünüyordum ama kahretsin... Mahrum kalmıştım... Çok fena.

İçime girip çıkarken ayağını kaldırıp yatağın üzerine koyduğunda pozisyondaki bu değişiklik beni uçurumdan aşağı gönderdi. Yatağa doğru çığlık attığımda Elliot kalçam yukarıda kalacak şekilde vücudumu aşağı bastırdı. Saldırısı için tamamen açık kalmıştım.

Bedenlerimiz birbirine çarpmaya başlarken güzel aletinin her bir santimini hissedebiliyordum.

Çok derindi... Çok iyiydi...

İnlemeleri daha derin, daha sesli olmaya başlarken kalça kemiklerimdeki tutuşu neredeyse acı vericiydi. Yaklaşan orgazmının, kontrolünü ele geçirdiğini hissederken gülümsedim.

Onu bu şekilde seviyordum, filtresiz ve sadece o an için, benim olduğunda.

Kendini sabit tutup şiddetle boşalırken bağırdığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kendini tamamen boşaltırken itişleri yavaşladı, sonra da eğilip yüzümü ellerinin arasına alarak bana bir öpücük armağan etti.

Tatlı ve hassastı, az önce yaptığımız seksten çok farklıydı.

Yanıma uzandığında öpüşürken hiç acele etmedik, ikimiz de bunun hiçbir yere varmayacağını biliyorduk ama kahretsin, varmasını dilememi sağlıyordu.

Saçlarımı alnımdan arkaya doğru tarayarak bana baktığında kalbim sıkıştı.

Bunu o da hissediyor muydu?

Yumuşak bir şekilde, "Bunda çok iyisin," diye fısıldadı.

Duygularla dolup taşmış bir şekilde ona utangaç bir gülümseme gönderdim.

Kırılganlığımı hissetmiş gibi beni kendine çekerek sıkıca tuttu ve alnımı öptü. "Uyu, bebeğim," diye fısıldadı.

Başımı göğsüne koyup gözlerimi kapattım. Burası ılık ve güven vericiydi. Eğer bu gece dünyada herhangi bir şeyi seçebilecek olsaydım, onunla birlikte burada olmayı, bunu yapmayı seçerdim.

Bu adamla altı günün yetmeyeceğini biliyordum... Üstelik çoktan daha fazlasını istiyordum.

Parmağıyla çıplak omzumda daire çizmeye başladı. "Benim için ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Kate Landon?" diye fısıldadı.

Pişmanlıkla gözlerimi kapattım.

Elliot Miles gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığıydı.

14. BÖLÜM

Musluğu kapatarak duştan çıkıp havluyu etrafıma sardım.

Elliot'ı aynaya bakarak yavaş bir şekilde jileti yanağından aşağı indirirken izledim. "Acıtıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Jileti sıcak suyun altında duruladı. Beline doladığı beyaz havluyla tamamen yenilebilir görünüyordu.

"Kazıma sesinden nefret ediyorum." Banyo dolabına yaslanmış büyülenmiş gibi onu izliyordum.

"Alışıyorsun, sonuçta..." Durarak düşündü. "Yirmi bir yıldır tıraş oluyorum."

Önündeki dolabın üzerine oturdum. "Çok yaşlısın."

"Teşekkürler." Jiletini lavaboya vurdu. "Gerçi insan ancak hissettiği kadın kadar yaşlıdır." Kaşlarını kaldırdı. "Bu da beni... yirmi yedi yapar."

Jileti elinden aldım. "Bir tur deneyebilir miyim?"

"Ben bir araba değilim, Kathryn."

Jileti yüzüne tutarken kıkırdadım. "Beni kandırabilirdin." Konsantre oldum. "Dün gece sana oldukça sert bindim."

Tezgâhtaki kalçalarımı kendine doğru çekerken kıkırdadı. "Ve buna bayıldın."

Jileti yukarı kaldırıp odaklanırken altdudağımı ısırdım.

Gözlerini kapattı. "Bu iyi bir fikir değil."

Jileti yavaşça yanağından aşağı kaydırdım. "Neymiş o?"

"Boğazımın yakınlarında elinde jilet olan bir kadın, bu iyi bitemez."

Kıkırdadım. "Aslında bunda oldukça iyiyim."

"Bunun kararını ben vereceğim."

"Hem neden tatilde tıraş oluyorsun ki?"

"Çünkü seni öpmek istiyorum ve sakalım bok gibi sert."

"Hımm... benim için ilk fedakârlığın." Durup elimi karmakarışık saçlarından geçirirken gülümsedim. "Çok tatlısın... tüylü ayıcık," dedim bebek sesiyle.

Gözlerini devirdi. "Acele et." Yüzünü gerdi. "Ayrıca bana tüylü ayıcık deme, erkekliğimi aşağılıyor."

"Ah, lütfen, Bay Miles, haftanın sonunda köpeğim olacağınızı biliyorsunuz... değil mi?" diye takıldım.

Tebessüm ederek jileti benden aldı. "Buna çok da güvenmezdim."

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Sen ne istersen."

"Hımm... ne yapsak? Olasılıklar sınırsız." Rüyadaymışım gibi gülümsedim.

Jileti musluğun altında yıkadıktan sonra makyaj çantamı eline aldı ve doğum kontrol hapı paketimi çıkarıp kontrol etti. Bugünün hapını çıkarıp benim için parmağının ucuyla tuttu. Elinden alarak yuttum.

"Son CYBH testin ne zamandı?" diye sordu.

"Neden?"

"İlgimi çekiyor."

"Neden?"

"Bu seyahatteyken kondom kullanmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Niçin?"

Beni öpmek için eğilirken omzunu silkti. "İstemiyorum işte."

"Hayır." Geriye doğru çekildim.

"Neden olmasın?" Şaşırmış görünüyordu. "Daha önce hiç kondomsuz seks yapmadım."

Beynim kısa devre yaparken ona bakakaldım. "Hiç mi?"

"Hayır."

"O zaman neden benimle yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece istiyorum."

"Eh, biraz daha beklemek zorunda kalacaksın." Isırgahın üzerinden atlayarak yatak odasına doğru yürüdüm, giyinme odasına gelip giyecek bir şeyler aramaya başladım.

Elliot arkamdan geldi. "Neden?"

"Çünkü benim için fazla samimi, bu bir partnerle paylaşacağın bir şey."

"Biz de partneriz."

"Bu hafta için, Elliot. Bu sayılmaz."

"Hayır, birbirimizi eve dönünce de göreceğiz. Anlaşma yapmıştık, unuttun mu? Bağlılık olmadan ayrıcalıklı olacaktık."

Gülümsememi saklamaya çalıştım, uzun vadeli herhangi bir şeyden bahsettiği ilk seferdi.

"Eh..." Öfkelenmiş gibi ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sen bunu daha önce başkasıyla yaptın mı?"

"Evet, elbette yaptım. Erkek arkadaşlar bunun içindir."

"Ee, ben de senin erkek arkadaşınım... bu haftalık."

Gözlerimi devirerek kıyafetlerimi alıp çıktım ve onları yatağın üzerine serdim.

"Bu da bir şeydir," dedi.

"Pek değil." Havlumu bırakıp bikini altımı giydim.

Daha cazip hale getirmeye çalışırken beni kollarına aldı. "Karşılığını alacağına emin olabilirsin." Dudakları boynuma indi.

"Hayır. Tartışma bitmiştir." Kollarından çıkarak bikini üstümü giydim. "Giyin hadi, dışarı çıkıyoruz."

"Nereye?"

"Yataktan uzak herhangi bir yere." Boynumu ısırınca gülümsedim.

"Bu seni kurtarmaz, benim yatağa ihtiyacım yok." Beni duvara doğru ittirdi. "Ben tüm-yüzeyler tarzı bir adamım."

Kahkaha attım. "Kapat çeneni, seni aptal. Bu olmayacak."

Kanarya Adaları hayalini kurduğum her şeydi. Güneş, kum ve deniz, üstelik hepsi çok güzel bir arka fona sahipti. En güzel restoranlarda yemek yemiş, saatlerce kumsalda uzanmış ve gecenin geç saatlerine kadar ilgi çekici, küçük okyanus kıyısındaki barlarda kokteyller yudumlamıştık.

Okyanusa yukarıdan bakan kayalıkların üzerine kondurulmuş eski, renkli binalarıyla bu yer cennet gibiydi. Daha önce hiç tümüyle mükemmel olan böyle bir yerde bulunmamıştım.

Üç gün.

Beni bir Elliot Miles müridine dönüştürmek için üç büyülü gün yetmişti.

Saatlerce konuşmuş, gülmüş, tüm o güzel yemekleri yemiş ve mümkün olan her şekilde sevişmiştik.

Garip ya da yabancı değildi, doğal ve güzeldi... Her zaman aradığım türden bir duyguydu.

Koyu renk kirpikleri titreşiyordu, kalın dudakları hafifçe açılmıştı. Beyaz çarşaf kalçalarının etrafında toplanmış halde uyurken göğsü inip kalktığı sırada onu izliyordum.

Elliot Miles yabana atılmaması gereken bir güçtü. Mesele kim olduğu değildi.

Ne olduğuydu.

Hayatımda ilk kez, anlaşıldığımı hissediyordum.

Evet, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım, benim için bile öyleydi çünkü Elliot Miles'la ilgili bildiğim her şeyin içinde iyi bir dinleyici olmak yoktu.

Onu izlerken dirseğimin üzerine yaslanmış halde yan tarafımın üzerinde uzanıyordum ve bunu bir saati aşkın süredir yapıyordum. Lavaboya gitmem gerekiyordu ama kalkarak kesintisiz manzaramı bozmak istemiyordum.

Gözlerim aşağıya inip geniş göğsüne, oradan göbek deliğine ve çarşafın altında gözden kaybolan koyu renk kılların ince çizgisine kaydı. Teni bronzdu, saçları koyu renkti.

Fiziksel olarak güzel bir adamdı.

Ancak Elliot Miles'la ilgili bir sırrı biliyordum: savaşlar başlatabilir, hayallerin sonunu getirebilir ve bir şehri uzaydan görünecek kadar aydınlatabilirdi.

Onun gücü, kalbiydi. Saklamak için bana ait olmayabilirdi.

Yine de elimdeki bu haftayı sonsuza kadar sevgiyle anacaktım.

Gözleri titreşerek açıldı, kaşlarını çatarak yüzüme odaklanınca yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme belirdi. Bağımlısı olduğum türden bir gülümsemeydi.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldayarak beni kollarına çekip sıkıca sarıldı ve alnımı öptü.

"Sadece keçi suratına."

Derinden gelen boğuk kıkırdaması tüm duyularımı sarmaladı.

"Mehehehe," dedi.

Kahkaha attım. "Keçiler mehehehelemez."

"Ne sesi çıkarlar peki?" Gülümsüyordu.

"Bilmiyorum ama mehehehelemediklerini biliyorum."

Beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı ve dudakları benimkileri yakaladı. "Eh, eğer mehehehelemiyorsam, beni inletsen iyi olur." Dizini bacaklarımın arasına sokarak iki yana açtı.

Ona bakarak gülümsedim. *Ah, bu adam.* "İnek gibi mi demek istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Ben lanet olası bir boğayım, Kate. Sana daha önce de söylemiştim."

Elliot

Patikadan yukarı çıkan ateşli, küçük kızı takip ediyordum. Siyah tayt, bele oturan askılı beyaz bir atlet, yürürken sallanan sarı bir atkuyruğu ile görülmesi gereken bir manzaraydı.

Kate'le birlikte dik bir dağa tırmanıyorduk. Kate dönerek arkama doğru baktı. "El, şuna bak."

İkimiz de dönerek manzaraya göz attık.

Rüzgâra doğru özlemle gülümseyen Kate'e baktım. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Evet, öylesin." Tebessüm ettim.

Gözleri benimkileri bulduğunda bana utangaç bir şekilde güldü. "Manzaradan bahsediyorum."

Elini tutarak parmak uçlarını öptüm. "Biliyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyordu. "İkimizin bir fotoğrafını çekebilir miyim?"

"İstiyorsan."

Telefonunu çıkarıp yüzünü benimkine yaklaştırdı ve arka plandaki fona karşı bir fotoğraf çekti. Yüzünde kocaman bir tebessümle fotoğrafa baktı. "Beni yukarıya sırtında taşımadan önce ekranda nasıl göründüğünü görmek istedim."

Güldüm. "Meleğim, eğer göz alıcı bir şekilde bu dağdan düşüp ölmek istiyorsan, seni taşımama izin ver."

Dönüp yeniden patikadan yukarı yürümeye başladı. Sıradan bir şekilde, "Ben de seni taşıyabilirim," diye cevap verdi.

"Hiç şüphem yok," derken oflayıp tırmanmaya devam ettim. "Atlar bunu yapabilir."

Güldü. "Biliyor musun, çok uzun zamandır doğa yürüyüşüne çıkmamıştım... aslında annem ve babam öldüğünden beri."

Kaşlarımı çattım; bundan bana ilk kez bahsediyordu. "Her iki ebeveynin de mi öldü?"

Önümde yürümeye devam ediyordu. "Evet, altı yıl önce bir trafik kazasında öldüler."

Kahretsin.

"Üzgünüm."

"Ben de."

Yürümeye devam ettik.

"Nasıl insanlardı?" diye sordum.

Arkasına döndü. "Annem benim gibiydi."

"Bir seks manyağıydı yani."

Kahkaha attı. "Babam da dünyadaki en tatlı adamdı."

Tırmanmaya devam ederken dinliyordum.

"Özel günlerde yaptığımız bir şey vardı."

Tırmanırken ofladım. Siktir, bu tepe cidden dikti. "Neydi o?"

"*Cornetto* dondurması yemek."

Gülümseyerek dinliyordum.

"Bir film mi izliyoruz, *Cornetto* dondurma. Bir şey mi kutlanıyor, *Cornetto* dondurma. İlk işime girdiğimde babam beni almaya bir *Cornetto* dondurmasıyla gelmişti."

"O dondurmalardan yıllardır yemedim," dedim.

"Ben de öyle... babam öldüğünden beri."

Bir süre yürüdük. "Anne ve baban nasıl insanlar?" diye sordu.

Bir anlığına düşündüm. "Meşgul."

Arkasına döndüğünde cevabıma şaşırmış gibi kaşlarını çatmıştı. "Ve bu da canını mı sıkıyor?"

"Tam olarak değil." Bir müddet yürüdüm. "Bir çocuk olarak hiçbir zaman boş boş dolanıp sıkılmaya vaktim olmadı."

Beni dinliyordu.

"Yedi yaşında yatılı okula başladım. Tatiller her zaman telaş içindeydi, bir egzotik tatil yerinden diğerine koşuştururduk." Omzumu silktim. "Bilmiyorum..." Sesim yavaşça kesildi.

"Çocuklarını yatılı okula gönderecek misin?"

"Hayatta göndermem."

Şaşırmış gibi yine döndü. "Onlarla neyi farklı yapardın, demek istediğim, kendi yetiştirilme tarzına göre?"

"Onlara zamanımı ayırırdım."

Durarak döndü. "Ebeveynlerinle zaman geçirmedin mi?"

"Hâlâ geçirmiyorum."

Bir süre bana baktı. "Peki, erkek kardeşlerin?"

"Erkek kardeşlerim." Gülümsedim. "Onlarla çok fazla zaman geçiriyorum, o sikikleri seviyorum."

Kıkırdayarak yürümeye devam etti.

"Büyürken sadece birbirimize sahiptik. Benim için dünyalara bedeller."

Bir süre daha yürüdük.

"Gelişim yıllarımız bizi Miles Medya'yı devralmaya hazırlamakla geçti. Bazen hepimiz kendi yollarımızı seçme şansımız olmamasına içerliyoruz."

Önde yürümeye devam ediyordu, bense ona bunları anlatmak için hissettiğim şiddetli isteğin nedenini bilmiyordum.

"Büyük ihtimalle artık susmalıyım." Nefes nefeseydim. "Bu tepe gitgide dikleşiyor."

"Evet, beni sırtına alma vakti geldi, Miles. Beni kuvvetinle etkile."

Güldüm. Tırmanmaya devam ettik.

"Biliyor musun, keşke bir su tesisatçısı olsaydın," dedi sıradan bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Bana döndü. "Çünkü o zaman seni paylaşmak zorunda kalmazdım."

Birbirimize bakıyorduk.

"Böylece sen de sıkıcı, normal bir adam olur ve bana âşık olabilirdin."

Bu, dünyadaki en kolay şey olurdu.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Bu, bugüne kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Eğer bugüne kadar duyduğun en güzel şey buysa..." Gülerek yeniden tırmanmaya döndü. "...cidden pislik insanlar tanıyor olmalısın."

"Doğru, tanıyorum... Gerçi boruları temizlemekte* oldukça iyiyimdir. Yani, bir su tesisatçısı sayılırım... bir nevi."

Kahkaha attı. "Biliyorum. Oldukça iyi bir tane hem de."

---

*Orijinali '*clean out pipes*' olan argoda mastürbasyon yapmak anlamındaki deyim. (ç.n.)

Şezlongda uzanmış kokteylimi yudumluyordum.

Öğleden sonra güneşi suyun üzerinde batarken kıyıya vuran nazik dalgaların sesi duyularımı dolduruyordu.

Kate deniz kenarında birkaç çocukla voleybol oynuyordu. Uzun süredir görüşmeyen arkadaşlarıymış gibi onlarla konuşup gülüşmesini izliyordum.

Hayat doluydu ve yüksek sesle gülüyordu, tasasız ve mutluydu.

Beyaz bir bikini giymişti ve daha önce bu kadar güzel, kusursuz birini gördüğümü sanmıyordum.

Sakin.

Olduğu şey buydu, bana daha önce hissettiğimi hiç hatırlamadığım bir sakinlik hissi veriyordu.

Olmadığım bir şey olmaya çalışmama gerek yoktu, sadece kendim olabiliyordum.

Adımla, paramla ya da ne kadar havalı göründüğüyle ilgilenmiyordu.

Bütün seyahatimiz boyunca makyaj yapmamış ya da saçını şekillendirmemişti. İkimizin de aynaya bir kere bile baktığımızı sanmıyordum.

Birbirini etkilemeye çalışmamak özgürleştiriciydi. Beni en kötü halimde görmüştü, ben de onunkini görmüştüm ve yine de her nasılsa yürütüyorduk.

Telefonumu çıkarıp mesajlarımı açtığımda Pinkie'nin adını görünce gülümsedim.

Onu özlemiştim.

Selam Ed,

Umarım tatilin iyi gidiyordur?

İşler benim için iyi gidiyor, yeni erkek arkadaşım hoş biri çıktı.

Burada hava soğuk, keşke güneşli bir yerlerde olsaydım... gelecek yıl uzaklarda olmayı umuyorum.

Seyahatinin tadını çıkar, kaşla göz arasında
dönüp garbolojist olmaya devam edeceksin.

Pinkie

Xoxo

Gülümsedim. Kate'in kahkahası yankılanınca gözlerimi yukarı kaldırıp voleybol maçını izledim.

Bu, bugüne dek sahip olduğum en garip arkadaşlıktı. Pinkie Leroo normalde flört edeceğim kadın türünün tam tersiydi ama beni anlıyordu ve ben de her nasılsa onu anlıyordum.

Arkadaşlığımızdan hoşlanıyordum.

Ne cevap verecektim?

Deniz kenarında el ele tutuşarak eve yürüyorduk. "Sana bir şey aldım."

"Neymiş o?" Bana bakarak gülümsedi.

Tanrım, bu iki türlü de gidebilirdi...

Elimi cebime atarak iki *Cornetto* çıkardım.

Elimdeki dondurmalara bakan Kate'in gözleri anında yaşlarla doldu.

Siktir.

"Demek istediğim... ben düşündüm ki," dedim dilim dolaşarak. "Bu gece son gecemiz falan..."

Gözleri benimkileri araştırdıktan sonra yumuşak bir şekilde gülümsedi ve parmak uçlarında yükselerek beni öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp dondurmalardan birini aldı. "Çok düşüncelisin."

Hayatım boyunca hakkımda pek çok şey söylenmişti ama bunu asla duymamıştım.

Kumun üzerine çökerek eliyle yanındaki yere vurdu. İkimiz de dondurmalarımızı açtık.

Gözlerini dondurmasına dikti. Tek bir gözyaşının yanağından aşağı kaymasını izlerken yaptığım şeyin doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Kolumu ona doladım ve ikimiz de dondurmalarımızı yedik. Ben sessizken, o gözyaşları içindeydi.

Onu ele geçiren anıların ve sevginin ruhunda dolaştığını hissedebiliyordum.

Benim de bir su tesisatçısı olmayı dilememe neden oluyordu.

Ay ışığı pencereden içeri süzülürken yavaşça Kate'in elbisesini çıkardım.

Onda bir farklılık vardı; ona o dondurmayı aldığımda aramızdaki bir şeyler değişmişti.

Duvarları inmişti ve onda yeni bir savunmasızlık görebiliyordum.

Zapt edilemeyen, mest edici bir şeydi ve mümkünmüş gibi onu öncesinden bile daha çok istiyordum.

Nazikçe öpüşürken dudaklarımız kenetlenmişti, yapabildiğimiz kadar hızlı bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyorduk.

Çıplak... çıplak olmak istiyordum.

İç çamaşırımı aşağı indirince aletim serbest kaldı ve Kate'i yatağa yatırdım.

"Benim için ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadım.

Bana bakarak gülümsediğinde kalbim sıkıştı.

"Bekle." Kondomları almak için kalkmaya yeltendim.

"El... yapma," diye fısıldadı.

"Ne yapmayayım?"

"Kondom takma. Bu gece her şeyini istiyorum."

Birbirimize baktık ve... Sikerler.

Bu kadın...

Üzerine uzandım, ona yakın olma isteği o kadar ağır basıyordu ki isteseydim bile bunu kontrol edemezdim.

Öpüşüp birbirimize sarılırken daha önce hiç tatmadığım bir yakınlık hissiyle beni içine aldı.

Ve beni tuttu.

Ardından beni sonsuza dek mahvetti.

Kate

Uçak en sonunda pistte durduğunda kendimi yere atarak çığlık çığlığa tekmeler savurmak istiyordum.

Bu uçaktan inmeyecektim, kimse beni zorlayamazdı.

Doğruca karşıya bakan Elliot derin bir şekilde içini çekti. Başını arkasındaki dayanağa yaslayarak bana baktı. "Eve geldik," dedi.

"Evet." Kocaman, sahte bir gülüş gönderdim. "Yaşasın."

Kıkırdayarak eğildi ve beni öptü. "Biliyorum."

Kabin görevlisi, adı her ne halttı bu aradâ? Hâlâ bilmiyordum, küçük odasından çıkıp valizlerimizi aldı ve kapıya götürdü. Ardından iki pilot dışarı çıkarak kapıyı açtı. "Sizinle uçmak zevkti." Elliot gülümseyip ellerini sıktı. "Teşekkür ederim."

İçlerinden biri, "Teşekkürler, iyi geceler dilerim," diye cevap verdi.

Bir bagaj görevlisi uçağa binerek çantalarımızı aldı. "Sadece bu üçü mü?" diye sordu.

Elliot, "Evet, lütfen," diye cevapladı.

Görevli merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

"Teşekkür ederim." Kapıdan dışarı çıkarken gülümsedim; o anda buzlu bir kar duvarı bana çarptı. Her şey beyaz ve sefildi.

Lanet olası dondurucu Londra... Kahretsin... Neden buralıydım ki?

Arkamdan gelen Elliot irkildi. Alçak sesle, "Siktir," diye mırıldandı.

"Neden İspanyol değilim?" dedim.

Elliot, "Çünkü İngiliz'sin," diyerek elimi tuttu. "Dikkat et," dive uyardı. "Merdivenler kaygan." Beni yavaşça aşağıya, sonra da bekleyen siyah Audi'nin içine -Bentley değildi- yönlendirdi.

Kadın şoför gülümseyerek arka kapıyı açtı. Ha... Bu kadın da kimdi?

Arabaya önce benim binmem için işaret veren Elliot, "Merhaba." dedi.

Arkamdan binerek kapıyı kapattı.

Şoför de bindi ve arkasına döndü. "1A katındaki VIP park alanına mı?"

"Evet, teşekkür ederim," diyen Elliot elimi tutarak kucağına götürdü.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattığımda parmak uçlarımı öptü. "Andrew'a arabamı getirttim. Seni eve kendim götürmek istiyorum."

"Ah." Belki de bende kalacaktı?

İçten içe söndüğümü hissettim. Büyük ihtimalle arabadan indiğimde Andrew'un üzgün suratımı görmemesi için böyle yapmıştı. "Harika," diye yalan söyledim.

Beş dakika sonra şoför arabayı bir yeraltı otoparkına çektiğinde, elbette ön sırada Elliot'ın siyah Mercedes spor arabası park edilmişti.

Arabayı buraya bıraktıktan sonra Andrew'u eve kimin götürdüğünü merak etmiştim. Otobüse mi binmişti ya da onu biri mi almıştı? Bu gibi durumlarda ne oluyordu, şoför için de ayrı bir şoför var mıydı?

Elliot eşyalarımı bagaja koyduktan on dakika sonra evime giden yoldaydık.

İki eli de sıkıca direksiyonda olan Elliot sessiz ve dalgındı. Bense ön camdan dışarı bakıyor, içten içte onu bağlayıp bagaja atmayı, belki de uçağını kaçırıp silah zoruyla bizi geri götürmelerini istemeyi hayal ediyordum.

Aramıza çoktan bir uzaklığın sızdığını hissedebiliyordum: burada, Londra'da o benim oyuncu El'im değildi, Elliot Miles'tı... Miles Medya'nın zorlu CEO'suydu.

Ayrıca işin gerçeği, aslında birbirimizi tanımıyorduk.

Saçmalık olansa, eğer bağlılık istemiyor ve ilişkimizden hiçbir şey beklemiyorsa, neden bu kadar lanet olası tatlı ve sevgi dolu olmak zorundaydı? Bu şekilde olduğunun farkında mıydı acaba?

Karışık mesajlardan bahsetmeliydik.

Kanarya Adaları'nda bunun bir önemi yoktu çünkü ikimiz de birlikte sahip olduğumuz kısa sürenin sınırlı olduğunu biliyorduk. Güzel, küçük bir fiyonkla bağlanmış ve gerçeklikten bir haftalık kaçışımızdı.

Bağlanma olmadan.

Ancak artık geri döndüğümüz için şimdiden belirsiz hissetmeye başlamıştım.

Henüz ondan vazgeçmeye hazır olmadığımı zaten biliyordum, hem belki de bizim için umut vardı çünkü kahretsin, birlikte çok iyiydik. Sadece onun da aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

Araba evin önünde durduğunda Elliot motoru kapatıp kolunu direksiyona yaslayarak bana baktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere dikili şekilde başıyla onayladı.

"İnanılmaz bir zaman geçirdim."

Yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Ben de."

"Sen..." Omzumu silktim. Bunu söylememeliydim ama kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamadım. "İçeri gelmek ister misin?"

"Gelemem." Bakışı ön camdan dışarı döndü. "Yarın işten önce göz atmam gereken bir milyon e-posta var. Bir haftadır bilgisayarımı bir kere bile açmadım ve yarın akşam geç saate kadar başlayamam çünkü bir toplantım var. Eğer e-postalarla bu akşam uğraşmazsam tüm hafta boşa gitmiş olacak."

"Ah..." Çizdiği meşgul portreyi dinlerken başımı salladım.

Eli uyluğumdan yukarı çıktı. "Üzerimde kötü bir etkin var, Landon. Daha önce tatilde çalışmadığım hiç olmamıştı."

Gülümsedim. "Eh... dikkatini dağıtmak oldukça eğlenceli."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda aramızdaki havada asılı kalan bir şey vardı.

Çokça... pişmanlık gibi hissettiriyordu.

"Tamam." Sahte bir şekilde gülümsedim.

"Tamam..." diye cevap verdi.

Bir süre daha birbirimize bakarken benim mi bir şey söylememi bekliyordu yoksa... kendisi mi bir şey söyleyecekti, bilmiyordum.

Birbirimizi bir daha ne zaman görecektik?

Sorma, *sadece havalı davran.*

Arabanın kapısını açtım. "Seni tutmayayım."

"Pekâlâ." Arabadan inip bagajı açtı.

Onun, beni görmeyi istemesi gerekiyordu, bir şeyler için baskı yapmayacaktım. Ne de olsa bana sadece yattığımızı söyleyen oydu, gerçi ben öyle olmadığını biliyordum. Yani, eğer fikrini değiştirdiyse, onun peşimden gelmesi gerekiyordu.

"Valizini senin için ön kapıya kadar taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Valizi ondan aldım. "Hallederim. Yine de teşekkürler."

Birbirimize bakarken işte yine oradaydı, söylenmemiş sözlerin havada dönen girdabı.

"Hoşça kal, Kate." Eğilip beni yumuşak bir şekilde öperken kalbim sıkıştı.

Tutku yoktu, yasaklı bir ateş yoktu, beni arabaya dayayarak burada becerme sözü yoktu. Öpücüğü üzgündü ve pişmanlıkla doluydu. Ya da bu sadece ilgi meraklısı gibi hisseden benden mi kaynaklanıyordu?

Hangisi olursa olsun, berbat bir şeydi.

Bir adım geri atarak ondan uzaklaştım, tavırlarındaki değişiklik hoşlanmadığım bir şeydi. "Hoşça kal." Dönüp ön basamaklardan yukarı çıktım. Yeniden dönerek ona el salladığımda o da el

salladı ve sonra tereddüt etmeden arabasına bindi, daha anahtarımı kapıya bile sokmadan sürerek uzaklaştı.

Gururumun kırıldığını hissettim. Gitmişti.

Caddede ilerleyerek gözden kaybolan arabayı izledikten sonra kapıyı açıp içeri girdim.

Lanet olsun.

"Ben geldim," diye seslendim.

Daniel koşarak yatak odasından çıktı. "Selam, tatlım." Gülerek beni kollarına aldı, sonra kollarımdan tutup beni yukarıdan aşağıya süzdü. "Enfes görünüyorsun, hayatım, o yanık tenle. Nasıl geçti?"

"Harika." Gülümsedim. "Mükemmel zaman geçirdim."

Yüzü asıldı. "Bu ne anlamaya geliyor?"

"Hiç, harika zaman geçirdim," diye cevap verdim. "Tatilde nasıl kötü zaman geçirebilirdim ki?"

"Ve?" Kaşını yukarı kaldırdı.

"Elliot çok..." Doğru kelimeyi ararken duraksadım. "İnanılmazdı." Etrafa bakınıp kendimi kanepeye bırakınca Daniel da yanıma oturdu.

"Geri döndüğünde tamamen âşık olacağını, senin kalbini kıracağını ve bir kiralık katil tutmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Hayır." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Gerçi, ona âşık olmak çok kolay olurdu."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey, o kahrolası inanılmaz biri ve daha önce de söylediği gibi, sadece bir hafta içindi. Bana hiç sahte vaatlerde bulunmadı, ben de altında farklı anlamlar aramadım ama nereye gideceğini görmeyi samimiyetle isterdim."

Kelimelerimi anlamlandırırken başını sallıyordu. "Eh, eğer yarım da olsa beyni varsa kapıyı kırarak içeri girer ve gitmene asla izin vermez."

Nazik kelimeleri için minnettar hissederek tebessüm ettim. Güvenli bölgeme geri dönmek o kadar da kötü değildi. "Evet... Ben de öyle düşünüyordum."

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Uçakta yemiştim. Sen?"

"Hayır, canım pişirmek istemedi."

"Dışarı çıkıp bir yerlere gitmek istersen seninle gelirim."

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek kolunu bana doladı.

Başımı omzuna koydum.

"Yemek yememi izlemek için bir Thai restoranına gitmeyi canın istiyor mu?" diye sordu.

Tebessüm ettim. "Kesinlikle istiyor."

Pazartesi sabahı, asansöre bir Rock yıldızı gibi girerek katıma giden düğmeye inançla bastım.

Bu iş bendeydi; ne olacaksa, olacaktı.

Elliot dün gece iyi geceler demek için beni aramamıştı. Neden arayacağını düşündüğümü bilmiyordum. Ed de bana internetten mesaj atmamıştı ve önemli değildi. Neredeyse fark etmemiştim bile.

İyiydim. İyiydim. Tamamen iyiydim.

Hayatımın en iyi zamanını geçirmiştim... Bunu burada bırakacaktım.

Orta [illegible] kadar önceden yaptığım gibi yapacaktım ama her neyse [illegible] bana iyi [illegible].

En azından kabının [illegible] artık bilmiyordum.

Her ne kadar biraz [illegible] ve kötü olsam da hâlâ [illegible] iyi [illegible]. Sanki [illegible] ve geçmişime [illegible], [illegible] bir yükten [illegible].

Öyle gerçekten gülümsüyordum. Sonra [illegible] [illegible].

Daha fazlasını umut etmiştim ama uzun zamandır ilk kez, fazlası olmasa bile iyi olacağımı biliyordum.

Yapacak bir şey yoktu.

Saat on birdi.

Kapımdan tık tık sesi geldi. Tanıdık ses, "Kathryn," dedi.

Kafamı kaldırıp baktım, Elliot'tı. Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Selam." Gözlerimin parladığını hissettim. Dün gece onu özlemiştim.

"Arama motoru kullanımıyla ilgili istediğim şu rapor sende var mı?" dedi ters bir şekilde.

Selamı, daha doğrusu vermediği selamı yüzünden şaşırarak kaşlarımı çattım. "Hayır, istersen şimdi hazırlayabilirim."

"Teşekkür ederim. Hızlı olsun lütfen, bir saat içinde ihtiyacım var."

Soğuk ve uzaktı, hatırladığım Elliot Miles buydu.

Bakışlarım onunkileri araştırdı.

"Tanrı aşkına bana öyle bakma, şu anda lanet olası havamda değilim," diye bağırıp dışarı çıktı.

Arkasından bakakalmıştım... Ha?

Kafeteryada oturduğum sırada dünya bulanıktı.

Ona nasıl bakıyordum?

Far görmüş tavşan gibi miydim? Kalbimin atışı göğsümden belli oluyordu ve bunu görmüş müydü?

Büyük ihtimalle... Tanrım.

Bir gümbürtüyle gerçekliğe dönmüştüm.

Masadaki kızlardan biri, "Bu sabah Elliot Miles'ı gördün mü?" diye sordu.

"Lanet olsun evet, yanık tenle çok daha ölümcül."

Kulak misafiri olurken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum.

"Büyük ihtimalle tatilini süper modelin biriyle falan İbiza'da bir yatta geçirmiştir. Kim bilir, muhtemelen evlenmiştir," diye cevap verdi diğer kız.

Daha yaşlı bir kadın, "O bir süper modelle evlenmez," diye yorum yaptı. "Elliot Miles bununla yetinmez."

Gözlerim yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Elliot Miles bir ressamla, yazarla ya da hayırsever birisiyle evlenecek."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"O çok derinlikli bir adam. İlgi alanlarının neler olduğunu fark etmedin mi?"

"Hayır, neler?"

"Sanat dünyası. Tamamen eşsiz biriyle evlenecek. İşte bu yüzden özel hayatını bu kadar şiddetle koruyor. Böylece, bu arada sürtüklerle yaşadığı tüm o küçük kaçamaklar gerçekten istediği kadınla tanıştığında şansına zarar vermemiş olacak."

Kalbim tekledi. "Sanırım."

Çayımı yudumladım... Artık ben de bahsedilen o sürtüklerden biri miydim? Önceden söylediği sözler aklıma geldiğinde midemin bulandığını hissettim.

Tanrı aşkına bana öyle bakma, şu anda lanet olası havamda değilim.

Yatağın üzerine oturan Daniel, "Kate, uyan," dedi.

Gözlerimi zorlukla açmaya çalıştım. Dün bütün gece Elliot'la ilgili endişelenmekten gözüme neredeyse hiç uyku girmemişti.

Beni aramamıştı, ondan haber almamıştım ve aramızda neler olup bittiğine dair hiçbir lanet olası fikrim yoktu, ancak dün benimle konuşma şekli doğru değildi.

"Şuna bak," diye çıkıştı Daniel.

Yüzüme katlanmış bir gazete tutuyordu.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Lanet olsun, bak şuna."

Yüzümü buruşturup gözlerimi odakladım ve manşeti okudum.

ELLIOT MILES GALADAN
VARUSCKA VERMONT'LA AYRILDI.

Ha?

Doğrulup gazeteyi Daniel'dan kaptım.

Gözlerim manşeti yeniden okuduktan sonra fotoğrafa döndü.

Elliot smokin giymişti, o ve koyu renk saçlı güzel bir kadın Bentley'inin arkasındaydı... Arabayı Andrew sürüyordu.

"Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş?" diye sordum.

"Dün gece."

Dehşete düşmüş gözlerim Daniel'ınkilerle buluştu. "Bu da ne şimdi?"

15. BÖLÜM

Yolda bir canavar gibi ilerliyordum, içimdeki öfke tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Nasıl cüret ederdi?

Nasıl kahrolası cüret ederdi?

Tamam, daha fazlasını istemiyordu... *Erkek olup bana söyleseydin, seni sikik omurgasız bok herif.*

En son baktığımda, bir haftanın çoğunu birinin bedeninin içinde geçirdiğinde, en azından ona basit bir konuşma borçlu olurdun.

Of, öfkeden köpürüyordum. Kanımın tenimin altında kaynadığını hissedebiliyordum.

Sanırım buna görev başarıyla tamamlandı denilebilirdi, sonuçta Elliot'la çıkarak bir şeyler hissetmeye çalışmıştım.

Şu anda kesinlikle bir şey hissediyordum: termonükleer atomik hiddet.

Sert adımlarla binamın içine girdim.

Kapı görevlisi gülümseyerek, "Günaydın, güzel bir gün," dedi.

Öyle mi?

Sahte bir şekilde gülümseyip yürümeye devam ettim. Yalan söyleyip ona katıldığımı bile söyleyememiştim.

Çekil önümden dünya, kan peşindeyim.

Öğleden sonra saat 1'de e-postama bildirim geldi.

Kate,
Seni hemen ofisimde görmek istiyorum.
Elliot.

Ha, istediğine bahse girerdim... *Seni sikik aptal.*
Cevap yazdım:

Elliot,
Üzgünüm, çok meşgulüm.
Lütfen isteğini e-posta olarak gönder,
ben de en kısa sürede yerine getireyim.
Kate.

Anında bir cevap geldi.

Kate,
Her ne yapıyorsan bekleyebilir.
Hemen buraya gel!

Şimdi... ünlem işareti... Bu da neydi?
Nasıl cüret ederdi?
Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacaktı.
Klavyeye o kadar sert vurdum ki neredeyse kahrolası şeyi kıracaktım.

Elliot Miles.
Gidip kendini becer!

Hayır, çocuk gibi yazmıştım. Mesajımı silerek yeniden denedim.

Elliot.
İnanılmaz derecede aptal mısın ki göremiyorsun oradaki...

Hayır, sildim.

Onun seviyesine inme tatminini ona yaşatmayacaktım. Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Sadece aptal e-postayı görmezden gelecektim.

İşe geri döndükten yarım saat sonra e-postama yeniden bildirim geldi.

Kate,
Geliyor musun?
Bekliyorum.

İçimdeki bomba patlama noktasına varmak üzereydi. Cevap yazdım.

Gelmiyorum.
Söylediğim gibi, meşgulüm. Lütfen isteğini e-posta yoluyla ilet.
Mantıksız taleplerle zamanımı boşa harcamayı bırak.

Göndere bastım.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu, bilmiyordum.

Bir insan ne kadar aptal olabilirdi?

Ayağa kalkıp dosya dolabıma giderek sertçe açtım, dosyayı içine koyup çarparak kapattım.

"Aptal pislik," diye mırıldandım alçak sesle. Yeniden otururak klavyenin tuşlarına vurdum. "Kapanmayı kes, sikik şey."

Derin bir nefes verdim, sakin... sakin... sakin. Lanet olası sakin olmalıydım.

Midem çalkalanıyordu, dürüst olmak gerekirse uzun zamandır kendimi bu kadar kontrolümü kaybetmiş ve dengesiz hissetmemiştim. Kendime bunu yapamazdım, benim için sağlıklı bir ilişki olmadığını zaten biliyordum. Toksik bir adam tarafından karanlığa çekilmek için kendime izin veremezdim.

Ofisimin kapısı açılıp yeniden kapanınca başımı kaldırıp baktım: Elliot Miles önümde dikiliyordu. Üzerine mükemmel oturan gri takımı, kare çenesi ve koyu renk saçlarıyla. Varlığı anında küçük alanı doldurmuştu. *Bu kadar çekici olduğu için lanet olsun ona.* Gerçekten çileden çıkarıcı bir durumdu. Gözlerimi zorla bilgisayar ekranıma çevirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştı.

Tepki verme tatminini ona yaşatma.

Gözlerimi önümde tutarak sakin bir şekilde, "Çalışıyorum," diye cevap verdim.

"Seni görmek istemiştim." Cevabımı beklerken göz ucuyla ellerini pantolonunun ceplerine soktuğunu gördüm.

"Ve ben de isteğini e-postayla gönder demiştim. Şimdi bir mahsuru yoksa çok meşgulüm Elliot. Lütfen kapıyı çıkarken kapat."

"Onu eve bıraktım, başka bir şey yok."

Gözlerim yukarı çıkarak onunkilerle buluştu.

"Randevuya çıktığı kişiyle kavga etmişti ve taksi bekliyordu, ona sadece eve götürmeyi teklif ettim."

Ona bakakalmıştım... *Bu doğru muydu?*

Bilgisayarıma geri döndüm. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Durum değerlendirmesi yapar gibi bir süre sessiz kaldı. "Bu tavır da ne?"

Hiddet, yüzeye tehlikeli derecede yakın bir yerde köpürüyordu. Yeniden ona döndüm. "Buna iş etiği denir, Elliot ve de tavır falan *yok*."

"İyi." Onaylar gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Andrew'a bu akşam yedi gibi seni aldıracağım."

Kaşlarım çatıldı. *Bana güç ver.* Bilgisayara dönerek bir hesap çizelgesinin çıktısını aldım. "Bu akşam gelemem, üzgünüm. Planım var."

"Ne gibi?"

Onu görmezlikten gelerek ayağa kalktım ve dosya dolabımın en üst çekmecesini açtım. Hızlı bir şekilde elini benimkinin üzerine koyarak çekmeceyi kapatınca çarpmasına neden oldu. "Ne gibi?" diye gürledi.

Sabrımın son damlasını kaybederek, "Saçımı yıkayacağım," diye patladım.

"Yani, *kızgınsın* öyle mi?"

Aceleyle oturup bilgisayar ekranıma geri döndüm.

"Ne yapmam gerekiyordu, onu sokağın ortasında mı bırakmalıydım?" dedi.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum?"

"İşte bu yüzden ben ve ilişkiler bir arada olmuyor. Her zaman sikik bir drama var. Sadece onu evine bıraktım."

"Biz bir ilişki içinde değiliz. Bunu çoktan apaçık belirttin ve eğer Varuscka Vermont'u aptal Miles jetinle gezdirmek istiyorsan gerçekten umurumda değil. Bunun birini evine bırakmakla zerre kadar ilgisi yok. Dışarı çık."

"Yani?" Yüzünden eğlenir gibi bir ifade geçti. "Haberi gördün."

"Elliot, bu oyunu oynamakla ilgilenmiyorum. Bundan çoktan sıkıldım."

Ellerini kalçalarına koydu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek olan şu ki..." Sesim kesildi.

"Anlaşmamız vardı."

Gözlerimi devirdim. "Benimle görülmeyeceğin veya fotoğraflanmayacağın ama başka bir kadınla giderken görülmenin senin için tamamen uygun olduğu anlaşmayı mı kastediyorsun? Yoksa hiç kimsenin bizi bilmediği ve senin canın ne zaman isterse benimle beş para etmez bir pislikmişim gibi konuştuğun anlaşmadan mı bahsediyorsun? Haberin olsun, bu o kadar da çekici değil, Elliot, o yüzden pas geçmek istiyorsam kusuruma bakma."

"Pazartesi günü stresli bir gündü," diye bağırdı.

"Ben de şu an stresli bir gün yaşıyorum," diye geri bağırdım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Varuscka'yla çıkabilirsin demek istiyorum. Aramızdaki bu anlaşma yürümeyecek."

"Ne?" diye patladı.

Kapım uyarı olmadan açıldı. Kellie, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Elliot, "Bir ofise girmeden önce kapıyı çal," diye tersledi.

Bize bakan Kellie'nin gözleri kocaman oldu. "Üzgünüm," diyerek hızla kapıyı kapattı.

Elliot öfkeyle bana bakarak kontrol için mücadele ederken burun delikleri açılıp kapanıyordu. "Bitirdin mi?" dedi sinirle. Ondan yayılan öfkesini hissedebiliyordum.

"Drama kraliçesi olmayı bırak." Bilgisayarıma bakmaya devam ediyordum; ona bakmak istemiyordum.

"Kathryn," diye kükredi.

"Benimle o şekilde konuşup sonra da taleplerle buraya dalamazsın. Diğer kadınlarla işlerini nasıl yürüttüğünden emin değilim ama bunun bana sökmeyeceğine seni temin ederim."

Patlamak üzere olan atom bombasını neredeyse hissedebiliyordum. Ondan yayılan hiddet elle tutulabilirdi.

Başka bir şey söylemeden ofisimden hışımla çıkıp kapıyı çarptığında pencereler çarpmayla zangırdadı.

Bip, bip.

Korna sesi caddeden gelmişti. Yatak odamın penceresinden göz attığımda küçük kamyoneti görünce gülümseyerek el salladım.

İçim heyecanla doldu: erkek kardeşimi tüm bir yirmi dört saat boyunca kendime ayırabilecektim. Biraz izin almıştım. Eşyalarımızdan geri kalanları almak için annemle babamın yerine gidecektik, Elanor onları bizim için bir depoya koymuştu. Brad bir nakliye kamyoneti kiralamıştı ve ben de bu gece kalmak için bize bir otel ayarlamıştım.

Akşam yemeği için dışarı çıkacak, birlikte takılıp rahatlayacaktık. Fazlasıyla ihtiyaç duyulan aile zamanını birlikte geçirecektik.

Yaşadığım boktan haftadan sonra bu hafta sonu hoş karşılanan bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Elliot Miles soğukluğun somut hâliydi. Ofisimdeki o günden beri göz teması kurmak şöyle dursun, bir kere bile bana bakmamıştı.

Şansı olmadığından da değildi; koridorda yanımdan hiç umursamadan geçmişti, hatta bu sabah benimle aynı asansöre bile binmişti ama yine de tek kelime etmemişti.

Sanki kahrolası her şeyi ben hayal etmiş gibiydim, belki de etmiştim?

Bilmiyordum, bunu fazla analiz edip durmaktan bıkıp usanmıştım. Eğer hayatına bu kadar kolay devam edebiliyorsa, demek ki gerçekten de doğru şeyi yapmıştım.

Duygularımı ya da egomu daha az incittiğinden değildi tabii.

Eşyalarımı alarak aşağı kata indim. "Görüşürüz, ben gidiyorum," diye seslendim.

Daniel odasından çıktı. "İyi eğlenceler, hayatım." Yanağımı öptü. "Ve de Şerefsiz Miles'ı tamamen unut."

Saçlarını gözlerinin önünden çekerek ona gülümsedim. "O da kim?"

Burnuma vurdu. "İşte aradığım ruh hâli."

"Beck nerede?" diye sordum.

"Duşta."

"Tamam." Kapıya doğru ilerledim. "Ona hoşça kal dediğimi söyle."

"Söylerim... ah, yarın bana eşyaları boşaltmak için ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Sorun olmamalı, Brad yardım edecek. İyi geceler," diye seslenerek kapıdan çıktım. Buzlu hava koşulları yüzüme çarptığında ceketime daha sıkı sarındım. "Siktir git, kar," diye alçak sesle mırıldandım.

Yolun karşısına koşarak kamyonete bindim. Brad bir kamyoncu şapkası takmış, kol pazısını sıkıyordu. "Azılı gangster, kamyonette."

Emniyet kemerimi takarken kıkırdadım. "Çok gülünçsün."

Kıkır kıkır gülerek yola çıktı. "Hadi gidip zımbırtılarımızı alalım."

"405 numaralı depodaki eşyaları almak için gelmiştim." Danışmadaki görevliye gülümsedim.

"Elbette, sizi bekliyorduk." Dönerek anahtar dolabına gitti ve küçük sarı etiketli bir dizi anahtar çıkardı. "Beşinci koridorda ilerleyin ve en sondaki sağdan dönün. Sizin deponuz soldaki sonuncu."

"Tamam, teşekkürler."

Dışarı çıktığımda Brad koluma girdi. Bugün zor bir gündü, bir milyon yıl geçse yapacağımı düşünmediğim bir gündü. Kızın yol tarifini endişeyle takip ederek depoya vardık, Brad anahtarı kilide soktu ve garaj kapısını yavaşça yukarı kaldırdı.

Neredeyse boş deponun arka tarafında sadece on kutu duruyordu.

İkimiz de şaşkınlıkla gözlerimizi kırpıştırdık, çok daha fazlasını bekliyorduk.

"Gerisi nerede?" diye fısıldadım.

Brad omzunu silkti.

İçimi panik kapladı, ebeveynlerimin bütün hayatı on kutuya sığmazdı. "G-gerisi nerede?" diye kekeledim. "Önemli her şeyi sakladığını söylemişti."

Brad telefonunu çıkarıp Elanor'un numarasını tuşladı. "Selam. Doğru depoda mıyız? Burada sadece on kutu var."

Elanor'un hızla konuşarak cevap verdiğini duyduğumda kalbim göğsümün içinde küt küt atmaya başladı. Suçlu olduğunda böyle yapardı.

Brad'in kederli gözleri benimkilerle buluşunca her şeyin git tiğini anladım.

Brad, "Benimle taşak mı geçiyorsun?" diye gürledi. "Her şeyi istediğimizi biliyordun, lanet olsun bunu Kate'e yapmaya nasıl cüret edersin? Sadece benim bile annemlerde sakladığım on ta neden fazla kutum vardı, Kate'in de öyle." Elanor'a bağıra bağıra dışarı çıktığında gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum ve kalp atışlarımı kulaklarımda hissederek neredeyse boş depoda etrafa bakındım. Değer verdikleri tüm eşyaları ve bütün çocukluk anılarımızı kaybetme düşüncesi onları yeniden kaybetmek gibiydi.

Hayır... bunu yapamazdı.

Yapmazdı.

Hiç kimse bu kadar kalpsiz olamazdı.

"Söyle bana." Bir süre dinledi. "Hangi sikik hayır kurumu, Elanor?" diye dışarıdaki koridorda bağırdığını duydum.

Umutsuzluk içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Neredeyse her şeyi bağışlamıştı. Brad'le benim özel eşyalarımızı bile. Orada o kadar çok şeyimiz vardı ki, tavan arası hatıralarla doluydu.

Annemin Noel süsleri... Büyükannesinden kalan porselenleri, goblenleri. Babamın el aletleri. Tüm hobilerim... gitmiş miydi?

Ah, Tanrım... bu canımı yakıyordu.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken elimi karnıma bastırdım.

Brad'in büyük kolları bana dolanarak sarıldı ve ağlarken beni tuttu. "Çok üzgünüm, Kate. Çok üzgünüm."

Akşam yemeğinde masada oturmuş ikimiz de boşluğa dalıp gitmiştik, ruh hâlimiz hüzünlü ve üzgündü.

En baştan derin bir kayıp hissi yaşıyorduk.

Brad, "Anlamıyorum," dedi yumuşak bir şekilde. "Nasıl bizimle genetik olarak bağlantılı olabiliyor?"

Üzgün yüzüne bakıyordum, bu konu hakkında benim kadar yıkılmış durumdaydı.

"Elanor sadece Elanor'la ilgilenir," dediğimde Brad içini çekti. "Satıştan gelen paraya ihtiyacı vardı ve bizim ayarlama yapmamızı beklemek için hazırlıklı değildi."

"Madem bunu yapacaktı, neden sadece bize söylemedi?"

"Çünkü hayır diyeceğimizi biliyordu."

Bir süre sessizce oturduk.

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

"İş gezisinde olduğunu söyledi."

"Nerede?"

"Bilmiyorum, büyük ihtimalle zengin herifin biriyle İbiza'da parti yapıyordur. Onun nasıl iş gördüğünü bilirsin, erkekler ayaklarına kapanır, onları nasıl elde ettiğini bilmiyorum."

"O çok güzel, işte öyle." İçimi çektim.

"Hiç kimse o kadar güzel değildir, lanet olsun."

"Hem parayla ne işi var ki? Neden parayı bu kadar çok seviyor? Biz öyle değiliz ve hepimiz aynı evde büyüdük."

Brad omzunu silkti. "Biliyor musun, patronunun peşinde."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Evet, birkaç ay önce birlikte kahvaltı ettiğimizde gazetede çıkan zenginler listesini okuyordu. Bana Miles denen adamı kendisi için yakalamak istediğini söyledi."

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. "Hangisini?"

"İdareci olanı."

"New York'taki Jameson mı?"

"Hayır, İngiltere'de olanı."

"Elliot." Kalbimin göğsümün içinde hızla attığını hissediyordum.

"Evet, o. Telefonunda adamı açarak bana bir fotoğrafını falan gösterdi."

Gözlerim dehşetle irileşti. "Şaka yapıyor olmalısın." Telaş içinde Elliot'ın bir fotoğrafını araştırıp telefonumu Brad'e tuttum. "Bu o mu?"

"Evet, bu o. İşleri çoktan istediği gibi yoluna sokmuş gözüyle bakıyor." Tiksintiyle gözlerini devirdi. "Aptal cadı."

Midem bulanıyordu; Elanor Elliot'a benden çok daha uygundu.

Elanor'un nasıl iş gördüğünü biliyordum, erkeklere çekici geldiğini biliyordum, ona karşı hiç dirençleri yoktu.

Eğer Elliot'ı gerçekten istiyorsa, ona sahip olabilirdi.

Elanor olağanüstüydü. Korku her hücremi doldurdu.

Elanor'un bir aile etkinliğine Elliot'la çıkageldiği görüntüsü gözümün önüne gelince göğsümün sıkıştığını hissettim. Bir gün onu başka biriyle izlemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ancak lütfen... Elanor olmazdı.

Onun dışında herkes olurdu.

Perşembe gecesi saat 11'di, karanlıkta tek başıma oturuyordum.

Mesaj yazdım:

Sevgili Ed,

Nasılsın? Üzgünüm, geçen haftaki mesajlarını henüz gördüm. Gerçekten çok meşguldüm.

Uzun zamandır konuşmadık, iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Pinkie.

ox

Elliot'la geçen salı atıştığımızdan beri Ed'le konuşmamıştım. O gece bana mesaj atmıştı ama ona cevap vermemiştim.

Ne anlamı vardı ki? Sadece hâlihazırda hissettiğimden daha kötü hissetmeme neden olurdu.

Yani, Pinkie'yle muhabbet peşinde koşup, bana, yattığı asıl kadına pislik gibi davranıyorsa onun için ne kadar anlamım olabilirdi ki?

Elliot Miles'ın listesinde sonuncu sırada olduğum barizdi. Bu acıtmıyormuş gibi davranamazdım çünkü acıtıyordu. Acıtması gerekenden çok daha fazlasıydı. Bu oyunun kurallarını daha oyuna başlamadan biliyordum ama yine de aptal gibi balıklama atlamıştım.

Geriye dönüp bakınca, yüzüme tokat gibi inmişti.

Bu hafta zorlu geçmişti. Aşırı stresliydim ve şeytani kız kardeşimin hayallerimdeki adamla olan düğününe davet edilme ihtimali aklımdan çıkmamıştı.

Yani, gerçekten de hayallerimdeki adam değildi ama... o önce benimdi ve bu benim fantezimdi, seni sürtük.

Geri bas.

Elanor, Brad'e Elliot'la işleri yoluna soktuğunu söylemişti, bu ne demek oluyordu? Onunla geçmişte çoktan ilişkiye girdim demenin kod adı falan mıydı?

Midem bu düşünceyle burkuldu.

Lütfen, hayır.

Noktaları gördüğümde kalbim tekledi. Cevap yazıyordu.

Merhaba Pinkie,

Seni özledim.

Burada her şey iyi, paylaşacak yeni bir şeyler yok. Senin tarafında işler nasıl?

Romantizmin nasıl gidiyor?

Ed.

Derin bir nefes verdim. Ona gerçekleri söyleyemiyordum, kim olduğumu bile açıklayamıyordum. Artık bu yalana çok fena batmıştım ama sanırım şu anda itiraf etmenin bir anlamı yoktu. Gelecekte Kate'i göreceği zaten yoktu. Bu benim için iyi değildi ve onunla irtibatımı tamamen kesmem lazımdı, bu şekilde devam edemezdi. Gelecekteki keşiflerini... ya da Elanor'u becerdiğini dinlemek istemiyordum.

İşte, beni şimdi öldürün... Hayal edebiliyor musunuz?

Yalan söyledim:

Samantha harika, o mükemmel biri.

Göndere basıyordum ki durakladım... sonra da ekledim:

Kate nasıl?

Cevabını beklerken nefesimi tuttum. Canımı acıtacağını biliyordum.

Sorduğum şey aptalcaydı.

Kate'le ben ayrıldık.

Pişmanlıkla gözlerimi kapattım, sonra yazdım:

Neden, ne oldu?

Ona fazla bağlanmıştım.

Şok içinde doğruldum. Ne?

Kalbim göğsümün içinde sertçe atıyordu.

Neden böyle söylüyorsun?

İş yerine döndüğüm ilk gün onu yirmi dört saat boyunca görmedim ve özledim.

Bundan hoşlanmadım.

Gözlerim irileşmişti... Bu da ne sikimdi?

Ona bunu söyledin mi?

Hayır, sadece bir haftadan sonra beni böyle avucuna almasına kızmıştım o yüzden ona patladım... İki gün geçti ve o zamandan beri ondan haber almadım.

Sandalyemden fırladım. Bu da neydi?

Durumu bu şekilde mi görüyordu? Ne yazacaktım?

Volta atmaya başladım, düşünmeye çalışırken ellerimi iki yanda sallıyordum.

Hımm...

Belki senden çok hoşlanmıştır.

Belki de incinmekten korkmuştur?

Hayır, ondan olmadığına eminim. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden çekip giden biriyle vaktimi harcamayacağım.

Bununla ilgili benimle konuşmadı bile.

Belli ki onun için çok az anlamı vardı,

Benimse aptal dramalar için vaktim yok.
Benim için bitti.

Kalbim sızlarken yığılır gibi sandalyeme oturdum... *Sikeyim.*

Kahretsin... Kate, seni aptal.

Adam haklıydı, neden en azından onunla konuşmamıştım ki?

Lanet olsun...

Şimdi ne halt yazacaktım? Kahretsin, kim olduğumu söyleyememekten nasıl da nefret ediyordum.

Bu artık sona ermesi gereken devasa bir hataydı.

Cevap yazdım:

Çok yazık olmuş, hafta sonu için planın ne?

Yoğun bir hafta sonu planladım. Yarın yeni evime taşınacağım ve sonra da yarın gece bir sanat müzayedesine gideceğim.

Sanırım bütün hafta sonu eşyalarımı boşaltırım.

Ya sen?

Yanaklarımı havayla şişirdim. *Bütün hafta sonu hasretini çekeceğim...* yazmak istiyordum ama kendimi tuttum.

Pek bir şey yok, burada sessiz bir hafta sonu olacak.

Tamam, yatağa dönüyorum,
en sonunda yeniden konuşmak harikaydı.

Seni özledim.

İyi geceler.

Ed.

Ox

Yeniden mesajlarımızı okudum.

Ona fazla bağlanmıştım.

Yatağa devrildim.

Bana fazla bağlanmıştı... Bunu doğru mu okuyordum?

Ayağa kalkarak mesajı yeniden ve yeniden okudum. Hayır, bunu hayal etmemiştim.

İşte, yazılı olarak oradaydı.

Korkmuştu... ve belki ben de korkmuştum?

Yüzümden şapşal bir gülümseme geçti.

Bizim için hâlâ umut vardı.

Elliot

Ağaçlarla kaplı kır yolunda arabayla ilerlerken gülümsüyordum. İnişli çıkışlı tepeleriyle burası yeşil ve huzurluydu. "Güzel, değil mi?"

Christopher başıyla onayladı. "Öyle." Etrafa bakınarak kaşlarını çattı. "Burada ne halt edeceksin?"

Mutlu bir şekilde omzumu silktim. "Çocuklarımı yetiştireceğim, çocuklarımın şehirde büyümelerini istemediğimi biliyorsun."

"Kız arkadaşın bile yok," diye mırıldandı kuru bir şekilde.

"Ama yakınlarda." Gülümsedim. "Yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum."

Christopher tiksintiyle elini yüzünden geçirdi. "Biliyorsun, o gecenin içinde yakınlarda bekleyen bir gemide falan değil. Sadece

yuva kurmaya hazır olduğuna karar verir ve bunu yapacak birini seçersin."

Yüzümü buruşturdum. "O şekilde olmuyor."

"Oluyor."

"Eh, benim için değil." Birkaç dakika sessizce sürdüm. "Sadece birini seçip en iyisi olmasını umut edemezsin. İşaretleri takip edersin."

Christopher gözlerini devirdi. "Ah lütfen, sen ve senin aptal işaretlerin. Ne olacağını sanıyorsun? Bir kızla tanışacaksın ve kafasının üzerine *işte bu o, aradığın kadın benim* diyen bir neon tabela belirecek falan mı?"

Kıkırdadım. "Temel olarak."

Pencereden dışarı bakarak, "Ya onu zaten tanıyorsan?" diye kayıtsız bir şekilde cevap verdi.

"Onu zaten tanıdığımı düşünmüyorum."

"Ah, doğru. Ne de olsa onu gördüğün zaman şu büyük romantik anı yaşayacaksın... ve bileceksin." Kafasını iki yana salladı. "Aramızda nasıl olur da kan bağı olabilir?"

"O anı yaşayacağım, kadere inandığım için istersen dava et beni. Onunla karşılaştığımda, yüzde yüz bileceğim."

"Birlikte seyahate çıktığın kızla ne oldu?"

Kate.

Midem öfkeyle burkulurken direksiyonu daha sıkı bir şekilde kavradım; onun özlemini çekiyor olmak beni kızdırıyordu. Beni kıskıvrak yakalamıştı, tabii bunu asla kabul edecek değildim. "Yürümedi."

"Bu yüzden mi geri döndüğünden beri huysuz bir şerefsiz gibi davranıyorsun?"

"Davranmıyorum," diye tersledim.

"Saçmalık, etrafta lanet olası bir kâbus gibi dolaşıyordun. Başından yaralı bir ayı gibi."

"Sikik çeneni kapat."

Bir süre sessizlik içinde gittik.

"Julian Masters buralarda bir yerde yaşamıyor mu?" diye sordu.

"Evet, on dakika uzaklıkta. Bu bölgeyi en başta o şekilde buldum, oğlumun vaftizi için evine gelmiştim. İstediğim evi en sonunda bulmak on sekiz ayımı aldı. Daha doğrusu, istediğim araziyi. Ev hâlâ tamamen gidebilir. Ancak yüz yirmi hektarlık arazi çok güzel."

"Planın ne?"

"Olduğu hâliyle üç ay kadar bir süre için buraya taşınarak şimdiki evle ilgili sevip sevmediğim şeyleri tespit edeceğim. Sonra da ya tadilat yapılacak ya da yeniden inşa edilecek. Ev devasa; on yatak odası, beş yaşam alanıyla birlikte eskiden hizmetçilerin kullandığı bölümler var. Bir zamanlar burası büyük bir taşra mülküymüş. Ev birkaç yüzyıllık, o yüzden çok işi var."

Christopher'ın gözleri bana döndü. "Büyük ihtimalle perilidir."

"Kes sesini."

Ona göz attığımda ellerini ürkütücü bir hareketle yukarı kaldırdığını gördüm. "Ooooooooooo." Hayalet gibi ses çıkardı. "Kimsenin çığlık attığını duyamayacağı... bu büyük perili evde tek başına korkmayacak mısın?"

Tek başıma dehşete kapıldığımı hayal ederek, "Kapat şu sikik çeneni," diye çıkıştım.

"İçinde kaç kişinin öldüğünü merak ediyorum."

"Bu kadar yeter." Arabayı durdurdum. "Çık dışarı."

Kahkahayı bastı.

"Ciddiyim, dışarı çık. Seni buraya yeni evime bakman için getirdim, ödümü bokuma karıştırabilesin diye değil."

"Yani korktuğunu kabul ediyorsun? En azından artık sana ev hediyesi olarak ne alacağımı biliyorum."

"Neymiş o?"

"Hayalet Avcıları kuponu."

"Sana yumruk atacağım."

Sürmeye devam ettim ve biraz sonra özel araba yoluna girdik. Bahçe kapısının yanındaki taş tabelada şöyle yazıyordu:

"Bu da ne demek?" Christopher kaşlarını çatmıştı.

"Evin adı bu." Gözlerimi irileştirdim. "O kadar da salak olamazsın."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Elbette bunu değiştireceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tanrım, bu giderek daha kötü bir hâle geliyor. Prensesinle birlikte büyülü bir şatoda mı yaşamak istiyorsun?" Dudağını büzmüştü.

"Onun gibi bir şey." Gülümseyerek beş kilometrelik uzun, ağaçlıklı araba yolunda ilerledim.

"Bütün bu arazi senin mi?" diye soran Christopher, inişli çıkışlı yeşil tepelere bakıyordu, bir tablo gibi güzeldi.

Gururla tebessüm ettim. "Evet."

"Vay, etkileyici."

"İşte o benim, lanet olası etkileyici."

Kıkırdadı. Gölün etrafından dolanarak eve vardığımızda emlakçı park halindeki arabasından çıktı. Ona el sallayarak arabayı park ettim.

Christopher ön camdan eski, kumtaşı eve göz attı. "Evet. Burası kesinlikle perili. Hendeği bile var."

"O bir göl, sik kafalı," diye fısıldadıktan sonra arabadan çıktım.

"Elliot." Gülümseyen Brianna elimi sıktı. "Yeni evinize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Christopher'ın arkamızdan yürüyerek geldiğini hissettim. "Bu erkek kardeşim Christopher," diyerek onu tanıttım. "Bu Brianna."

"Merhaba." Utangaç bir şekilde gülümserken gözleri Christopher'ın yüzünde oyalandı. Gözlerimi devirmemek için uğraştım. Bu kadar çok flört ederek ev satmayı nasıl başardığı beni aşıyordu, gerçi bu durum sahip olduğu ilanların miktarını açıklıyordu.

"Yeni evinize hoş geldiniz." Anahtarları uzattı, anahtarlığa kırmızı bir kurdele takılıydı. "Eşyalarınız ne zaman gelecek?" diye sordu.

Uzaktan bir araç sesi gelince hepimiz döndük ve araba yolundan yavaşça gelen nakliye kamyonunu gördük. "Bunlar onlar."

"Mutfakta en üst çekmecede her şey için talimatların yazdığı bir zarf var."

"Teşekkür ederim."

"O zaman gerisini size bırakıyorum. Tebrikler, burada çok mutlu olacağınıza eminim."

Elini sıktım. "Teşekkürler."

"Ve unutmayın, eğer yapabileceğim herhangi bir şey olursa, *herhangi bir şey*," diye vurguladı. "Numaram sizde var."

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Var, teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz."

Bir şeyler daha söylememi bekler gibi tebessüm ediyordu.

Christopher'a baktığımda kaşlarını kaldırdı. Bu kadına karşı hissettiğim çekim sıfırdı.

Garip.

"Tamam, hoşça kalın." Ön kapıya doğru ilerlediğimde kadın üzgün bir el sallamayla arabasına bindi.

Anahtarlardan birini kilide soktuğumda dönmedi.

Christopher, emlakçının arabasıyla uzaklaşmasını seyrederken, "Onu becerdin mi?" diye sordu.

"Hayır." Başka bir anahtarla mücadele ettiğim sırada irkildim. "Yaparmışım gibi."

"O çok-"

"Acayip," diye sözünü keserken yeni bir anahtar denedim.

"Evet, neyse. Kapıyı aç."

"Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Kilidi salladım.

Kamyon park etti ve dört nakliyeci dışarı çıktı. "Selam."

"Merhaba," diye seslendim. "Bir dakika sürmez." Bir başka anahtarla daha mücadele ettim. "Siktir git," diye fısıldadım. "Neden bana hangi lanet anahtar olduğunu söylemedi?"

"Belki de doğruca kapının içinden geçip gitmen gerekiyordur?"

İçime derin bir nefes çektim. "Christopher, Tanrı şahidim olsun..." Anahtar en sonunda dönünce kapı derinden gelen, uzun bir gıcırtıyla açıldı.

Christopher'la beraber içeri göz attık, sonra birbirimize baktık ve ardından yine içeriye göz atmaya geri döndük.

İçerisi yüksek tavanları ve süslü kornişleriyle devasa ve azametliydi. Eski ve uhreviydi.

Zamanda geri gitmek gibiydi.

Tek kelimeyle, güzeldi.

Christopher huşu içinde, "Vay canına," diye fısıldadı.

Bu yeri ne kadar havalı hâle getirebileceğimi hayal ederek kocaman gülümsedim.

"Adını nereden aldığını anladım," diye yeniden fısıldadı.

"Ben de. Çoktan büyülendim bile."

Kate

Kanepeye uzanmış *Nutella* kavanozundan kaşıkla çikolata yiyordum.

"O bokun kıçını kocaman yapacağını biliyorsun, değil mi?" diyen Daniel çamaşırlarını topluyordu.

"Zaten kimsenin kıçını göreceği yok." İçimi çektim.

"Ah, Elliot Miles dışında. Hem o konuyla ilgili neler oluyor? Bütün hafta ondan hiç bahsetmedin. Moralinin bozuk olma sebebi o mu?"

"Bunun Elliot Miles'la hiçbir ilgisi yok," diye yalan söyledim.

Belki biraz vardı.

"Ne o zaman?"

"Kız kardeşimin bir sürtük olması. Tek istediğim umursayan, bak! Bir kız kardeşti. Kız kardeşlerin doğuştan en iyi arkadaşlar olması gerekir."

Gülümseyerek ayaklarıma oturdu, ayaklarımı kaldırıp kucağına koydu. "İşte bu, bu gece kaçını dışarı çıkarıyorum."

"Dışarı falan çıkmıyorum." İçimi çektim.

"Hadi eğlenceli olacak."

Tek kaşımı kaldırdım. "Her zaman böyle söylüyorsun."

"Ve her zaman öyle oluyor."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sanat müzayedesine."

"Ne!" Doğruldum. "Nerede?"

"Burada, Londrada. Gelmek ister misin?" Tatlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Aslında..." Kafamda bir düşünce dolaşmaya başlarken dudağımı ısırdım. "Belki de istiyorumdur." Bir amaçla ayağa kalktım. "Ama önce delicesine ateşli görünmemi sağlamalısın."

Daniel kıkırdadı. "Görev kabul edildi."

Müzik Konservatuarında bir balo salonu olan Halifax etkinlik alanına girdiğimizde saat dokuzdu. Sanat müzayedesinin gerçekleştiği yer burasıydı.

Uzun kollu, sırt dekolteli ve üzerime oturan, koyu mavi bir elbise ile çok yüksek topuklu stilettolar giyiyordum. Açık bıraktığım saçlarım dolgundu, tamamen stilist numuneleriyle giyinmiştim ve iyi görünüyordum.

En azından göründüğümü umuyordum.

Salonun solunda bir bar vardı ve herkes birbiriyle kaynaşıyordu. Gümüş tepsilerde kanepeler ve şampanyalar servis ediliyordu. Salonun sağ tarafındaysa bir açıkartırma devam ediyordu, müzayede görevlisinin sesini duyabiliyordunuz. Seçme bir topluluk vardı, neşeli sohbetlerin sesi yüksek tavanlı alanda yankılanıyordu.

Etrafa bakındım: Neredeydi? Bu doğru müzayede miydi ki?

"Gidip müzayedeye bakalım," diye fısıldadım.

Daniel kolunu bana doladı, sonra da salonun o kısmına doğru yürüdük. Şövalenin üzerinde kocaman bir tablo vardı ve yaklaşık on beş kişi etrafında toplanmıştı.

"Bir nokta bir," diyen tanıdık sesin çıkışını duydum. Elliot en önde teklif veriyordu.

Daniel'ı geriye çektim, böylece engellenmeden izleyebilecektik.

"Umarım siki de cüzdanı kadar büyüktür?" diye fısıldadı Daniel.

Öyleydi.

Kıkırdadım.

"Nazik ol," diye fısıltıyla cevap verdim.

Tamamen görevine odaklanmış Elliot'ın tabloya teklif vermesini izledim. Siyah kot pantolon ve üzerine oturan, siyah bir kazak giymişti; saçları mükemmel şekilde karışıktı. Söylediği sözleri hatırladım.

Ona fazla bağlanmıştım.

Teklif savaşı devam ederken kendi kendime gülümsedim. Arkada dikilmiş işlemleri izliyorduk; Elliot'ın tabloya sahip olma hırsından etkilenmeli mi, yoksa dehşete mi düşmeliydim bilmiyordum. Geri adım atmayacağı herkes için ortadaydı; o tablo artık onun sayılırdı.

Onu bu şekilde, arzu ettiği sonucu başarmak için soğuk ve uzak haliyle izlemek huzursuz ediciydi. Aklıma bana söyledikleri geldi: *Olağanüstüyü arıyorum.* O hedefe ulaşmak için de böyle mi olacaktı? Duygusuz ve sert; beni bu yüzden mi bir kenara itmişti? Olağanüstü kadınına yer açmak için miydi?

Müzayede görevlisi çekici aşağı indirerek, "Satıldı," diye bağırdı. "Tebrikler, Bay Miles."

Kalabalığın tamamı hayranlıkla alkışladı.

"Cidden, adamın mantıktan çok parası var, tablo o kadar harika bile değil," dedim.

Bana doğru eğilen Daniel, "Şu el çantasını görüyor musun?" diye fısıldadı. Bir kadını işaret ediyordu.

"Evet.

"On beş bin sterlin."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlıyordu. "Ne diyorsun?" diye fısıldadım.

Daniel gülerek koluyla beni daha yakınına çekti ve sohbete devam ettik.

Başımı kaldırıp baktığımda Elliot'ın öfkeli bakışıyla karşılaştım, ondan yayılan hiddet termonükleer seviyedeydi.

Ha?

Sert adımlarla yanımıza geldi ve "O sikik ellerini onun üzerinden çek," diye gürledi.

Gözlerim dehşetle irileşti.

Ne?

Daniel'ın belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Cehenneme git."

16. BÖLÜM

"E-Elliot," diye kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

Elliot, sıkılı dişlerinin arasından, "O. Sikik. Ellerini. Onun. Üzerinden. Çek. Dedim," dedi.

Daniel hiç rahatsız olmadan alaycı bir şekilde gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Senin lanet olası sorunun ne?"

"Sensin."

Kahretsin. Daniel'ın tutuşundan kurtuldum, bu bir kâbustu. Etrafa bakındığımda insanların ağız dalaşını fark ettiklerini gördüm.

Elliot bir adım öne atınca yüz yüze geldiler.

Daniel'a arkamı dönerek aralarına girdim. "Şunu keser misin?" diye fısıldadım.

Elliot kızgın bir şekilde, "Önümden çekil, Kathryn," diye fısıldadı.

"Evine git güzel çocuk, o benimle birlikte," dedi Daniel alçak sesle.

Tam bir patlamanın eşiğinde olan Elliot'ın burun delikleri titreşiyordu.

"İkiniz de keser misiniz şunu?" diye fısıldadım. "Elliot, seninle konuşmak istiyorum... dışarıda."

Gözleri saldırmak üzere olan bir kobra gibi Daniel'a sabitlenmişti.

Bu da neydi böyle?

"Elliot, şimdi." Elini tutarak onu Daniel'dan uzaklaştırdım. "Konuşmamız gerek."

Beni görmezden geldi.

"Şimdi." Onu kalabalığın içinden sürükleyerek arka kapılardan terasa çıkardım. Köşeye doğru çektim. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Öfkesi bir yanardağ gibi sızıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye kızgın bir şekilde fısıldadım.

"Asıl sen ne sikim yapıyorsun?" diye bağırdı. "Benden... onun için mi ayrıldın?"

"Hayır. Ayrıldığımızı kim söyledi?"

"Lanet olsun, ben aptal değilim, Kate, adam sana kene gibi yapışmıştı." Kontrolünü kaybetmemek için uğraşırken elini saçlarının arasından geçirdi.

"Sadece arkadaşız," diye fısıldadım.

"Cinsel ilişkiye giren arkadaşlar."

"Hayır." Ellerimi tiksintiyle yukarı kaldırdım. "Seninle ben cinsel ilişkiye giren arkadaşlarız."

"Dramatik davranışları söylemeyi unuttun."

"Ne? Benimle pislikmişim gibi konuştun," diye parladım. "Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, sıradan olmasını isteyen sendin."

"Kahrolası başka kişiler olmadan," diye araya girdi.

"Ah, sen Varuscka'yla eve gidebilirsin ama ben Daniel'la yaşayamam, öyle mi?"

"Sadece evine bıraktım, başka bir şey olmadı."

Gözlerimi devirdim. "Jüri o konuda hâlâ karar vermedi."

"Azdığında üst kata sıvışıyor mu?" Gözünde bir şey canlandırır gibi kafasını salladı. "Şu anda resmin tamamını görebiliyorum. Elbette, işte bu."

"Beni dinle." Göğsünü sertçe dürttüm. "Eğer benimle zaman geçirmek istiyorsan, bir yetişkin gibi davran, lanet olası huysuz bir çocuk gibi değil."

Yüksek sesle, "Ne?" diye patladığında etrafımızdaki insanlar olayın ne olduğunu görmek için bize döndüler.

Öfkeyle, "Sesini alçalt," diye fısıldadım. "Beni randevuya çıkaran romantik adam nerede?"

Ellerini genişçe iki yana açtı. "Tam lanet olası buradayım, Kate."

"Hayır. Değilsin. Şu an bana güç düşkünü, kontrol manyağı Elliot Miles gibi davranıyorsun ve ondan hoşlanmıyorum. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Olduğum kişiyi değiştiremem."

"Evlilik teklifi beklemiyorum, Elliot. Tam anlamıyla bir ilişki bile istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir süre ona baktım. Burada incinebileceğimin farkındaydım, bu gerçek bir olasılıktı ama bir şey... herhangi bir şey hissetmekten korkmaktan bıkmıştım. Bu kötü bitecek olursa, çoktan sahip olduğum pişmanlıkları yaşamayacaktım.

Sikeyim, deneyecektim.

Denemek zorundaydım.

"Senden bize bir şans vermeni ve her korktuğunda bir pislik gibi davranmamanı istiyorum," diye yumuşak bir şekilde fısıldadım. Bu durumu sakinleştirmem gerekiyordu.

"Korkmuyorum," dedi tükürür gibi.

"Saçmalık." Elini tuttum. "Benden saklanmaya çalışmaktan vazgeç, Elliot. İçini görebiliyorum."

Kızgın bir şekilde gözlerini benden başka yere çevirdi. "Onun sana dokunmasını istemiyorum."

"Tamam."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Elliot... buna son vermek istemiyorum... *Bu* her neyse," diye fısıldadım. "Nereye gideceğini görmek istiyorum ama kötü bir gün geçirdiğin her seferinde kendimi bok gibi hissettirmeni istemiyorum."

Kaşları çatıldı.

"Sadece nereye gideceğine baksak ve iki dakikalığına pislik gibi davranmasan olur mu?" diye sordum.

"Sana söyledim, kim olduğumu değiştiremem."

Dünyanın en kötü iletişim kuran insanı olabilirdi. İçim empatiyle dolarken parmak uçlarımda yükseldim ve yumuşak bir şekilde onu öptüm; şaşırmış gibi bana doğru kaşlarını çattı.

Ellerini kalçalarıma koyarak, "Ben bir su tesisatçısı değilim, Kate," diye mırıldandı.

"Ama benim borularımı açmakta çok iyisin."

"Eh..." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme sunduğunda o an için kaplanımı evcilleştirdiğimi anlamıştım. "Üzerinde çalışması harika boruların var."

"Eve gidebilir miyiz?" diye fısıldadım.

Düz bir sesle, "Partnerin ne olacak?" diye cevap verdi.

"Daniel mı?" Omzumu silktim. "Onu ben hallederim. Sadece etkinliğe birlikte gelecek birine ihtiyacı vardı, tam olarak on dakika içinde göz alıcı bir kadın tavlayacaktır. Daniel hakkında endişelenmene gerek yok, Elliot, benimle ilgili en son endişen o olmalı. Onun kadınları tavladığını milyon kere gördüm. Biz sadece arkadaşız, söz veriyorum."

Yüzünden bir gülümseme izi geçtiğinde bu cevaptan hoşlandığını anladım. "Canımı bir kere daha sıkarsa, fena olur."

"Tamam." Önümde duran değişken adama bakarak tebessüm ettim. "Onunla konuşacağım."

"Daha bugün yeni evime taşındım." Omzunu silkti. "Henüz toparlanmadım; evin her yeri kutu dolu."

"Sorun değil." Gülümsedim. "Yerde bile uyusak umurumda değil."

Tek kaşını kaldırarak, "Uyuyacağımızı kim söyledi?" dedi.

Ona tebessümle baktığımda beni kollarına alarak sarıldı. Sarılışı sıkı ama nazikti ve beklenmedik duygularla doluydu.

Belki burada gerçekten bir şeye sahiptik?

"On dakika içinde benimle ön tarafta buluşur musun?" diye sordum. "Sadece gidip hoşça kal demem lazım."

Geriye çekildiğinde elim sımsıkı onunkinin içindeydi.

"En fazla on dakika içinde çıkacağım," diyerek ona güvence verdim.

Derin bir nefes verdiğinde içeriye, Daniel'a geri dönmemi istemediğini biliyordum.

"Elliot."

"Peki. Beş dakikan var."

Onu hızlıca öperek müzayede salonuna doğru ilerledim. Daniel yerinden ayrılmıştı. Etrafa bakındım. Neredeydi?

Onu köşede bir grup kadınla konuşurken görünce gülümsedim. Elliot'a yalan söylememiştim, Daniel birilerini bulma konusunda cidden çok başarılıydı. Başını kaldırıp beni görünce izin istedi.

"Selam."

"O mankafadan kurtulduğun için Tanrıya şükür," diye fısıldadı.

"A, şey..." Kaşlarımı çattım. "O konuda..."

Gözlerini devirdi. "Sakın söyleme."

"Sadece konuşmamız gerekiyor."

"Beden sıvılarıyla mı? Hadi ama Kate."

"Kes şunu, bunun nereye varacağını görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o bana kim olduğumu unutturuyor, Daniel. Onunla beraberken, artık üzgün Kathryn olmuyorum. Yıllardır ilk defa eski hâlim gibi hissediyorum. Arkadaşım olmana ve bu konuda beni desteklemene ihtiyacım var."

"Tanrı aşkına," diye alçak sesle mırıldandı. "Adam bir psikopat."

"Belki de." Omzumu silktim. "Gidersem sorun olmaz değil mi?"

"Peki," diye tersledi. "Siktir git o zaman."

Gülümsedim.

Beni yanağımdan öptü. "Görüşürüz."

"Emin misin?"

Gözlerini irileştirdi. "Olumlu."

"Evde görüşür müyüz?"

"Evet." Dikkati tamamen dağılmış olarak kızlarla olan konuşmasına geri döndüğünde rahatlayarak içimi çektim. Midemde girdap gibi dönen sinirlerle birlikte kapıya doğru döndüm.

Ön kapıdan çıkıp etrafa bakınınca siyah Mercedes'i yolda ikinci sıra oluşturarak park etmiş şekilde gördüm. Yolun karşısına geçerek yolcu tarafına dolandığımda kilitler açıldı ve içeri girdim. Yakınlığından dolayı ruh hâlim anında endişeliden heyecanlıya iki saniyede geçiş yapmıştı. "Selam," diye fısıldadım.

Bana bakarken aramızdaki hava çatırdadı.

"Beni kızdırıyorsun," dedi.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. İşte bu, tanıdığım buyurgan adamdı.

"Saçmalıklarına katlanmayacağım, Elliot, katlanmamı isteme. Bana uymaz."

Bir şey söyleyecek gibi olunca izin vermedim.

"Şimdi çeneni kapat ve öp beni."

Yüzümü tutarak beni kendisine çekti; aralık dudaklarımın arasından giren dilinin hiç affı yoktu. Tutuşu baskın ve ateşliydi ve... Ah... "Beni kızdırdın," diye tekrar etti.

Dudaklarına doğru, "Peki, bununla ilgili ne yapacaksın?" diye mırıldandım.

Yüzümdeki tutuşu sıkılaştı, dişleri altdudağımı sıyırdı. "Göreceksin." Hızla kalkış yaparak trafiğe girdi ve arabanın hızını artırdı. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken gözlerim onunla yol arasında gidip geldi.

Siktir.

Sanırım harika bir gece geçirmek üzereydim.

Oldukça uzun zaman geçmiş gibi bir süre sonra kırsalda bir yerlerdeydik. "Yeni evin buralarda mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hı-hı." Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı.

"Buraya ne zaman taşındın?" Bana yeni bir ev aldığından bahsetmişti ama nerede olduğunu hiç sormamıştım.

"Bugün."

"Yani, bu gece buradaki ilk gecen olacak?"

"Evet."

"Ah." Şapsal gülümsememi saklamaya çalıştım; buradaki ilk gecesini onunla geçirecek olmaktan hoşlanmıştım. Ana yoldan çıktığında taş bir tabela gördük ama ne yazdığını görememiştim. "Burası evine giden yol mu?"

"Burası özel araba yolum."

"Özel araba yolun mu?" dedim şaşkınlıkla. "Tüm bu arazi senin mi? Yüce tanrım, Elliot."

Küçük yoldaki tepenin etrafından dolaşırken yüzünden bir gülümsemenin izi geçti. Çok karanlık olduğu için fazla bir şey göremiyordum ama farların aydınlattığı bir sürü ağaç vardı.

Gözleri hâlâ yoldayken, "Bu sadece geçici bir süre için," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu haliyle evde birkaç ay yaşayarak neyin işe yarayıp neyin yaramadığına bakacağım, sonra da yenileyeceğim ya da yeniden inşa edeceğim. Burası çok..." Doğru kelimeyi arar gibi duraksadı. "...orijinal, şu anki halinde."

"Orijinal şeylerden hoşlanıyorum."

Gözleri aniden bana kayarken, "Ben senden hoşlanıyorum," diye karşılık verdi.

Gülümsedim. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Uzanarak elini uyluğumdan yukarı kaydırdı. "Bir dakika içinde ne kadar hoşlandığını bana gösterebilirsin." Elini elbisemin altına sokarak parmaklarının arkasıyla kadınlığımı ovaladı.

İşte buradaydı, o çok iyi tanıdığım gerçek seks manyağı. "Eğer uslu durursan," diye fısıldadım.

Derinden gelen bir kıkırtıyla güldü. Ön camdan dışarı baktığımda gözlerim şokla irileşti. "Yeni evin burası mı?"

"Evet." Arabayı geniş, daire şeklinde bir park alanına çekerek motoru durdurdu.

"Vay canına, Elliot."

Eğilip beni öptü. "Gel." Dışarı çıkarak kapımı açtı ve elimden tutup beni büyük evin verandasına doğru yönlendirdi.

Ev, devasaydı ve filmlerden çıkmışa benziyordu. İçerisiyse zifiri karanlıktı.

"Benim için telefonunun ışığını aç."

El yordamıyla telefonumu bulup fenerini açarak kapıya doğru tuttum.

Cebinden bir dizi anahtar çıkarttığı sırada, uzakta, etrafımızı saran tarlalardaki hayvan seslerini duydum. Terk edilmiş karanlığın içine baktım. Dürüst olmam gerekirse, burası biraz korkutucuydu.

Elliot bir anahtarı kilide soktuğunda dönmedi, o yüzden başka bir tane denedi. "Lanet olası anahtarlar," diye fısıldadı.

Çabalamasını izlerken gülümsüyordum; bir şeyin nasıl yapılacağını bilmemek hiç onluk değildi.

"Benim denememi ister misin?" diye sordum.

"Hayır," diye terslendi. "Bir kilidi açmayı mükemmel derecede becerebilirim, Kathryn."

"Ama gerçekten becerebilir misin?"

Başını kaldırıp umursamaz bir şekilde bana baktı.

Kıkırdayarak oyuncu bir şekilde ellerimi yukarı kaldırdım. "Tamam. Üzgünüm, patron."

O anahtarla mücadele ederken, elimi sırtından aşağı kaydırdım ve sıkı kıçının üzerinden geçirdim. "İşte bu daha iyi," diye mırıldanarak denemeye devam etti. "Bunu yapmaya devam et." Biraz daha yokladı. "Neden bu anahtarlıkta bu kadar lanet olası anahtar var?" Devasa kapıyı kuvvetle sarstı.

"Çok fazla kapın olsa gerek."

Hüsranla, "Ve hepsine tekmeyle dalmak üzereyim," diye patladı. En sonunda boyun eğen kapıyı ittirerek açtı. Sallanırken uzun, yavaş bir gıcırdama sesi çıkmıştı. Telefonumun ışığını içeriye tuttum.

"Işık düğmeleri nerede?" diye sordum.

"Kim bilir?" Elimden tutarak beni içeriye soktu. "Feneri duvarlara tut."

Söylenen şeyi yaparken kıkırdıyordum. Bu çok beklenmedikti. "İşte oradalar. Kapının yanında, inanabiliyor musun?"

Elliot düğmeleri açınca odaya ışık doldu. Etraftaki ihtişama bakındığımda ağzım açık kaldı.

"Elliot," dedim nefesim kesilmiş bir şekilde.

"Beğendin mi?" Etrafa bakınırken yumuşak bir şekilde gülümsüyordu.

"Aman tanrım, bayıldım." Huşu içinde etrafıma baktım. "Burası inanılmaz."

Arkama döndüğümde Elliot'ın beni dikkatle izlediğini gördüm ve kalbim sıkıştı. Daha öncesinde yalan söylemiyordum, aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Ancak *her şeyi* hissetmemi sağlıyordu.

İyiyi, kötüyü ve çirkini... ama en çok da yaşam dolu olanı.

Parmaklarımı önümde kıvırmaya başladım. "İlk gecende beni burada kalmaya davet ettiğin için teşekkür ederim, benim için anlamı büyük."

"Eh." Sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Hayaletlere karşı kalkan olarak kullanmak için birine ihtiyacım vardı."

Kıkırdayarak ona doğru ilerlediğimde beni kollarına aldı ve öpüşmeye başladık.

Oldukça nazik bir şekilde bana doğru eridiğini hissettim. Duygular aramızda bir yankı gibiydi.

Böyle olmaması gerektiğini biliyordum ama *bu gerçek hissettiriyordu.*

Kaşları çatıldı; alnımdaki saçları arkaya doğru tararken bana bakıyordu. Sesli olarak bir şey söylemesine engel olmak istercesine dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Neden bunu yapıyordu?

"Yemek yemen gerekiyor mu... ya da?"

Bana bakmaya devam ederken, "Artık neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ben biliyorum." Elini tutarak onu merdivenden yukarı doğru yönlendirdim. "Yatak odan nerede?" diye sordum.

"Yukarıda bir yerlerde, hiçbir lanet olası fikrim yok."

Kıkırdadığımda elimden tutup beni çekince vücuduna çarptım. Beni öpmeye başladı.

Sert ve aceleci öpücüğün altındaki duygu kalbimi ortadan ikiye ayırıyordu.

Beni büyük, geniş merdivenden yukarı yönlendirdi, en üste ulaştığımızda ortalık yeniden zifiri karanlık olmuştu. "Burada gerçekten hayalet var mı?" diye fısıldadım.

"Rahat ol, hiçbir şey senin kadar korkutucu değil."

Onu korkutuyordum... *biliyordum işte.*

Bunu hayal etmiyordum, burada, aramızda bir şeyler vardı.

"Sanırım odam şu tarafta."

"Gerçekten odanın nerede olduğunu bilmiyor musun?" Güldüm.

"Ben sanat müzayedesindeyken benim için yatağı nakliyeciler yerleştirdi. Gitmem gerekmeden önce burada sadece yarım saat kaldım."

Kıkırdadım. Sağa dönüp koridorun sonuna doğru yürüdük. Işığı açtığında kocaman bir yatak odası meydana çıktı. Gösterişli bir tavanı, güzel, orijinal avizeleri, koltuklu cumbalı pencereleri ve o kadar çok karakteri vardı ki ölebilirdim. Ortada geniş, ahşap, dört direkli bir yatak vardı. Bu yer doğruca romantik bir filmden çıkmış gibi görünüyordu.

"Biraz eski," diye mırıldandı, odanın durumundan rahatsız olduğu belliydi. Her şeyin en iyisinin elinin altında olmasına alışkındı.

Nefesim kesilmişti. "Şaka mı yapıyorsun, burası inanılmaz," dedim.

Beni geri geri yatağa doğru yürüttü, elbisemi omuzlarımdan çıkarak bir kenara attı. Gözleri bedenimde aşağı kayarken aramızda bir sessizlik oluştu. Bakışları tenimi kavururken sıcaklığı hissedebiliyordum.

Önünde iç çamaşırlarımla dikiliyordum, savunmasız ve emrine amadeydim. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktığında arzuyla parlıyorlardı.

"Beni özledin mi?" diye sordum.

Yüzümü ellerinin arasında alarak beni derinden, ket vurmadan, vahşi bir şekilde öptü.

Yeniden ve yeniden öpüşürken karnıma baskı yapan sert uzunluğunu hissedebiliyordum.

Duygularını benden istediği kadar saklayabilirdi ama bedeni yalan söylemezdi.

Söyleyemezdi, saklanacak hiçbir yeri yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Öpüşürken sutyenimi çıkarıp külotumu aşağıya indirdi. Öpücüğü derinleşirken elleri her yerimde dolanıyordu. Kalçamı kavrayıp beni sert aletine doğru kaldırdı.

Nefes alışverişi zorlaştı, *yüce Tanrım*... Bu adamın bana hissettirdikleri.

Daha önce beni fiziksel olarak bu kadar etkileyen bir adamla birlikte olup olmadığımı bilmiyordum.

Tişörtünü başından çıkarıp kot pantolonunu açarken dillerimiz birlikte dans ediyordu.

Aramızdaki arzu aşırı seviyedeydi.

Pantolonunu aşağıya kaydırdığımda aleti fırlayarak serbest kaldı. Dudaklarıma karşı gülümsedi, beni yukarı kaldırıp bacaklarımı beline doladığımda heyecanlı bir şekilde kıkırdadım.

Öpüşmeye devam ederken yatağa düştük, bedeni bacaklarımın arasındaydı. Uzunluğunu ıslak tenim boyunca gezdirdi.

Bana bakışına, hayranlıkla gülümseyerek cevap verdim.

Aletinin ucu yaşça içime girdiğinde nefesim kesilerek bacaklarımı kaldırdım.

Gözlerini kapatıp içimden çıktı.

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeledim.

"Kondom."

"Hayır, El."

Üzerimden inerken, "Yapma," diye tersledi.

Bana karşı güvenini kaybetmişti.

En başa geri dönmüştük, *siktir.*

Cüzdanını karıştırarak çıkardığı iki kondomdan birini takmasını izledim. Tekrar arkasına döndüğünde tavrı tamamen değişmişti. Tatlı El'im artık burada değildi.

Elliot Miles; sert, seks makinesi geri dönmüştü.

Şikâyet ettiğimden değildi elbette, onu da seviyordum.

Üzerime uzandığında sadece dakikalar önce paylaştığımız yakınlığın yerine, bacaklarımı omuzlarının yakınına gelecek şekilde yukarı kaldırdı. Koyulaşmış gözlerle aletinin ucunu ıslak dudaklarımın üzerinde ileri geri sürtmeye başladı.

"Bunu istiyor musun?" diye fısıldadı.

Cevap vermeyi başaramayarak başımla onayladım.

"Bana cevap ver," diye bağırdı.

"Evet," diyerek inledim.

Gözleri tatminle parladı ve kendini içime itti. Sert ve acımasızdı, bedenim onu alabilmek için mücadele ediyordu. Kendini daha sert ittirerek beni yatağa çiviledi.

Yeniden inlediğimde başını çevirip dizimi öptü, diliyle yavaş darbeler atıyordu. Tenime doğru, "Aç," diye fısıltıyla emretti.

"Deniyorum." İrkildim.

Bir kere daha kendini ittirip kalçalarını döndürdü. "Daha çok dene."

Acının içinden bir arzu dalgası parıldayınca yumuşak bir şekilde gülümsedim. "İşte bu."

Kalçalarını yeniden çevirdiğinde sırtım onaylarcasına yay gibi kıvrıldı.

"Evet..." dedim nefes nefese. Dışarı çıkıp yeniden girdiğinde inledim. "Tanrım."

Bedenim sıvıyla dolarak daha derinlerime girmesine izin verdiğinde karanlık bir şekilde gülümsedi. "İşte bu, bebeğim, aç

kendini. Beni içine al." Omzunun üzerindeki bacaklarımı yeniden ayarladı, başını döndürüp yumuşak bir şekilde ayağımı öptü.

Bu samimi hareketi izlemek kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Tam olarak benimle buradaydı, olduğunu biliyordum.

Kendini dışarı çekip derinlerime yeniden kaydığında onu içeri çeken bedenim patlamaya hazırdı.

Kalçalarını döndürünce derinlerimde sertçe titredim.

Hiç kimse Elliot Miles gibi beceremezdi, bunu yapmak için doğmuştu.

Usta.

İçime daha da sert girip çıkmaya başladığında gözlerimi kapattım ve ellerimi kaslı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başladım. Gövdesindeki her bir kası hissedebiliyordum.

Dudakları boynumda, kulağımdaydı. Nefesi omurgamdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor, girip çıkmasının verdiği yanma hissi kanıma şok dalgaları gönderiyordu. Kendini dışarı çekip aşağı indi ve kalın dilini ıslak etimin üzerinden kaydırdı.

Aman Tanrım.

Daha önce hiç bunu yapan bir adamla birlikte olmamıştım: seksin ortasında bana oral yapıyordu ve bunu seviyordu.

Ben de seviyordum.

Beni çılgına çeviriyordu.

Bacaklarımı açık tutarak son yemeğiymişim gibi beni yalarken yüzündeki saf zevk ifadesi yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

Elliot Miles, kadının zevki için oral seks yapmıyordu.

Kendininki için yapıyordu ve hayatımda bundan daha seksi bir şeyi ne görmüş ne de hissetmiştim.

Bacaklarımı yukarı kaldırıp beni resmen yemeğe başladığında bedenim uzamış sakallarının batışıyla titredi.

Sırtım yay gibi kıvrılarak yataktan kalktı ve yük treni gibi bir orgazm bana çarparken tüm vücudum sarsıldı. Tek, sert bir hareketle beni yüzüstü çevirdi ve dizlerimi üzerinde durmam için sürükledi.

Derinlerime kaydı ve sonra... var gücüyle gidip gelmeye başladı.

Sert, kalın itişlerin ve birbirine çarpan tenlerimizin yüksek sesi odada yankılanıyordu. Kalça kemiklerimdeki tutuşu neredeyse acı vericiydi, aletinin çılgın bir hızla girip çıkışı görülmedik derecede harikaydı.

Siktir... İşte seks dediğin bu şekilde olmalıydı.

Sıcak, sert ve terli.

Kuralları da: hiçbir kural olmamasıydı.

Omuzlarımı yatağa bastırarak pozisyonumu değiştirip inlemeye başladı. Derinden, alçak sesle ve gırtlaktan inliyordu.

Artık kontrolü kaybetmişti, bedeni beslenmek için kendi kafasına göre hareket ediyordu.

Benim bedenimden ihtiyacı olanı alıyordu.

Kalın ve sert... Elliot Miles'ın kabul edilecek çok fazla şeyi vardı.

"Becer beni," diye hırladı. "Daha sert becer beni."

Yapabildiğim kadar sertçe kendimi kastığımda neredeyse dizleri bükülüyordu. Kendini derinlerde sabitlerken bağırdı. Aletinin seğirişini içimde hissedebiliyordum.

Yeniden boşalırken yüzüstü yatağa kapaklandım. Bedenini benimkinin içine tamamen boşaltmak için yavaşça hareket etmeye başladı.

İkimiz de kendimize geldiğimizde üzerime yığıldı, vücutlarımız terden sırılsıklamdı. Kalbinin benimkiyle birlikte gümbürdediğini duyabiliyordum.

"Yatak çalışıyor," dedi nefes nefese.

Uykulu bir şekilde gülümsedim; tamamen tükenmiştim. "Kesinlikle."

Elliot'ın kalkmasıyla yatakta oluşan hareket hissine uyandım ve gülümseyerek gerindim.

Vay canına, ne geceydi ama.

Elliot'ın banyoya gittiğini duydum ve birkaç dakika daha kestirdim. Seyahat çantasının içini karıştırdığını duyunca dirseğimin üzerinde doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

Çantasının diplerine dalarken, "Lanet olsun, açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı. "Dün gece bir şey yemedik."

"Eh. Yedik ya."

"Yemeği kastediyorum, Kate."

Doğruldum. "Bize kahvaltı hazırlayayım."

"Pişirmek için malzeme yok."

"Lanet."

Elimi tutarak beni yataktan çıkardı. "Hadi, gidip bir şeyler alalım."

"Tamam." Banyoya gittim, çıktığımda Elliot'ın aşağıya indiğini fark ettim ve gömleğini giyerek aşağıya yöneldim.

"Bu da ne?" Oturma odasındaki perdeleri açarken mırıldandığını duydum.

Garip bir ses duyuyordum, sanki cama çarpan dolu gibi falandı.

Odaklanmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Bu gürültü de ne?"

Etrafına bakındı. "Bilmiyorum."

Evin içinde ilerleyip odadan odaya geçerken perdeleri açtık. "Duvarların içinde bir şey mi var?"

Gözleri korkuyla irileşti. "Ne gibi?"

"Ne bileyim, fare mesela?"

"Ne?" diye bağırdı. "Kesinlikle değil."

Evin arkasına doğru yürüdüğümüzde ses giderek daha çok gelmeye başladı.

Elliot, bir çeşit saldırıyı önceden engellemek ister gibi ellerini öne doğru uzatmıştı. Sürme bir kapıyı kapatıyor gibi görünen kocaman perdeye doğru yaklaşırken gülümsüyordum.

Kocaman açılmış gözleriyle, "Dışarıda ne halt var?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Perdedeki açıklıktan göz attıktan sonra tiksinmiş gibi doğruldu.

"Neymiş?"

"Ördekler."

"Ha?"

Perdeyi hızlıca açtığında manyaklar gibi camı gagalayan bir grup ördek gördüm. Çıldırmış gibi görünüyor ve bize ulaşmak için birbirlerinin üzerinden atlıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" Kaşlarımı çattım.

Elliot aceleyle kapıyı açarak, "Siktirin gidin, ördekler," diye bağırdı.

Ayaklarının üzerinden atlayarak içeri koştular.

"Bu ne şimdi?" diye bağırdı.

Ördekler, kanatları havada, yüksek sesle vaklayarak evin içinde koşmaya başladı.

Elliot, "Ne yapıyorsunuz?" dedi çığlık çığlığa.

Kahkahalara boğuldum.

Bütün ördekler üzerine atlarken, "Evimden çıkın!" diye bağırıyordu. "Ne bok yiyor bunlar?"

Çok gürültücülerdi ve tam bir kargaşa çıkarmışlardı.

İstedikleri Elliot'tı, hepsi üzerine atlıyordu. Hışımla dışarıya kaçtığında hepsi arkasından koştu. Onlardan uzaklaşmaya çalışırken, "Siktirin gidin," diye bağırıyordu. "Birini ara."

Kafamı arkaya atarak yüksek sesle güldüm. "Kimi arayacağım?"

Peşinde bir ördek sürüsüyle patikadan aşağı koşan Elliot Miles'ın görüntüsü çok fazlaydı, gülmekten neredeyse yere düşecektim.

"Bu lanet olası komik değil, Kathryn," diye bağırırken ördekleri kovmaya çalışıyordu, ördeklerse daha yüksek sesle vaklıyordu. "Siktirin gidin, ördekler!"

17. BÖLÜM

Bir ileri bir geri yürüyen Elliot, "Merhaba, Brianna," dedi öfkeyle. "Bir sorunumuz var."

Mutfak tezgâhının yanında bir tabureye oturmuş dinliyordum.

"Ördekler. İşte olan bu." Dinledi. "Ee, bana saldırdılar." Bir süre daha dinledi. "Yabani ördekler."

Yüzümde kocaman bir tebessüm belirdi. On beş dakika boyunca manyak gibi koşuştuktan sonra Elliot kapıları kapatmıştı ve ördekler de göllerine geri çekilmişti.

Dinlemeye devam eden Elliot kaşlarını çattı. "Hayır. Ne maddesi, ben böyle bir maddeyi kabul falan etmedim." Dehşete düşmüş gözleri benimkilerle buluştu.

Ağzımı oynatarak sessizce, "Ne?" dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Eh... onları istemiyorum."

Yeniden dinledi.

"Ne zamandan beri bir evin satış kontratında hayvanlar yer alıyor? Bu çok mantıksız." Pencereye doğru yürüyerek dışarıdaki araziye göz attı. "Bir keçi mi?" diye bağırdı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsememek için altdudağımı ısırdım. "Sikik bir ne?" diye patladı. "Bir midilli ve domuz mu? Asla olmaz. İmkânı yok. Gel ve hepsini götür. Hemen. Şimdi."

Tiksintiyle kafasını iki yana salladı.

"Onları kime satacağım?" diye karşılık verdi. "*Jack ve Fasulye Sırığı* hikâyesinde değiliz, Brianna, domuz satmak için lanet olası pazarına gidemezsin."

Kahkahalara boğulduğumda Elliot öfkeyle bana baktı. Elimle ağzımı kapattım.

"Ne demek istiyorsun?" Yeniden adımlayarak pencereden dışarı, çayırlık alana baktı, ardından gözleri benimkilerle buluştu. "Eh... bulsan iyi olur." Dikkatle dinledi. "Peki." Telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Görünüşe göre, evi satın aldığım kadın seksen sekiz yaşındaymış ve hayvan koleksiyonu varmış. Evi alan kişinin onları tutması satışın şartlarından biriymiş çünkü kadın emeklilik topluluğuna taşınmış."

Gözlerim irileşti. "Ah."

"Onlarla ne yapabileceğimi araştıracak."

Yüzüm asıldı. "Neden?"

"Çiftlik hayvanı istemiyorum, Kathryn, Sikik Yaşlı Mcdonald değilim."

"Şu anda yerleşme aşaması, sakinleşeceklerdir."

"Kesinlikle olmaz."

Arka kapıya doğru giderek çayırlık alandaki padoklara baktım. Ördekler gölün kenarında yeri gagalıyordu. "Büyük ihtimalle sadece açlar."

"İnsan kanına mı?" Anahtarlarını aldı. "Benimki olmayacak, baştan diyeyim. Ben bayılmadan önce gidip kahvaltı için bir şeyler bulmamız lazım." Elimi tuttu. "Gidelim."

İki saat sonra evimin önünde durduk. "Teşekkürler." Gülümsedim.

Evime doğru bakan Elliot dudaklarını büzdüğünde, içeriye, Daniel'ın yanına gidecek olmamdan memnun olmadığını anlamıştım. "Bütün hafta sonu ne yapacaksın?" diye sordum.

*Bir çiftçi ve hayvanlarını anlatan *Old Mcdonald* isimli çocuk şarkısına atıfta bulunmuştur. (ç.n.)

"Bir milyon kutu boşaltacağım."

Yardım edebilirdim... Hayır, havalı davran.

"Tamam, şey, bu konuda sana iyi eğlenceler." Tebessüm ettim.

Elini uyluğumdan yukarı kaydırırken, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. Eğilerek omzunu öptüm.

"Bu öğleden sonra evimi temizleyeceğim, sonra da bu akşam erkek kardeşimle yemek yiyeceğim."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Birbirimize bakarken utangaç bir şekilde gülümsedim. Elliot Miles kendimi okullu bir kız gibi hissetmeme sebep oluyordu; dünya hızla dönüyor ve başımı döndürüyordu.

"Seni ararım, olur mu?" dedi.

"Tamam." Eğilip onu öptüm, dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı.

Bu adama veda etmekten nefret ediyordum.

Öpücüğümüz derinleşirken dudaklarıma doğru gülümsedi. "Kes şunu, yoksa seni evime geri götürüp Yaşlı Mcdonald'cılık oynayacağım."

Kıkırdayarak arabanın kapısını açtım, dışarı çıkınca açık pencereye doğru eğildim. "Ördeklerinle sana iyi şanslar."

Gözlerini devirdi. "Hatırlatma."

"Ne yapacaksın?"

Omzunu silkti. "Kahrolası emlakçının beni geri aramasını bekleyeceğim."

"Tamam, iyi şanslar." Ona el salladım. "Görüşürüz."

Bir gülümseme ve el sallamayla birlikte, yola çıkarak uzaklaştı.

Elliot

Yeraltı otoparkındaki vale bölümüne park ederek arabamdan çıktım.

"Sizi görmek ne hoş, Bay Miles."

"Merhaba, Raymond." Gülümsedim. "Erkek kardeşim evde mi?"

"Öyle sanıyorum."

Anahtarlarımı ona uzatarak asansörle kardeşimin katına çıktım, özel resepsiyon bölümünde asansörden inip zile bastım. İçeriden gelen zil sesini duyduğumda beklemeye başladım. O sırada yeni bir tabloyu fark ederek yakından inceledim. "Hımm, ortalama," diye mırıldandım alçak sesle.

Kapı açılınca sadece iç çamaşırıyla darmadağınık görünüşlü Christopher göründü. Kaşlarını çattı. "Selam."

Gülümseyerek ayak parmaklarımın ucunda sallandım. "Selam."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni alıyorum, giyin."

"Şu an iyi bir zaman-"

Yanından geçip dairesine dalarak sözünü kestim ve koltukta uzanan sadece tişört giymiş, güzel bir esmerle yüz yüze geldim. "Ah." İrkilerek Christopher'a döndüm. "Böldüğüm... için üzgünüm."

Christopher, belirsiz bir *siktir git* hareketiyle gözlerini irileştirdi. "Sorun değil. Elliot, Siena'yla tanış."

Başımı salladım. "Merhaba."

"Selam." Gülümsedi.

Koridordan gelen sesi duyup baktığımda göz alıcı bir kızıl gördüm... o da Christopher'ın tişörtlerinden biriyle yarı giyinik haldeydi. "Ah..." Gülümsedim. İkisi birden... gerçekten bir şeyleri *bölüyordum*. "Merhaba."

Christopher, "Chantel'le tanış," diyerek araya girdi.

Aç gözlerle beni baştan aşağı süzen kadın, "Selam," diye mırladı.

Tanıdık geliyordu, onu bizim çevrede daha önce görmüştüm. Onunki gibi bir görünüşle hatırlaması kolaydı.

Gözlerim erkek kardeşiminkilere döndüğünde dudaklarını 'hemen şimdi, siktir git' anlamında büzdü.

"Böldüğüm için üzgünüm, bayanlar ama erkek kardeşimi birkaç saatliğine çalmak zorundayım."

"Ah hayır..." Siena kaşlarını çattı.

Mutfağa giren Christopher, "Ah, görev çağırıyor," diye umursamaz bir şekilde cevap verdi. "Parti bitti, kızlar. Bir dahaki sefere kadar."

İkisi birlikte, "Yaa," diye şikâyet ettiler.

Gülümseyerek kardeşimin peşinden gittim. Bugünleri çok iyi hatırlıyordum. Çok fazla kadın, çok az zaman.

Christopher kahve makinesini açarak iki fincana doldurdu. "Bu kadar münasebetsiz bir saatte burada ne bok yiyorsun?"

Saatime göz attım. "Saat on otuz ve büyük bir meselemiz var."

"Neymiş o?" diye kuru bir sesle mırıldanarak kahvesini yudumladı.

"Yeni evimin etrafında dolaşan katil ördekler var."

"Ne?" Kaşlarını çatmıştı.

"Ördek, en az bir düzine. Bana bu sabah saldırdılar, beni kovaladılar, kanımın peşindeler."

Gözleri irileşti. "Yani ördek gibi ördek mi?"

"Evet, Christopher," diye tersledim. "Başka ne çeşit ördek var ki?"

"Ee, benim ne yapmamı istiyorsun? Sikik ördeklerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Giyin."

"Neden?"

"Onları yakalamama yardım edeceksin."

"Bunu yapamayız!" dedi aceleyle. "Birilerini ara."

"Hayır."

"Neden?"

"Bu evde bir şeylerin ters gittiği her defasında birilerini aramayacağım. Kendim yapmak istiyorum."

"Dinle," diye kahvesinin içine doğru mırıldandı. "Eğer büyülü arazinde bu küçük-adam-vahşi- hayata karşı deneyimini yaşamak zorundaysan, en azından beni bunun dışında tutabilir

mısın? Ben şehir insanıyım, vahşi hayvanlarla dolu perili şatolar benim ilgi alanımın tamamen dışında."

"Hayır." Ayağa kalktım. "Acele et."

"Lanet olsun."

Kızlar mutfağa geldi. "Biz gidiyoruz."

Christopher ayağa kalktı. "Frederick sizi eve bırakacak." Siena'yı öptü, sonra kızıla döndü. Onu öperken eli kadının kalçasına inince beden diline bakarak favorisinin o olduğunu anlamıştım.

Kadınlar bana döndü. "Tanıştığımıza memnun olduk."

"Aynen." Sahte bir şekilde gülümsedim. Siktirin gidin artık. Gitmek istiyordum. Christopher onları kapıya kadar geçirdiğinde vedalaşan kızların yumuşak kıkırtılarını duyabiliyordum.

Çok uzak olmayan bir geçmişte, ben de böyleydim; bu hayat beni bu kadar uzun süre nasıl cezbedebilmişti?

Aptal kadınları geride bırakalı çok olmuştu; çapkınlık artık beni heyecanlandırmıyordu.

Zamanında eğlenceli olduğunu biliyordum ama dönüp geriye baktığımda her şey belli belirsizdi. O kadınların hiçbiri öne çıkmıyordu.

Onun gibi değiller.

Kate'in dün gece üzerimdeki görüntüsü gözümün önüne geldi, üzerimde gidip gelirken bana bakış şekli... Tenindeki parıltı, gözlerindeki arzu... sırf hatırasıyla bile bedenimden bir ürperti geçti.

Odaya geri gelen Christopher, "O bakış da ne?" diye mırıldandı.

Fantezim yarıda kalmış şekilde başımı kaldırdım. "Ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Çok oyalandığını düşünüyorum. Kahrolası kıçını kaldır ve acele et."

Arabayı evimin önünde durdurdum. Christopher'la birlikte pencereden dışarı baktık. "Ördek falan görmüyorum," dedi.

Her şey sessiz görünüyordu.

"Hmm." Arabanın kapısını yavaşça açtım.

Christopher arabadan inerken, "Dikkat et de senin yaşlı dostunu gagalamasınlar," dedi.

Etrafa bakındığımda ortalık sakin görünüyordu. "Benim yaşlı dostum, ördekle ettiği kavgayı kolayca kazanırdı."

Christopher'la birlikte çakıl araba yolunun kenarında dikiliyorduk. Evin yan tarafından dolanıp göle doğru baktık. "Ee, o zaman nerede bunlar?" diye sordu.

Gözlerimi gölün etrafında, sonra da çayırlık alanda gezdirdim. "Bilmiyorum..." Araştırırken ikimiz de yerimizde tam tur döndük.

Tamamen huzurluydu.

Christopher, "Ördek falan görmüyorum," diye tekrar etti.

Elleri kalçalarında vadiye bakmaya başladı. "A, şey... EJ?" diye seslendi.

"Evet," diye yanıtladım.

"Şu taraf da senin arazin mi?"

Evin sağ tarafındaki padokların ötesine baktığını gördüm. "Evet."

Uzakta bir şeye odaklanırken gözlerini kıstı. "Şu ne yapıyor?"

Yanına yürüyüp bakışlarını diktiği yere baktım. "Ne, ne yapıyor...?" Sesim kesildi.

Kocaman, siyah bir koyun vardı ancak kıvrımlı ve yuvarlak boynuzlarıyla farklı türden bir koyundu. Geri geri yürüyüp koşarak hız kazanmasını ve sonra da yapabildiği kadar sertçe çit direğine kafa atmasını izledik.

Çarptığı anda çıkan güm sesini duyduk, kilometreler boyunca yankılanmıştı.

"Bu ne sikim bir şey?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum." Hayvanın gerileyip kafasını olabildiğince sert bir şekilde yeniden kafasını vurmasını izlerken kaşlarını çatmıştı. "Bir çeşit psikozlu koyun."

Gözlerimiz birleşti. "Bu tanrının belası yer de ne?" diye fısıldadım.

Aniden arkamızdan gelen viyaklamaları duyarak döndüğümüzde tepeden tam gaz bize doğru koşan ördekleri gördük. Kanatları havada, gagaları açıktı ve saldırmaya hazırlardı.

Eve doğru koşmaya başlayarak, "Kaç," diye bağırdım.

Christopher, "Ah, siktir," diye bağırdı.

Cebimdeki anahtarları çıkardığımda kızgın ördeklerin sesi iyice yaklaşmıştı.

Aşırı kalabalık anahtarlıktaki anahtarlara baktım. "Olamaz."

Yanımda koşan Christopher, "Ne?" diye haykırdı.

"Hangi anahtar olduğunu bilmiyorum."

"Hangi sikik anahtar olduğunu nasıl bilmezsin?" diye bağırdı.

"Araba. Arabaya koş."

Arabanın içine atlayıp kapıları arkamızdan çarparak kapattık. Ördekler etrafımızda viyaklayarak daire çiziyorlardı.

"Şaka yapmıyormuşsun." Christopher, saldırganlarımıza bakarken elini göğsüne koymuş, zorlukla nefes alıyordu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Arabayı çalıştırdım. "Buradan siktir olup gidiyoruz."

Öğle yemeği yemiş, biraz bira içmiş ve bir plan geliştirmiştik. İki saat sonra özel araba yolundan geri dönüyorduk. Satın aldığımız güvenilir küreğin arka koltukta mükemmel bir şekilde durduğunu görmek için arkaya göz attım.

Arabayı park ederek ev anahtarlarını Chris'e uzattım. Anahtarlara göz atarken kaşlarını çattı. "Hangisi olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı bari?"

"Sanırım küçük, bakır olanlardan biri ama emin olamıyorum."

Başını salladı. "Ortalık sakin görünüyor."

Etrafa bakınarak, "Umarım hepsi gölde boğulmuştur," diye mırıldandım.

"Plan ne?" diye sordu.

"Sen kapıyı açarken ben seni kürekle koruyacağım."

"Tamam." Tam arabadan inecekti ki döndü. "Kapıyı çarpma."

"İyi düşündün," diye fısıldadım.

Verandaya kadar parmak ucumuzda gittik. Christopher sessizce anahtarları denemeye girişirken arkamı ona dönüp elimde kürekle dikilmeye başladım. Saldırıyı bekliyordum.

"Acele et."

Kilidi kurcalarken, "Gelirlerse ne yapacaksın?" diye sordu.

Küreği sıkıca kavradım. "Onlara burada patronun kim olduğunu göstereceğim."

Kıkırdadı. "Evet, kesinlikle bu bölgenin efendisi gibi görünüyorsun."

"Siktir git."

Kilit en sonunda açıldığında Christopher kapıyı açtı. İçeri girince kapıyı arkamızdan çarparak kapattım. Sert adımlarla mutfağa giderken, "Bu çok saçma," diye parladım. "Bu saçmalığa bulaşmayı ben istemedim." Aceleyle çekmeceleri açmaya başladım. "Nerede şu zarf?" Bütün çekmeceleri açıp kapattıktan sonra en sonunda yerini buldum. Mektubu hızla okuyarak üçüncü maddeye geldim:

Ördeklerin her sabah yemle beslenmesi gerekecek,
aç kalırlarsa agresif olacaklardır.
Yemler ahırda saklanmaktadır.

Ha?

"Ne yazıyor?"

Şok içinde Christopher'a baktım. "Onlar aç."

Kaşlarını çattı.

"Onları beslememiz gerekiyormuş."

"Ee, ne yiyorlarmış?"

"Burada yem yazıyor."

"Neredeymiş?"

"Ahırda."

Gözleri irileşirken beni işaret etti. "Eğer o psikozlu koyunun yakınına gideceğimi sanıyorsan bir daha düşün derim."

Anahtarlarımı aldım. "Hadi, kasabaya geri gidiyoruz."

"Ne için?"

"Siktiğimin ördek yemi almak için, ne zannediyorsun?"

Şömine ateşinin yanında oturmuş, viskimi yudumluyordum. Kırmızı alevler duvarın üzerinde dans ediyordu. Ortam loştu, oda sadece lambalar ve parlayan korlarla aydınlanıyordu. Damarlarımda bir başarı duygusu dolaşıyordu. Bugün birçok eşyamı boşaltmakla kalmamış, ördekleri de halletmiştim.

Zavallı piçler açlıktan ölüyordu... Gerçi, aslında dişiydiler, yani...

Altın rengi sıvı boğazımı ısıtırken gülümsedim. Her halükârda, aptal yemlerini yedikleri için mutlu olmuşlardı.

Etrafıma bakınırken içim gururla doldu. Bu evi seviyordum; yapacak çok fazla şey vardı ve henüz yuva gibi hissettirmiyordu ama Harriet'in tablolarını duvarlara asmaya başlar başlamaz öyle hissettireceğini biliyordum.

Onun sanat eserlerini senelerdir kendime yakın tutuyordum, bu yüzden görmemek garip hissettiriyordu.

Telefonumu elime alarak saate göz attım: 21.30.

Kate'i aramalı mıydım?

Hayır.

Erkek kardeşiyle dışarıdaydı, onu rahat bırakmalıydım.

Sesini duymak istiyorum.

Onu daha dün gece görmüştüm, sakin olmalıydım.

Ayağa kalkıp kadehimi tazeledim, etrafıma bakınarak evin içinde dolaşmaya başladım. Bu evi seviyordum, onunla ilgili her şeyi seviyordum. Tamam, belki ördekleri sevmiyordum ama onlar dışında her şey mükemmeldi.

Onun yerine Pinkie'ye mesaj atabilirdim... hayır, kadınımla konuşmak istiyordum.

İyi geceler dilemek için sadece hızlı bir arama.

Elim *Kate* isminin üzerinde duruyordu. Yapmamalıydım.

Ancak yapacaktım.

Ara tuşuna bastım ve çalarken dinledim.

"Merhaba," diye mırladı.

Sesi yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. "Selam."

"Selam," diye tekrarladığında onun da gülümsediğini anlayabiliyordum.

"İyi geceler demek için aradım."

"Öyle mi?"

Midem heyecanla kasıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Geceyi sensiz nasıl atlatabileceğimi merak ediyorum."

"Merak etmene gerek yok, gel ve beni al."

Gülümsedim. "Birkaç kadeh şarap içtim, araba sürecek durumda değilim."

"Hımm."

"Seni alması için Andrew'u gönderebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Neredesin?"

"Şimdi restorandan çıkıyorum; beni mesela yarım saat sonra evimden alabilir mi?"

"Tamam."

Hatta bekledi.

"Ah, Kate."

"Evet?"

"Kendine bir çanta hazırla, böylece hafta sonu da kalabilirsin."

Tereddüt ettim; *yavaşla.*

"Hâlâ canlı bir kalkana ihtiyacım var, görüyorsun ya," diye ekledim.

Kıkırdadı. "Ördekler nasıl?"

"Düzen içinde."

"Onun kararını ben vereceğim."

Kıkırdadım.

"Tamam, birazdan görüşürüz."

"Hoşça kal." Kadehimi bitirerek üst kata çıktım. Duş almam gerekiyordu ve bir de...

Bu gece daha uzun dayanmam gerekiyordu. Kate beni okullu bir oğlana çeviriyordu, benim olduğum tarafa bile baksa aletim ağlamaya başlıyordu.

Duşu açarak banyo dolabımdan kayganlaştırıcıyı çıkardım, elime sıkıp çoktan sertleşmiş aletimin üzerine yaydım.

Elimi uzunluğum boyunca gezdirdim, sonra tekrar köküne geri döndüm... Hımm, bu iyi hissettiriyordu.

Kendimi tatmin edip, parmaklarımı hayalarımın altına kaydırıp bana dokunanın Kate olduğunu... ona daha sonra daha fazlasını verebilmem için beni şimdi tatmin ettiğini hayal ederek sıkabildiğim kadar sert sıkarken oda buharla dolmaya başlamıştı.

Hayatım boyunca, Kate Landon'a abayı yaktığımdan beri boşaldığım kadar boşalmış mıydım bilmiyordum.

O, en büyük tabuydu.

Flört edemeyeceğim, istememem gereken çalışanımdı.

Lanet olası aklımdan çıkaramadığım kadındı.

Tam şu anda, aletim onun içinde olmak için yaşayıp nefes alıyordu.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Terlemeye başlarken göğsüm inip kalkıyor, sıvazlayışım giderek sertleşiyordu. İhtiyacım her an artıyordu.

Gözlerimi kapattığımda onu çıplak olarak yatağımda gördüm, bacakları iki yana ayrılmış, ıslak kadınlığı benim için açılmıştı. Parmağını yavaş bir şekilde kadınlığına sokarak kendini benim için hazırladı. Pembe dudaklarını buraya-gel anlamına gelen bir hareketle açarak, "Elliot," diye fısıldadı.

Elim çılgınca hareket ederken homurdandım. İşte bu.

Şimdiden mi... Bu da neydi?

Başımı arkaya atıp bedenimi hedef aldım ve aletim sertçe seğirdi. Beyaz, yoğun sıvı göğsümün üzerinde parlıyordu.

Çıktığım yükseklikten aşağı inerken nefes nefese kalmıştım. Sıcak duşun altına girerek yüzümü suyun altına doğru tuttum. Su başımdan aşağı akarken kendimi dik tutmak için ellerimi fayanslara yasladım.

Yoğun bir şekilde boşalmam için burada olmasına bile gerek yoktu.

Hatırası bile yeterliydi.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu sadece bir dakika sürmüştü.

Siktir.

Bir saat sonra şöminenin yanında kanepede oturuyordum. Kapıyı hafif aralık bırakmıştım.

Araba az önce park etmişti ve Kate'in çok uzakta olmadığını biliyordum.

Kendimi birkaç tur tatmin etmiştim, canavarı uzakta tutmak için gereken neyse yapacaktım.

Daha uzun süre dayanmam lazımdı... Sikeyim.

Kapı açıldı ve Kate göründü. Yarı karanlık ortamda oturduğumu görmesi biraz zaman aldı.

"Selam." Gülümsedi.

Viskimi yudumladım. "Selam."

Siyah, uzun bir ceket ve yüksek topuklu stilettolar giyiyordu. Yürüyerek önümde dikildi ve yavaşça ceketini açarak yere bıraktı.

Nefesim kesildi; siyah, ipek bir korse, jartiyer ve ufak siyah, dantel bir külot giymişti.

Teninde dans eden ışıklar titreşiyordu.

İçime keskin bir nefes çekerken bacaklarımın arasında diz çökerek onları kuvvetle ikiye ayırdı.

Evet.

Koyulaşmış gözlerle bakarak beni ağzına aldı, dili aletimin ucunda dönerken onu izlemeye devam edip ellerimi saçlarının arasına soktum.

Siktir.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

On dakika boyunca onu izledim ve hissettim. Varoluşumun lanet olası her bir taneciğiyle onu istiyordum. Daha fazla dayanamayana kadar bekledikten sonra onu yukarıya çektim. Vahşi bir şekilde öpüşürken dişlerimiz arzuyla birbirine çarpıyordu. Bacaklarını iki yana ayırarak kucağıma oturmuştu. Külotunu kenara çekerek tek, derin bir hareketle tamamen içine girdim.

Hareketsiz kalarak birbirimize bakarken aramızda gidip gelen elektrik havayı dolduruyordu.

Üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı ilahi bir güçtü.

"Ne kadar derinimde olduğunu hissedebiliyor musun?" diye mırıldandı.

Ona bakarken sertçe yutkundum. Başımı sallayarak onayladım. Konuşamıyordum.

Kendini çömelir pozisyona getirdiğinde mükemmel bedeninin içindeki her kası hissedebiliyordum.

"Becerin beni... Bay Miles," diye karanlık bir şekilde fısıldarken gözleri kısık, sesi boğuk ve tutkuyla doluydu.

Kalça kemiklerindeki tutuşum sertleşirken kontrolüm sona ermek üzereydi.

Dudaklarını kulağıma koyarak yaladı. "Bütün gün güzel sikini bekledim," diye fısıldadıktan sonra yoğun bir şekilde beni öpmeye başladı.

Dillerimiz dans ederken gözlerim kapandı. Yapamıyordum...

Kalçalarını kavrayarak onu sertçe aşağı indirdim. "O zaman onu alacaksın."

18. BÖLÜM

Kate

Yumuşak parmak uçlarının kolumdan yukarı çıkıp omzumun üzerinden geçtiğini hissedince gözlerim hâlâ kapalı bir şekilde gülümsedim. Saçlarım dikkatle yüzümden geriye çekildi ve yumuşak bir öpücük boynumu sıyırdı, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Bana sıkıca sarılmış, elimi tutmuştu ve bedeni arkamdan benimkine sokulmuştu.

Elliot Miles'ın kollarında uyanmak asla eskimeyecekti.

Sanki uyurken dünyasının öfkesi kayboluyor ve kendisinin daha sakin, nazik bir versiyonuna uyanıyor gibiydi.

"Günaydın," diye fısıldadım.

Yanağımı öptü. "Günaydın, tatlım."

Gülümsedim, bana böyle seslenmesini seviyordum. Sırtüstü yuvarlanarak onunla yüz yüze geldim. "Nasıl uyudun?"

"Kütük gibi."

Ona sokularak sarıldım. "Ne kadar yakışıklı, uykulu bir kütüksün."

Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Elbette, beni baygınlık geçirene kadar beceriyor olmanın da etkisi olabilir."

Kıkırdadım, sonra bir şey hatırlayarak ona baktım. "Ördeklerine ne oldu?"

"Ah." Gülümseyerek yataktan çıktı. "Görünüşe bakılırsa... sadece acıkmışlar."

"Ne?" Ona bakarken gülümsedim.

"Hatta lanet olası açlıktan ölmek üzere olduklarını söyleyecek kadar ileri gidebilirim." Çıplaklığıyla tamamen rahat bir şekilde ayağa kalktı. Gözlerim bedeninden aşağıya inerek geniş, kalın göğsünde ve esmer teninde gezindi. Vücudunda neredeyse hiç yağ yoktu, her bir kas ortadaydı. Kalın bacakları ve belirgin karnıyla kaslı ve zindeydi. Önkollarından aşağı doğru uzanan ip gibi damarlarıyla kolları güçlüydü.

Gözlerim daha aşağıya, bakımlı, koyu renk kıllara ve büyük aletine indi.

Elliot Miles'ın erkek mükemmeliyetinin somutlaşmış hali olduğu inkâr edilemezdi ama onda gözle görünenden çok daha fazlası vardı. Ne olduğunu ise henüz keşfedememiştim.

Ancak geçmişte tanıştığım çoğu erkeğin aksine, onu tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyordum. Bir soğan gibiydi, gözlerimin önünde yavaş bir şekilde katman katman soyuluyordu.

Kendini yavaş bir şekilde sıvazlayıp gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktığında omzunu silkti. "Eğer bana o şekilde bakacaksan, en azından sana bakacak bir şey verebilirim."

"Ne şekilde?" Gülümsedim.

"Beni yiyecekmişsin gibi."

Kahkaha attım. "Öyle bakmıyordum."

Tişörtünü yerden alarak bana onunla vurdu. "İnkâr etme." Tişörtü başından aşağı geçirip iç çamaşırını giydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kafayı yemeden önce ördekleri beslemem lazım."

"Ne?" Dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Gerçek bir hikâye."

"Gerçekten de seksi, ördeklerini beslemek için mi reddediyorsun?" Güldüm.

Üzerime tırmanıp ellerimi başımın üzerine kaldırdı. "Lafını unutma, geri döneceğim." Beni öptüğünde dudaklarına doğru gülümsedim.

"Seni yeniden kovalarlarsa, video çekeceğim."

"Hadi." Elimden tutup beni çekti. "Kalk ve işe koyul."

"Ne?"

Dolabını gözden geçirip bana sabahlığını atarken, "Kalk ve işe koyul," dedi.

"Senin her gün yaptığın şey bu mu?" diye sordum. "Kalkıp işe koyulmak?"

"Hayır." Gözleri benimkilere dikilirken haylazca dans ediyorlardı. "Sadece senin burada olduğun günler."

"Hımm, güzel kurtarış."

Beni kabaca kollarına alarak boynumu ısırdıktan sonra birlikte aşağı indik ve mutfağa girdik. Bir kabın içine dikkatle yem dökmesini izledim. "Aç olduklarını nasıl anladın?"

"Bir mektup bırakılmıştı." Tezgâhın üzerindeki mektubu işaret edince elime aldım.

Çok sevgili Bay Miles,

Yeni eviniz hayırlı olsun.

Sevgili Büyülü malikânemizin size çokça neşe getireceğine güveniyorum.

Rahmetli kocam ve ben son altmış yılımızı burada geçirdiğimiz için çok şanslıydık. Hayatlarımızın en mutlu zamanlarıydı.

Bildiğiniz gibi, seksen sekiz yaşında ciddi sağlık sorunlarıyla uğraşınca benim için artık bir huzurevine taşınma zamanı geldi.

Sevgili hayvanlarımızı üstlenmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Hepsi de dördüncü ya da beşinci kuşaktır mülkte doğdular ve başka bir hayatı bilmiyorlar.

Evden atılacakları düşüncesi kalbimi kırıyordu. Onları sizin sevecen bakımınıza bırakabileceğimi öğrenmek beni çok mutlu etti.

Aşağıya onlarla ilgili basit bakım talimatlarını listeledim. Herhangi bir şeyle ilgili yardıma ihtiyacınız olursa lütfen arayın.

0434358922 numarasından bana ulaşabilirsiniz.
Yerel veteriner Max Manalo
99952132

Shetland midillisi Rosie, alt padokta bulunuyor. Hoş bir mizacı vardır ve insanlarla arkadaşlık etmekte başarılıdır. Mülkün aşağısındaki ahırda samanları var ve çoğunlukla kendi kendini idare eder.

Keçi Billy, uzaktaki padokta tutuluyor. Biraz asidir ama yine de iyi bir keçidir. Çoğunlukla doğal yiyeceklerle beslenir ama onun da ahırda bir çuval yemi bulunuyor. Üzerinde adı açık bir şekilde yazılı.

Ördekler.

Sevimli bayanlarımız saatlerce sürecek bir zevk kaynağıdır. Ancak, beslenmedikleri zaman huzursuz olurlar. Gölde onlara yetecek kadar doğal yiyecek yok, bu yüzden her sabah yemle beslenmeleri gerekecek. Beslenme planlarına bağlı kalırsanız onlarla ilgili her şey kolay olacaktır.

Koç Humphrey.

Şimdi, Humphrey kocama aitti ve o, alıştıkça sevilen bir zevktir.

İnsanlardan hoşlanmaz ve eğer yüz yüze gelirseniz vahşileşebilir.

Tamamen kendi kendini idare edebilir ve onunla uğraşmamak en iyisi.

Sağlığıyla ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa veterineri arayın, kendiniz ilgilenmeye teşebbüs etmeyin.

Hoşlandığı tek insan çok sevgili kocamdı ve korkarım ki o öldüğünden beri aynı değil.

Çok teşekkür ederim, Bay Miles.

Onlarla ilgilenildiğini bilmenin ne kadar büyük bir rahatlama olduğunu bilemezsiniz.

Saygılarımla,

Frances Melania

Başımı kaldırarak şaşkınca Elliot'a baktım.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimle mektubu yeniden taradım. "Yani... artık tam teşekküllü bir çiftçi mi oldun?"

"Hayır." Yem kabını arka kapıya götürerek perdenin yan tarafından etrafa bakındı. "Bir şeyler ayarlayana kadar geçici bir durum."

"Hayır, Elliot. Ona söz verdin ya da en azından avukatın verdi. Hayvanlar kalmak zorunda."

Kafasını tiksinmiş bir şekilde iki yana sallayarak aceleyle kapıyı açtı. Onu fark eden ördekler kanatlarını havaya dikip yüksek sesle vaklayarak ona doğru koşmaya başladılar.

Çimenlerden aşağı koşarken yemleri ördeklerin olduğu tarafa doğru havaya attı ve fırlayarak eve geri döndü. Sanki vahşi bir hayvan onu kovalamış gibi koşarak içeri girip kapıyı arkasından kapattı. "İşte," diye gururla ilan etti. "Gördün mü... ne yaptığımı biliyorum." Sanki bir ejderhayla savaşıp kazanmış gibi ellerini birbirine sürttü.

Kocaman gülümsüyordum; zavallı piç kurusu ölümüne korkmuştu. "Çok etkilendim, Bay Miles."

Elliot elimi tuttu. "Hadi, geri dönmemiz gerek. Yakında hava kararacak."

El ele tepeden yukarı çıkarak eve doğru yürüdük. Hayatımın en iyi günü olmuştu. Günü, arazinin içinde gezinerek ve ortalığı kontrol ederek geçirmiştik. Burası gerçekten çok güzeldi ve görecek çok fazla şey vardı.

"Bu yeri ne zaman satın aldın?"

"Geçen sene haziranda."

"Altı aydan uzun zaman önce mi?" diye şaşırarak sordum.

"Evet. Mülkün işlemlerini tamamladıktan sonra eski sahibi kadın kalabildiği kadar uzun süre kalmak istedi. Bu yüzden ben de bekledim."

Tepeden yukarı ilerlemeye devam ederken gülümsedim. "Her bir saniyesine değmiş, burası nefes kesici."

Elliot'ın gözleri önümüzdeki inişli çıkışlı tepelerde gezindi. "Burayı gördüğüm andan itibaren benim olacağını biliyordum."

Hayalci tutumu karşısında tebessüm ettim. "Her zaman buralarda yaşamayı mı istemiştin?"

"Hayır. Uzun bir süre Birleşik Krallık'ta yaşamak zorunda olduğum için kızgındım. Sadece New York'a geri dönmek istiyordum."

Dinlerken kaşlarımı çattım. "Geri dönemedin mi?"

"Dönebilirdim ama şu anda sahip olduğum işi istiyorsam olmazdı. O sadece burada olabilirdi. Jameson, Birleşik Devletler'de CEO."

Daha net bir resim ortaya çıkınca başımı salladım. "Ne değişti?" diye sordum. "Kalmanı istemek için..."

"Bilmiyorum," diyerek yürümeye devam etti. "Birkaç yıl önce, New York'a eve gittim. Geçmişte her zaman özlediğim büyük bir arkadaş grubuyla bir barda oturuyordum."

Dikkatle dinliyordum.

"Birinin bile söyleyecek ilgimi çeken tek bir şeyi yoktu."

Kaşlarımı çattım.

"O anda sanki bir ampul yandı ve bir sebepten öncesinde fark edemediğim bir aydınlanma anı yaşadım. Amerika ve New York'la tek bağlantımın ailem olduğunu ve onları her zaman

nerede istersem görebileceğimi fark ettim. O gün, hemen tam o anda hayatımı burada kurmaya karar verdim."

Gülümsedim.

"Ve ayrıca..." Elimi tutarak arkasını öptü. "...İngiliz kızlarına düşkünlüğüm var."

Sırıttım. "Çoğul, Elliot," diye hatırlattım.

"Kız," dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak.

Bir süre daha yürüdük. "Peki ya sanat olayı?" diye sordum.

"Ah." Sanki sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi. "Harçlık alacak kadar büyüdüğümden beri sanat eseri koleksiyonu yapıyorum."

"Neden?"

Bir cevap arıyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Beni cezbediyorlar."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Cevabını düşünürken bakışları çayırların ötesine kaydı. "Sanki ressamların resim yaparken hissettikleri duygularını hissediyormuşum gibi geliyor." Eğilip bir çiçek kopardı ve bana uzattı.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Mesela bir ressam var. Harriet Boucher. Ona tamamen ve bütünüyle abayı yakmış haldeyim."

Kıkırdadım. "Endişelenmeli miyim?"

Elimi tutarak parmak uçlarımı öptü. "Kadın yaşlı."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum, sanırım doksanlarında. Bir süredir onu arıyorum çünkü onu bulmak için zamanımın azaldığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Halka açık olan tablolarından üçü hariç hepsine sahibim. Ama sahip olmadığım daha fazlası var ve büyük ihtimalle bir yerlerde depodalar. Ölmeden önce onu bulmak istiyorum, böylece ona bir teklifte bulunabilir ve tabloların kaybolmadığından emin olabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Bu tabloların nesi bu kadar iyi?"

"Her şeyi." Gülümsedi. "Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama onlara karşı açıklayamadığım bir ilgim var. Onlara saatlerce bakıyorum fakat yine de daha fazla bakmaya ihtiyaç duyuyorum. Sanki dünya dışı bir şekilde benimle konuşuyorlar gibi."

Gülümseyerek dinliyordum.

"Ressamla bir bağım var." Utanmış gibi omzunu silkti, eğilerek başka bir küçük pembe çiçek koparıp bana uzattı.

"Teşekkürler." Çiçeği ondan aldım.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de birbirimizi başka bir hayatta tanıyorduk."

Ona bakarken kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim ve beklenmedik bir şekilde gözlerim doldu. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları saklamaya çalıştım.

"Sorun ne?" Kaşlarını çatmıştı.

Utanarak omuz silktim. "Hiç." Kafamı belli belirsiz iki yana salladım. "Sadece bu... muhtemelen hayatımda duyduğum, birinin söylediği en güzel şey. Bu yaşlı kadını bulmalısın, böylece ona şahsen söyleyebilirsin." Rüyada gibi gülümsedim. "Onun kalbini ne kadar mutlu edeceğini hayal edemiyorum."

"Çoğu insan çıldırdığımı düşünüyor."

"Bence bu..." Doğru kelimeyi ararken duraksadım. "Sihirli."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Onu bilmem, sadece olmayacak bir şeyin peşinden koşuyor olabilirim."

"Eh, ördekler senin peşinden koşmuştu." Söylediklerimi vurgulamak için gözlerimi açtım. "Bir nevi aynı şey..."

Tam beni yakalayacakken tutuşundan kaçtım ve tepeden yukarı koşmaya başladım. Kükreyerek beni kovalamaya başlayınca kahkaha attım.

Harika bir gün olmuştu, en iyisiydi.

Bu mülke ismini veren her kimse tam üstüne basmıştı. Tamamen büyülenmiştim.

Pazartesi sabahı saat 11'di.

İş arkadaşlarımla birlikte toplantı odasında oturmuş, aylık toplantımız için Elliot'ı bekliyorduk. Tarihteki en inanılmaz hafta sonundan sonra, bulutların üzerinde süzülüyordum.

Elliot sırtı dimdik bir şekilde mükemmel oturan mavi takım elbisesiyle içeri girdi. Koyu renk saçları kusursuz bir 'biraz önce seks yaptım' havasına sahipti. Gözleri odanın karşısından benimkileri buldu. Kapıyı arkasından kapatarak, "Günaydın," dedi.

Varlığı anında odanın kontrolünü ele geçirdi, gücün somut hali gibiydi.

Midem kıpır kıpırdı. Tanrı aşkına, resmen bu adama karşı hayran kızlar gibi davranıyordum.

Gerçi kendimi savunmam gerekirse, hayranlık duyacak lanet olası çok şey vardı. Daha önce onun gibi birisiyle asla tanışmamıştım.

"Günaydın." Yüzümü sabit tutarak normal davranmaya konsantre oldum.

Bilgisayarını toplantı odasının büyük masasının üzerine koydu. Etrafa bakınarak, "Herkesin hafta sonu nasıldı?" diye sordu.

"İyi, teşekkürler." Herkes cevap verip sohbet etmeye başladı.

"Sizinki nasıldı?" diye sordum.

Gözleri benimkileri bulduğunda bana ömrümde gördüğüm en iyi gel-beni-becer bakışını gönderdi. "Fevkalâde."

Kalbim duracakmış gibi oldu.

Ayaklarının dibinde açık açık bayılmamak için kendimi durdurmaya çalışırken dudağımın içini ısırdım.

Kendine hâkim ol Kate, yavaşla biraz.

Elliot geçen ayın toplantı notlarını gözden geçirmeye başlarken karnım keskin bir acıyla kasıldı.

Ah, olamaz.

Reglim.

Gözlerimi kapattım. Kahretsin. Şimdi olmazdı.

Acı içimde zonklarken toplantı devam ediyordu. Terden sırılsıklam olmuştum.

Elliot elinde bir kalemle beyaz tahtanın önünde dikiliyordu.

Karnım şiddetle burkulduğunda başımı öne eğdim.

Of... Bu acıtıyor.

Elliot'ın gözleri bana döndü, konuşurken yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi.

O devam ediyordu ama o anda sıcak şekilde gelen akıntıyı hissederek aceleyle ayağa kalktım. "Üzgünüm, çıkmam gerekiyor," diye fısıldadım acıyla.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarını çatmıştı.

"Rahatsızım." Hızla kapıya doğru ilerledim. "Üzgünüm, notları okuyarak arayı kapatırım."

Kendi katıma inip el çantamı kaparak resmen lavaboya doğru koştum.

Bu saçmalık için vaktim yoktu.

Elliot

Kate'in ofisini aradım; çaldı ama açan olmadı. Neredeydi?

Derin bir nefes vererek raporuma geri döndüm. Bir sorun vardı. Kate'in kat müdürünü aradım. "Merhaba Peter, beni Kathryn'e bağlar mısın, lütfen?"

"Hasta olduğu için evine gitti, efendim."

Kaşlarımı çattım. "Ah, tamam." Masamdaki parmaklarımın altında kalemimi yuvarlarken hatta bekledim. "Sorunun ne olduğundan bahsetti mi?"

"Mide sorunları."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım.

Kate'in kendi telefonunu aradım. Yumuşak bir şekilde, "Selam, El," diye cevap verdi.

"İyi misin?"

"Evet, erken çıktığım için üzgünüm."

"Sorun ne?"

"Regl oldum sadece. İyi olacağım."

"Alabileceğin bir şey var mı?"

"İyi olacağım, Elliot, endişelenme," diye fısıldadığında telefonu çabucak kapatmak istediği belliydi. "Yarın görüştürüz, olur mu?"

Kaşlarımı çattım. *Yarın*... ah. "Eve vardın mı?"

"Evet, taksiyle geldim," diye fısıldadı.

"Tamam."

"Görüşürüz."

"Beni ara eğer-"

Cümlemi bitiremeden telefonu kapattı.

Ah.

Sandalyemde arkama yaslandım... Hımm. Nefes alarak işe geri döndüm.

İki dakika sonra...

Ya o haplardan yeniden alır ve merdivenlerden aşağı düşerse?

Hayır, artık onları içmediğini söylemişti.

Geçen sefer ne kadar kontrolden çıktığını hatırladım, merdivenlerin dibinde cansız bedenini hayal etmeye başladım. O kadar aptal olamazdı.

Olur muydu?

Çalışmayı denemeye devam ettim ama yirmi dakika sonra interkoma bastım. "Courtney."

"Evet, efendim."

"Bugünlük çıkıyorum."

"Ama... bütün öğleden sonra toplantılarınız var, efendim."

"Hepsini yeniden planla."

"Her şey yolunda mı, efendim?"

"Her şey yolunda," diye tersledim. Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini giydim. "Gitmem gerekli."

Christopher'ın odasına daldım. "Arabana ihtiyacım var."

Başını bilgisayarından kaldırdı. "Ne için?"

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Ne gibi?"

Bir şeyler düşünmeye çalışırken ona baktım. "Ördeklerle ilgili acil bir durum var."

Siktir... Kötü bir yalancıydım.

Christopher'ın gözleri irileşti. "Ne oldu?"

Omzumu silktim. "Şey, postacıya saldırmışlar."

Nefesi kesildi. "Ne yapmışlar?"

"Postacıya saldırmışlar, adam da motorundan düşmüş. Berbat bir karmaşa."

Başını arkaya atarak kahkaha atmaya başladı. Yüksek sesle ve derinden. "Aman Tanrım, bizim çocuklar bunu duyana kadar bekle."

Masasındaki telefondan hızlı arama tuşuna bastı.

"Selam." Jameson'ın sesini duydum.

Harika, bir konferans araması, tam da ihtiyacım olan şeydi.

"N'aber?" Tristan'ın sesini de duydum.

Elimi uzattım. "Siktiğimin anahtarlarını bana ver."

"Daha da iyiye gidiyor." Christopher güldü. "Ördekleri postacıya saldırmış ve adamı motordan düşürmüşler."

Tristan kahkahalarla kükrerken Christopher'ın göğsüne yumruk attım. "Bana anahtarları ver, pislik."

"Ah, lanet." Jameson'ın iç çektiğini duydum. "Ona sikik bir silah al."

Elimi uzattım. "Anahtarlar."

Christopher, "Arabama bu akşam ihtiyacım var, randevuya çıkacağım," diye parladı.

"Dört tane araban var."

"Hayır."

"İşten sonra Andrew'a seni aldırırım."

"Neden Andrew'u şimdi çağırmıyorsun?"

"Çünkü gelmesi çok uzun zaman alacak. Anahtarlar," diye talep ettiğimde sabrımın sonuna gelmiştim.

"Peki." Onları bana uzattı. "Siktir git, umarım postacı seni dava eder."

"Manşeti şimdiden görebiliyorum," dedi Tristan. "Ördekle Ölüm."

Hepsi kahkahalara boğulurken ofisten hışımla dışarı çıktım. *Sikikler.*

Yirmi dakika sonra Kate'in kapısını çalıyordum.

Cevap yoktu.

Daha sert bir şekilde çaldım.

Yine cevap gelmedi.

Telefonunu aradığımda çaldı ama açılmadı.

"Lanet olası," diye mırıldandım ve yeniden onu aradım.

Uykulu bir şekilde, "Alo," dedi.

"Kapıyı aç."

"Ne?"

"Ön kapındayım, aşağıya inebilir misin?"

"Sana söyledim, ben iyiyim."

"İyi değilsin, Kate. Lanet kapıyı aç."

"Of." Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Kate göründü. "Burada ne yapıyorsun?"

Rahatlayarak onu kollarıma aldım. "Seni kontrol etmek için geldim."

"İyiyim." Dönerek merdivenden yukarı çıkmaya başladığında yavru bir köpek gibi onu takip ettim. Yatağına girerek battaniyeyi üzerine çekti.

Ne diyeceğimden emin olamayarak yatağın ucuna oturdum.

"Sadece uyumaya ihtiyacım var."

"Tamam." Odada etrafıma bakındım. "Seni burada yalnız bırakmıyorum."

"Dikkatli ol, Elliot." Gözleri kapalı bir şekilde gülümsedi. "Erkek arkadaşmış gibi konuşmaya başladın."

Bu çok saçmaydı. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda hareketsiz kaldı, yeniden oturdum.

Lanet olsun.

Şimdi ne yapacaktım?

O uyurken on dakika boyunca yatağın kenarında oturdum.

Siktir et.

"Kate." Onu sarstım. "Neye ihtiyacın var? Sana bir çanta hazırlayacağım."

"Neden?"

"Seni eve götürüyorum."

"İyiyim ben."

"Kahretsin, iyi değilsin, Kathryn. Şimdi çeneni kapat ve bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye parladım.

Battaniyeyi kafasına çekti. "Git. Buradan."

"İyi, çantanı ben kendim toplarım o zaman."

Banyosuna girerek makyaj çantasını aldım, diş fırçasını ve macununu içine koydum. Hijyenik pedlerini, tamponlarını ve bir kutu hapını aldım. Başka neye ihtiyacım olabileceğini görmek için banyoya bakındım. Sehpada iki tane kitap duruyordu. Bunu mu okuyordu? Üstte duranı elime aldığımda dün onun için kopardığım çiçeğin iki kitap arasında durduğunu gördüm.

Onu saklamış.

Elime aldığım çiçeğe baktım. Düzleşmiş, pembe bir çiçekte toplanmış çok sayıda etkileyici duygu vardı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Jiletindeki kıllardan tırsmakla meşgulüm."

Gülüşünün sesi beni gülümsetti.

Çiçeğini dikkatle daha önce durduğu yere koyarak dışarı çıktım. Sırtüstü yatmış, bana bakıyordu. "Senin için bir çanta hazırlıyorum ve seni eve götürüyorum."

"Benim evim *burası.*"

Öyle mi?

Benim evimde kendini daha çok evinde hissediyorsun... Ya da belki de sen oradayken evimde hisseden benimdir. Ona cevap vermeyi başaramayarak yutkundum.

Şifoniyerine giderek en üst çekmeceyi açtım. "Bütün bu büyükanne donlarını çantaya koymalı mıyım?"

Kahkaha attı. "Kendine bir bak... Tam bir İngiliz gibi konuşuyorsun falan."

Gülümsedim.

Yoğun bir Cockney* aksanıyla, "Seni dönüştüreceğim, dostum," dedi.

Kıkırdadım. "Kafan mı güzel?"

Parmaklarını birbirine yaklaştırdı. "Birazcık."

Elinden tutup onu kaldırırken tebessüm ettim. "Hadi, eve gidelim."

*Londra ve çevresinde, çoğunlukla işçi sınıfı ve aşağı orta sınıf Londralılar tarafından kullanılan bir aksandır. (ç.n.)

19. BÖLÜM

Kate

Uzaklardan gelen bir kuş çığlığıyla uyandım. Duvarlardaki gölgelere bakılırsa, akşam karanlığı çökmüştü. Göz ucuyla baktığımda Elliot'ın pencere kenarındaki küçük bir masada oturduğunu gördüm, önünde açık dizüstü bilgisayarıyla kendini tamamen işe vermişti. Sinirli bir hızla bir şeyler yazdıktan sonra göndere bastı.

Tuşlara kızgın bir şekilde basma şeklinden onu sinirlendiren birine e-posta yazdığını ve o kişiye de ne kadar sinirlendiğini belirttiğini anlayabiliyordum.

Gülümsedim; bazı şeyler asla değişmiyordu. Dirseklerimin üzerine doğruldum. "Selam."

Başını kaldırıp baktığında yüzü anında yumuşadı. "Merhaba."

Yatağa vurduğumda bana doğru yürüyüp yanıma oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

Alnımdaki saçları geriye taradı. "Yarın da izinlisin, çoktan haber verdim."

"İstemi-"

"Tartışmaya açık değil," diyerek sözümü kesti.

Gözlerini bana diktiğinde aklında bir şeyler olduğu belliydi. "Sana doğru düzgün bir doktordan randevu aldım."

Kaşlarımı çattım. "Doğru düzgün derken, pahalı mı demek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi.

"Neden?"

"Çünkü bu normal değil."

"Benim için öyle."

Nefesini dışarı vererek ayağa kalktı. "Bu tartışmayı yapmayacağım, Kathryn. Randevuyu çoktan aldım, yarın ikide uzmanla görüşeceksin. Ben de geliyorum."

"Sen *gelmiyorsun*," diye tersleyerek battaniyeyi açtım. Bu saçmalık için havamda değildim.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü." Söyleyecek doğru şeyi düşünürken durdum. "Biz... şey bile değiliz."

"Ne bile?"

"Resmi olarak çıkmıyoruz." Banyoya girdim.

"Ne?" Arkamdan içeri girdi.

Elime bir ped aldım.

"Eğer birlikte değilsek, burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Ben ölü gibi yatarken beni buraya sen getirdin."

"Seninle ilgilenmek için."

İçim suçluluk duygusuyla doldu, haklıydı ve ben kaltak gibi davranıyordum. Kendimi yandan bir gülümseme için zorladım. "Ve ben de bunu takdir ediyorum, teşekkür ederim."

"Ayrıca biz birlikteyiz. Hiç kimsenin bizi bilmemesi ilişkimizi daha önemsiz yapmaz." Sinirle kollarını bağladı. "Vücudunda neler olup bittiğini bilmeye her türlü hakkım var."

Gözlerimi devirdim. "Bak, endişen için teşekkür ederim ama bu konuyu kendim halletmeliyim... tamam mı?"

Düz bir ifadeyle bana bakıyordu.

Pedimi yukarı kaldırdım. "İzin verir misin?"

Bana bakmaya devam etti.

"Elliot, bana bir dakika ver."

Hışımla yatak odasına geçti.

İşimi bitirip ellerimi yıkarken aynadaki yansımama baktım.

Burada neler oluyordu?

Bana ilişkilerle işinin olmadığını söylemişti ama şimdi burada sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranıyordu.

Belki de fikrini değiştirmişti ve artık daha fazlasını istiyordu? Hafta sonu bir kere bile bu sıradan, sadece seks tarzı bir şeymiş gibi davranmamıştı.

İçim heyecanla doldu. *Kendini kaptırma*, diye kendime hatırlattım.

Tek problem şuydu, o kadar uzun zamandan beri erkek arkadaşım olmamıştı ki ne yapacağımı... ya da onun ne yapmasına izin vereceğimi unutmuştum.

Aramızdaki bu şeyin yürümesini istiyorsam, onu içeri almak için daha çok çaba sarf etmem gerektiğini biliyordum.

Dışarı çıktığımda dizüstü bilgisayarı önünde açık olarak küçük masasına yeniden oturduğunu gördüm. Başını kaldırıp bakmadı, sinirlendiği belliydi. Yumuşak bir şekilde, "Randevu aldığın için teşekkür ederim," dedim. "Gideceğim."

Gözleri yukarı çıkarak benimkilerle buluştu.

"Bu benim için yeni bir şey, birine sahip olmak..." Sonrasında ne diyeceğimden emin olamayarak kendimi durdurdum.

Başını salladı ama sessiz kaldı.

"Sadece bütün kusurlarımı duymanı istemiyorum."

Yüzü yumuşadı, sanki konuşmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Parmaklarımı gergin bir şekilde önümde kıvırıp duruyordum. "Bunu mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Ayağa kalkarak bana doğru geldi ve eliyle yüzümü avuçlayarak bana baktı. "İşte burada," diye fısıldadı.

Gözlerim onunkileri araştırıyordu.

"Hayran olduğum savunmasız Kate."

Duygulandığımı hissederek derin bir nefes verdim. "Bebek gibi ağlamamı istemiyorsan, senin yerinde olsam bu hafta bana nazik davranmazdım. Tamamen dengesiz durumdayım."

"Peki." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Sikimi akşam yemeğinden önce mi yoksa sonra mı emmek istersin, seni pis fahişe?"

Durumu hafiflettiği için ona minnettar olarak kıkırdadım. "Dikkatli ol, ruh hâlim her iki tarafa da gidebilir, bu çok ince bir çizgi. Ağzımdan neler çıkacağını kim bilir?"

Eğilip beni öptüğünde dili nazik bir şekilde benimkine dü kundu. Sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bana doğru gülümsedi. "Beni asıl ilgilendiren içine ne gireceği."

Yürüyen merdivenle *Harrods*'taki kadın reyonuna indim. Bu öğleden sonraki doktor randevumdan sonra eve gitmeden önce ufak bir alışveriş terapisi yapmaya karar vermiştim.

Telefonum çalmaya başladığında *Elliot* ismi ekranı aydınlattı. Kocaman gülümseyerek, "Alo," dedim.

"Benim kızımın doktor randevusu nasıl geçti?" Neyse ki benimle gelmemişti.

"İyi."

"Ne söyledi?"

"Bilmediğim çok fazla şey söylemedi." Konuşurken kadın kıyafetleri rafları arasında yürümeye başladım.

"Ne gibi?"

"Tüm sevimsiz ayrıntıları gerçekten bilmek mi istiyorsunuz, Bay Miles?"

"Hayır, laf olsun diye soruyorum. Ne halt etmeye sorduğumu düşünüyorsun?"

Gülümsedim, umursaması hoşuma gidiyordu. "Özet olarak, yakın zamanda bir ara endometriozis temizliği için ameliyat olmam gerekecek ama bundan başka her şeyi doğru yapıyorum."

"Ee... Ne çeşit bir ameliyat? Tehlikeli mi?"

"Hayır, daha önce birkaç kez olmuştum. Laparoskopik* bir işlem."

"Oh, tamam." Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Peki ya ağrıların?"

*Geniş ameliyat kesileri kullanılmadan, boyutları 1 cm ve daha küçük kesiler içinden yapılan, hastanın açık ameliyatlara göre daha az ağrı çekmesini ve çabuk iyileşmesini sağlayan cerrahi yöntem. (ç.n.)

"Normal. Ben iyiyim, El, endişelenmene gerek yok."

"Ee... endişeleniyorum ama."

Gülümseyerek başımı kaldırdım. Biraz ilerdeki iç çamaşırı bölümünde tanıdık bir figür görünce olduğum yerde durdum. Lacivert takım elbise, dimdik sırt, kulağında telefon. İki parçalı dantel, siyah bir sutyen ve g-string takımını yukarı kaldırıp inceledi, sonra yerine koyarak bedenleri gözden geçirip bir tanesini koluna attı. "Neredesin?" diye sordum.

"Ufak bir işim var."

Bir sütunun arkasına daldım ve gülümseyerek onu izledim. Tamamen görevine odaklanmış bir halde beyaz, ipek geceliklere doğru ilerleyerek askıları gözden geçirmeye başladı.

"Nasıl bir iş?"

"Postanedeyim," diye yalan söyledi.

"Bunun için kişisel asistanın yok mu?"

Pahalı iç çamaşırları sıraları arasında yürürken sıradan bir şekilde, "Bu paket özel," diye cevap verdi.

"Bana büyük bir vibratör mü sipariş ettin yoksa?"

Yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdiğinde bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Kesinlikle hayır."

"Neden ama?" diye dalga geçtim.

Eline güzel, pembe bir gecelik aldı. "Eğer orgazmlarını pille çalışan bir aletle paylaşacağımı sanıyorsan, hayal görüyorsun, Kathryn."

"Belki daha fazlasına ihtiyacım vardır," diye takıldım.

Tam adım atacakken durdu ve yüzünden yavaş, seksi bir gülümseme geçti. Bu oyundan hoşlanmıştı. "Henüz eğitimine başlamadık, meleğim," diye fısıldadı karanlık bir şekilde.

"Eğitim mi?"

"İstersen bu gece başlayabiliriz?" Koluna bir gecelik attı.

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım, ben de bu oyundan hoşlanıyordum. "Neden henüz başlamadık?"

"Şu ana kadar en uslu hâlimdeydim, ahlaksız zevklerim herkese göre değildir ve başlamadan önce güvenine ihtiyacım var. Henüz oraya varmadan seni korkutup kaçırmak istemedim."

Kaşlarımı çattım, neyden bahsediyordu bu adam? Mantıklı bir cevap bulmak için beynimi zorladım.

Anal... Siktir.

Cesur davranarak, "Eğer hâlâ kaçıp gitmediysem, El..." diye fısıldadım. Daha önce anal hiçbir şey yapmamıştım ve o bunu biliyordu. "Tanıdıkça seni daha çok istiyorum."

Yüzü yumuşarken midemde kelebekler kanat çırpmaya başladı.

Sanki kalbim çoktan göğsümden dışarı serbest düşüşe geçmemiş gibi, benimle konuşurken yüzünün ışık saçmasını izlemek bambaşka bir şeydi.

"Eh, Bayan Landon." Yürümeyi bıraktı. "Duygularımız kesinlikle karşılıklı." Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Eskiden bana bağırdığı sesten çok farklıydı.

Onu izleyerek gülümsedim. "Seni rahat bırakmalıyım."

"Tamam, tatlım, seni yedide alıyorum, değil mi?"

"Sabırsızlanıyorum. Sonra görüşürüz."

Telefonu kulağına doğru tutarak sanki bir şey duymayı bekliyor gibi duraksadı, onu izlerken ben de aynısını yaptım.

Aramızda söylenmemiş sözler vardı.

Henüz orada olmadığımızı biliyordum ama bunun... *bu her neydiyse*, hissettirdiği şey aşka -en azından başlangıcına- çok benziyordu.

"Görüşürüz, El," diye fısıldadım.

"Görüşürüz." Telefonu kapatıp pahalı takım elbisesinin cebine tıkmasını izledim. Alışverişe devam etti, uzun bir süre orada dikilerek onu seyrettim.

Elliot Miles, bir iç çamaşırı reyonunda geziyor, alışveriş yapıyordu... Benim için.

Gülümsedim, belki de kendisi içindi.

İki türlü de lanet olası mükemmeldi.

Saat tam yedide siyah Bentley'in farlarının köşeden dönüşünü izledim. *O geldi.*

Çantamı alarak merdivenden aşağı koştum. Rebecca ve Daniel evde değildi; son birkaç haftada onları neredeyse hiç görmemiş gibiydim. Birbirimizi görmeye başladığımızdan beri hemen hemen her geceyi Elliot'la geçirmiştim. Gerçekten elde edilmesi zor olanı falan oynamam gerektiğini biliyordum ama ne anlamı vardı ki? Onu görmek istiyordum ve oyunlardan bıkıp usanmıştım.

Hem o da beni görme konusunda oldukça kararlı görünüyordu.

Ön kapıdan çıktığım sırada Elliot arabanın arkasından indi, başını kaldırıp beni gördüğünde yüzünde nefes kesen bir gülümseme belirdi.

Ah... O gülümseme.

Caddeden karşıya geçip ona doğru giderken bayılacakmışım gibi hissediyordum. "Merhaba," diyerek eğildi ve beni yumuşak bir şekilde öptü.

"Merhaba." Tebessüm ettim.

Yüzünde şapşal bir gülümsemeyle bana bakarken aynı şekilde ona gülümsedim; birbirimizi çok uzun zamandır görmemişiz gibi verilen bir selama benziyordu ama işin doğrusu birbirimizi daha on saat önce görmüştük.

Tamam... biraz acınası durumdaydık... şikâyet ettiğim yoktu elbette.

Arabaya binebileyim diye geriye çekilince içeri girdim. "Merhaba, Andrew." Koltukta yana kayarken gülümsedim.

"Merhaba, Kate." Bana dikiz aynasından nazik bir gülümseme gönderdi.

Elliot arkamdan içeri girip elimi tutarak kucağına koydu. Eğilerek yanağını öptüğüm sırada araba trafiğe girdi.

Tamam... sakinleşmem gerekiyordu. Bugün onu iç çamaşırı alırken görmek bir çeşit umutsuz aşk böceğini tetiklemişti ve elde edilmesi zor davranmayı tamamen unutuyordum.

"Günün nasıldı?" diye sordu.

"Artık iyi. Seninki nasıldı?"

Bana doğru gülümsedi. "Bugün sana bir hediye aldım."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi davrandım. "Nedir?"

"Eve gittiğimizde göstereceğim."

Ev.

Midem kıpırdandı. "Olduğunu düşündüğüm şey mi?" diye takıldım.

"Neymiş o?"

"Biliyorsun." Andrew duyabildiği için gözlerimi irileştirdim.

Kaşlarını soru sorar gibi çattı.

Ağzımı kulağına yasladım. "Büyük vibratör."

"Andrew, arabayı kenara çek lütfen. Kathryn inecek, buradan eve kadar yürüyerek gelebilir," dedi kızgınmış gibi yaparak.

"Yapma, Andrew." Kıkırdadım.

Andrew'un keyiflenmiş gözleri aynada bana kaydı, arabayı sürmeye devam etti.

Söylediğim şeyi duymuş olabilir miydi?

Yarım saat sonra Büyülü araba yoluna giriş yaptık. Rüzgârlı yoldan yukarı çıkarken hava zifiri karanlıktı. "Evini sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?"

Bana seksi bir şekilde göz kırparak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bir veya iki kere."

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize baktık.

Arabanın evin önünde durması anımızı bozdu. Andrew arabadan inerek kapımı açtı. "İyi geceler dilerim, Kathryn," dedi.

"Teşekkür ederim, sana da."

Arabadan inen Elliot bagaja doğru gitti. On kadar alışveriş poşeti çıkardığında heyecanımı güçlükle saklayabiliyordum. "Hımm... oldukça meşgulmüşsün," diyerek sakin davranmaya çalıştım.

"Onları giydiğinde senin olacağım kadar meşgul değildim," diye mırıldanarak basamaklardan yukarı çıktı. "Teşekkür ederim, Andrew, sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Bay Miles." Arabaya geri dönerek motoru çalıştırdı.

Elliot kapıyı açınca içeri girerek ışıkları açtık. Girişe girdiğimde başımı kaldırıp yukarı baktım ve gülümsedim. "Ah, Elliot, bu yer o kadar güzel ki nefesimi kesiyor."

"Biliyorum," diye katıldı. "Benim de. Evi yıkmamaya karar verdim. Restore edeceğim. Evin bütünüyle yok edilemeyecek kadar çok karakteri var."

"Katılıyorum." Gülümsedim.

Alışveriş poşetlerini bana uzattı. "Şimdi, bütün gün dört gözle bu anı bekledim. Ben bizim için akşam yemeği pişireceğim ve sen..." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Benim için bir defile yapacaksın."

Dudağımı ısırarak poşetlerin içine göz attım: tek görebildiğim pahalı paket kâğıdı, dantel ve ipekti.

"Şey..." Kaşlarımı çattım.

Kaşını yukarı kaldırdı. "Şey, ne?"

"Benim için ayın o dönemi olduğunu unutmadın... değil mi?"

Düz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bu da ne demek?"

"Yani." Omzumu silktim. Bunu sesli olarak söylemek zorunda mıydım? "Bu akşam seks yapamam."

"Ve... demek istediğin şey?"

Ona baktım.

"Seni sadece seks için isteseydim, Kathryn, ilk randevudan ötesine geçmeyeceğimizden oldukça eminim."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Demek istediğim..." Kendini düzeltirken başını belli belirsiz iki yana salladı. "Bunu yanlış ifade ettim."

Pantolonunun üzerinden onu avuçlayarak gülümsedim. Başparmağımı aletinin ucunda ileri geri gezdirdiğimde dokunuşumun altında büyüdüğünü hissettim. "Ne için buradayım ben?"

"Küçük seksi kızını becerebilmem için."

Kahkaha attığımda beni merdivene doğru döndürerek kıçıma sert bir şaplak attı. "Git. Başını belaya sokmadan önce."

Ellerimde poşetlerle basamakları ikişer ikişer heyecanla çıktım.

Kahretsin, bu gece muhteşem olacaktı.

Elliot harikaydı, bunu en baştan beri biliyordum.

Bizim için hâlâ umut vardı.

Elliot duş aldıktan sonra üzerinde sadece bir havluyla yatak odasına girdi. Havluyu önümde yere bıraktığında heyecandan titrediğimi hissettim. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, seksüalitesi ya da benim buna verdiğim tepki asla sorgulanamazdı.

Işığı kapatarak arkamdan yatağa girdi ve beni kollarına alıp yanağımı öptü.

Dokunuşu karşısında yumuşak bir şekilde gülümsedim.

İri, ılık elini hassas karnımın üzerine koyduğunda birbirimizin bedeniyle bir olduk. Aramızdaki hava samimiyet ve rahatlıkla canlanmış gibiydi. İkimiz de sessizce uzanmıştık, Elliot'ın uyumayacağını biliyordum. Karanlıkta beyninin çalışmasını neredeyse duyabiliyordum.

"Biz sadece seks yapmıyoruz, Elliot," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

"Biz neyiz?" diye yeniden fısıldadım.

"Bu konuşma için çok yorgunum."

Kaşlarımı çattım.

"Uyu, bebeğim," diye mırıldanarak yanağımı öptü ve beni yakınına çekti.

Aklımda sorular dönüp duruyordu ama yine de burada, onun kollarında kendimi güvende hissediyordum.

Bu konuşma için çok yorgunum... Bunun anlamı neydi ki?

Sanki karayı görmeden denize doğru yüzüyormuş gibiydim. Tehlikeli olduğunu biliyordum ama sürüklenip giderken bu girdaplı akıntıdan kurtulamıyordum. Belki de isteseydim bile kurtulmazdım.

Su karanlıktı ama artık çok geçti. Geri dönemeyecek kadar kıyıdan uzaklaşmıştım.

Çok sevgili Pinkie,

Bana ilginç bir şeyler söyle, günüm çok sıkıcı.

Ed

X

Sırıtıp suçlu bir şekilde ofiste etrafıma bakındım. Çalışırken gerçekten Ed'le konuşuyor olmamam lazımdı ama benim günüm de oldukça sıkıcı geçiyordu. Günde pek çok kez konuşmayı alışkanlık haline getirmiştik. Tabii ki tamamen platonikti ama yine de eğlenceliydi. Alaycı mizah duygusu olmasaydı, onun ve Elliot'ın aynı kişi olduğunu kesinlikle düşünmezdim.

Sevgili Ed,

İnsan vücudunda büyümeyi hiç bırakmayan iki organ vardır.

Burun ve kulaklar.

Pinkie

X

Anında bir cevap geldi.

Pinkie,

Sözde ilginç bilgin yüzünden hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Duymaya ihtiyaç duymadığım sıradan bir bilgi daha.

Neyse ki ben mükemmeliyetle kutsanmışım. Maalesef aynı şeyi senin için söyleyemem.

Belki de artık profil fotoğrafını kediden file çevirmelisin, böylece hiçbir şeyden şüphelenmeyen, zavallı taliplerini olmadığın biri gibi davranarak kandırmayı bırakabilirsin.

Kıkırdadım. "Seni aptal."

Cevap yazdım:

Çok sevgili Pinokyo,

Ben çok önemli bir iş yapan, çok meşgul bir kadınım.

Beni kızdırmayı bırak ve gidip çöplerinle ilgilen.

Gülümseyerek e-postamdan çıktım. Edgar Moffatt, benim tatlı dikkat dağıtıcımdı.

Cumartesi gecesi Andrew arabayı Londra'nın içinde sürerken, Elliot'la ben arka koltukta oturuyorduk.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" İçimi çektim. "Bu şeyin içine tek başıma girme düşüncesinden nefret ediyorum." Uzun, siyah ve üzerime oturan bir gece elbisesi giymiştim, saçlarım dalgalı, makyajımsa doğaldı. Elliot onaylamıştı, evden bile çıkmadan önce onunla mücadele etmek zorunda kalmıştım.

"Sana daha önce de söyledim." Elliot elimi tutarak arkasını öptü. "Miles Medya çok cömert bir bağış yaptı ve sunum için orada olmak zorundayım."

"Sanırım." Pencereden dışarı bakarak derin bir nefes verdim.

"Aynı masada oturmamız için ayarlama yaptım, ayrıca konuşmalar sona erer ermez çıkabiliriz." Darbenin etkisini azaltmak için eğilerek tam kulağımın altından öptü. "Sonra en sevdiğin restorana gidebiliriz."

"Senin en sevdiğin restorana demek istiyorsun," diye fısıldadım. Özel yemek salonuna iki kere daha gitmiştik ve her ikisi de Kazanova Miles'a mutlu sonlu bir kucak dansı vermemle son bulmuştu. O yerle ilgili bir şeyler beni ellerinde bir macun haline getiriyordu.

Elliot bana yavaş, seksi bir gülümseme gönderdi. "Eh, sen de orada oldukça eğleniyor gibi görünüyorsun."

Gözlerim Andrew'a kaydı, bizi duyabiliyor muydu?

Elliot'ın kaşları bacak kadınlara yakın davranarak parmaklarını cesaretimin üzerinden gezdirdim. Gözleri benimkilerle buluşunca elimi alnında bir seğirme hissettim.

"Neden burada görüşüyoruz?" diye fısıldadım.

"Nedenini biliyorsun." Beni yumuşak bir sesle öptü.

"Bu ne kadar süre devam edecek?" diye ağzımın içine doğru mırıldandım.

"Benimle olduğunda gelecek ilgini istemezsin. Kathryn. Bu konuda beni güven." Bir anlık sağımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece sen ve ben olduğumuzda başka hiç kimse bunu içine edemez," diye fısıldadı.

Gülümsedim, haklıydı. Biraz daha iyi hissederek başımı salladım.

"Beni burada indir, Andrew, sonra da Kathryn'i kapıda bırak, lütfen."

"Peki, efendim." Araba kaldırıma yanaştı.

Elliot takım elbisesinin cebinden bir bilet çıkararak bana uzattı. "İçeri gir ve yerimizi kontrol et, seninle masamızda buluşacağım."

Sinirlerim zonklamaya başlarken başımla onayladım. "Tamam." Beni hızlıca öperek arabadan inince Andrew yeniden trafiğe daldı. Köşeden dönüp caddede ilerledikten sonra büyük, daire şeklinde bir araba yoluna arabayı soktu. Bana dönerek gülümsedi. "İşte burası, Kate."

"Teşekkür ederim." Arabadan inerek büyük, kumtaşı basamaklardan yukarı çıktım. Kapı görevlisine biletimi uzattıktan sonra geniş kemerden geçtim. Balo salonu; büyük, yuvarlak, mumla aydınlatılan masalarıyla güzel, taze çiçek aranjmanlarıyla devasa ve şatafatlıydı. Oturma planını şöyle bir inceleyerek masaya doğru yol aldım.

Masa üç sandalye haricinde çoktan doluydu. "Merhaba." Gülümseyerek nazik görünen bir çiftin yanına oturdum.

Herkes mutlu bir şekilde, "Merhaba," diye cevap verdikten sonra teker teker kendisini tanıttı. Garson şampanya kadehleriyle

dolu gümüş bir tepsiyle yanımızdan geçiyordu. Bir tane aldım, kahretsin... *Tepsinin tamamını bırak, lütfen.*

"Merhaba." Masanın karşı tarafındaki bir adam bana gülümsüyordu. Yaşı otuz civarındaydı, açık renk saçlarıyla aslında çok yakışıklı biriydi. "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Evet." Kucağımdaki çantamı eklemlerimi beyazlatan bir güçle kavramıştım. Lanet olsun, Elliot. Bu, bunu yaptığım ilk ve son sefer olacaktı.

"Ben de." Adam başka tek kelime etmeden ayağa kalkarak isim etiketini Elliot'ınkiyle değiştirdi.

Yanımdaki sandalyeye sinsice sokuldu. "Böyle daha iyi." Elini uzattı. "Ben Charles."

Gülümseyerek elini sıktım. "Kathryn."

Elimi tutup arkasını öptü. "Seninle tanışmak çok güzel, Kathryn."

Onu görmeden önce hissettim. Elliot sessizce karşıdaki sandalyeye oturduğunda gözleri benimkileri buldu. Elimi Charles'ın dudaklarından uzaklaştırdım.

Sikeyim.

Yan taraftan birisi, "Bay Miles," dedi dili dolanarak. "Sizi yeniden görmek ne kadar hoş."

Elliot dönerek sahte bir şekilde gülümsedi. "Merhaba." Ev sahibi rolünü üstlenerek masadaki herkesin elini sıktı.

"Charles." Adam Elliot'ın elini sıkmak için uzandı.

Elliot, sessiz bir *benim yerimde oturuyorsun* anlamına gelecek şekilde tek kaşını kaldırdı. "Elliot Miles."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Charles geniş bir şekilde gülümsedi. "Herkes gibi."

Ona bomboş, açıkça etkilenmemiş bir ifadeyle bakan Elliot dudaklarını büzdü.

Garip.

Başımı arkaya atarak şampanyadan bir yudum aldım.

Charles, "Sizinle yerlerimizi değiştirdim," dedi şaka yapar gibi. "Buradaki güzel Kathryn'i gördüğümde onun yanına oturmak zorundaydım. Eğ telersen kaybedersin, yaşlı dostum."

Elliot'ın gözleri adamınkilere dikildiğinde gülümsemeni saklamak için altdudağını ısırdım. Ah, bu paha biçilemezdi.

Charles dikkatini bana çevirdi. "Yani, Kathryn, bu gece karşılaşmamız kaderimizde vardı. Tanrılar yüzüme gülmüş gibi hissediyorum, bana hakkında her şeyi anlat."

Aman Tanrım.

Gözlerim Elliot'a kaydığında, tek kaşını kaldırarak şampanyasından bir yudum aldı.

O kontrol manyağı kafasından neler geçiyordu?

Başımı arkaya atarak içkimi yeniden bir dikişte bitirdim.

Yardım edin.

Of, bir yardım derneği balosunda olmak ne kadar berbat bir şeydi.

Başta Charles'la eğlenceli ve zararsız bir şekilde flört ederek Elliot'a sataşmanın biraz komik olacağını düşünmüştüm ama gece ilerledikçe... pek de öyle olmamıştı.

Charles artık benimle açıkça flört ediyordu, ben de kaba olmak istemiyordum ama duyma mesafesindeki Elliot'la beraber bu en kötü kâbusum haline gelmişti. Elliot masadaki diğer insanlarla konuşuyordu ama benimle Charles'ın her kelimemizi dinlediğini biliyordum.

İltifatları geri çevirip flörtleşmesinden kaçınsam da denediği her yeni taktikle -ki lanet olası hepsini deniyordu- tansiyonum giderek artıyordu.

Elliot'ın her an kafayı yiyerek masanın üzerinden atlayıp Charles'ın tam burnunun üzerine yumruk atmasını bekliyordum çünkü o böyle biriydi.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde sakin ve soğukkanlı davranıyordu, toplumda büründüğü karakteri sapasağlam yerindeydi.

Bu çok tedirgin ediciydi.

Viskisini dudaklarına götürüp duygusuz ve soğuk bir şekilde bir yudum alırken gözleri benimkilerle buluştu.

Çok fena kızgındı.

Kontrolden çıkmış Elliot Miles idare edilebilirdi. Soğuk ve hesapçı Elliot Miles ise tamamen farklı bir hikâyeydi. Bu durum patlamayı bekleyen bir saatli bombaydı.

"Elliot." Alman aksanlı seksi bir ses duyduğumuzda başımı kaldırıp bakınca buz pembesi, straplez bir gece elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir kadın gördüm. Uzun, koyu renk saçları ve uğruna ölünecek bir vücudu vardı.

Elliot başını kaldırıp baktıktan sonra ona başka bir dilde bir şey söyledi. Elliot'ın yüzündeki ifadeden söylediği şeyin flörtöz bir şey olduğunu anlayabiliyordum... O bakışı çok iyi tanıyordum.

Kadın o sırada güldü.

Ha?

Elliot ne söylemişti?

Kadın cevap verdi... Sanırım Almancaydı.

Elliot ona yavaş, seksi gülümsemesini göndererek ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Almanca bir şey daha söyleyince kadın başını arkaya atarak kahkaha attı.

Bu ne sikimdi şimdi?

Charles, "Bu kim?" diye sordu.

Mükemmel bir soru, Charles... *seni dev sik kafa.*

Sevgi dolu bir ifadeyle kadına bakan Elliot, "Bu Varuscka," diye cevap verdi. "Ve biz dans edeceğiz." Kadını elinden tutarak dans pistine götürüp kollarına aldı. Kanım öfkeyle kaynamaya başlarken arkalarından dik dik baktım. Varuscka Vermont, evine bıraktığı kadındı.

İkisini şu anda birlikte görünce... belki de düşündüğümden daha fazlası *vardı.*

Cidden ne sikim oluyordu?

Kadehimi alarak bir dikişte bitirdim, sonra o kadar hızlı yeniden doldurdum ki kenarlardan döküldü.

"Yavaş." Charles güldü. "Sarhoş olup taşkınlık yapmak istemeyiz, değil mi?"

Ters bir şekilde ona baktım, kapat çeneni, kapat çeneni. Bunların hepsi senin suçundu, seni sikik aptal.

Elliot oyun oynuyordu...

Tüm gece Charles'la konuşmamın acısını çıkarmak istiyordu, bu çok açıktı.

Sakin, sakin... *Lanet olası sakin kal.*

Titreyen elimle kadehimi dudaklarıma götürdüm ve dans pistine göz attım. Elliot kadını kollarında sımsıkı tutuyordu, sırtı bana dönüktü. Siyah smokini içindeki uzun, karanlık ve yakışıklı haliyle orgazmik görünüyor, kalabalık salonda göze çarpıyordu. Kadının kulağına bir şeyler söylüyordu, kadının yüzündeki ifadeden onu kaç farklı şekilde yalayabileceğini söylüyormuş gibi görünüyordu.

Adrenalin kan dolaşımıma pompalanırken gözlerim kırmızı görmeye başladı.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Beni buraya getirmiş, benimle görülemeyeceği için yalnızmışım gibi rol yaptırmış, sonra da birisi bana asılınca sinirlenmişti. Şimdi de benimle ödeşmek için gidip Tanrı'nın erkeklere armağanı gibi görünen bir Alman'la flört ediyordu.

Yavşak.

Şarkı bitip değişince yeniden dans ettiler; kadın gülüp muhabbet ediyor, sevgi dolu bir şekilde Elliot'a bakıyordu. Gözleri, pembeleşmiş yüzünde kalp şeklini almıştı.

O bakışı biliyordum, aynada pek çok kez görmüştüm.

Yatmışlar mıydı? Elliot'ın yattığı dokuz buçuk milyon kadından biri miydi?

Kazanova Sikik Miles.

Charles kafa şişirmeye devam ediyordu, bense kadehimi üç kere daha doldurmuştum. *Lanet çeneni kapatsana, Charles! Sikik saçmalıklarını dinleyecek ruh halinde değilim. Burada uğraşmam gereken yeterince boktan saçmalığım var.*

Şarkı bitti ama Elliot masaya geriye dönmek yerine Varuscka'yla birlikte bara gitti.

Ne?

Kan beynime çıkarken akıl sağlığımı bir arada tutan son şey de koptu.

İşte buydu... Başlama zamanıydı.

Kavga mı istiyorsun, sikik herif? Şimdi bir tane alacaksın.

Bardan biri Varuscka'ya, diğeri kendine iki içki aldıktan sonra kalabalığın içinde yüzü bana dönük olarak muhabbete başladı.

Ben öfkeyle ona bakarken o da aynı şekilde bana baktı, sonra sessiz bir selam verir gibi viski kadehini bana doğru kaldırdı.

Peçetemi masaya atarak sandalyemi geriye ittim. Sikerdim böyle işi, buradan gidiyordum.

Buna nasıl cüret ederdi?

Masadakilere, "Ben gidiyorum," dedim.

Charles, "Ah, bu kadar çabuk mu?" diye haykırdı. "Gece yeni başlıyor."

Sahte bir gülümsemeyle, "Sabah çalışmam gerekiyor," diye yalan söyledim.

"Seni dışarı kadar geçireyim."

"Gerek yok." Sıkılı dişlerimin arasından gülümsedim. "Hepinizle tanıştığıma sevindim." Çantamı alarak masadakilere hafif bir şekilde el salladıktan sonra kapıya doğru yürüdüm.

Charles'ın arkamdan, "Saçmalık," diye seslendiğini duydum.

Kapılardan dışarı çıkarak lobiye geçtim. Kahretsin, paltom vestiyerde kalmıştı. Beklemek istemiyordum ama o paltom en sevdiğimdi, bu yüzden fişimi çıkarıp sırada beklemeye başladım.

Koşarak bana yetişen Charles ellerini ceplerine sokup yanımda beklemeye başladı. Gözlerimi ona diktim. İşin komik tarafı,

normal şartlar altında bu adamın göz alıcı olduğunu düşünürdüm. Demek istediğim, o aslında göz alıcıydı.

Sadece, Elliot değildi.

Of, çok kızgındım. Neden erkek zevkim bu kadar boktandı?

Charles, "Gidip bir yerlerde bir şeyler içelim," dedi. "Ben de buradan çıkmak istiyorum."

Arkamızdan, "Gideceğin tek yer siktiğimin morgu olacak," diye hırıldayan Elliot'ın sesi geldi.

Charles arkasına döndü. "B-Bay Miles," diye kekeledi.

Elliot öfkeyle ona bakıyordu. "Gözümün önünden defol git."

Sırayla ikimize birden bakan Charles'ın gözleri irileşti. "Demek istedi-"

"Şimdi!" diye bağırdı Elliot. "Ve onunla bir daha iletişime geçmeye cesaret edeyim deme."

Ah, lanet olsun.

Vestiyer görevlisi kız, "Sıradaki," diye seslendi. Aceleyle öne çıkarak fişimi uzattım, o kadar kızgındım ki doğru düzgün göremiyordum. Göz ucuyla Charles'ın balo salonuna neredeyse koşarak gittiğini gördüm.

Korkak.

Paltomu alarak sert adımlarla kapıya ilerlediğimde Elliot hemen peşimdeydi. Kızgın bir şekilde, "Git başımdan," diye fısıldadım.

Beni takip ederken, "Siktir git," diye parladı.

Gözlerim neredeyse yuvalarından dışarı çıkıyordu. Kapılardan dışarı fırladığımda siyah Bentley'i park halinde bizi beklerken gördüm.

Elliot, "İçeri gir," diye hırladı.

"Cehenneme git." Kaldırım boyunca sinirle ilerlemeye başladım.

"Siktiğimin. Arabasının. İçine. Gir." Arka kapıyı açtı.

İnsanların durmuş bize baktıklarını gördüm, olay yaratmak istemiyordum. Lanet olsun.

Arabanın arkasına bindiğimde Elliot arkamdan geldi.

"Merhaba." Andrew gülümseyerek trafiğin içine girdi.

"Beni eve götür."

"Benim evime," diye gürledi Elliot.

"Arabadan çıkmama izin ver." Kontrolümü kaybetmiştim ve artık zerre kadar umurumda değildi. "Seni sikik göt herif," diye bağırdım.

Andrew'un gözleri aynada bana döndü.

Elliot önümüzdeki koltuğa yumruk atarak, "Evime sür," diye emretti. "Benimle siktiğimin oyunlarını oynayamazsın. Beni duyuyor musun, Kathryn?" diye bağırdı.

"Ah, ama sen Almanca flörtleşebilirsin?" diye haykırdım. "Bana bir iyilik yap ve içeri onun yanına geri dön, seni bencil sikik pislik."

Andrew direksiyonu sıkıca kavradı; nereye süreceğinden emin olmadığını anlayabiliyordum.

Araba trafik ışıklarında yavaşlarken Elliot, "Sakın beni kışkırtma," diye bağırdı.

Bu neydi böyle... Bunu gerçekten söylemiş olamazdı.

Öfkem zirveye ulaşınca dışarı çıkmak için arabanın kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. "Kapıyı aç," diye haykırdım.

Elliot, "Kapıyı açma," diye emretti.

Andrew'un endişeli gözleri arka koltuğa kaydı. Ne yapacağından emin değildi.

"Tanrı şahidim olsun, Andrew, beni evime götür yoksa, seni adam kaçırmakla suçlayacağım," diye bağırdım.

Andrew'un gözleri kocaman oldu ve hemen bir U dönüşü yaptı.

Elliot yeniden önündeki koltuğu yumrukladı.

Araba evimin önünde durduğunda kilit açıldı. Dışarı çıkarak kapıyı çarptım.

Elliot da çıktı. Beni evimin merdivenlerinden yukarı kadar takip etti. "Benden uzak dur," diye tersledim. "Nasıl cüret edersin?"

"Neye cüret etmişim?" Şok olmuş gibi ellerini iki yana açtı. "Sürdüren sensin."

"Beni ona geri dönmek için kışkırtma, öyle mi? Ne halt istersen yap, Elliot. Sana meydan okuyorum," dedim tükürürcesine.

Gözlerini kıstı.

"Benimle birlikte görülmek istemeyen *sensin*."

"Olay bu değil ve sen de bunu biliyorsun," diye bağırdı. "Drama istemiyorum, saçmalamayı kes."

"Eh, ben de artık senin lanet olası ücretsiz fahişen olmak istemiyorum. Eğer herkesin önünde benimle görünmeye utanıyorsan, benimle özel olarak da görüşme." Ön kapının kilidini açarak kuvvetle ittirdim. Neyse ki evde kimse yoktu çünkü evi yıkıyorduk resmen.

"Beni sakın tehdit etme, Kathryn," diye gürledi.

"Bu tehdit değil." Kapıyı yüzüne çarptım. "Bu bir söz," diye arkasından bağırdım.

Kapıya yumruk attığında evin ön tarafı zangırdadı.

"Git buradan!" diye bağırdım.

Yeniden attığı yumruğun sesi tüm evde yankılandı.

"Siktiğimin kapısını kıracaksın, Elliot. Ciddiyim. Git. Buradan!" Kilidi çevirerek sert adımlarla merdivenden yukarı çıktım.

Pencereden baktığımda Elliot'ın kaldırımda volta attığını gördüm. Andrew arabadan çıkmış onunla konuşuyordu, belli ki onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bir sonraki hamlesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. Kızgın Elliot Miles dikkat edilmesi gereken bir canavardı ve kahretsin, bu gece onunla uğraşmak istemiyordum.

Lütfen... sadece git.

On dakika sonra, kapısının çarpıldığını duyunca perdenin kenarından göz atarak arabanın yavaşça yola çıkışını izledim. İçim rahatladı ve yatağımın üzerine çöktüm. "Of," dedim burnumdan soluyarak. "Ne sikik bir pislik."

20. BÖLÜM

Elliot

Barda oturmuş viskimi yudumluyordum. Bu sabah işe gitmiştim ama erken çıkmıştım.

Bugün çalışma havasında değildim. Aslında hiçbir şeyin havasında değildim.

Karnımda kurşundan bir top vardı ve gitmek bilmiyordu. Cumartesi gecesi işleri batırmıştım... Çok fena.

Ancak kendimi savunmam gerekirse, o da lanet olası bir çileden çıkarıcıydı. Gerçekten sonuçları olmadan bütün gece orada oturup, birinin ona asılmasını izleyeceğimi mi düşünmüştü?

Saatime göz attığımda iki olduğunu gördüm. Ondan haber almamıştım ve almayacağımı da biliyordum.

Tipik kahrolası Kathryn Landon, bok gibi inatçıydı.

Seçeneklerimi gözden geçirdim: hiç seçeneğim yoktu. Ya ayaklarına kapanacak ya da ona veda edecektim. Yakın zamanda beni aramaya gelmeyeceğini biliyordum.

Derin bir nefes vererek telefon ekranımı aşağıya kaydırdım. Aradığım numarayı bulduğumda kafamı tiksintiyle iki yana salladım. Bu bir ilkti, daha önce bunu hiç yapmamıştım. Kadınlar terk ettiğinde genellikle memnum olurdum. Bir kadına yalakalık yapmak, yeni bir tür keşfedilmemiş-bölge cehennemiydi.

"Merhaba, Park Bulvarı Çiçekçisi," diye bir kız cevap verdi.

"Acil olarak çiçek gönderebilir miyim, lütfen?"

"Elbette. Bir saat içinde teslimat yapabiliriz. Nereye gidecek?"

"Kathryn Landon, Miles Medya binası, onuncu kat."

"Ne göndermek istiyorsunuz?"

"Hmm." Bir anlığına düşündüm. "Ne önerirsiniz... Şeyden kurtulmak için..."

"Özür dilemek için mi?"

"Evet."

"Eh, ne kadar büyük bir özre ihtiyacınız var?"

"Oldukça büyük." Gözlerimi devirdim. "Sahip olduğunuz en büyüğü olsun."

"Tamam, o zaman kırmızı güller nasıl?"

"Olur sanırım."

"Bir düzine."

Kaşlarımı çattım. "Şey... inatçı türde bir kadın."

"Dört düzine?"

"Evet, belki."

"Tamam, karta ne yazılmasını istiyorsunuz?"

"Hımm." Bir süre düşündüm. "Belki de sadece, 'Üzgünüm.'"

Bu çok ezikçeydi.

"Tamam." Kızın bilgisayara yazdığını duyabiliyordum. "Dört düzine kırmızı gül ve kartta 'üzgünüm.'"

"Evet."

"İsim?"

Düşünürken kaşlarımı çattım; gerçekten zekice bir şeyler bulmalıydım ama Kate bana kızgınken düzgün düşünemiyordum. "Sevgiler, Elliot."

Lanet olsun ona.

İplerimi ele geçirmişti ve lanet olası bunun farkındaydı.

"Yani, 'üzgünüm, sevgiler, Elliot,' mı?" diye sorarak detayları kontrol etti.

"Evet. Çiçekler teslim edilir edilmez beni arayabilir misiniz, lütfen?"

"Elbette, efendim." Kredi kartımla ona ödeme yaparak telefonu kapattım ve bekledim.

Bir saat ve dört kadeh viskiden sonra telefonum çalmaya başladı. "Evet."

"Güller teslim edildi, efendim."

"Onları aldı mı?"

"Evet, kendisi imza atarak aldı."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp dudaklarımı büzdüm; bu iki türlü de sonuçlanabilirdi. Kate'in numarasını çevirdim.

"Evet," diye cevap verdi.

Sesinin tonu karşısında çenemi sıktım, kavga etmek istiyordu. "Merhaba, Kathryn."

"Ne istiyorsun, Elliot?"

"Ben..." Ne diyeceğimi düşünürken tereddüt ettim. "Gülleri alıp almadığını öğrenmek istedim."

"Aldım, teşekkür ederim. Ancak, dünyada davranışlarını telafi etmeye yetecek kadar gül yok."

Gözlerimi devirdim. *Siktiğimin kartını okumuş muydu ki?* "Üzgünüm."

Sessiz kaldı.

"Berbat davrandım ve bundan pişmanım."

Yine sessiz kaldı.

"Ama kendimi savunmam gerekirse, bu kolayca önlenebilirdi. Neden ona sadece bir erkek arkadaşın olduğunu söylemedin?"

"Benim bir erkek arkadaşım yok, Elliot, bunu gayet açık şekilde belli ettin."

"Eh, belki de vardır," diye tısladım.

Yüzümü buruşturdum. *Lanet olsun.*

"Ee, belki de erkek arkadaşım kahrolası bir aptaldır."

"Bu mümkün."

"Ve belki de kendine çeki düzen verse iyi olur yoksa kıçına tekme yiyecektir."

Sırıttım. "Belki de artık sessiz olmalısın?"

"Beni susturma, Elliot. Ayrıca Tanrı şahidim, eğer bir kere daha benim önümde birisiyle başka bir dilde flörtleşirsen-"

Sözünü kestim. "Bunu sadece seni kıskandırmak için yaptığımı biliyorsun."

"İşe yaramadı."

Gülümsediğini hissedebiliyordum, onu neredeyse kandırmıştım. "Belki biraz?"

"Elliot," diye parladı. "Yemin ederim, eğer bir daha bunun gibi bir iş çevirirsen..."

"Dün gece beni özledin mi?" diye sordum. "Çünkü ben seni özledim."

"Hayır, ayrıca çok meşgulüm."

"Neyle?"

"Güllerini kâğıt öğütücüden geçirmekle."

Kıkırdadım, ondan beklenecek bir hareketti. "Bu akşam bir sanat müzayedem var, bittikten sonra uğrayacağım."

"Hayır, sorun değil. Seni yarın akşam görürüm."

Viskimi yudumladım. Telefonu kapatmak istemiyordum, bu lanet kadın beni yavru köpeğe dönüştürmüştü. "Affedildim mi?" diye sordum.

"Dereyi görmeden paçaları sıvama, Elliot. Bunu düşüneceğim."

Gülümsedim, affedildiğimi biliyordum.

Ofiste birisinin onunla konuştuğunu duydum. "Kimden gelmişler?"

"Erkek arkadaşımdan," diye cevap verdi.

İrkildim... Siktir... *Erkek arkadaş*, bu nasıl olmuştu? Fark edilmeden araya sokmuştu, değil mi?

"Beni sonra ara." İçini çekti.

"Tamam." Hatta bekledim.

"Hoşça kal, Elliot." Telefonu kapatınca kadehimin içine doğru gülümsedim.

Görev başarılı olmuştu.

Önümdeki şövalede duran tabloya bakıyordum.

Ölümsüz

Yanımda dikilen Christopher'a, "Hayatın boyunca gördüğün en güzel şey değil mi?" diye sordum.

Etkilenmemiş bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Hımm... Bu ressamda ne bulduğunu bile bilmiyorum. Benim için sadece bir tablo."

"Harriet Boucher sadece bir ressam değil, Christopher. O bir dâhi."

Gözlerini devirdi. "Eğer öyle diyorsan." Saatine göz attı. "Bu daha ne kadar sürecek, açlıktan ölüyorum."

"Müzayede yirmi dakika içinde başlıyor."

Başımı kaldırıp kalabalığa baktığımda balerini gördüm. Kalbim tekledi.

Sarışın ve güzeldi, sanat müzayedelerinin düzenli bir ziyaretçisiydi ama her zaman benden kaçınmıştı.

Gerçek bir balerin olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu, ismini bilmediğimiz için ona bu lakabı takmıştık.

Bu kadınla ilgili ne vardı?

Her zaman onu tanımam gerekiyormuş, bir şekilde bir şeylerle bağlantısı varmış gibi bir hisse kapılıyordum, gerçi bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimiz kalabalık salonun karşısından birbirine kilitlendiğinde aramızdaki hava elektrikle girdap gibi döndü.

Bu akşam farklı görünüyordu, iri gözleri benimkilerle buluşmuştu.

Koşmuyor, kaçmaya çalışmıyordu; aksine sessizce beni kendine çekmeye çalışıyordu.

İçime sakinleştirici bir nefes çekerek başımı öne eğdim.

Siktir... Mükemmel zamanlamaydı.

Herhangi normal bir günde oraya gider, peşinden koşar ve benimle akşam yemeği yemesi için onu ikna ederdim. Kendimi ona tanıtıp onun hakkında her şeyi bilmek isterdim.

Onu her zaman odanın karşısında bir açıkartırma savaşının yoğunluğunda görüyordum ama bir kez bile konuşma şansım olmamıştı. Her zaman ben onu bulamadan önce ortadan kaybolurdu. Onu uzun zamandan beri istiyordum ama artık işler değişmişti.

Kate.

Benim güzel Kate'im evde beni bekliyordu ve bunu mahvetmeyecektim, bu yüzden gözlerimi balerinden ayırıp tabloya odaklandım.

Bana baktığını hissedebiliyordum.

Christopher, "Siktir, bak orada kim var," diye fısıldadı. "Bu o."

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum ve bakmamaya çalıştım.

"Aman Tanrım, kadın cidden mükemmel," diye fısıldadı.

Gözlerim ona kaydı, Christopher haklıydı, o mükemmeldi.

Çenemi sıkarak gözlerimi yeniden başka tarafa çevirdim.

"Ne yapıyorsun sen, hemen oraya git," diye fısıldadı. "Bu senin şansın, bu akşam kaçıp gitmiyor."

"Gidemem."

"Neden?"

"İlgilenmiyorum."

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri?"

"Çeneni kapat," diye kızgın bir şekilde fısıldayarak parmağımla burun kemiğimi sıktım.

Neden şimdi? Benimle konuşmak isteyebileceği dünyadaki onca zaman arasında... şimdi olmak zorundaydı, değil mi?

"Senin sorunun ne?" Christopher kaşlarını çatmıştı. "Yıllardır onu istiyorsun. Gidip al şu kadını."

"Kapat, Çenen!"

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Müzayede görevlisi salona girince bir anlığına dikkatim dağıldı. Tekrar dönüp baktığımda balerin gitmişti. Bu defa hayal kırıklığı yerine rahatlamış hissediyordum.

İyi... nereden geldiyse oraya siktir olup gitmeliydi. Ayartılmaya ihtiyacım yoktu. Uzun zamandır istediğim biri olsa bile.

Evdeki kadınımı düşündüğümde kalbim kabardı.

Ben Kate'le birlikteyim.

Kate

Komodinin üzerindeki telefonum çalarak beni uyandırınca cevaplamak için mücadele verdim. "Alo."

Elliot'ın derin sesi, "Dışarıdayım," dedi.

"Bu akşam görüşmeyeceğimizi düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün, kapıyı aç."

Aşağıya inerek kapıyı açtığımda işte orada dikiliyordu. Seksi takım elbise, göz kamaştırıcı gülümseme ve uzayı bile aydınlatmaya yetecek kadar karizma. Beni kollarına alarak öptü. "Selam."

"Beni yarın görmeye ne oldu?" diye sordum.

"Sensiz bir gece kötüydü, iki geceyse tahammül edilemez."

Dudaklarına doğru gülümseyerek elini tuttum ve onu merdivenden yukarı yönlendirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de onu özlemiştim.

Yatağa girdiğimde yanıma oturarak yumuşak bir gülümsemeyle bana bakmaya başladı.

Onda bir farklılık var.

"Ne?"

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Gülümsedim. "Bu akşam seks yapmıyoruz, bil diye söylüyorum."

Kıkırdayarak beni öpmek için eğildi, dudakları benimkilerle öyle nazik bir şekilde buluştu ki tüm savunmalarım pencereden dışarı uçtu.

Beni derinden ve yavaşça öptü ve ah... belki de daha sık kavga etmeliydik. "Hızlı bir duş alacağım, tatlım."

"Tamam."

Yüzümü tutarak beni yeniden öptüğünde neredeyse yataktan kalkıyordum.

O öyle çok...

Duşa girdikten on dakika sonra beyaz bir havluyla dışarı çıktığında mükemmel bedeni, ay ışığıyla aydınlanmış odada gözler önündeydi. Havlusunu yere bırakınca sertçe yutkundum. Onu kaç kere çıplak görürsem göreyim, ne kadar göz alıcı olduğunu görmek beni her zaman afallatıyordu.

Örtüyü kenara çekip yanıma geldi. Dirseğinin üzerinde durarak uzandı ve beni uzun uzun, yavaşça öpmeye başladı. Tanrım...

Büyük, güçlü bedeni benimkine tam olarak uyuyordu. Dişleri boynumu sıyırıp geçerken sert uzunluğu külotumda tam olarak doğru yere sürtünüyordu.

Uzun bir süre sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi karanlıkta öpüştük. Erkek arkadaş bağlılığını sunmasıyla ilgili bir şeyler ona olan arzumu on kat artırmıştı.

Geniş bedeniyle üzerime yuvarlandı. Bacaklarımın arasında kıvranıp beni yatağa sıkıca bastırırken nefesim kesildi. Ellerim kaslı sırtının her yerinde gezinirken bana bakıyordu.

Sıcak, sert ve sekse hazırdı.

Ve yüce Tanrım, sadece bana bakış şekliyle bile boşalabilirdim.

İçine çektiği nefesi titrediğinde kontrolünün sınırına yaklaştığını anladım. Bacaklarımı kalın bedenine dolayınca kendini ileri ittirdi, sert aleti klitorisimin üzerinden geçerek çoktan alev alev yanan cehennem sıcağını daha da ısıttı.

"Sana ihtiyacım var." Boynuma doğru nefes alıyordu, elleri kuvvetli bir şekilde göğüslerimi yoğurmaya başladı.

Kendini ileri ittirdiğinde aleti tehlikeli bir şekilde külotumun kumaşını delmeye yaklaştı.

"Elliot."

"Siktir. Kathryn," diye fısıldadı acı çeker gibi. "Yalvarmamı mı istiyorsun? Yalvaracağım lanet olsun."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Buna ihtiyacım var," diye inleyerek dudaklarını benimkilere yapıştırdı. "Lütfen." Öpüşürken gözlerini kapattığında tam olarak burada benimle olduğunu biliyordum.

Benim de bu yakınlığa ihtiyacım var.

Birbirimize baktık, başka hiçbir şey söylemeden külotumu çıkarıp derinliklerime daldı.

Gözlerimiz karanlıkta birbirine kilitlenmişti; bedeni benimkinin derinliklerindeydi. Kontrolünü kaybederken gözleri titreşerek kapandı. İçimde nazik bir şekilde hareket etmeye başladı, dikkatle, çok fazla hassasiyet ve saf bir hayranlıkla... Sonsuz bir derinliğin içine kaydığımı hissediyordum.

"El," diyerek inledim.

"Biliyorum, bebeğim." Gözleri kapalı bir şekilde beni öptü. Aramızdaki duygu elle tutulabilirdi. Artık kontrol edemediğimiz somut bir güç gibiydi.

Bu özeldi. *O* özeldi.

Elliot Miles ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim her şeydi ve farklılıklarımıza rağmen bunu inkâr edemezdim.

Ona tamamen ve geri dönülemez bir şekilde âşıktım.

Elliot

Dirseğimin üzerine yaslanmış, uyumasını izliyordum.

Yüzü bana dönük şekilde yatarken saçları yastığın üzerine yayılmıştı, çıplak memeleri göğsümün üzerindeydi. Eğilip yumuşak bir şekilde şakağını öptüm, ona daha yakın olma ihtiyacım neredeyse ilkeldi.

Bu gece bir sınırı aşmış, bir çeşit görünmez bariyeri geçmiştik.

Kalbim göğsümde serbest düşüşe geçmişti ve bunu durdurmak için hiçbir yolum yoktu. Üstelik durdurmayı istemiyordum.

Neler oluyordu?

Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştim.

Aramızda hiçbir sınır yoktu; aramızdaki mesafe bulanıklaşmıştı. Kate, bedenimin bir uzantısı gibiydi... sadece daha iyi bir şekildeydi.

Hareketlenerek benim için elini uzattı. "El," diye fısıldadı.

Ona daha da sokularak, "Buradayım, bebeğim," diye fısıldayarak başımı göğsünün üzerine koydum.

Gözleri kapalıyken yumuşak bir şekilde gülümsedi ve yeniden uykuya daldı.

Karanlıkta, onun kollarında kalp atışlarını dinledim.

Ve kendiminkileri kaybettim.

Resepsiyondan geçerken, "Günaydın, kızlar," dedim.

İşlerinden başını kaldırıp bana baktılar. "Günaydın, Bay Miles."

Christopher ofisinin kapısında dikiliyordu. "Selam."

"Güzel bir gün, değil mi?" Gülümsedim.

Kaşlarını çattı. "Çok değil."

"Ah." Pencereden dışarı bakarak omzumu silktim. "Ah, ama kar yağmıyor, değil mi?"

"Sen kimsin ve benim huysuz pislik kardeşime ne yaptın?" diye cevap verdi kuru bir sesle. "Ortalık lanet olası *Sound of Music*'e döndü."

Kızlar güldü, bense ofisime girdim. İçim neşeyle dolarken bilgisayarımı çıkardım.

"Neler oluyor?" Başımı kaldırıp baktığımda kapı pervazına yaslanan Christopher'ın beni izlediğini gördüm.

*1959 yapımı Broadway müzikali, aynı isimle 1965 yılında müzikal film de çekilmiştir. (ç.n.)

"Hiçbir şey, neden?"

"Yani, bir keyiflisin, bir moralin bozuk; kızgınsın, sonra ses sizsin, tek kişilik lanet olası bir sirk gibisin."

Bilgisayarımdaki hesabıma giriş yaptım. "Tek ihtiyacımız olan iyi bir gece uykusuydu. Yani ihtiyacım demek istedim," diye kendimi düzelttim. "İyi uyudum."

Aniden ilgisi canlanan Christopher içeri girdi. "Hayır, ihtiyacımız dedin."

"İhtiyacım demek istedim."

"Hayır, istemedin." Masamın kenarına oturdu. "Biriyle görüşüyorsun, değil mi?"

E-posta giriş bilgilerimi yazdım.

"Kadın kim?"

"Seni ilgilendirmez. Dışarı çık."

Tak, tak: başımı kaldırıp baktığımda Kate'i kapıda dikilirken gördüm.

Lanet olsun.

"Günaydın, Kathryn," dedim. Gözlerim ayak parmaklarına kadar indikten sonra yeniden yüzüne çıktı. Açık renk saçları salık bırakılmış ve tek kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Gülümsemesi odayı anında aydınlattı. Siyah, üzerine oturan bir kalem etekle, krem rengi ipek bir bluz giyiyordu; en üst düğmesi altta ne olduğuna dair ufak bir ipucu verecek şekilde açılmıştı, kusursuzluk.

Kanın bedenimde dolaştığını hissedebiliyordum.

Her zaman bu kadar seksi miydi... Yoksa o muhteşem kıvrımlarla neler yaptığını bildiğim için artık bunu daha iyi mi görüyordum?

Üzerimdeki çıplak halini gözümün önüne getirdim. Pornografik düşünceyi uzaklaştırmak için altdudağımı ısırdım.

"Şu an kötü bir zaman mı, Bay Miles?" diye sordu. "Beklediğiniz raporu getirdim."

"Hayır." Christopher gülümsedi. "İçeri gel, Kate. Ondan bilgi koparmama yardım edebilirsin."

"Bilgi mi?" Gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

"Son zamanlarda karakterine hiç uygun olmayan iyi bir ruh halinde görünüyor. Bundan sorumlu olan şeyi bilmek istiyorum." Kollarını önünde bağladı. "Ya da kim?"

"Ah." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Endişelenmen gerektiğini sanmıyorum, kaşla göz arasında canavar haline geri dönecektir. Yapabiliyorken huzurun tadını çıkaralım."

"Doğru bir karar," diyerek katıldığını belirtti.

"Bana raporu ver ve dışarı çık, ikiniz de çıkın." İçimi çekerek masamın üzerine bir dosya attım.

"Ah, işte burada. Kriz önlendi." Kathryn gülümsedi. "Üç dakika daha ver, bağırarak ofisi yıkmaya başlamış olacak."

"Devam edersen aynen öyle yapacağım," diye çıkıştım.

Benimkine dikilen gözleri haylazca dans ediyordu.

Aletim zonklamaya başladı... *Kes şunu.*

Bu kadında ne vardı? Beni azgın bir okul çocuğuna çeviriyordu. "Bu toplantı için kalacak mısın?" diye Christopher'a sordum.

"Hayır, yapacak kendi işlerim var." Ayağa kalkarak sallana sallana dışarı çıktı. "Kapıyı kapatmamı ister misin?"

"Evet." Gözlerim Kate'inkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Christopher gidince ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim ve kilidi çevirdim.

Kate'in gözleri irileşti. "Elliot, hayır," diye fısıldadı.

Ona doğru yürüdüm. "Bana hayır demek en üst düzey afrodizyaktır, Landon." Onu sertçe kıçından kavrayarak kendime doğru çektim. Altdudağını ısırıp onu sert aletimin üzerinden geçirdim.

Dudaklarıma doğru, "Dur," diye mırıldandı.

"Gerçekten durmamı istiyor musun?" Agresif bir şekilde saçlarını kavrayıp yüzünü kendiminkine çektim. "Yoksa seni banyoma götürüp menimle doldurmamı mı istiyorsun? Tam da olduğun yaramaz bir çalışan gibi." Kuvvetli bir şekilde göğsünü yoğururken sertçe boynunu ısırdığımda başını arkaya atarak bana tam erişim verdi.

Siktir, bu memeleri seviyordum; bedeni günaha sokmak için yaratılmıştı.

Benim günahım.

"Elliot," diye mırıldandı, gözleri titreşerek kapandığında o bakışı biliyordum.

Bunu istiyordu.

Elinden tutarak onu banyoya doğru çekiştirdim. Kapıyı kapatıp köşedeki sandalyeye oturdum ve tek hızlı bir hareketle fermuarımı açtıktan sonra eteğini yukarı sıyırdım. Külotunu kenara çekerek kendimi girişine yerleştirdim.

Ellerimi omuzlarına koyarak onu üzerime oturttuğumda köküne kadar girdiğim sıkı bedeni esnedi.

Birbirimize bakarken sessiz kaldık.

"Siz kötü bir adamsınız, Bay Miles," diye fısıldadı.

Yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ve sen de pis bir kızsın. O siktiğimin bacaklarını yukarı kaldır, Landon ve aletimi çalıştır." Kuvvetle boynunu ısırdım, onu bereleme ihtiyacım çok baskındı.

Koyulaşmış gözleriyle bacaklarını yukarı kaldırıp ayaklarını sandalyeye koydu, kendini çömelir pozisyona getirdi. Beni içine bu şekilde almayı yeni öğrenmişti; boyutlarım bir sorundu ve bunun üzerinde çalışmamız gerekmişti.

Etrafımda dalgalanan her bir kasını hissedebiliyordum ve tek yapabildiğim patlamamaktı.

Ofisimdeydik, Tanrı aşkına... Bu iyi değildi ama şu anda durabilmemin lanet olası imkânı yoktu. Kathryn Landon'a bağımlılığım hafiflemiyordu. Rüzgârlı bir fırtınadaki orman yangını gibi, kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Beni becerdi.

Sert, dizginlenmemiş ve ıslaktı.

Hayvanlar gibi birbirimizin bedeninden beslendik... ve her bir sikik saniyesine bayıldım.

Kate

Öğle yemeğinde Elanor'la buluşmak için caddede ilerliyordum. Nadir bir hafta için Londra'daydı ve aramızdaki anlaşmazlığı gidermeye çalışıyordum. Son zamanlarda ona neler olduğunu bilmesem de öfkeme değil, şefkatime ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Telefonum çalmaya başlayınca çantamdan çıkardım; *Elliot* ismi ekranı aydınlatıyordu.

"Selam."

"Kızım nasılmış?"

Derinden gelen, seksi sesi karşısında gülümsedim. "İyi."

"Gelecek hafta New York'a gitmek zorundayım."

Kaşlarımı çattım. "Ah... tamam."

"Benimle gelmeni istiyorum."

Olduğum yerde durdum. "Neden?"

"Çünkü seni görmeden yedi gün geçiremem."

Telefona doğru şapşalca gülümsedim, bunun doğru olduğunu biliyordum. Haftalardır neredeyse her geceyi birlikte geçirmiştik. Kendimizi öyle kaptırmıştık ki her geceyi beraber geçireceğimizi varsayıyorduk, sormak söz konusu bile değildi. Ben de onu görmeden yedi gün geçiremezdim.

"Sana New York'taki evimi gösterebilir ve seni galerime götürebilirim. Hem ayrıca seni bir hafta boyunca kendime saklamak istiyorum," diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

İçim heyecanla doldu, ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. *Kulağa cennet gibi geliyor.*

"Elbette gün içinde çalışmam gerekecek ama orada olmak için bahanen olması adına bir toplantı ayarlayabilir-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "İzin alacağım, kullanılmamış çok iznim var. İş yerindeki kimsenin bizi öğrenmesini istemiyorum."

"Tamam."

"Demek istediğim..." Bu ağzımdan yanlış bir şekilde çıkmıştı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Neredesin?" diye sordu.

"Öğle yemeği için kız kardeşimle buluşmaya gidiyorum."

"Bir kız kardeşin olduğunu unutup duruyorum, adı ne demiştin?"

"Elanor." Bir anlık duraksadım. "Aslında, onu tanıyor musun? Elanor Landon."

"Sanmıyorum, onu nereden tanıyacağım ki?"

"Senin takıldığın türden erkeklerle çıkıyor, belki de onu buralarda görmüşsündür?"

"Hımm, ismi tanıdık değil, kim bilir? Belki de onu daha önce gördüm, onunla tanıştığımda anlarım, sanırım."

Göğsümde umut yeşerince gülümsedim. Ailemle tanışmayı planlıyordu... Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi ve hiç de beklediğim gibi değildi.

"O zaman New York'a geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Eğer işten izin alabilirsem."

"Patronunun alman için ısrar edeceğinden oldukça eminim." Tebessüm ettiğini anlayabiliyordum.

"Eh, patronum bir seks manyağı." Sırıttım.

Derin, baygın sesiyle, "Mutlulukla hem de," dedi.

Eh, al benden de o kadar.

"Hoşça kal, Kathryn."

Gülümsedim; çok uzun olmayan bir süre önce bana Kathryn demesinden nefret ediyordum ama şimdi bir sevgi ifadesi olmuştu.

"Görüşürüz, El." Telefonu kapatıp restorana kadar resmen süzüldüm. Tanrı'nın kadınlara armağanıyla görüşüyordum, beni New York'a götürüyordu *ve* benim lanet olası harika olduğumu düşünüyordu.

Hayat güzeldi.

Restorana girip etrafıma bakındım. Elanor arkada oturuyordu, beni görünce gülümseyerek el salladı. Gülümsemesine karşılık vererek el salladım ve ona doğru ilerledim.

"Merhaba." Ayağa kalkarak beni yanağımdan öptü, kollarımdan tutarak baştan aşağı beni inceledi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gururla gülümsedim, tüm o orgazmlardan dolayı olmalıydı. "Sen de öyle."

Yalan söylemiyordum, gerçekten harika görünüyordu. Üzerine oturan, krem rengi, yün bir elbise ve dizlerine kadar gelen botlar giymişti. Elanor pek çok şeydi ama güzelliği emsalsizdi.

"Otur, otur," diyerek beni sandalyeme yönlendirdi. "Şarap sipariş ettim."

"Bugün çalışıyorum."

"Bir kadehten zarar gelmez, hayatım." Sanki ben bir aptalmışım gibi gözlerini devirdi.

Sahte bir şekilde gülümsedim... İşte başlamıştı, Elanor ve küçümseyici göz devirmeleri.

İkimize de birer kadeh şarap doldurdu. "Ee..." Beni yeniden baştan aşağı inceledi. "Neden bu kadar inanılmaz görünüyorsun, biriyle mi görüşüyorsun?"

Mutlulukla gülümsedim. "Aslında evet, görüşüyorum."

"Hımm." Şarabını yudumladı. "Yani, mutluluk sana yakışıyor. Tanıdığım biri mi?"

Kim olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Peki ya bunu dünyaya açıklarsa? Elliot'ın tanıdığı aynı kişileri tanıdığına emindim. Ancak Elliot erkek arkadaşım olduğunu söylemişti?

Hımm, yine de henüz hiçbir şey ilan etmemişti. Sanırım Elanor'a söylemek için önce Elliot'la konuşana kadar bekleyecektim. "Tanıdığın biri değil, sadece işten bir adam," diye cevap verdim. Teknik olarak *bu* doğruydu. "Peki ya sen, biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır, Frederick'ten ayrıldım."

Kaşlarımı çattım. "Alexander'a ne oldu?"

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Ondan aylar önce ayrılmıştım, çok sıkıcı olmaya başlamıştı. Seks yaptığımızda iki dakikada boşalıyordu. Ödün vermeyeceğim ihtiyaçlarım var benim."

Zavallı Alexander. Acaba Elanor'un tüm dünyaya performansı hakkında konuştuğunu biliyor muydu? Cidden... ne soğuk bir kaltaktı. Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Tanrım. Şaşırmamam gerekiyordu sanırım.

Sakın söyleme.

"Anlatsana, şu patronun, göz kamaştırıcı erkek örneği Elliot Miles, nasıl?"

Boğulur gibi olunca öksürdüm. "Ne?" İrkilmiştim.

"Birkaç günlüğüne Londra'dayım, onunla iletişime geçebilirim."

İçim dehşetle doldu. "Onu tanıyor musun?"

"Daha önce birbirimizi gördük ama resmi olarak tanışmadık. Gerçi, bunun değiştiğinden emin olacağım."

"Evleniyor," diye yalan söyledim.

"Ve?"

"Yani, o kapıldı," dedim sinirle.

"Hayatım." Aptalmışım gibi gülümsedi. "Eğer Elliot Miles'ı istersem, onu kimin elinden almam gerekiyorsa alırım."

İçim öfkeyle dolarken çenemi sıktım. "Gerçekten mutlu bir ilişkiyi bozacak kadar alçalır mısın?"

"Elbette, neden olmasın? Daha önce yaptım ve yeniden yapabilirim." Kayıtsızca şarabını yudumladı. "Dışarıda nerelere gidiyor? Hangi kulüplere? Ne biliyorsun?"

Sinirli kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. "Emin değilim." Kafamı arkaya atarak kadehimdekini bitirdim.

Düşünürken gözleri boşluğa daldı. "Belki de gelip seni iş yerinde görebilirim, kazara onun ofis kapısını çalarım."

Gözlerim dehşetle irileşti. "Hayır. Bunu yapmayacaksın," diye parladım. "Onu görmeye çalışmanı yasaklıyorum, Elanor. Bu benim işim, sakın mahvedeyim deme."

"Ah, sus." Yeniden gözlerini devirdi. "Her zaman çok dramatiksin. Ona tutulmuş falan gibi davranıyorsun."

"Belki de tutulmuşumdur," diye yumurtladım.

Bana bir gülümseme göndererek kadehini sessiz bir selamlama gibi havaya kaldırdı. "Peki, o zaman."

"Peki o zaman, ne?"

"Hiç." Bir sırrı varmış gibi kayıtsızca omzunu silkti.

"Elanor, ne?" diye patladım.

"Yıllardır onun için çalışıyorsun ve onu kapamadın, bunun gerçekleşmeyeceği çok belli, değil mi?" Şarabından bir yudum aldı. "Hem ayrıca başka biriyle görüşüyorsun."

Kahretsin, neden yalan söyledim ki?

"Hem senin ayaklarına kapanacağını düşündüren ne?" diye çıkıştım.

Saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı. "Çünkü kapanacak."

Masada oturmuş çatalımla tabağımdaki yemekleri itekliyordum.

Beni seyreden Elliot, "Sorun ne?" diye sordu. "Tüm akşam sessizdin."

Derin bir nefes verdim. Bunun beni güvensiz ve ezik göstereceğini biliyordum ama elimde değildi. Söylemek zorundaydım.

"Kız kardeşim bugün bana seni ayartmaya çalışacağını söyledi."

Kaşlarını çattı.

"Ve o güzeldir, Elliot. İstediği her erkeği elde eder."

Gülümsemesini saklamaya çalışırken dilini altdudağının üzerinden geçirdi. "İşte burada. Benim güzel, savunmasız Kate'im." Masanın üzerinden elimi tuttu.

Kulağa ne kadar ezik geldiğimi bilerek gözlerimi devirdim. "Yapma."

"Ee, ona benim kapıldığımı söyledin mi?"

"Evet."

"Peki o ne dedi?"

"Herhangi bir kadını terk etmeni sağlayabileceğini söyledi."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı öperken güvensizliğimle açıkça eğleniyordu. "Ben seninle birlikteyim. Kız kardeşinin... ya da herhangi bir kadının hiç şansı yok."

Gözlerim onunkileri odaklanmıştı.

"Sana söz veriyorum," diye temin etti.

Ona bastırılmış bir gülümseme gönderdim. "Ben sadece, biliyorum ki-"

"O sen değil, Kate," diyerek sözümü kesti, eğilip yüzümü ellerinin arasına alarak beni nazik bir şekilde öptü. "Landon kız kardeşlerden sadece birini istiyorum ve o da tam burada." Avuç içimi göğsünün üzerine koydu.

Biraz daha iyi hissederek dudaklarına doğru gülümsedim.

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eğer benim erkek kardeşlerimden biri seni ayartmaya çalışsaydı, bundan sağ çıkamazlardı."

Kalbim kabardı, tam da bu adama zaten verdiğimden daha fazla değer veremeyeceğimi düşünüyordum...

Beni yeniden haksız çıkarmıştı.

Yeni doğan güneşin ışıkları pencereden içeri girerken yalnız bir şekilde uyanarak gerindim. Erkeğim neredeydi? Aşağı kata indim; ev boştu. Neredeydi?

Evin arkasına dışarıya baktığımda onu bahçede gördüm.

Sırtı bana dönüktü, göle doğru bakıyordu. Takım elbisesini tamamen giymişti ve elinde soğuk havada buhar çıkan kahve kupası vardı. Ayaklarının dibindeki ördekler mutlu bir şekilde yeri gagalıyorlardı. Etrafındakilerden tamamen mest olmuş halde yürümeye başladığında ördekler uzun zamandır görüşmemiş arkadaşları gibi peşinden gittiler. Arada sırada ördeklerden biri fazla yaklaşınca bacağını uzatarak kendine mesafe yaratıyordu.

Telefonumu alarak birkaç fotoğrafını çektim. Bu yeri gerçekten seviyordu ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Onu burada bu kadar mutlu görmeyi seviyordum.

Yol tarafından yüksek bir ses geldiğinde pencereden dışarı baktım ve bir kamyonetin durduğunu gördüm.

Elliot o tarafa gidip kamyonetteki adamla konuşurken pencereden izledim. Kendilerini tanıtırken el sıkıştılar.

Bu da kimdi?

Ön taraftan dışarı çıktığımda adam tam da kamyonetinin arkasından keçi Billy'yi çıkarıyordu.

Billy'nin boynuna bağlanmış ipi alan Elliot, "Özürlerimi kabul edin," dedi. "Nasıl dışarı çıktığını bilmiyorum."

Adam, "İki hafta içinde bu dördüncü oldu," dedi.

O anda Elliot beni fark etti. "Alan, Kathryn'le tanış, Kathryn bu Alan. Yandaki arazinin sahibi."

"Merhaba." Gülümsedim. "Ne oldu?"

"Keçiniz kaçıp duruyor. Onu yolda buldum."

"Ah."

"Bir araba kazasına sebep olmasından ve birilerinin öleceğinden endişeleniyorum."

"Evet." Elliot'ın kaşları bu senaryoyu hayal ediyormuşçasına çatıldı. "Onu geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bir daha kaçmayacağından emin olacağım," dedi.

"Tanıştığımıza sevindim." Alan kamyonetine binerken gülümsedi. Ona el salladığımızda sürerek uzaklaştı.

Elliot, "Sen ne yaptın?" diye keçiye bağırdı.

Olaydan tamamen bihaber olan keçi başını kaldırıp ona baktı.

Yüksek sesle, "Meeeeeee," diyerek meledi.

"Kaçmak mı istiyorsun? Bana uyar." İpi çektiğinde tasmalı keçi onu takip etti. "Sadece bunu siktiğimin yolunda yapma." Padoka doğru yürümeye devam etti.

"Meeeeeee."

"İç kısımlara doğru ilerle, cehennemin dibine siktir ol git ve geri gelme. Ancak bunu siktiğimin yolunda yapma."

"Meeeeeee."

Onları takip ederken kahkaha atmamak için dudaklarımı bü züyordum.

Elliot üstteki padokun kapısını açarak keçiyi içeri yönlendirdi. "Artık üst padokta cezalısın."

Billy, "Meeeeeee," diye meledi.

"Sana güvenilmeyeceği belli olduğuna göre."

Aman Tanrım, bu paha biçilemezdi.

Sert erkek Elliot Miles keçisini cezalandırıyordu.

Billy'nin boynunun etrafındaki ipi çözdü. "Gözüm üzerinde, sikik şey. Bir yanlış hareket yap ve yolculuk..." Doğru kelimeyi düşünerek duraksadı. "Mezbahaya."

"Meeeeeee."

"Orada yaramaz keçilere ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu.

Kahkahalara boğuldum.

Elliot, "İçeri git," diye tersledi.

Döndüm ve gülmeye devam ederek içeri girdim.

Billy, "Meeeeeee," diye yeniden meledi.

"Şu sesi çıkarmayı da bırak," diye bağırdı Elliot.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdadım. Hayatım resmen tamamlanmıştı.

Artık her şeyi duymuştum.

"Meeeeeee." Yüksek ses sessizliğin içinde yankılanıyordu.

Saate göz attım: gece 1'di.

"Meeeeeee."

Elliot, "Sikerim bu işi," diye fısıldayarak örtüleri üzerinden attı.

Gülmemek için yüzümü buruşturdum; bu çok komikti. Billy tüm gece bağırmayı bırakmamıştı.

Elliot hızla pencereyi açtı. "Lanet. Olası. Çeneni. Kapat," diye bağırdığında sesi tüm vadide yankılandı. Pencereyi öyle sert çarptı ki neredeyse kırılıyordu.

Yatağa geri dönerek kıpırdanmaya başladı.

"Meeeeeee."

Yastığıma doğru gülümsedim.

Elliot, "Siktiğimin aptal keçisi," diye sessizce mırıldandı.

"Meeeeeee," şeklindeki yüksek sesli meleme yankılandı.

Bu *gerçekten* çok kötüydü.

"Bu kadarı yeter," diye patlayan Elliot yataktan fırlayarak Hulk gibi aşağı kata koşturdu.

Ön kapının aceleyle açıldığını duyduğumda pencereye koşarak ne yaptığını izlemek için açtım.

Elliot sert adımlarla padoka doğru gitti. Kollarını iki yana açarak, "Ne?" diye haykırdı. "Ne sikim istiyorsun?"

Billy boş bir şekilde ona bakıyordu.

"Yemeğin var, suyun var. Tüm siktiğimin padoku sana ait. Bu senin için yeterince iyi değil mi, seni şımarık lanet keçi?"

Billy, "Meeeeeee," diye meledi.

Elliot dönerek bir kovaya yapabildiği kadar sertçe tekme attığında kova havada uçarak göz alıcı bir şekilde yere çarptı. "Bunu gördün mü?" diye Billy'ye bağırdı. "Eğer çeneni kapatmazsan sana da bundan bol miktarda gelecek."

Kahkaha attım.

Sert adımlarla içeri geri geldiğinde ön kapının çarptığını duydum. Hışımla merdivenlerden yukarı çıkıp telefonunu eline alarak pencere oturağına oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Google'dan keçi nasıl öldürülür diye bakıyorum, ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

Güldüm.

"Bu hiç komik değil, Kathryn," diye homurdandı.

"Komik." Kalkarak ona doğru ilerledim ve kucağına oturdum. Aman Tanrım, gerçekten de Google'a bir keçi nasıl öldürülür yazmıştı. Telefonu ondan alarak yere attım ve onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Belki de bir sorunu vardır," diye fısıldadım.

"Var, yaklaşan ölümü."

"Hayır, demek istediğim belki de hastadır."

Gözlerini bana dikti.

"Kulağına tıkaç tak ve bir uyku ilacı falan al, yarın veterineri arayacağız. Ne yapılacağını o bilir."

Elliot sakinleşmeye çalışırken titrek bir nefes verdi.

Erkeğime bakarak gülümsedim ve alnındaki saçları arkaya taradım. "O sadece küçük bir keçi."

"Siktiğimin hayatımı mahvediyor ama."

Karanlıkta ona bakıyordum. Sinirli bir insan olduğunu her zaman biliyordum ama onu kaynama noktasına kadar kızdıranın sadece kendim olduğumu sanıyordum. Her gün Elliot Miles yapbozunun daha fazla parçası yerine oturuyordu ve her gün o biraz daha cazip hale geliyordu.

"Hadi. Yatağa." Onu elinden tutup çektim.

"Nasıl?" diye tersledi. "Bu katlanılamaz."

"Ah.... ühühühü." Yatağa girerken gözlerimi devirdim.

Arkamdan sokularak kalçalarını benimkine bastırdı. "Sana siktiğimin ühühühüsünü göstereceğim."

Tek başıma uyandığımda bitap haldeydim.

Saate son baktığımda 4.38'di ve neredeyse hiç uyumamıştık. Üzerime bir şeyler geçirip banyoya gittikten sonra aşağı kata indim. "Elliot," diye seslendim. Cevap gelmedi. Cam sürme kapıya giderek dışarı baktığımda araba yolundan gelen bir araba gördüm. Bu kimdi şimdi?

Elliot arabayı karşıladığında bir adam indi; derin bir konuşmaya dalarak padoka doğru ilerlediler.

Ah, hayır. Bu da kimdi?

Hızlıca evden çıktım. "Merhaba."

Adam bana doğru döndü. "Merhaba, ben Mathew, veterinerim."

"Ah." İçim rahatladı.

Elliot'ın yüzünden bir gülümseme geçti; kim olduğunu düşündüğümü biliyordu, kiralık bir keçi katili. "Bu Kathryn."

"Merhaba."

"Keçi bu tarafta." Elliot Billy'nin padokunu işaret etti.

On beş dakika boyunca ikimiz de sessizce veterinerin Billy'nin her yerini kontrol etmesini izledik.

"Evet," dedi Mathew. "Endişelenecek hiçbir şeyiniz yok. O mükemmel derecede sağlıklı."

Elliot içini çekti. "O zaman sorunu ne? Kaçıp duruyor, sürekli bağırıyor."

Mathew, "Eş arıyor," dedi. "Bu yaştaki bir keçinin... istemesi normaldir."

"Azmış mı yani?" Elliot burnundan soluyordu.

"Mecazi anlamda. Evet."

Elliot Billy'ye öfkeyle bakarak kafasını belli belirsiz iki yana salladı. "Kaç yaşında?"

"Tahmini olarak üç civarında."

"Keçiler ne kadar süre yaşıyor peki?"

"Yaklaşık olarak on beş yıl."

Elliot derin bir nefes verdi. "Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm. Lütfen bana faturayı yolla."

"Hiç sorun değil." El sıkıştılar. "Hoşça kal, Kathryn."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Arabayla uzaklaşınca Elliot sert bir şekilde Billy'ye yaklaştı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Azdığın için mi beni bütün gece uyutmadın?" diye fısıldadı kızgın bir şekilde. "Tam da ihtiyacım olan şey, seks manyağı bir keçi." Hışımla eve geri döndü.

"Ne bekliyordun?" diye seslenirken Billy'nin kafasını sevdim. "Ne de olsa... senin oğlun."

Yürürken, "Kapat çeneni," diye seslendi. "Bugün senin saçmalıkların için de havamda değilim."

Benimle öğle yemeği yemek için gelmiş olan Daniel'la caddede yürüyordum; onu en son gördüğümden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. "Thai yiyebilir miyiz?"

"Hayır." İçimi çektim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman tam bir kilo pilav yemek zorunda kalacağım ve tüm öğleden sonra bok gibi yorgun olacağım."

"Hmm, korkulan karbonhidrat koması." Bezmiş gibi nefes verdiğinde suçlu hissettim.

"Peki." İçimi çektim. "Thai, o zaman. Bugün bok gibi yorgun hissettiğimde seni haberdar edeceğim. Elliot'ın keçisi bizi bütün gece uyutmadı."

"Ne?" Yüzünü buruşturdu. "Elliot Miles'ın keçisi mi var?"

"Evet. Ördekleri ve garip bir koyun... gibi bir şeyi de."

Şaşırmış gibi gözlerini açtı. "Kim tahmin ederdi?"

Kıkırdadım.

"Ne zaman beni oraya davet edeceksin?"

"Yakında." Omzumu silktim. "Daha ilk günlerdeyiz, biliyorsun."

"Aman Tanrım, gelene bak." İleriye bakıyordu.

"Kim?"

"Bu Rande Gerber."

"Kim?"

"Cindy Crawford'ın kocası."

Sokağın aşağısına göz atarken yüzümü buruşturdum.

"Artık gitti." Bakmak için boynunu uzattı. "Yemin ederim ki oydu."

"Sana bir şey soracağım, eğer Cindy ya da kocasıyla yatma şansın olsaydı kimi seçerdin?"

"Hmm." Bir süre düşündü. "Bu mükemmel bir soru." Gerçekten uzun uzadıya düşünüyormuş gibi dudaklarını kıvırdı. "Muhtemelen Rande'i."

"Tamam." Başka bir tane daha düşünürken gülümsedim. "Eğer benimle ya da Elliot Miles'la yatma şansın olsaydı kimi seçerdin?"

Kıkırdayarak kolunu bana doladı. "Rakip bile olamaz." Alnımı öptü. "Seni."

Tebessüm ettim. "Neden?"

"Eh, çünkü sen çok ateşlisin."

"Ve?"

"Elliot Miles'ın içine almayacağından oldukça eminim, bu da ben almak zorunda kalacağım demek oluyor. Dürüst olmak gerekirse, bence o benim baş edebileceğimden biraz daha fazla erkek etine sahip. Bundan sağ çıkabileceğimden tam olarak emin değilim."

Kahkaha attım. "Haklısın, onun erkek eti çok fazla. Benim için bile."

Akşam 7'de Bentley, Büyülü'nün özel araba yolunda bir kamyonun arkasına yanaştı. İşten daha yeni dönüyorduk ve çok yorgunduk.

Dün gece hiç uyumamanın bedeli ağır olmuştu.

Andrew arabayı park ettiğinde kamyonun kasasındaki keçi sürüsünü gördüm. "Neler oluyor?"

Elliot dışarı çıkarak adamlara doğru gülümsedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Gidip onu getireceğim."

Ne?

Gözden kaybolan Elliot birkaç dakika sonra ipten bir tasma taktığı Billy'yle geri döndü.

"Talep ettiğiniz gibi elimizdeki üç yaşındaki dişiler bunlar, Bay Miles."

Bu da neydi böyle?

Elliot Billy'yi keçilerle dolu kasaya yönlendirdi. "Birini seç," diye talimat verdi.

Küçük kuyruğunu sallamaya başlayan Billy tüm keçileri kokladı.

Aman Tanrım... Elliot, Billy eşini kendisi seçebilsin diye buraya dişi keçiler getirtmişti.

Elliot Miles yapbozunun bir parçası daha yerine otururken kalbim sıkıştı.

Dünyanın geri kalanının erkeğim hakkında kendi fikrileri vardı ve kahretsin, bunu iyi biliyordum çünkü eskiden aynı fikirleri paylaşıyordum. Ancak şimdi onu gerçekten görebiliyordum.

İşte buradaydı, on bin dolarlık takım elbisesinin içinde gücün somut hâli olarak... çiftlik hayvanının duyguları hakkında endişeleniyordu.

Pek çok meleme ve koklamadan sonra Billy keçilerden birine yanaştı. Soluk renkli ve güzel yüzlü bir dişiydi. O da Billy'den hoşlanmışa benziyordu.

Elliot kollarını önünde bağlamış bir şekilde geride duruyordu. En sonunda konuştu. "Şunu alacağız." İpi dişi keçinin boynuna bağlayıp onu padoka doğru yönlendirince Billy arkalarından koştu.

Elliot kamyondaki adamlara doğru döndü. "Teşekkür ederim, gerçekten minnettarım. Faturayı bana gönderin."

Adamlar keçileri kamyona geri götürmeye başladı.

Bu, hayatımda gördüğüm en tatlı şey olabilirdi.

Arabadan inerek içeri girmek için hareketlendim. Merdivenlerden yukarı çıkarken arkama dönüp baktığımda uzakta Elliot ve iki keçisini görünce yüzümde bir gülümseme belirdi.

Kazanova Miles, olağanüstü keçi çöpçatanı.

"Her şeyi aldın mı?"

"Hı-hı."

Elliot valizimi ön kapıdan dışarı çıkardı.

"Ah, bilgisayarımı unuttum." Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "Bir dakikamı almaz."

"Acele et. Neden her zaman bir şeyler unutuyorsun?" diye seslenerek Andrew'a katılmak için uzaklaştı.

Bugün New York için yola çıkıyorduk. Heyecanlı, gergin ve stresliydim. Her bir küçük şeyi aşırı düşünmekten dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım. Gergin olmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi, öyleydim.

New York, Miles Medya bölgesiydi ve gerçekten bunun bizim için 'tamam ya da devam' haftası olacağını hissediyordum.

Aynaya son bir kez bakıp yutkundum.

Tanrılar yardımcım olsun.

On iki saat sonra, kapı görevlisi Elliot'ın New York'taki dairesinin kapısını açtığında ciğerlerimdeki hava dışarı kaçtı.

Daha önce hiç görmediğim bir şehrin en göz kamaştırıcı manzarasının göründüğü duvardan duvara bir cam vardı.

Daire; devasa, görkemli ve süper moderndi. Kiminle olduğumu bana anında hatırlatmıştı.

Bir Miles Medya patronu.

Dünyadaki en güçlü adamlardan birinin oğlu.

O, iç çamaşırlarıyla keçilere bağırırken kiminle birlikte olduğumu unutmak kolaydı.

Ancak burada...

Ondan yayılan güç, aşağı kattaki personelin onu gördükleri zaman koşuşturma şekli, bu daire...

Hayatı.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı çok önemsiz gösteriyordu ya da belki de önemsiz hisseden sadece bendim.

Onunla buraya gelmenin, yaşadığı hayata göz atmanın beni afallatacağını biliyordum.

Geride bıraktığı hayatın.

Kalbim boğazımda atar bir hâlde dairesinde dolaşırken beni izleyerek sessiz kaldı.

Gergin bir şekilde, "Çok güzel," diye fısıldadım.

Hiçbir zaman kendimi burada hissettiğim kadar yabancı hissetmemiştim.

Sanki bir şey söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir içki ister misin, tatlım?"

Başımla onayladım.

"Şarap mı?"

"Tekila."

Açıkça eğlenmiş bir halde kıkırdadı. "Tekila, hemen geliyor."

Elliot'ın komodinin üzerinde çalan telefonunun titreşimi bizi uyandırdığında Elliot kaşlarını çattı.

"Elliot," diye fısıldadım. "Telefonun."

"Git başımdan," diye mırıldandı.

"Evde bir sorun çıkmış olmalı."

"Ha?" Hızla doğrulup telefona cevap verdi.

Bir sesin gayet anlaşılır bir şekilde, "İyi ki doğdun," dediğini duydum.

Doğruldum. Ne? Doğum günü müydü?

"Siktir git, Tris, bu bok için saat çok erken," diye uykulu bir şekilde söylenirken gözlerini ovuşturuyordu.

Sesin, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

"Beni uyandırdın."

"Yalnız mısın?"

Gözlerini devirdi. "Evet. Yalnızım." Uzanıp göğüs ucumu sertçe çimdiklediğinde ondan uzaklaşmak için eğildim.

"Acele et ve ofise gel. Annemle babam seni görmek için dokuzda buraya geliyor."

"Evet, evet." Telefonu kapattı.

İrileşmiş gözlerle, "Bugün doğum günün mü?" diye fısıldadım.

"Yani?"

"Bana bunu ne zaman söyleyecektin?"

Gülümseyerek üzerime doğru emekledi ve ellerimi başımın üzerine kaldırdı. "Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?"

"Neden?"

"Eh, eğer seni göremeseydim..." Dudakları benimkilere dokundu. "...benim için mutlu bir gün olmazdı."

Güzel erkeğime doğru gülümsedim. Ona hediye almamıştım, onun için özel bir şey yapmak istiyordum. "Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Seni yemekten mutluluk duyarım."

Altından sürünerek çıkarken kıkırdadım. "Hayır, o bu akşam. Şimdi gitmen gerekiyor."

Ona bugün bir hediye almam lazımdı... Siktir. Her şeyi olan bir adama ne halt alırdın?

Yataktan çıkıp iç çamaşırımı giyerek Elliot'ın dün geceki tişörtünü üzerime geçirdim. "Burada yiyecek var mı?" diye sordum.

"Evet, stoklanmıştır. Yemek yapmana gerek yok, dışarıda yiyebiliriz."

"Burada birlikte görülebilir miyiz?" Şaşkınca kaşlarımı çattım.

"Burası New York, burada gün boyunca çok daha fazla mahremiyetim var."

"Nasıl yani?"

"Paparazzilerin peşinden koşacağı çok daha heyecan verici ünlüler var. Geceler başka bir hikâye ama gündüzler sorun değil. Londra saklanacak hiçbir yerin olmadığı bir fanus gibi."

"Ah." Kapıya doğru yürüdüm. "Sana şimdiye kadar gördüğün en iyi kahvaltıyı hazırlayacağım."

Tamamen çıplak bir şekilde yataktan fırlayarak beni yakaladı ve bacaklarımı beline doladı. Dudakları benimkilerle buluşurken yatak odasının kapısını açtı. "Ama önce." Beni taşıyarak odadan dışarı çıktı. "Seni bu dairedeki her sert yüzeyde becereceğim."

Öpüşürken kıkırdadım.

Bir kadının şok içindeki sesini duyduk. "Elliot."

Döndüğümüzde Jameson, Tristan, Christopher, Bay ve Bayan Miles'ı tam orada dikilirken gördük. Bayan Miles'ın elinde bir 'İyi ki doğdun' balonu vardı ve gözleri irice açılmıştı.

Elliot nefesi kesilerek, "Anne," dedi

Herkesin ağzı dehşetle açık kalmıştı.

"Sürpriz." Tek kaşını yukarı kaldıran Jameson sırıtıyordu.

Ah siktir. Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum.

Tristan kafasını arkaya atıp kahkaha atmaya başladı.

En kötü kâbusum az önce gerçek olmuştu.

21. BÖLÜM

Elliot yatak odasına koştu ve kapıyı çarparak kapattı.

Dehşet içinde ailesine bakakalmıştım.

Christopher'ın gözleri fincan kadar büyümüştü. "Kathryn Landon," diye fısıldadı şok içinde.

Yatak odası kapısı aceleyle açıldı. Elliot kolumu kavrayıp beni içeri sürükledi ve kapıyı arkamızdan yeniden çarptı.

Ellerimi gözlerimin üzerine kapattım. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyordum. "Bu yaşanmadı. Bana bunun yaşanmadığını söyle."

Elliot elleri saçlarının içinde volta atıyordu. "Tristan *sikik* ölü bir adam," derken burnundan soluyordu.

Kontrolümü kaybedip paniğe kapılınca iki elimle birden göğsüne davul gibi vurmaya başladım. "Aman Tanrım, Elliot. Fahişe olduğumu düşünecekler. Fahişe olduğumu düşünecekler."

"Lanet olası bir sorunun olduğunu sanıyorsun," diye kızgın bir şekilde fısıldayarak aletini işaret etti: sert ve kızgın görünüyordu. "Tam olarak kahvaltıdan önce anneme göstermek istediğim bir şey değil, Kathryn."

Tristan kapının arkasından, "Elliot," diye seslendi.

Elliot, "Gebermeye hazır ol, sikik herif," diye tısladı.

"Biz... gitmeli miyiz?"

"Evet. Hayır. Annemle babamın Kate'le tanışmasını istiyorum," diye seslendi.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Benimle çoktan tanıştılar, lanet olası bir fahişe gibi," diye umutsuz bir şekilde fısıldadım.

Elliot'ın gözleri irileşti. Yüksek sesle, "Bir dakika," diye seslendi. Giyinme odasına sert adımlarla girerken "Giyin," diye fısıldadı.

Arkasından bir çocuk gibi koştum. "Onlara ne söyleyeceğim?"

Diyecek hiçbir şey bulamamış gibi bir süre bana baktıktan sonra omzunu silkti. "Sikimi sevdiğini söyle."

Durum beni öyle bunaltmıştı ki ağzımı ellerimle kapatarak kahkaha attım. "Ciddi olur musun?" diye fısıldadım.

"Dinle, ne söylemen gerektiğini bilmiyorum." Bavulumun içini karıştırmaya başladı. "Benim kendi derdim var. Az önce anneme kıllı kaskımı gösterdim."

Sessiz olmaya çalışarak güldüm. "Kıllı kask da neyin nesi?"

"Muazzam bir baş belası." Bana bir elbise fırlattı. "Lanet. Olsun. Hemen. Giyin."

Kot pantolonunu iç çamaşırı giymeden yukarı çekti ve başından bir tişört geçirdi. Sonra da kasıklarına baktı. "Şimdi mi inmeye karar verdin, kahrolası hayatımı çoktan mahvettikten sonra," diye kızgın bir şekilde fısıldadı.

Gülümseyerek elbisemi omuzlarımdan aşağı indirdim, banyoya giderek elbisemi düzelttim ve hızlıca yüzümü yıkadım.

Elliot kapıya giderek benim için elini uzattı. "Gel."

Endişe her bir hücremi doldururken gözlerimi kapattım.

"Sorun yok, endişelenme."

Gözlerim onunkileri aradı. "Gerçekten sorun yok mu?"

"Zerre kadar yok, tamamen sorunsuz." Kapıyı açarak beni yatak odasından dışarı çıkardı. Ailesinin tamamını oturma odasında otururken bulduk.

Christopher, Jameson ve Tristan sanki bu olabilecek en iyi şeymiş gibi yüzlerinde şapşal gülümsemelerle oturuyorlardı. Anne ve babası düşünceli bir halde diğer kanepedeydi.

"Anne, baba." Elliot elini uzattı. "Bu Kathryn. Kathryn, bunlar Elizabeth ve George, annemle babam."

Annesi sahte bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkarken, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Sizinle bu şekilde tanışmak en kötü kâbusumdu."

George ayağa kalktı. "Daha kötüsü de olabilirdi, canım. O sert yüzeylerden birinin üzerinde da olabilirdin."

Oğlanların hepsi kahkahalara boğulurken yanaklarım alev alev yanıyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok utanmamıştım.

"Bu imkânsız. Ben bakireyim, baba," diye mırıldanan Elliot annesinin yanağını öptü. "Üzgünüm, anne."

Oğluna sevgiyle gülümsedi. "Sorun yok, canım, böldüğümüz için üzgünüm."

Dikkatini yeniden bana yöneltti. "Yani... Kathryn."

Elliot onu, "Kate," diyerek düzeltti.

Kalbimin göğsümün içinde sertçe atışını kulaklarımda duyabiliyordum.

George, "Kathryn, bizim için çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim." Utanıyordum. *Beni şimdi öldürün.*

"Kate, Londra'da BT'nin başında." Elliot gururla gülümsedi. "İşinde de çok iyidir."

Bana bakan Elizabeth yumuşak bir şekilde gülümsedi. Her bir santimi değerlendiren bakışlarını hissedebiliyordum.

"Kim kahve ister?" Tristan ayağa kalktı.

"Ben," diyerek çok hızlı bir şekilde cevap verdim.

"Ben, evet, lütfen. Evet, ben de," diye hepsinden cevaplar geldi.

Tristan, Jameson ve Christopher'a bakarak, "Gelip yardım edin," deyince ikisi de ayağa kalktı. Tristan yanından geçtiği masayı iki kere tıklattı. "Şimdi, işte *bu* sert bir yüzey."

Kıkırdayan Jameson da yanından geçtiği dolabı iki kere tıklattı. "Kaya gibi sert," dedi. Hepsi mutfağa doğru gözden kaybolduğunda duvardan gelen yüksek sesli iki tıklama daha duyduk.

Christopher, "Bir tane daha buldum," diye seslendi.

Elliot parmağıyla burun kemiğini sıkarken George gülümsüyordu. "Onları umursama, canım, küçük şeyler küçük zihinleri eğlendirir." Arkalarından gitti.

"Yani tanışmam için eve getirdiğin kız o mu?" diye sordu Elizabeth.

Elliot, "Bu o, anne," dedi.

Sinirlerim patlayacak hale gelmişti.

"Bu sabahı kafana takma, canım, bu konuda iyi donanımlıyım. Dört tane ele avuca sığmaz oğlan büyüttüğümü unutmamalısın."

Nezaketi için minnettar olarak başımı salladım.

"Bugün ne yapıyorsun, Kate?" diyerek gülümsedi. "Seni öğle yemeğine çıkarmak isterim."

Önerisiyle rahatsız olan Elliot kaşlarını çattı. "Bu gerekli değil, anne-"

"Saçmalama, Elliot," diyerek sözünü kesti. "Önceden arayıp tanışmamı istediğin biri olduğunu söylediğinde, New York'tan biri olduğunu farz etmiştim."

Gözlerim Elliot'a kaydı: *önceden mi aradın?*

"Ama onu tanımak için kısıtlı zamanım olduğunu artık bildiğime göre Kate'i öğle yemeğine götürüyorum." Gözleri bana döndü. "Eğer sen de istiyorsan, tabii."

Bu dünyada yapmak istediğim en son şeydi. "Bu çok hoş olur," diye yalan söyledim.

Elliot sinek yutmuş gibi görünüyordu.

Elizabeth gülümsedi. "Henderson'a seni bir'de aldıracağım."

Başımla onayladım. *Lütfen yer, yarılıp beni bir lağım çukuruna gönder, asla kurtarılmamacasına.* "Harika."

Ayağa kalktı ve "George," diye seslendi. "Gidiyoruz."

"Daha kahvemi içmedim."

"Kahvaltıda içeriz." Buralarda kimin patron olduğu bariz bir şekilde belliydi. Elizabeth bana döndü. "Seninle bir'de görüşüyor muyuz?"

Başımı salladım.

"Ayrıca Tristan'ın evinde bu akşam bir aile yemeğimiz var. Güzel torunlarımın hepsiyle tanışabilirsin."

Sahte bir şekilde gülümseyip kafamla onayladım. Bir sonraki aşamaya geçmeyi istiyordum ama bu aşırı hızlı gidiyordu. "Şahane." Keşke bir sinek yutabilseydim, şöyle beni bir haftalığına hastanelik edecek zehirli olanından bir tane.

George gelerek elimi sıktı. "Bu akşam görüşürüz, tatlım."

O ve George çıktıklarında kapı arkalarından kapandı.

Elliot, "Hepiniz sikik birer ölüsünüz," diye bağırdı. "Onları ne bok yemeye buraya getirdiniz? Ne sikim bir tuzak bu?"

Mutfaktaki erkek kardeşleri kahkahalara boğuldu.

Tristan elinde iki fincan kahveyle köşeden döndü. "Bu ömrümde gördüğüm en iyi şeydi." Kahve fincanını bana uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Fincanı ondan alırken gülümsedim.

Kanepenin ucuna oturup kahvemi yudumladım; Tanrım, o kadar koyuydu ki tadı petrol gibiydi.

Bugün resmen cehennemden çıkma bir gündü.

Jameson bir yudum aldı. "Siktir, bok gibi kahve yapıyorsun." Yüzünü buruşturdu.

Christopher yüzünde alaycı bir sırıtışla bana bakıyordu. "Kathryn Landon, sen burada ne halt ediyorsun? Ondan *nefret* edersin."

"Belki de hoşlandığı şey sert yüzeylerdir," diyen Tristan arsızca göz kırptı.

Jameson kahvesini şerefe dercesine yukarı kaldırdı.

Yanaklarımın yeniden utançla yandığını hissederken yüzümden görev icabı bir gülümseme geçti.

Elliot, "Hepiniz siktir olup gider misiniz?" diye parladı. "Bu sabahtan sonra saçlarıma aklar düştü." Ayağa kalkıp aynadan saçlarına bakmaya başladı.

Jameson, "Annem doğum günün kutlu olsun dediğinde yüzünün hali..." deyince hepsi bunu bir kere daha gözlerinde canlandırıp güldü. Biraz sonra sohbete daldıklarında Elliot'ın gözleri odanın karşısından beni buldu ve bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Onu erkek kardeşleriyle birlikte bu şekilde görmeyi sevmiştim; hiç de hayal ettiğim gibi değillerdi.

Neşeli, kaygısız ve şakacı.

Şaşırtıcı derecede normallerdi.

Saatime göz attım: öğleden sonra 12.45'ti. Bayan Miles birazdan burada olurdu.

Siktir.

Telefonum çalmaya başladığında *Elliot* ismi ekranı aydınlattı. "Merhaba, Bay Miles." Gülümsedim.

"Merhaba. Öğle yemeği randevun için hazır mısın?"

"Hayır." İçimi çektim. "Ne diyeceğim?"

"Her şey hariç herhangi bir şey."

"Ne?"

"Annem bilgi alabilmek için seni yalnız yakalamayı istiyor."

"Ne gibi bilgi?"

"O meraklıdır."

"Ona ne anlatacağım?"

"Hiçbir şey. Ona hiçbir şey anlatma."

Gözlerim irileşti. "Ya bana soru sorarsa?"

"Ah, soracak. Bunun için hiç endişelenme."

"Onlara nasıl cevap vereceğim?"

"Sadece kaçamak cevaplarla yetin."

Gözlerimi kapattım. "Bugün bir kâbus, Elliot," diye fısıldadım.

Kıkırdadı.

"Beni buraya gerçekten annenle tanışmam için mi getirdin?"

"Belki."

"Neden?"

"Sana zaten söylemiştim, seni görmeden bir hafta geçirmek istemedim."

Kalbim kabardı.

"Ya benden hoşlanmazsa?"

"Fark etmez, ben senden hoşlanıyorum."

Elimi tezgâhın üzerinde gezdirirken gülümsedim.

"Bunun senin için bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Var."

"Onunla öğle yemeğin bittikten sonra gelip beni iş yerimde gör."

"Gerçekten mi?" İçimi çektim. Tanrım, bir gün içinde çok fazla baskı vardı. Tüm sabah mükemmel hediyeyi arayarak koşuşturup durmuştum. "Seni akşam göreceğim."

"Kate, bugün doğum günüm."

Gözlerimi devirdim. "Peki."

"Öğle yemeğinde çok içme," diye hatırlattı.

Kıkırdadım.

"Ciddiyim, annem sarhoşlardan nefret eder."

"Ah." Ciddiydi. "Tamam."

"Ve ona bizimle ilgili hiçbir şey anlatma."

Omzumu silktim. Ona ne söyleyebilirdim ki zaten, ben bile neler olduğunu bilmiyordum. "Tamam."

"Ve-"

"Elliot," diyerek lafını kestim. "Beni çoktan olduğumdan daha fazla geriyorsun," diye mırıldandım.

"Üzgünüm." Nefesini dışarı verdi.

"Bu öğleden sonra görüşeceğiz, tamam mı?"

"Pekâlâ. Görüşürüz bebeğim."

Telefonu kapatıp nasıl göründüğüme son bir kez bakmak için banyoya koşturdum. Daniel'ın bana aldırdığı siyah, uzun kollu bir elbise ve ten rengi yüksek topuklular giymiş, onlarla uyumlu bir el çantası almıştım. Saçlarıma şekil vermiş, çok az makyaj yapmıştım.

Aklı başında, klas bir görünüm hedeflemiştim, başarıp başarmadığımdan emin değildim ama her neyse, elimden gelen buydu.

Kapı zili çaldığında koşarak interkoma bastım. "Kim o?"

Bir erkek sesi, "Arabanız geldi, Bayan Landon," diye cevap verdi.

"Hemen aşağı iniyorum."

Aynada yansımama baktım ve kelebekleri sakinleştirmek için elimi midemin üzerine koyarak dışarı titrek bir nefes verdim. Bunu kabul ederken ne düşünüyordum ki?

Aşağı inip dışarı çıktığımda kaldırım kenarına park etmiş siyah bir limuzin görünce sinirlerim en yüksek seviyeye yükseldi.

Siktir.

Kapı görevlisi arka kapıyı açtı. "Bayan Landon." Başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Arabaya bindiğimde arka koltukta oturan Elizabeth'i gördüm. Sıcak bir şekilde gülümsüyordu. "Merhaba, Kate."

Kusursuz bir şekilde tasarım kıyafetler giymişti ve güzel bir model gibi görünüyordu.

Görünüşünden para yayılıyordu, Daniel'ın ayakları önünde eğileceğinden oldukça emindim. Etrafına üşüşecek o tasarımcıları hayal edebiliyordum.

"Merhaba." Kapı arkamdan kapandı; kaçmak için çok mu geçti?

"Bizim için en sevdiğim restoranda yer ayırttım." Gülümsedi. "Umarım sen de seversin."

"Seveceğime eminim." Kucağımdaki ellerimi o kadar sıkmıştım ki neredeyse kan dolaşımımı kesecektim.

On beş dakika sonra şık görünümlü bir restoranın önüne park ettik. İçeriye giren Elizabeth'i takip ettim. "Bayan Miles." Tüm garsonlar gülümsüyordu. "Sizi görmek ne kadar hoş."

"Merhaba."

"Masanız bu tarafta."

Masamıza götürüldüğümüzde garson, "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

"Evet." Elizabeth gülümsedi. "Biraz şarap ister misin, Kathryn?"

"Hayır, teşekkür ederim, o kadar sık içki içmiyorum," diye yalan söyledim. "Benim için bir soda, lütfen."

"Ah." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Ben de aynısından alacağım."

Gözleri benimkilere kilitlendi, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Elliot'ın ayaklarının yerden neden bu kadar kesildiğini görebiliyorum, çok hoşsun."

Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Ah..."

Sodamız gelince ikimize de birer bardak doldurdu. "Elliot bana hiçbir şey anlatmaman konusunda seni uyardı mı?"

Lanet olsun.

Utangaç bir şekilde tebessüm ettim. "Belki."

"Özeline çok önem veren biridir."

"Evet." Başımı salladım. "Biliyorum."

Menüsünü açtı. "Korkarım ki tüm çocuklarım arasında göz önünde büyümenin en büyük etkisi Elliot'ın üzerinde oldu."

Kaşlarımı çatarak dinlemeye devam ettim.

"Mahremiyetini canı pahasına korur. Bazı günler soyadından nefret ettiğinden oldukça eminim."

"Sanmıyorum-"

"Tamam, tamam," diyerek sözümü kesti. "Mazeret üretmeye gerek yok, canım. Onun nasıl biri olduğunu anlıyorum."

"Nasıl biri?" diye fısıldadım.

"Elliot bir hayalci," diye devam etti. "Gerçekçi biri olmaya zorlandığı bir dünyada yaşıyor ama kalbinde o bir romantik."

Gülümsedim; bunu çoktan Ed'le olan etkileşimimden biliyordum. "Evet, biliyorum."

"Geçen hafta beni arayıp doğum günü partisine birini getireceğini söylediğinde, onun için özel olman gerektiğini anlamıştım."

"Neden o?"

"Hayatım." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Bugüne dek eve getirdiği ilk kadın sensin."

Yüzüm asılırken ona bakakaldım. "O çok kafa karıştırıcı bir adam," diye fısıldadım.

Bana bilmiş bir gülümseme gönderdi. "Dişini sık, canım." İçeceğinden bir yudum aldı. "Elliot'ın kendini adadığı kadın, onun tüm dünyası olacak."

Başımı öne eğdim. Elliot'ın, annesine hiçbir şey anlatmamamı söylediğini biliyordum ama eğer onu herkesten daha iyi tanıyan bir kadın varsa, oydu. "Henüz oldukça yeniyiz, kimsenin birbirimizi gördüğümüzü bile bilmesini istemiyor."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi. "Elliot basından, özel hayatının ihlal edilmesinden nefret eder. Ona Kazanova Miles lakabını taktıklarında utanmıştı. Bir şeyin dedikodu sayfalarının malı olduğunda artık özel olmadığına ya da ona ait olmadığına inanıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Jameson'ın medyayla herkese açık mücadeleler vermesini ve bunun özel hayatında sebep olduğu sonuçları izledi."

Dikkatle dinliyordum; konuşmamızın bu şekilde ilerlemesini beklemiyordum.

"Kendisi ya da partneri için bunu istemiyor. Kendi bildiği şekilde, seni koruyor."

"Bir medya ailesinin basından bu kadar nefret edeceğini kim düşünürdü ki?" dedim.

"İroni işte." Gülümsedi. "Christopher, Elliot'la geçmişiniz konusunda beni bilgilendirdi; her zaman birbirinizden hoşlanmıyor ya da iyi geçinmiyormuşsunuz, değil mi?"

"Hayır."

Beni izleyerek gülümsedi. "Neden peki?"

Kahretsin.

Söyleyecek bir şey bulamadan ona bakıyordum.

Bilgi koparmaya çalışan bir anne figürüne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bana hatırlatmıştı: hoş hissettiriyordu. Tanıdıktı.

Bir kez daha elimi tuttu. "Dürüstlüğü çok takdir ederim, Kate."

Kahretsin, bu... *bana yalan söylersen işin biter, kaltak* demenin kod adıydı. Lanet olsun, ona doğruyu söylemek için kendimi hazırladım. Battı balık yan gider.

"Onun bencil, kendini beğenmiş bir zampara olduğunu düşünüyordum."

Şaşırarak kıkırdadı. "Elliot bunların *hepsi*."

Ben de gülümsüyordum.

"Ama tüm bu şeylerin altına inebilirsen, ki çok fazla insan bu şansa erişemez, o nazik, sıcak ve cömerttir."

Gözlerim doldu; tamamen haklıydı. "Biliyorum." İçeceğimi yudumladım. "Bunu yanlış anlamayın, Bayan Miles," diye fısıldadım. "Ama Elliot'ın bir tesisatçı olmasını dilerdim."

"Neden?"

"Çünkü o zaman aynı dünyadan geliyor olurduk ve onu paylaşmak zorunda kalmazdım. Üstelik o da kim olmak isterse o olabilirdi."

Bana bakarken elini çenesinin altına koydu.

Siktir... bunu söylememeliydim. Sınırı aşmıştım.

"Üzgünüm, söylememeli-"

"Sorun değil, canım," diyerek lafımı böldü. "Sana bir soru sorabilir miyim, Kate?"

Başımla onayladım.

"Elliot'la ilgili sevmediğin şey ne?"

"Hımm." Duraksadım. Siktir... Elliot bana onunla bu mevzulara girmememi söylemişti, bense burada derin ve anlamlı bir muhabbete girmiştim. Tuzağına düşmüştüm. *Seni aptal, Kate.*

"Şey..." Yeniden duraksadım.

"Bana karşı dürüst ol. Elliot'la ilgili sevmediğin şey ne?"

"Kibri, parası, öfkesi..." Kelimelerimi dile getirmeye çalışarak durdum. "O kapalı, soğuk, ketum ve bazen kaba olabiliyor-"

"Onunla ilgili neyi seviyorsun?" diye böldü.

Bir anlığına düşündüm. "Nazik kalbini."

Gözleri benimkilere dikilmişti, en sonunda yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Seninle tanışmak çok hoş, Kathryn," diye fısıldadı.

"Bu sabah için çok üzgünüm," diye fısıltıyla cevap verdim. "O şekilde tanıştığımız için ne kadar dehşete kapıldığımı hayal edemezsiniz."

"Ah, bunun için endişelenme." Güldü. "Oğlumun nasıl olduğunu biliyorum, yanılsama içinde değilim. Kesinlikle bir melek değil ve lakabını da hakkıyla kazandı."

Mutlu görünüyordu ve emin değildim ama sanırım sorularına doğru cevaplar vermiştim.

"Bu akşam Emily ve Claire'le tanışman için sabırsızlanıyorum."

Elimi karnımın üzerine koydum. "Bu beni çok geriyor."

"Gerilme." Gülümsedi. "Seni bekliyorduk."

Miles Medya binasının en üst katına vardığımda asansör kapıları devasa, şık bir yere açıldı.

Yerden tavana kadar cam duvarı ve New York'a tepeden bakan manzarasıyla tamamen beyaz ve lükstü.

"Kathryn?" Danışma görevlisi gülümseyerek ayağa kalktı.

"Evet."

Elimi sıktı. "Ben Sammia." İş arkadaşına doğru döndü. "Bu da İK'dan Lindsey."

"Merhaba." Ellerini sıkarken gülümsedim; eh, bu çok garipti. Elliot buradaki kadın çalışanların mükemmel olduklarından bahsetmeyi unutmuştu.

"Elliot sizi bekliyor, ofisi sağdan sonuncu."

"Teşekkür ederim." Beyaz mermer kaplı uzun koridor boyunca yürüyerek sağdaki son kapıyı tıklattım.

Güçlü sesiyle, "İçeri gel," diye seslendi.

Çekinerek kapıyı açtığımda çenesini meydan okur gibi bir tavırla yukarı kaldırdı. "Bayan Landon," diye çıkıştı. "Beklediğim rapor sizde mi?"

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm; numara yapıyordu. "Evet, efendim."

"İçeri gel," diye bağırdı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

"Kapıyı kilitle." Ayağa kalktı.

Kaşlarımı çatarak yavaşça kilidi çevirdim.

"Doğum günüm için ne istediğime karar verdim, Bayan Landon," diyerek masasının etrafından dolaştı. "Yaklaşık yedi yıldır bunu istiyordum. Bunu sağlama zamanın geldi."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum, neden bahsediyordu?

Sert bir şekilde masasının üzerini iki kez tıklattığında gözlerim kocaman açıldı.

Ah hayır, sert bir yüzey.

Gözleri arzuyla dans ederken masasındaki her şeyi yere attı.

"Elliot," diye fısıldadım.

Sonraki an üzerimdeydi. Beni kapının arkasına doğru ittirerek yoğun bir şekilde öptü.

"Elliot."

Boynumu ısırırken elleri elbisemden yukarı çıkıp külotuma doğru aşağı indi.

"Onlar hemen dışarıda," diye fısıldadım.

Fısıltıyla, "Sana konuşman için izin vermedim, Bayan Landon," diye homurdandı.

Parmakları kadınlığımın dudaklarında daireler çizip, bir parmağını içime soktuğunda gözlerim titreşerek kapandı.

Bir parmağını daha içime sokarken, "Elliot," diye inledim.

Hızla üzerimde çalışmaya başlarken gözleri benimkilere dikilmişti. Beni duvara çivilemişken parmaklarının giriş çıkışları hızlıydı. "Siktiğimin bacaklarını aç, Landon," diye tısladı.

Sert sözleri bir arzu dalgasına sebep olurken gülümseyerek kulağımı ısırdı. "Onu ıslak ve şişmiş istiyorum." Bir parmak daha eklediğinde başımı duvara yasladım.

Lanet olsun.

Islak bedenimin, parmaklarını içine alırken çıkardığı ses ofisinde yankılanıyordu.

"Ya içeri birisi girerse?" diye inledim.

"O zaman sıralarını beklemek zorunda kalacaklar." Bir avuç dolusu saçımı kavrayarak yüzümü kendine doğru çekti. "Masamın üzerine domalacaksın. O güzel, küçük amı benim için açacaksın." Beni sertçe çektiğinde saçımdaki tutuşu neredeyse acı vericiydi. "Ve de sikimi ağzına alacak, sonra dizlerinin üzerine çöküp sonuna kadar beni içeceksin."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni anlıyor musun?" dedi emreder gibi.

Arzu bedenimde daha önce hiç olmadığı gibi uğuldarken başımı sallayarak onayladım.

Beni masasına çekiştirip üzerine doğru ittirdi; elbisemi yırtar gibi açtıktan sonra fermuarının sesini duydum. Son zamanlarda sahip olduğum hassas sevgili gitmişti.

Elliot Miles, tüm görkemiyle buradaydı.

Siktir... *onu özlemiştim.*

Tek eliyle bir avuç saçımı kavramış şekilde sertçe içime girdi.

İçimi dolduruşu beni esnetirken daha önce hiç olmadığı kadar yakıyordu.

Onunla baş etmeye çalıştığım sırada ağzım açık kalmış, yüzüm masasına bastırılmıştı.

Yakından ve derinlemesine.

İçime sertçe girip çıkarken elleri omuzlarıma gitti, tenlerimizin birbirine çarpma sesi yankılanıyordu.

Anlayacaklar.

İnlediğinde çıkardığı gırtlaktan gelen sesle sona yakın olduğunu anlamıştım.

Geri çekilip tek bir hareketle beni yukarı kaldırdı ve dizlerimin üzerine doğru ittirdi. Aletini boğazımdan içeri sokarak iki eliyle saçımdan kavrayıp ağzıma boşaldı.

Neredeyse boğuluyordum; bu şekilde ağza almak için çok büyüktü.

Koyulaşmış gözleri benimkilere dikilmişken ağzımda yavaşça gidip gelerek kendini tamamen içime boşalttı.

Nefes almaya çalıştığı sırada göğsü yükselip alçalıyordu, saçlarımdaki tutuşu gevşemişti.

Dudaklarımı yaladım. "Mutlu yıllar, efendim."

Hâlâ rol yaptığımızı fark edince yüzünden bir gülümseme geçti. Pantolonunun fermuarını çekti. "Ayağa kalkın, Bayan Landon."

Ayağa kalktığımda elbisemi aşağı indirip düzeltti, çeki düzen vermek için parmaklarını saçlarımdan geçirdi.

İş yerinde ona oral seks yapmam için beni buraya çağırmış olmasıyla heyecanlanarak yeniden dudaklarımı yaladım. "Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye fısıldadım.

Koyulaşmış gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdilik."

Dönüp masasının arkasına geçti ve sandalyesinde arkaya yaslandı.

Kibrin somut bir örneğiydi.

"Ben... işe geri döneceğim, Bay Miles."

Eline kalemini alırken başını salladı.

Çantamı alarak kapıya doğru yürüdüm.

"Bayan Landon."

Ona doğru döndüm. "Evet, efendim."

"Aferin." Çenesini yukarı kaldırdı. "Mükemmel raporlama becerileri."

Sırıttım. *Piç kurusu.*

"Elimden gelenin en iyisini deniyorum, efendim."

Çıkarak koridorda ilerledim ve resepsiyon bölümüne geldim. Patronları kelimenin tam anlamıyla dilimin üzerindeyken, sekreterlerine 'hoşça kal' dedim.

Araba devasa bir evin önünde durduğunda dışarı göz attım. Elliot kucağımdaki elimi sıktı. "Hazır mısın?"

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Yaşadığım bugünden sonra kim bilir?"

"Sana hediyemi çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye fısıldayıp beni öptü.

"Şimdiden bir milyon kere falan."

Geçen sabah dışarıda, gölünün yanındayken Elliot'ın bir fotoğrafını çekmiştim. Arkadan çekilmişti, takım elbisesi içinde büyülü arazisine bakıyordu. Ördekler ayaklarının dibinde toplanmıştı ve tepeler sisle kaplıydı. Güzel bir kareydi, onun için çerçeveletmiştim.

Her şeye sahip olan bir adama ne alırdınız? Artık biliyordum.

Duygu.

Hediyeyi sevmişti çünkü duygusal bir şeydi. Onun için bir anlam ifade ediyordu, aynen onun benim için bir şeyler ifade etmesi gibiydi.

Burada ailesiyle birlikte New York'ta olmak, o değişken adamla ilgili bana biraz daha fikir vermişti. O sadece benimleyken zor biri değildi, herkese karşı zordu.

Bunu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamazdım.

Sorun ben değildim, asla ben olmamıştım, oydu.

Arabayı park ederek ön kapıya doğru yürüdük. Ben nefesimi tutarken Elliot kapıyı çaldı.

Tristan aceleyle kapıyı açtı. "Merhaba." Sırayla bize bakarken gülümsüyordu, eğilip beni yanağımdan öptü. "İçeri gelin."

Elliot elimi tutunca kovan gibi işlek, geniş bir oturma bölümüne doğru yürüdük.

Tristan, "Bu Emily," diyerek beni tanıştırdı. "Jameson'ın karısı ve bu da oğulları James."

"Merhaba." Küçük çocuk üç yaşlarında görünüyordu. Babası gibi koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı.

"Selam." Gülümseyen Emily eğilerek yanağımı öptü. "Seninle tanışmak çok güzel." Karnı burnunda hamileydi. "Kızımız Imogen de buralarda bir yerde." Gülümsedi. "O yirmi üç aylık."

"Ah, işiniz başınızdan aşkın."

"Jim'le uğraşmak yeterli değilmiş gibi." Tristan gülümsedi. "Ve bu da benim karım, Claire."

"Merhaba." Claire tebessüm etti; hiç de beklediğim gibi değildi. Koyu renk saçlarıyla doğal bir güzelliği vardı.

Tristan pembe giyinmiş bir bebeği ondan aldı. "Bu Poppy, buralarda bir yerde iki yaşında bir kızımız daha var. Adı Summer."

Bir grup çocuk evin içinde koşarak çığlık atıyordu.

"Bu o olmalı," dedi Tristan. "Hayatında tanışabileceğin en gürültücü küçük insan."

Kıkırdadım. "Selam."

"Çocuklar," diye seslendi. "Buraya gelin lütfen."

Başımı kaldırdığımda iki genç delikanlı ve küçük bir oğlanın yaklaştığını gördüm.

"Bunlar oğullarım, Fletcher, Harrison ve Patrick."

"Merhaba." Hepsi kibar bir şekilde elimi sıktı. "Nasılsınız?"

"Dışarı çık ve partiye katıl." Tristan elini uzatırken gülümsüyordu.

Arkaya doğru oturma odası bölümüne baktığımda herkesin tamamen rahat bir şekilde muhabbet ettiğini ve güldüğünü gördüğümde rahatlayarak bir nefes verdim.

Belki de sonuç olarak bu o kadar da kötü olmayacaktı.

Eğer cennet bir hafta olsaydı, bu hafta olurdu.

Asansörle dairesine çıkarken başımı Elliot'ın göğsüne koymuştum, güçlü kolu belime sarılmıştı ve tamamen güvende, korunuyor hissediyordum.

Dans edip gülmüş, sevişmiş ve seks yapmıştık.

Harika aileslyle zaman geçirmiştik ve Elliot'ın beni New York'un her yerinde romantizme boğduğunu söylemek az bile olurdu.

Birkaç gün içinde Londra'ya eve gidecektik, bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama gitmek istemiyordum.

Mahremiyetimizin olduğu, Elliot'ın kardeşlerine, benim de eşlerine sahip olduğum ve bir sır perdesinin arkasına saklanmak zorunda olmadığımız burada kalmak istiyordum.

Londra'da sadece bizdik ama burada... aile vardı. Onların bana ait olmadığını biliyordum fakat ona aitlerdi ve bana istenildiğimi hissettirmişlerdi.

Daireye vardığımızda Elliot elimden tutarak beni mutfağa doğru yönlendirdi, buzluğu açıp gümüş rengi bir buz kovası çıkardı.

"Bu ne?" diye sordum.

İki *Cornetto* dondurma çıkarıp birini bana uzattığında elindekine bakarken duyguların ağırlığını hissettim.

"New York şerefine yiyebiliriz, diye düşündüm."

Gözyaşlarımın arasından ona baktığımda, eğer onu daha önce çoktan sevmiyor olsaydım biliyordum ki...

Gerçek şu ki seviyordum.

Benimkini açıp uzatırken onu izledim. Elinden alarak kendininkini açmasını bekledim, sonra beni balkona yönlendirdiğinde kanepeye oturduk.

Cornetto'sunu yukarı kaldırdı. "New York'a."

Gülümseyerek kendi dondurmamı onunkine dokundurdum. "New York'a."

Beni nazik bir şekilde öptükten sonra dondurmasını yalamasını izlerken gözyaşlarına boğulabilirdim.

Çok düşünceliydi.

Dondurmasını yaladıktan sonra, "Endişelenme," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Sonra da seni yalayacağım."

Kahkaha attım. "Seni aptal."

Elliot

Yatakta uzanmış dönüp duruyordum. Kate yanımda uyuyordu ve saat geçti.

Telefonumdan mesaj sesi geldiğinde kaşlarımı çattım. Bu da kimdi? Telefonu elime alıp mesajı okudum; tuttuğum özel dedektiftendi.

Onu bulduk.

Ne?

Aceleyle doğrularak aşağı kattaki çalışma odama gittim, kapıyı kapatıp numarayı çevirdim. "Merhaba."

"Onu bulduk."

"Nerede?"

"Nice."

Geniş bir şekilde gülümsedim. "Tablolar hâlâ onda mı?"

"Buna inanamayacaksınız."

"Neye?"

"Doksan yaşında falan değil."

"Ne?"

"O yirmi dokuz yaşında ve göz kamaştırıcı güzellikte."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Size şimdi onun bir fotoğrafını göndereceğim."

Bilgisayarımı açarak bekledim. E-posta geldiğinde kalbim durdu.

Kırmızı rujlu sarışın bir kadındı. Her açıdan güzeldi.

Etkilendiğimi çoktan bildiğim birisiydi.

Bu kadını tanıyordum, onu daha önce müzayedelerde görmüştüm ve derinlerde bir yerde onunla tanışmak zorunda olduğumu bilerek peşinden koşmuştum. Orada bir şey vardı.

Balerin.

İçim panikle doldu.

"Gelecek hafta Paris'te onunla tanışmanız için ayarlama yaptım," dedi. "Bu kadını ne kadar uzun süredir aradığınızı biliyorum, ne kadar heyecanlandığınızı hayal bile edemem."

Dünya kendi ekseni etrafında dönerken, "Evet," diye cevap verdim.

Hayır... Neden şimdi?

"Detayları yarın göndereceğim."

"Tamam."

"İyi geceler, efendim."

Telefonu kapatarak kalbim göğsümün içinde sertçe atarken şaşkınlıkla yatak odasına döndüm.

Bunca zamandır beklediğim işaret bu muydu?

Yatağa, Kate'in yanına girerek onu kollarıma aldığımda içim üzüntüyle doldu.

Uykusunda, "El," diye mırıldandı.

Ona daha sıkı sarıldım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Pişmanlıkla gözlerimi kapattım.

Siktir.

Ekrandaki maçı izlerken derin bir nefes verdim. Bir barda arka tarafa yakın, yüksek bir bank koltuğa oturmuş, erkek kardeşlerimi bekliyordum. Omuzlarımda dünyanın yükünü taşıyordum ve siktir, bunu birileriyle konuşmak zorundaydım.

Ön kapılardan sallana sallana girdiklerini gördüm, derin bir sohbete dalmışlardı. Sonra bana doğru gelmeye başladılar. Jameson bara doğru ilerledi.

"İşte burada." Tristan sırtıma üç kez sertçe vurarak yanımdaki koltuğa oturdu. "Bir barda buluşmamızı gerektirecek kadar lanet olası önemli olan şey ne?" Saatine göz attı. "Hem de sabahın kahrolası on bir ellisinde?"

Gözlerimi devirdim. "Her şey."

Masanın karşısındaki Christopher kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

"Kader beni götümden beceriyor, olan bu."

Tristan kaşını kaldırdı. "Belden bağlamalı mı yoksa gerçek sik mi?"

Kıkırdayan Christopher telefonunu kapatarak masanın üzerine koydu.

"Sikik çeneni kapatır mısın?" diye parladım. "Hayatımla dalga geçmek konusunda sana güvenebilirim."

Kuru bir sesle, "Hayatın komik," dedi. "Sen de bir palyaçosun."

Bir tepsi birayla gelen Jameson onları önümüze koyarak koltuğa oturdu ve bana doğru baktı. "Ne?"

"Hayatım sikik bir felaket," dedim öfkeyle.

Gözlerini devirdi. "Çok dramatik."

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Christopher.

"Yani, mutluyum."

Kafalarını salladılar.

"Harriet Boucher'e takıntılı olduğumu ve altı aydan uzun bir süredir onu arayan bir özel dedektif tuttuğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Hepsi, "Evet," diye cevap verdi.

"Ayrıca şu güzel sarışın kadını yıllardır müzayedelerde nasıl gördüğümü ve sonrasında onu hiçbir zaman bulmayı başaramadığımı da biliyorsunuz? Ve sanki tanımam gereken biriymiş gibi ona karşı bir bağ hissettiğimi de biliyorsunuz, değil mi?"

"Balerin mi?" diye sordu Tristan.

"Evet, o." Biramdan büyük bir yudum aldım; bu hikâye dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi.

Üçü de dinlerken arkasına yaslanmıştı.

"Dün gece özel dedektiften bir e-posta aldım, Harriet'i bulmuş."

"Bu harika." Christopher gülümsüyordu.

"O, balerin." Yüzleri asıldı. "Haftaya Paris'te onunla buluşmam gerekiyor."

Jameson kendisini koltukta arkaya doğru bıraktı. "Yok daha neler."

"Bir de, Kate dün gece beni sevdiğini söyledi."

Üçü de şok olmuş hâlde gözlerini kırpıştırıyordu.

"Yani, bunca zamandır evrenden bir işaret bekliyordum. Kaderime yazılmış o tanışmayı ya da her ne haltsa onu yaşayacağıma inanıyordum. Bir kadına kafayı takmıştım ve diğerinin tablolarını araştırıyordum. Şimdiyse, ikisinin aynı kişi olduğunu öğreniyorum, hem de yeni kız arkadaşımın... işte bunu söyledim." Parmaklarımı yukarı kaldırıp tırnak işareti yaptım. "*Kız arkadaşımın*... beni sevdiğini söylediği gece."

Yüzleri asılmıştı.

"Ve sanırım Kate'i seviyorum... Aslında," kendimi düzelttim. "Kate'e âşık olduğumu biliyorum."

"Lanet olsun..." Jameson yüzünü buruşturdu.

Tristan'ın gözleri irileşirken Christopher yanaklarını şişirdi.

Tepkilerini beklerken gözlerimi üçünün üzerinde gezdirdim. "Ee, bir şey söyleyecek misiniz?"

Jameson dudağını kıvırdı. "Boku yedin."

Tristan ve Christopher katıldıklarını belirtircesine başlarını salladı.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu Tristan.

"Hiç uyumadım. Bütün gece farklı senaryoların üzerinden geçip durdum."

"Ne gibi?"

"Ya Harriet birlikte olmam gereken kişiyse? Tablosunu gördüğüm ilk günden beri onun özel olduğunu biliyordum. Balerine uzaktan hayranlık duyuyordum ve ikisinin aynı kişi olduğunu öğrenmek..." Düşüncelerimi dile getirmeye çalışırken duraksadım. "...aklımı başımdan alıyor."

Üçü de dikkatle dinliyordu.

"Ama sonra Kathryn var. Birbirimizden uzun süre nefret ettik. Onu hiç çekici bulmuyordum. Günün birinde sanki bir ampul

yandı ve başka hiçbir şey düşünemez oldum." Biramdan iç karartıcı bir yudum aldım. "O..." Duraksadım. "Çok güzel."

Jameson kaşlarını çattı. "Seni çok uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

"Mutluyum. Kate'le beraber olmaya başladığımızdan beri neredeyse her geceyi birlikte geçirdik."

"Her gece mi?" Christopher kaşlarını çattı. "Yani hakikaten her bir geceyi mi?"

"Evet, bir gece için bile evine dönmesi düşüncesine katlanamıyorum."

Dirseğini masaya yaslamış olan Tristan alnını tutuyordu. "Sen çok fena boku yemişsin."

"Ee, ne yapacaksın?" diye sordu Jameson. "Seçenekler ne?"

"Kate'le birlikte kalabilir, her zaman pişmanlık duyup *acaba ne olurdu* diye merak edebilirim."

Üçü de irkildi.

"Ya da Harriet'e gidip onunla deneyebilir ve Kate'i terk edebilirim."

Christopher, "Kate'i öylece terk edebilir misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Üzgün bir şekilde içimi çektim. "Tek bildiğim, eğer Kate'i şu anda terk edersem tarihteki en büyük pislik olurum."

Üçü de dinliyordu.

"Oyun oynamadım. Tamamen kendim oldum ve geri durmadım."

Yeniden irkildiler.

"Bu yüzden asla âşık olmuyorum," diye parladı Christopher. "Taşaklarımı bir kadına altın tepside vermemin kesinlikle imkânı yok."

Tristan gözlerini devirdi. "Bu cümle tam olarak neden bir ilişkin olmadığını açıklıyor. Birini sevdiğinde, ona kalbini verirsin, siktiğimin taşaklarını değil, seni ahmak."

Christopher birasını yudumladı. "Benim karım taşaklarımı alıyor olacak, doğrudan boğazından aşağı."

Hepimiz kıkırdayarak içkimizden içtik, sonra da sessizleştik.

"Ee... şimdi ne olacak?" diye sordu Jay.

"Harriet'in kaderimde olduğunu hissediyorum. Hiçbiriniz in kadere inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum, hep inandım."

"Bak, ben asla kadere inanmadım. Her zaman genç, güzel bir kadınla tanışacağımı ve her şeyin kolay olacağını düşünürdüm," dedi Tristan.

Dikkatle dinliyordum.

"Ama sonra Claire'le tanıştım ve istediğimi sandığım her şey pencereden uçtu gitti. Çocukları benden nefret ediyordu ve onu beni sevmeye ikna etmek için dişimi tırnağıma takmam gerekti. Milyonlarca yıl geçse de hayatımın şu anda olduğu gibi olacağını hayal edemezdim. Ama gerçekten de olmam gereken yerde olduğuma inanıyorum. Claire ve o çocuklar benim için yaratılmışlardı, kaderimin büyük resmi çoktan çizilmişti. Ben onlarla tanışmadan çok önce bile benim ailemdiler; belki de doğmalarından önce bile benim olacaklarına karar verilmişti."

Kafam daha da karışarak nefesimi dışarı verdim ve Jay'e döndüm. "Peki ya sen?"

"Eh." Omzunu silkti. "Claudia'nın hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum." Birasını yudumladı. "Görünüşe göre sadece Emily çıkıp gelene kadar bana eşlik ediyormuş. Güven bana, benim de birlikte olacağımı düşündüğüm kişi o değildi."

"Bunu değiştirir miydin?"

"Dünyadaki hiçbir şey için."

Dikkatimi Christopher'a çevirdim.

Ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırdı. "Bana hiç bakma, karımla tanışmak için kılık değiştireceğim. Sosyetik birini istemiyorum."

"Ne?" Hepimiz kaşlarımızı çatmıştık.

"Bu sıralar bir yıllık mola vereceğim," dedi Christopher.

Jameson, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Kredi kartlarımı teslim edip, istifa edeceğim ve sakal bırakacağım," diye devam etti. "On iki ay boyunca sırt çantamla gezeceğim. Bir nevi yeniden doğma. Ve beni ben olduğum için seven biriyle geri döneceğim."

Üçümüz de kahkahalara boğulduk.

"Sen," diye alay ettim. "Bu hayatımda duyduğum en gülünç şey. Sen bir sırt çantalı gezgin otelinde?"

Onu orada vahşi hayvanlar ve tahtakurularıyla hayal ederek daha çok güldük. Christopher lükse alışıktı; lüks olmadan ölürdü.

Jameson'ın dikkati bana döndü. "Ne yapacaksın?"

"Hayatımı pişmanlıkla ya da acabalarla geçiremeyeceğimi biliyorum." İçimi çektim.

"Yani, Paris'e gidecek misin?" Christopher kaşlarını çattı. "Öylece?"

Emin olmayarak sessiz kaldım.

"Eğer Kate'le ilişkini berbat edersen aptalın tekisin," diye tersledi. "Senden hoşlanması inanılmaz, seni seviyor olmasıysa lanet olası bir mucize."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

"Onunla özel bir şeye sahipsin; buna çift elle sarıl ve sakın bırakma."

"Katılıyorum," dedi Tristan.

"Bence Paris'e gitmen gerekiyor." Jameson içini çekti. "Kesin olarak bilmek zorundasın. Gerçekten hayatını acaba ne olurdu diye merak ederek mi yaşayacaksın? Aklında böyle bir şeyle bir ilişkiye başlamak Kate için adil mi?"

Göğsüm sıkışırken kardeşlerime baktığımda, bu durumun doğru ya da yanlış bir cevabı olmadığını anlamıştım.

Yaparsam da boku yemiştim, yapmazsam da.

22. BÖLÜM

Kate

Araba uçak pistinde durduğunda Elliot'a doğru göz attım. Düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Buradan milyonlarca kilometre uzaklardaydı.

Son birkaç gündür sessizdi; ailesinden ayrılmak onun için zor olmalıydı.

Şoför bagajdan valizlerimizi alarak uçağa taşıdı.

"Hazır mısın?" diye soran Elliot'ın sesi alçak ve monotondu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Sanırım." Onu öpmek için uzandığımda hızlıca bir öpücük kondurarak kapıyı açtı. "Bekliyorlar."

Ah. Nefesimi dışarı verdim; ne zamandan beri insanların onu beklemesini umursuyordu? Sanırım öpüşme havasında değildi.

Elimi tutarak arabadan çıkmama yardım etti ve beni merdivenden yukarı, sonra da uçağın içine yönlendirdi. Koltuklarımıza oturunca derin düşüncelere dalmış bir şekilde pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Bugün uçuş sırasında en sevdiğim filmi izleyeceğim." Gülümsedim.

"Neymiş o?" diye sordu.

"*The Greatest Showman*[*]."

[*] *The Greatest Showman*, 2017 yapımı biyografi türündeki Amerikan müzikal drama filmi. (ç.n.)

Eğlenmiş gibi gülümsedi ve kafasını koltuk başlığına dayayarak beni izledi. "Neden en sevdiğin film o?" diye sordu.

"Bilmem." Gülümseyerek omzumu silktim. "Hayalperestler için hayallerin gerçekleşmesi hakkında."

Hızlıca saklamadan önce yüzünden hoşnutsuz bir bakış geçti. "Kulağa sıkıcı geliyor."

"Değil, göreceksin."

"Kalkıştan sonra masama geçeceğim, çalışmam lazım."

"Ah."

Uçak pistte ilerlemeye başlarken elimi tuttu. "Yalnız izlemek zorunda kalacaksın."

Elini kaldırıp arkasını öptüm. "Bir gün seni bağlayarak filmi izleteceğim."

Kıkırdadı. "Tabii önce ben seni bağlamazsam."

Başımı omzuna yasladım. "El."

"Evet, bebeğim."

"Beni ailenle tanışmaya götürdüğün için teşekkür ederim, beklediğimden çok daha harikalar."

Başını salladı. "Öyleler." Bir anlığına derin düşüncelere daldı. "Gerçi, içlerinden birinin bir kere daha iki kere tıklattığını duyarsam, onu boğazlayabilirim."

Kıkırdadım. "Buna inanabiliyor musun? Annenle bu şekilde tanıştığıma?"

"Bu hafta pek çok inanılmaz şey yaşandı." Doğruca önüne bakmaya başladığında ciddileşmiş görünüyordu.

Uçak gökyüzüne doğru yükselirken pencereden bakarak gülümsedim. Ed'e mesaj atıp bu haftayı konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Bildiklerimin yüzde onunu Elliot'tan, duygularının kalan yüzde doksanını Ed'den öğreniyordum.

Gerçi, kabul etmek zorundaydım ki son iki hafta Elliot'ın kollarında gerçeğe dönüşen bir hayal gibiydi. Daha sevecen, daha hassas bir sevgili isteyemezdim.

Bir de eğlenceli.

"Acaba kızlar nasıl?" diye sordum.

Yüzünde beliren geniş gülümseme o gün için bir ilkti. "Umarım talimat verildiği gibi gölü koruyorlardır."

Kalbim kabardı.

"O bakış da ne?" Tek kaşını kaldırdı. "Bana bu şekilde bakarken aklından neler geçiyor?"

Başımı öne eğerek utangaç bir şekilde gülümsedim. "Bu aslında bir bakıştan çok bir duygu."

Gözlerini bana dikmişti.

"Sen mutlu olduğunda ben de oluyorum," diye fısıldadım. "Gülümsediğinde, gerçekten gülümsediğinde bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Kaşlarını çatarak başını eğdi ve ayakkabılarına bakmaya başladı.

Omzunu öptüm. "Benim için çok özelsin, Elliot," diye fısıldadım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçine sert bir nefes çekerek koltuğunda öne çıktı. "Çalışmam lazım." Ayağa kalkıp baş üstü dolabından evrak çantasını alarak eşyalarını birkaç sıra arkamızdaki masaya taşıdı.

Koltuğun kenarından eğildim. "The Greatest Showman izlemek için son çağrı." Şirin görünmeye çalışarak kirpiklerimi abartıyla kırpıştırdım.

Koltuğuna otururken, "Reddetmesi zor bir teklif," dedi düz bir sesle.

Kıkırdayarak kulaklıklarımı taktım ve ekrana tıkladım. Bay Sıkıcı İş Adamı geri dönmüştü.

Uçak pistte durduğunda kaşlarımı çattım; Elliot hâlâ masasında çalışıyordu. Tüm uçuş boyunca yanıma gelmemişti.

Yani, çalışmak zorunda olduğunu biliyordum ama... bu hiç onluk bir şey değildi.

Yanımda belirerek baş üstü dolabını açtı. "Filmin nasıldı?" diye sordu

"İyi, harika." Gülümsedim. "İşlerini bitirdin mi?"

"Hayır. Hepsini değil."

Stresli görünüyordu. "Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Hayır." Elini bana uzattı. "Gel."

Kabin personeline teşekkür ettikten sonra merdivenden aşağı indik. Andrew ve Bentley bekliyordu.

"Merhaba, Kate." Gülümseyerek eşyalarımızı bagaja koydu. "İyi bir hafta geçirdiğinizi düşünüyorum?"

"Merhaba, Andrew." Tebessüm ettim. "En iyi haftayı geçirdik."

Arabaya binen Elliot kapıyı çarptı. "Kate'i evine bırakacağız, Andrew."

Andrew'un gözleri dikiz aynasında ona kaydı. "Peki, efendim."

Elliot'a bakarak kaşlarımı çattım.

"Yapacak işlerim var, tatlım," diye fısıldadı.

"Bence mahzuru yok."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı öptü. "Ben çalışırken orada yalnız başına olmanı istemiyorum. Eve gidip arkadaşlarını gör."

Ona bakakaldım: *bir terslik vardı.*

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

Bana bakarak kendini bir şey söylemekten alıkoyar gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Kalbim tekledi.

Elliot Miles hakkında bildiğim bir şey varsa o da yalan söyleyemediğiydi. Bu soruma cevap verememesi endişelerimi pekiştirmişti.

Bir terslik var.

Neydi?

Elliot'ın bakışları dışarı kaydı, dirseğini pencereye koyarak geçip giden dünyayı izlemeye başladı. Elimi sıkıca elinde tutuyordu ama burada benimle birlikte değildi, kilometrelerce uzaktaydı.

Sadece nerede olduğunu bilmiyordum.

Evime vardığımızda Elliot arabadan inerek valizimi aldı.

Burada olmak istemiyordum, kızları görmek ve keçi Gretel'i kontrol etmek için Büyülü'ye gitmek istiyordum.

"Valizini merdivenden yukarı taşıyacağım-" diyordu ki "Ben hallederim," diyerek sözünü kestim.

Bana bakıyordu, neden bilmiyordum ama omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi bir hisse kapıldım. "Hoşça kal, sevgilim." Beni yumuşak bir şekilde öptü. Ben öpücüğüne doğru eğilirken o geriye çekildi. "Yarın görüşürüz."

Başımla onayladım, başka bir cevap veremeden arabaya bindi ve kapı çarpılarak kapandı.

Valizimi caddeden karşıya çekerken araba yola çıktı. Gözden kaybolmasını izlerken kaşlarımı çattım.

Bu da neyin nesiydi?

Valizimi basamaklardan yukarı taşıdım ve dairenin ön kapısını açtım. "Merhaba," diye seslendim. "Ben geldim."

Sessizlik.

Omuzlarım çöktü. "Harika, evde bile değiller." Nefesimi dışarı vererek valizimi üst kata sürüklemeye başladım.

Pekâlâ, sanırım kendime biraz zaman ayırmak bana iyi gelecekti.

Uzun zamandır bunu yapmamıştım.

Saçıma bakım kremi sürüp yüzüme maske yapacak, Uber Yemek'ten bir şeyler alacaktım. Küçük odam görüş alanıma girince gülümsedim.

Elliot Miles'sız bir gece beni öldürmezdi.

Saat geç olmuştu, karanlıkta uzanıyordum.

Eve geldiğimde akşamın daha erken saatlerinde Ed'e mesaj atmıştım ama henüz cevap vermemişti.

Elliot da iyi geceler dilemek için aramamıştı. Bu hiç onluk bir hareket değildi, bu konuda genellikle çok özenliydi.

Garipti.

Bir planı mı vardı? Bir yere mi gidiyordu?

Karnımda sanki ters giden bir şeyler varmış gibi hasta eden bir duygu vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Yani, bugün biraz kaçamak davranmıştı fakat bu endişeyi haklı çıkaracak kadar da değildi.

İçgüdülerim bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Telefonuma bildirim geldiğinde gülümsedim. Ed'di.

Yataktan fırlayarak telefonumu kaptım ve masa lambasını açtım.

Selam Pinkie,

Birkaç gündür mesaj atmadığım için üzgünüm.

Ailemi görmek için seyahate çıkmıştım.

Nasılsın?

Gülümseyerek cevap verdim.

Sorun değil, seni özledim.

Bana seyahatinden bahset.

Cevabı hemen geldi.

Seyahatim inanılmazdı, Kate benimle geldi ve ailemle tanıştı. Gerçi her şeyin fazla iyi gittiğini bilmem gerekirdi.

Kaşlarımı çattım. Ne?

Neden, ne oldu ki?

Geçen gece bir e-posta aldım, uzun zamandır aradığım ressamı en sonunda buldum.

Gülümsedim. Aman Tanrım. Onu bulmuştu.

İçim heyecanla doldu.

Bu harika!

Hayır, değil.

O, düşündüğüm gibi yaşlı bir kadın değil.

Genç ve güzel.

Bekâr.

Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti?

Devamını okudum.

Kim olduğunu biliyorum, onu müzayedelerde görüyorum ve daha önce çıkma teklif etmek için peşinden koşmuştum.

Her zaman onun tanışmam gereken biri olduğunu hissetmiştim.

Onu aradım, hatta bir keresinde kardeşlerime onu takip ettirmiştim.

Şimdiyse bunca zamandır beni kendine çeken tabloların ona ait olduğunu öğrenmek...

Korkarım ki en sonunda beni mutlu eden birini bulduğumda kaderim de beni bulmaya geldi.

Hayır.

Bekle...

Son mesajı yeniden okuduğumda göğsüm sıkıştı.

Ne?

Başımı ellerimin arasına aldım, bu yaşanıyor olamazdı.

Hayır.

Bu kadının, ressamın kaderin olduğuna mı inanıyorsun?

Pişmanlık yaşamak istemiyorum.

Ona gitmemenin ve neler olabileceğini öğrenmemenin pişmanlığını yaşayarak hayatıma devam edemem.

Bu kadın herkesten çok önce kalbimdeydi.

Gözyaşları görüşümü kaplarken kelimeleri bulanık görüyordum.

Peki ya Kate?

Kafam karışık.

Hayatımda ilk kez, olduğum yerle ve kişiyle mutluyum.

Tamamlanmış hissediyorum ama yine de... ona gitmek zorunda olduğumu düşünmeyi bırakamıyorum.

Olmam gereken yerin burası olup olmadığını kendim görmek için.

Neden şimdi?

Onu bu kadar uzun zamandır ararken neden şimdi buldum?

Neden kader, ben başka birisine bu kadar değer vermeye başladığımda onu karşıma çıkaracak kadar acımasız?

Yüksek sesle ağlamaya başladım.

Onu kaybedecektim.

Ne yapmalıyım, Pinkie?

Bilgisayarımı çarparak kapattım.

Boğazımdaki yumru büyük ve acı vericiydi, kızgın bir şekilde gözyaşlarımı sildim.

Bu yaşanmıyordu. Biri bana bu siktiğimin şeyinin yaşanmadığını söylemeliydi.

Volta atmaya başladım. Ne cevap yazacaktım?

İşin en kötü tarafı, bir arkadaşın ne söylemesi gerektiğini zaten biliyordum.

Bir arkadaş o kadına gitmesi, içindeki sesi dinlemesi ve bunca zamandır aradığı kadının o olup olmadığını anlaması gerektiğini söylerdi.

Kalbini göz ardı ederse aptallık edeceğini çünkü onun asla yanılmayacağını söylerdi.

Nasıl olur da bu işareti görmezden gelip başka biriyle birlikte olurdu?

Ama onu seviyorum.

Göğsüm acıyordu, yüksek sesle ağlamaya devam ettim.

Her bir hücrem derin bir korku hissiyle dolmuştu.

Banyoya gidip duştaki sıcak suyu açtım, içeri girerek ağladım.

Saat sabahın 3'üydü. Karanlıkta uzanmıştım.

Umudum kaybolup giderken bir korku hissi damarlarımda yavaşça dolanıyordu. Hayatın bazen adil olmadığını biliyordum.

Geçen ay boyunca yıllardır hissetmediğim kadar mutlu olmuştum. Elliot beni evine götürmüş, çiftlik hayvanlarını paylaşmış ve bana gerçekten değer verilmenin nasıl hissettirdiğini göstermişti. Beni ailesiyle tanıştırmıştı ve uzun zamandan sonra ilk kez, sanki onlardan biriymişim gibi kendimi kabul edilmiş hissetmiştim.

Ailesini yeniden görmeme düşüncesi kalbime saplanan bir başka hançerdi.

Elizabeth.

Kalp acısının eşiğinde durduğumu biliyordum ve eğer giderse beni bekleyen karanlığın derinliklerini anlamaya bile başlamamıştım.

Onu seviyordum.

Belki de kendimi sevdiğimden daha çoktu çünkü her şeyden çok istediğim şey onun mutlu olmasıydı.

Hayallerini gerçekleştirmesini istiyordum, hem kalbi onunlaysa bana ne yararı olacaktı ki? Boğazımda acı verici yumru oluştu çünkü içten içe gerçeği biliyordum.

Kalbi her zaman onunlaydı.

Of... bu canımı yakıyordu.

En kötüsü de ona bildiğimi bile söyleyemiyordum.

Oynadığımız bu lanet olası aptal çevrimiçi sohbet oyunu... dönüp beni bulmuştu.

Birine yalan söylemenin sonu buydu, Kate.

Başıma gelen her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordum.

Haftalardır Elliot'ı kandırıyordum, yanlış olduğunu da biliyordum. Ona söyleyecektim ama doğru zaman hiç gelmemişti.

Zararsız olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi olmadığını biliyordum.

Titrek bir nefesle ayağa kalkarak bilgisayarımı açtım ve Ed'e yazdım.

Kalbinin sesini dinlemelisin, Ed.

Anında cevap geldi. Neden hâlâ uyanıktı?

Kate'i incitmek istemiyorum.

Gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum. Çok geçti.

Bilgisayarın ekranı bulanık görünüyordu.

Birlikte yaşamak zorunda olduğun şey kalbin, onun sesini dinle.

Kate mutlu olmanı isterdi.

Seni seviyor.

Xoxo

Merhaba karanlık, eski dostum.

Beni varlığında şereflendirmeyeli uzun zaman olmuştu, seni özlediğimi söyleyemezdim.

Masamda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. Saat öğleden sonra üçtü ve Elliot'tan haber almamıştım.

Almayı da beklemiyordum.

İçimden bir milyon duygu geçiyordu: üzüntü, pişmanlık, öfke... En çok da hayal kırıklığı.

Artık açık bir şekilde görebiliyordum; Elliot ve ben eğlenmiştik ama o her zaman hayalini, peri masalı sonunu arıyordu.

Ve ben yetenekli ya da özel değildim, hele ki olağanüstü hiç değildim.

Aradığı kişi asla ben olmamıştım.

Kısa bir süre için bunu unutmuş olmaktan nefret ediyordum ve bu canımı yakıyordu.

Yaşadığımız sevişmeleri, attığımız kahkahaları hatırladım. Paylaştığımız hassasiyeti.

Çok gerçek gibi hissettirmişti.

Benim için bir peri masalı gibiydi ama çok daha iyisiydi.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda kırparak onları uzaklaştırdım.

Belki de gitmez?

Paul ofisin önünden geçerken içeri göz attı ve olduğu yerde durarak geri geldi. "İyi misin?"

"Evet." Kafamı hafifçe iki yana sallayarak sahte bir şekilde gülümsedim. "Üzgünüm, sadece bir akrabam hakkında kötü bir haber aldım."

"Eve gitmek ister misin?"

"Hayır," diye fazla hızlı bir şekilde cevap verdim. Elliot'ın bildiğimi bilmesini istemiyordum. "İyiyim. Sadece biraz gözlerim doldu, bana aldırış etme."

"Personel odasındaki buzdolabında doğum günü pastası var, biraz ister misin?"

Nezaketi için minnettar olarak tebessüm ettim. "İsterim. Lanet olası şeyin tamamını getir."

Saat gece on bir olmuştu, pencere kenarında oturmuş, dışarıya caddeye bakıyordum.

Ev bu gecelik sessizdi ve rol yapmayı bırakmıştım. Bu akşam Daniel ve Rebecca'yla birlikte akşam yemeğine çıkmış, Elliot'la aramızdaki her şey harikaymış gibi davranmak zorunda kalmıştım.

Onlara neyi nasıl bildiğimi ve Pinkie kişiliğim hakkında onlara da yalan söylediğimi anlatamazdım.

Bu durum büyük, bombok bir aldatmacaydı ve kalbimin tek başına kırılmasını hak ediyordum.

Eğer Elliot beni görmek isteyecek kadar değer verseydi, bunu ona da söyleyebilirdim.

Ancak vermiyordu.

Çünkü Büyülü'de o kadını düşünüyordu.

Yaşlarla dolan gözlerimi pişmanlıkla kapattım. Bundan nefret ediyordum, bu lanet olası şeyin tamamından nefret ediyordum.

Köşeden bir araba döndüğünde yavaşça durup park etmesini izledim. Elliot dışarı çıktı.

Ah, hayır.

Kahretsin.

Koşup yatağa daldım ve telefonumu elime aldım: Elliot'tan beş cevapsız arama.

Aşağı katta bir kapı tıklatma sesi, ardından da Daniel'ın sesini duydum.

Battaniyeyi üzerime çekerek uyuyor gibi yapmaya başladım. Kalbim sert ve hızlı bir şekilde atıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yatak odamın kapısı açıldı, Elliot içeri girerek yatakta yanıma oturdu. Yumuşak bir şekilde, "Bebeğim," dedi. "Uyanık mısın?"

Ona doğru yuvarlandım, yüzümü ellerinin arasına aldığında ona baktım.

"Merhaba," diye fısıldadı üzgün bir şekilde.

"Merhaba." Zorlukla gülümsedim.

"Yarın Fransa'ya gitmek zorundayım, tatlım," diye fısıldadı.

Kalbim sıkıştı. *Buraya veda etmeye gelmiş.*

Dudaklarımın arasından bir kelime çıkarmayı başaramayarak başımı salladım.

"Kalabilir miyim?" diye sordu.

Ellerimi yumruk yaptım; bunu nasıl başarmam gerekiyordu?

O, lanet olası kalbimi kırarken aşkla veda etmeyi.

Onu dışarı atıyor olmalıydım, suratının tam ortasına yumruk atıyor olmalıydım.

Ondan nefret etmeliydim.

Kıyafetlerini çıkarıp yanıma geldi. Dudakları benimkilerle buluştuğunda ondan yayılan derin üzüntüyü hissedebiliyordum. Cehennemde tam olarak benimle birlikteydi.

Bu onun suçu değildi, o iyi bir adamdı.

Gözleri benimkileri araştırdı. "Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı. "Sadece bir kere."

Kalbim ağrımaya başladığında bunun ne olduğunu biliyordum, birlikte son dansımızdı. Silueti bulanıklaştı. "Seni seviyorum."

Öpüştüğümüz sırada yüzüm onunkine karşı buruştu.

Gitme.

Uzun bir süre boyunca öpüştük, ta ki kalbim daha fazla buna dayanamayana kadar. Bu vedanın bitmesine ihtiyacım vardı... Bunu yapamazdım.

Yeterince güçlü değildim. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Üzerime çıkarak derinlerime girdi, başını omzuma gömmüştü. Tavana bakarken yüzümü buruşturdum.

Kırılabilirmişim gibi yavaşça, dikkatli bir şekilde hareket ediyordu. Her zaman beni savunmasız halimle sevdiğini söylerdi.

İşte burada, savunmasızlığın zirvesindeydim; hayatımda daha önce hiç bu kadar korunmasız ve savunmasız hissetmemiştim.

Bedeni ısınırken kendini yavaşça sona getiriyordu. Bacaklarını iki yana açarak benimkileri kalçalarına doladı ama bu gece orgazm olma şansım yoktu.

Bu kadar acı çekiyorken nasıl olur da fiziksel zevk hissedebilirdim?

Beni kalbimden bıçaklıyor da olabilirdi ve aynı şekilde hissettirirdi.

İçimde hareketsiz kalıp boşalırken titredi. Dudakları boynumda yukarı aşağı geziniyordu, sevgi dolu hassas bir aşk şarkısı gibiydi.

Cansız bir şekilde tavana bakıyordum.

Tek bir sıcak gözyaşının yüzümden aşağı yuvarlanıp kulağıma girdiğini hissettim.

Üzerimden kalkıp sırtüstü uzandı, bana bakıp gözyaşlarımı gördüğünde sanki kendini korumak ister gibi kolunu gözlerinin üzerine kapattı. Benimle ilgilenmek için gücü yoktu.

Ya da isteği.

Bir süre sonra, "Uyu, tatlım," diye fısıldadı.

Sessiz kalarak tavana bakmaya devam ettim, kalbim bir milyon parçaya bölünmüştü.

Cehenneme git.

Doğan güneşin ışığı perdenin kenarlarından içeri sızarken yataktaki yerimden takım elbisesini giymesini izliyordum. Dün geceki şefkatli sevgilim gitmişti.

Bu sabah Elliot Miles buradaydı ve bundan memnundum. En azından ondan nefret etmek daha kolaydı.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordum.

Ceketini omuzlarından geçirirken, "Emin değilim," dedi.

Bana bakamıyor bile.

Her şeyi aldığından emin olmak için pantolonunun ceplerine hafifçe vurdu. Gitmeden önce kalbimi geri alıp alamayacağımı sormalıydım. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden itibaren onu elinde tutuyordu, hem de hiç utanmadan.

Gözleri odanın karşısından beni bulduğunda zorlukla gülümsedim. "İyi yolculuklar."

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ama gideceksin."

Bir süre birbirimize baktık ve en sonunda sanki içsel bir karar veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Hoşça kal, Kate," diye mırıldandı.

"Güle güle, Elliot."

Bana doğru gelerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Bu defa benimkine karşı buruşan yüz onunkiydi. Biliyordu, bunu yaparsa ilişkimizin biteceğini biliyordu.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp dışarı çıktığında kapı arkasından sessizce kapandı.

İçime titrek bir nefes çektim.

Yine de gitti.

23. BÖLÜM

Elliot

Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu, uçağa sanki bir gemiye binermiş gibi girdim.

"Tünaydın, Bay Miles." Pilot gülümsüyordu.

"Merhaba." Şemsiyemi sallayarak katladım.

"On beş dakika içinde kalkış yapmayı planlıyoruz, efendim. Umarım iyi bir yolculuk geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim." Uçağın içinde ilerleyerek her zamanki koltuğuma oturdum.

Sadece git artık lanet olası.

Telefonum çalınca göz attım. Kate'ti.

Mesajı açtığımda kaşlarım çatıldı.

Bir şarkıydı, Loren Allred'den *Never Enough.*

Siktir.

Elimi yüzümden aşağı indirdim ve en sonunda merakım galip gelince kulaklıklarımı takarak oynata bastım.

Yavaş bir şarkıydı, aşktan ve kayıptan bahsediyordu.

Başımı koltuk başlığına yaslayarak derin bir nefes verdim; bu işin bitmesini istiyordum.

Sadece git artık lanet olası.

"Bay Miles." Garson gülümsedi.

"Sizi bekliyorduk, efendim. Bayan Boucher da bekliyor."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Özel yemek odası hazır." Onu cam avluya doğru takip ettim. Camın üzerine saçılmış peri ışıkları vardı ve masa mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Onu şöminenin yanında iki kişilik bir masada tek başına otururken gördüm.

Başını kaldırıp baktığında gözlerimiz buluştu.

"Merhaba." Yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Kalbim göğsümün içinde takla attı.

Kesinlikle nefes kesiciydi...

"Merhaba." Kaşlarımı çattım, beni geriyordu ve midem kıpır kıpırdı. "Geç kaldığım için üzgünüm."

İri gözleriyle bana bakarak gülümsedi. "Geç olsa da geldiniz."

Kate

Pencere oturağında oturmuş, yağmur yağan yola bakıyordum.

Hava bile sefil hâldeydi. Karanlık, ağır bir battaniye gibi üzüntülüydü.

Saatime göz attım, Elliot şu anda Paris'teydi.

İkisinin romantik bir yerde oturmuş, birbirlerinin gözlerinin içine baktığına dair bir görüntü gözümün önüne geldi.

Kelimenin tam anlamıyla bir cehennemdeydim.

"Yemeğinizle ilgili her şey yolunda mı, efendim?" diyen garson düşüncelerimi böldü.

"Ah." Dokunulmamış, soğuk yemeğime baktım. "Evet, üzgünüm... ben..." Çatalımı elime aldım. "Biraz dikkatim dağınık."

"Belki biraz şarap alırsınız?" Umutla gülümsüyordu.

"Evet." Başımı salladım. "Bu harika olur."

Bir şey bekliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Ne vardı?" diye sordum.

"Hangi şaraptan istersiniz?"

"Şey." Utanarak başımı iki yana salladım. "Beni şaşırtın."

"Peki." Mutfağa doğru gözden kaybolduğunda makarnadan bir çatal alarak ağzıma götürdüm.

Midem bulanmıştı, öğürme refleksime engel olmak için dişlerimi kenetledim.

Güçlükle yuttum; bu akşam baş edebileceğim en son şey soğuk yemek yemekti.

Eve, ev arkadaşlarımın yanına bile gitmek istemiyordum çünkü o zaman her şey yolundaymış gibi rol yapmam gerekecekti... ya da başka bir yalan söylemem, ya da daha da kötüsü, onlara acı gerçeği açıklamam.

Bu kadar zayıf hâldeyken bunlardan hiçbirini yapabilecek güçte hissetmiyordum.

Sadece herkes yatana kadar bekleyecektim, bu şekilde daha kolaydı.

Saat akşamın dokuzuydu ve... birkaç saat içinde öğrenecektim.

Elliot beni ya arayacaktı... ya da aramayacaktı.

Arayacağını biliyordum... Beni seviyordu, sevdiğini biliyordum ve bize inanıyordum. Beni arayacaktı.

Aramak zorunda.

Bunda tek başıma değildim. Tüm olanları hayal etmemiştim. Gerçek bir şeye sahiptik.

Sahip olduğumuzu biliyordum.

Bu kadar saf olamazdım.

Ağzıma bir kaşık yemek daha aldığımda midem bulanınca öğürdüm.

Sanırım kusacaktım.

Saat gece birdi.

Caddede yağmurun altında evime doğru yürüyordum. Damarlarımdaki iki şişe şarapla mutlu olmalıydım.

Oysa sadece... yıkılmış durumdaydım.

Onunla birlikte.

Telefonumu çıkararak bu gece on birinci kez kontrol ettim.

"Beni ara," diye fısıldadım kızgın bir şekilde. "Ara beni, seni kahrolasıca."

Gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum. Bu neden yaşanıyordu? Hayatımda böyle bir saçmalığı hak etmek için ne halt etmiştim? Ebeveynlerimi kaybetmiştim, kız kardeşim şeytanın ta kendisiydi ve şimdi de sevdiğim adam... beni sevmiyordu bile.

"Neden?" diyerek bağırdım. "Bunu hak edecek ne yaptım?"

Daireme vardığımda içeri girmeyi göze alamadım çünkü o zaman uyumak zorunda kalacaktım.

O zaman sabah olacaktı ve dün gece olanlara dönmek için çok geç olmuş olacaktı.

Üstelik onun ne yaptığını bilecektim.

Elliot'la o kadının yatakta uyandığını, Elliot'ın tamamen esprili ve çekici davrandığını, cinsel cazibesiyle onu kendine hayran bıraktığını, kadının ona çılgınlar gibi âşık olduğunu gözümde canlandırdım.

Nasıl olmazdı ki?

Elliot Miles'ta sevilecek çok şey vardı.

En alt basamağa çöker gibi oturup gözlerimi boşluğa diktim. Üzerime yağan yağmurun altında, ıslak, korkmuş ve yalnız başıma... ağladım.

İnsanı asıl öldüren sessizlikti. Söylenmemiş şeyler.

Asla yaşanamayan o kapanış.

Üç gün.

Yetmiş iki saat. Dört bin üç yüz yirmi dakika.

Sayamayacak kadar fazla saniye.

Ofisimdeki saat tik tak ediyordu. Bir megafon gibi yüksek sesli ve sinir bozucuydu, bana zamanın nasıl geçtiğini hatırlatıyordu... tek bir kelime olmadan.

Bir mesaj bile olmadan.

Onunla birlikte.

Bunu artık biliyordum ama yine de bu, hazmetmeyi daha kolay yapmıyordu.

Gerçekten beni sevdiğini düşünmüştüm.

İnsanlığa dair inancım tuzla buz olmuştu.

Beni hiç önemsemiş miydi ki? Önemsemiş olamazdı... Hiç kimse önem verdiği bir insana bu şekilde davranamazdı. İşin tuhaf tarafı, Fransa'da ne yaptığını bildiğimi bile bilmiyordu.

Planı bu muydu, bir iş seyahatinde ortadan kaybolup benimle iletişimi koparmak? Alıştıra alıştıra mı bırakacaktı? Beni ilişkiyi bitirmeye mi itecekti?

Belki de ondan bir daha asla haber almayacaktım... Artık beni hiçbir şey şaşırtmazdı.

Sanki yeniden bir ölümün yasını tutuyor gibiydim.

Hâlâ ev arkadaşlarıma söylememiştim, söyleyemezdim.

Bununla ilgili konuşmak için kendimi yeterince güçlü hissetmiyordum. Bu yüzden eve gitmekten kaçınıyordum.

Sinemaya gidiyor, restoranlarda vakit öldürüyordum. Spor salonunda beş saat geçiriyordum. Bu konuyu açıp herkese gerçekte ne kadar güçsüz olduğumu göstermektense her şeyi yapardım.

Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum, bundan daha güçlü olduğumu sanıyordum.

Çarşamba günüydü.

"Tak, tak." Ofis kapımdan yumuşak bir vuruş sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda Christopher'ı gördüğüm anda boğazıma bir yumru oturdu.

Git buradan.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Hayır.

Zorlukla gülümseyerek masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim. "Elbette."

Oturdu, arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve gözlerini benimkilere çevirdi.

Bir şey biliyor.

"Konu neydi?" diye sordum.

"Elliot'tan haber aldın mı?" diye sorarken sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. "Hayır."

Gözlerini kıstı.

"Neden soruyorsun?"

"Ona ulaşamıyoruz."

Kaşlarımı çattım.

"Dürüst olmak gerekirse biraz endişeliyim."

Bilgisayarıma dönerek meşgulmüş gibi yaptım. "Endişelenmene gerek yok, ressamıyla birlikte Fransa'da."

Sessiz kaldı, öyle sessizdi ki dönüp baktım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ne kadar yıkılmış durumda olduğumu anladığını biliyordum.

Gözlerim doldu. "Üzgünüm. Ben sadece..."

"Sorun değil-"

"Sorun," diyerek sözünü kestim. Bu, hayatımın en aşağılayıcı anıydı. Erkek arkadaşım başka bir kadınla kaçtıktan sonra erkek kardeşi beni teselli etmeye geliyordu.

Sadece buradan çıkıp gitmek istiyordum, tüm bu... yılanlardan uzakta olmak.

"İşten ayrılıyorum."

Yüzü asıldı. "Kate, hayır."

"Burada kalamam, Chris."

Kederli gözleri benimkilere dikilmişti.

"Ben sadece..." Kelimeler beni yarı yolda bıraktı çünkü söylenecek kelime yoktu. En azından bir anlamı olacak şekilde yoktu. "Bugün son günüm, iş bitiminde bırakmış olacağım."

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Elliot da gitmeni istemez."

"Elliot burada değil ama, değil mi?" diye sert bir şekilde çıkıştım. "Üzgünüm." Omzumu silktim. "Sana patlamak istememiştim ama..."

"Sorun yok." Bir anlığına bana baktı. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Bir süre Londra'dan defolup gideceğim."

Beni izlerken yüzünü eline yasladı. "Annem çok üzgün."

Al benden de o kadar.

Kontrolümü tamamen kaybetme korkusuyla hiçbir şey söyleyemeyerek başımı salladım.

Ofisimde etrafına bakınarak, "Toparlanmana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Üzgün bir şekilde gülümsedim, Christopher çok nazikti. "Hayır, ben iyiyim."

"İyi misin?" Gözleri benimkilere dikildi.

"Çok değil." Gözyaşlarının arasından gülümsedim. "Ama... olacağım."

Bir süre birbirimize baktık. "Kate, bir anlam ifade eder mi bilmem ama... biliyorum ki o-" Söyleyeceği şeyi yeniden düşünüyormuş gibi sustu.

"Ne?"

"Buna pişman olacak."

"Biliyorum. Ben oldum."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Yanaklarımı havayla şişirdim. "Aslında bu adil değil, bunu söyleyemem. Elliot bana yeniden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Ebeveynlerim öldüğünden beri uyuşmuş bir hâldeydim, yani bir bakıma..." Omzumu silktim. "...bunun için minnettar olmalıyım."

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Cidden çok havalı bir kızsın, Landon."

"Hah." Sırıttım. "O zaman muhtemelen hemen çıkman lazım. Terk edilmiş-âşık-psikopat-ofisi-yerle-bir-ediyor versiyonum ortaya çıkmadan önce."

Ellerini yukarı kaldırıp gülerek ayağa kalktı. "Evet, onu rahat bırakıyorum."

Ayak parmaklarımda yükselip yanağını öptüm. "Teşekkür ederim."

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum." Dudaklarını büzdü. "Elliot sikik bir aptal."

Nezaketi için minnettar olarak gülümsedim. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Karanlıkta yatağımda uzanıyordum; dünya karanlık ve yalnız bir yerdi.

Bu acı hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Bu akşam açılıp Daniel ve Rebecca'ya her şeyi anlatmıştım ve bu, savunmamın son duvarını da yerle bir etmişti.

Artık cesur davranmak zorunda olmadığım için parçalara ayrılıyordum. Ağlamayı kesemiyordum.

Aya karşı uluma isteği uyandıran bir kalp acısı ve geri dönmüyor olduğu gerçeğiyle birlikte, tüm geleceğim ellerimin arasından koparılıp alınmış gibi hissediyordum. Sahip olduğumuzu gördüğüm hayat; Büyülü'de yaşamak, hayvanları, kahkahalar, aşk ve sevgi dolu ailesi... Hepsi gitmişti.

Gözlerim kızarmış ve şişmişti, daha iyi hissetmeye çalışarak bu gece üç kez duş almıştım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, göğsüm ağrıyordu ve kendimi ne kadar zorlasam da bunu durduramıyordum. Kendimi sakinleştirmek için bir uyku hapı ya da başka bir şey almam gerektiğini düşüneceğim noktaya kadar gelmiştim.

Kederin bu türünü çok iyi hatırlıyordum.

O anda yatağın çöktüğünü hissettim ve Daniel arkama kıvrıldı. Şort çamaşır giymişti ve göğsü çıplaktı. Beni kendine çekerek, "Bebeğim," diye fısıldadı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Tutuşu sıkılaşırken sıcaklık için minnettar olarak gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre ben ağlarken bana sarıldı, arada sırada bana bakarak alnımdaki saçları arkaya ittiriyordu. Vücudu benimkine yaslanmış bir şekilde, "Bunu nasıl daha iyi hâle getirebileceğimi söyle," diye fısıldadı.

"Getiremezsin."

Gözyaşlarımı silerek bana sarıldı. Sıcak ve iriydi, aramızdan bir yakınlık hissi geçti. Kafam göğsünün üzerindeydi, onunsa kolları sıkıca bana dolanmıştı. Şakağımı öptüğünde aşağıda hareket eden bir şey hissettim.

Kaşlarımı çattım.

Bana daha sıkı sarılınca o şeyi yeniden hissettim.

Ne?

Sertleşmiş.

"Seni iyileştirmeme izin ver, bebeğim," diye fısıldadı.

Karanlıkta ona doğru baktım.

"Kısa bir süre için acıyı uzaklaştırmama izin ver."

Yeniden kaşlarımı çattım. Elimi tutarak kaslı karnından aşağı, iç çamaşırının içine doğru götürdü.

Birbirimize bakarken nefesim tekledi. Kasık kıllarını sonra da sert aletini hissettiğimde elim içgüdüsel olarak etrafına sarıldı.

"Seni sevmeme izin ver," diye fısıldadı. Beni yumuşak bir şekilde öperken yüzümü onunkine doğru buruşturdum.

Beni bir kere daha öptükten sonra sırtüstü yatırarak üzerime çıktığında vücudunu benimkinin üzerinde hissettim. "Dur," diye fısıldadım. "Daniel, dur." Hızla doğrulup tutuşundan kurtuldum.

Bu da neydi?

"B-Bunu istemiyorum, vücudum bana bile ait değil ki sana vereyim," diye kekeledim panikle. "Elliot'a ait."

"O başka bir kadınla birlikte, Kate. Senin için geri dönmeyecek. Muhtemelen şu anda sevişiyorlardır."

Gözümde canlanan şeyle irkildim.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadı.

"Benimle yatmaya çalışıyorsun."

"*Onu* unutturmak için."

"Lütfen... yapma."

Yatağımdan çıkarak ellerini kalçalarına koydu. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Ona arkamı dönerek duvara bakmaya başladım. "Biliyorum."

Köşedeki sandalyeye oturdu. "Seni yalnız bırakmayacağım."

Gitmiyor olsa da yatağımdan çıkmış olmasına minnettar olarak başımı salladım. Kendimi asla affetmezdim... Gerçi hiç kimseyi ilgilendirdiğinden değildi ama neyse.

Sonuçta ben bilecektim.

Yalan söylemiyordum, istese de istemese de vücudum Elliot'a aitti.

Pazar sabahı kalabalık bir kafede kahvemi yudumluyordum. Erken kalkıp spor salonuna gitmiştim. Önümde çikolatalı küçük bir kek vardı ve bugün biraz daha iyi hissediyordum. Daniel'la bir konuşma yapmış, ona inanmıştım. Sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Belki bir anlamda bunu yapmalıydım, belki de hayatıma devam ederek onu unutmama yardımcı olurdu.

Telefonumdan gelen tanıdık sesi duyduğumda kanım dondu.

Ed.

Bir süreliğine yok saydım ama yeniden çaldı.

Ed'le konuşmak istemiyordum çünkü bana o kadından bahsedeceğini biliyordum.

Onunla da bağlarımı koparacaktım.

Tüm bu siktiğimin yalanlarından bıkıp usanmıştım. Daha fazla kandırmaca yoktu, bu oyunla başa çıkamadığım belliydi.

Telefon yeniden çalınca gözlerimi kapattım.

Git başımdan.

Titreyen elimle kahvemi ağzıma götürdüm. Yeniden çaldı.

Sikerler.

Bu işi de halledip bitirebilirdim...

Telefonumu çıkarıp mesajına tıkladım.

Selam Pinkie,

İletişim kurmadığım için üzgünüm, meşguldüm.

Seni özledim.

Tatlı sözleri her şeyi yeniden deşince duyguların ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Kendime artık akıtmayacağımı cesurca söylediğim yaşlar bir kere daha ortaya çıktı.

Cevap yazacaktım ama her şey bulanık görünüyordu, bu yüzden telefonumu masanın üzerine koyarak sinirle yaşları sildim.

Hayır, bilmek zorundaydım.

Yazdım:

Ressamın nasıl?

Hemen cevap geldi.

Umurumda değil.

Kaşlarımı çatarak cevap yazdım:

Neden?

Çünkü o, sen değil.

Ne?

Sen neden bahsediyorsun?

Seni seviyorum... Pinkie... ya da Kate mi demeliyim?

Gözlerim irileşirken sandalyemde arkaya yaslandım, burada ne boklar dönüyordu?

O çikolatalı keki yiyecek misin yoksa ben mi yiyeyim?

Başımı kaldırıp bakınca Elliot'ı kafede, karşıdaki masada otururken gördüm. Bana yumuşak bir gülümseme yollarken gözleri benimkileri araştırıyordu.

O anda içimde bir şeyler koptuğunu, öfkeden köpürdüğümü hissettim, ondan nefret ediyordum. Bu yüzden koşarak kafeden caddeye çıktım.

Arkamdan koşarken, "Kate," diye seslendi. "Kate, buraya geri gel."

Yalanlarını dinlemek istemiyordum, yeniden onun yakınlarında olmak da istemiyordum.

Hızlıca caddeden karşıya geçerek parka doğru ilerledim, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Kate." Sesinin daha yakından geldiğini duyabiliyordum.

Parka vardığımda koşmaya başladım.

Peşime düşerken, "Kate," diye bağırdı. "Kathryn, dur." Kolumu yakaladığında dönerek ona yumruğumu savurdum.

Gözyaşlarının arasından, "Benden uzak dur," diyerek bir akıl hastası gibi çığlık attım.

Nefesini düzene sokmaya çalışırken hızla soluyordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Seni seviyorum.

"Bana bunu söylemeye cüret edeyim deme!" diye bağırdım.

"Gitmek zorundaydım," diye fısıldadı. "Bilmem lazımdı."

"İyi, artık biliyorsun."

"İstediğim sensin."

"Bunu anlaman için bir haftayı onun yatağında mı geçirmen gerekti?" diye tısladım.

"Hayır." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Hiç çekim yoktu."

"Bunun bana kendimi özel mi hissettirmesi gerekiyor... seni sikik göt herif?" diye bağırdım.

Nefes almakta zorlanırken göğsü yükselip alçalıyordu.

"Bir şey hissetmediğin için gururumun okşandığını mı hissetmeliyim?"

Omuzları çöktü.

Bir adım geri atarak, "Sen *her zaman* bu kişi olacaksın, Elliot," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Her zaman peri masalını isteyeceksin... ressamı ya da dansçıyı... şarkıcıyı." Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu. "Sen olağanüstüyü istiyorsun."

"Sen canavarsın," diye fısıldadı.

"Hayır değilim," diye bağırdım. "Ben sadece nefret ettiğin içinde heyecana geldiğini fark ettiğin seksi bir kuştan başka bir şey değilim."

Deli bulmuş gibi başını iki yana salladı. "Bunu yapabilirsin."

"Hayır."

Bana doğru atılarak isteğim dışında beni tutmaya çalışınca ondan uzaklaşmak için mücadele verdim. "Seni seviyorum," dedi. "Lanet olsun, seni seviyorum, bunu yapma." Beni tutmaya çalışırken ikimiz de mücadele veriyorduk. "Bunu yapma."

"Bitti," diye bağırarak tutuşundan kurtuldum. "Sen yaptın. o uçağımın uçağına bindiğin an. Her şey bitti. Ben hiç kimsenin ucuz ödülü değilim, Elliot."

Bana bakıyordu.

"Hele senin hiç değilim," dedim öfkeyle. "Benim gerçekten de yeni ve parlak bir şey bulduğu her seferinde beni kenara atacak biriyle birlikte olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Birbirimize bakarken benim gözlerim yaşlar içindeydi, onunsa burun delikleri kontrolünü kaybetmemek için savaşırken titriyordu.

"Sana yemin ederim..."

Bir fotoğraf makinesinin sesini duyduğumuzda ikimiz de tüm olayın fotoğrafını çeken fotoğrafçıyı gördük.

Elliot. "Ver onu bana," diye gürledi.

Ah hayır.

Fotoğraf makineli adam koşmaya başlayınca Elliot onu kovalamaya başladı.

Onu yere serdiğinde etraftaki insanlar çığlık attı. Elliot adamın elinden kaptığı makineyi milyonlarca parçaya ayırdı.

Fotoğrafçı ona ağız dolusu küfrederek ayağa kalkıyordu ki Elliot yüzüne sertçe yumruk attı.

Sonra yeniden yumruk attı ve yeniden.

Ne haltlar oluyordu?

Döndüm ve koştum.

24. BÖLÜM

Elliot

"Kardeşiniz ve avukatınız aşağıda, kefaletinizi ödediler," diyen polis memuru not defterine bir şey yazdı.

Ona bakarak çenemi sıktım. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Derin bir nefes verdi, sinirlendiği belliydi. "Bugün bunun üzerinden on defa geçtik, Bay Miles. Başkasına ait bir malı parçalayamazsınız. Onlara saldıramazsınız da. Kanunlara karşı yaptığınız apaçık saygısızlıkla vaktimi boşa harcamayı bırakın artık."

"Peki ya benim haklarım? Benim korumam nerede? Fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum, bana o adamın isteğim dışında fotoğrafımı çekme hakkı olduğunu ama benim tepki veremeyeceğimi mi söylüyorsunuz? Ben kendimi ve sevdiklerimi koruyordum. Bugün ihlal edilen benim haklarımdı."

"Bakın." İçini çekti. "Salağa yatmayı bırakın. Bunun nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz, bir medya şirketiniz var, Tanrı aşkına." Bana bir makbuz uzattı. "Saldırı ve vandalizmle suçlanıyorsunuz, avukatınızın iddialarla mahkemede mücadele etmesini sağlayın. Kanunları ben yapmıyorum."

Makbuzu elinden çekip aldım. "Sizin yaptığınız şey suçluları korumak." Ayağa kalktım.

Gözlerini devirdi.

"Kahrolası gözlerini bana devirip durma," diye tersledim.

"Nezarete geri mi dönmek istiyorsunuz? Bu mu yani?" Kapıyı işaret etti. "Bugün çizgiyi onuncu kez aşmadan önce sadece çıkıp gidin."

Aşağı kattaki danışma bölümüne yönlendirildiğimde Christopher ve avukatımızı oturmuş beklerlerken gördüm. Onlara ters bir şekilde baktıktan sonra polis memuruna döndüm. "Eşyalarımın geri verilmesini istiyorum."

"Telefonunuz, kemeriniz ve anahtarlarınız şuradaki tezgâhın üzerindeki tepside."

Onları alarak ceplerime koydum. "Gidelim."

Christopher, "Teşekkürler, memur bey," dedi.

"Ona teşekkür falan etme," diye tersledim. "Tutuklanmış olmam bile şaka gibi." Polis merkezinin ön kapısından hışımla çıktım.

Christopher arkamdan, "Sikik bir pislik gibi davranmayı keser misin?" diye seslendi. "Akıl tutulması yaşaman adamın suçu değil."

Basamaklardan hızla inerken, "Sikik çeneni kapat," diye kızgın bir şekilde fısıldadım. "İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi evinize gidin."

Avukatımız Edward, "Siz de eve gidin, Bay Miles," dedi. "Halkın içine çıkacak durumda değilsiniz."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsiniz. Durumu daha da kötüleştirmeden doğruca evinize gidin."

"Bundan daha kötüye gidemez, lanet olsun," diye parladım.

"Gidebilir, bana inanın. Christopher, onu eve götür ve bu akşam onunla kal."

"Kalacağım, merak etme."

"İkiniz de siktirip gidin." Tiksintiyle arkamı döndüm. "Aslında beni arabama bırakabilirsin."

"Andrew'a arabanı önceden aldırttım," dedi Christopher. "Seni arabayla ben götüreceğim."

Ona dik dik baktım. "İyi." Edward'ın elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"İletişime geçeceğim. Evde kal, Elliot. Başını daha fazla belaya sokmamanın ne kadar önemli olduğunu size anlatamam."

Christopher, "Onu gözümün önünden ayırmayacağım," dedi.

Arabasına doğru yürürken derin bir nefes verdim. Kapıyı çarparak kapattım. "Beni Kate'in evine götür."

"Seni Kate'in evine *götürmüyorum*."

"İyi." Dışarı çıkmak için araba kapısını açtım. "Yürürüm ben de." Kate'in evinin yönünde sert adımlarla yürümeye başladım.

"Seni görmek istemiyor," diye seslendi.

Yürümeye devam ettim. Arabayı yanımda sürmeye başladı ve pencereyi indirdi. "Aptal gibi davranmayı bırak."

Yürümeyi bırakmadım.

"Elliot, şu anda tüm haberlerde sen varsın. Kate'in evinin önünde kamp kurmuş olacaklar."

Olduğum yerde durduğumda omuzlarım çöktü. "Her şeyi berbat ettim."

"Biliyorum." İçini çekti. "Ama çıldırmış gibi davranamazsın. Eve git ve onu ara. Onu gidip kendim alacağım, söz veriyorum. Habersiz bir şekilde oraya gidemezsin."

Ona baktım.

"Ya seni içeri almazsa?" diye sordu.

"Alacak."

"Öyle mi?" dedi. "Çünkü sana yumruk savurduğu görüntüleri gördüm, seni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu."

Kalbim tekledi. "Bunu gördün mü?"

"Herkes gördü, birisi telefonla kaydetmiş." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece şu sikik arabaya bin, adamım." Üzgün bir şekilde içini çekti.

Caddeye doğru baktım.

Lanet olsun.

Arabaya binip kapıyı çarptım. Sessizlik içinde gitmeye başladık.

En sonunda otoyola çıktık ve Büyülü'ye doğru ilerlemeye başladık.

Elimde telefonumla pencereden dışarı bakıyordum. Ne yapacaktım?

Pişmanlıkla gözlerimi kapattım.

Siktir batırdım... Hem de çok kötü.

Kate'in bugünkü hâlini, gözlerindeki bakışı hatırlayarak, "Beni affetmeyecek," dedim. "Onu tanıyorum, aşırı inatçı... Ne kadar kırılmış ve öfkeli olduğunu görseydin."

"Onu suçlayabilir misin?" derken gözleri bana döndü.

Öfkem kabarırken çenemi sıktım.

"Ne halt düşünüyordun ki?" diye patladı. "Buna sahiptin. İlk kez gerçekten ellerindeydi. Seni mutlu eden bir kadın... ama sen bir ressamın peşine düşüp aptalca bir fikri kovaladın."

"Benim için aptalca değildi," diye bağırdım. "Kate'le sadece bir aydır birlikteydim." Ön paneli tekmeledim.

"Arabamı tekmeleme yoksa seni dışarı atarım. İşte o zaman yürüyebilirsin, pislik," diye haykırdı.

"Bu ressamı yıllardır arıyordum. Ona takıntılıydım, aramızda bir şeyler olacağını düşündüm."

"Onunla yattın mı?" Gözleri benimle yol arasında gitti geldi.

Sessiz kaldım.

"Bu ressamı becerdin mi becermedin mi?" diye bağırdı.

"Hayır!" diye bağırarak karşılık verdim. "Oraya gider gitmez yanlış yaptığımı fark ettim."

"O zaman neden... kaldın?"

"Sadece bir gece kaldım."

"Yani... o zaman onunla *yattın*?"

"Hayır." Pişmanlık içinde yüzerek kafamı iki yana salladım. "Benimle tamamen ilgileniyordu ve... ben başım ağrıyormuş gibi yapıp otel odama geri döndüm. İlk akşam yemeği randevusunu bile bitirmedim."

Bana bakarak kaşlarını çattı.

"Kafam karışmıştı," diye bağırdım. "Bunun bir işaret olduğunu, onun aradığım kadın olduğunu düşünmüştüm." Duygularıma hâkim olmaya çalışırken burun deliklerim açılıp kapanıyordu. "Yıllardır aradığım güzel kadın tam önümdeydi ama o anda ona baktığımda... Kate değildi."

Christopher tiksintiyle kafasını iki yana salladı.

"Ertesi sabah ona bir hata yaptığımı ve eve döneceğimi söyledim. Kalan tablolarını satın alarak oradan ayrıldım."

"O zaman bir haftadır neredeydin?"

"Her zaman kadere inandım. Hayalini kurduğum ve istediğimi sandığım kader gerçek bile değildi. Kate'le sahip olduğum şeyin gerçek olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Benim kadınım o, sevdiğim kadın o."

Christopher nefesini dışarı verdi. Bir süre sessizce gittik.

"Lütfen, beni Kate'in evine götür, onu görmem lazım."

"Sen bir aptalsın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdım. "Beni Kate'e götür."

Direksiyona vurarak, "Kapat şu sikik çeneni," diye haykırdı. "Kate'le ilişkini berbat ettin ve şimdi de yeniden tutuklanmaya kararlısın. Tüm haberlerde sen varsın, Elliot. Eve git ve pisliğini orada çöz. Bir kadın yüzünden geçirdiğin lanet olası sinir kriziyle uğraşacak ruh halinde değilim."

"O sadece bir kadın değil," diye bağırdım. "O, aradığım kadın."

Abartılı bir şekilde gözlerini devirerek ofladı. "Bunu şimdi keşfettin... ilişkiyi tamamen yok ettikten sonra." Kafasını iki yana salladı. "Ne sikik bir aptalsın."

"Lanet. Olası. Çeneni. Kapat," diye bağırdım.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık. Özel araba yoluna girdiğimizde, "Beni bırak ve git," diye tersledim.

"Keşke gidebilseydim," dedi sinirle. "Senin nankör kızına bakıcılık yapmaktan daha iyi işlerim var."

"O zaman yapma."

"Jameson'a yapacağıma dair söz verdim. Burada kalıp öfke nöbetine katlanma sebebim sadece bu. İçeri gir ve uyu."

Arabayı durdurunca dışarı çıkarak kapıyı sertçe çarptım ve hışımla eve girdim.

Sikeyim böyle günü.

Kate

Kanepede Daniel ve Rebecca'yla birlikte oturmuş, dehşete düşerek haberleri izliyorduk.

Son dakika haberi, Miles Medya CEO'su Elliot Miles, bu öğleden sonra Battersea Park'ta bir fotoğrafçıyla ettiği kavga sonrası tutuklanarak saldırı ve cezai hasarla suçlandı. Gizemli bir kadınla bir tür aile içi olaya karışmış gibi görünen Bay Miles fotoğrafı çekilirken, izleyenlerden bir kişiye saldırdı. Olay yerinde yakalanarak gözaltına alındı.

Görüntülerde, Elliot'ın beni isteğim dışında tutuşu, beni bırakması için bağırışım, dönüp fotoğrafçıyı görmemiz ve Elliot'ın koşan adamın peşinden gidişi vardı.

Korkuyla izlerken elimle ağzımı kapattım. "Hayır, bu görüntüleri kim çekmiş?"

Kötü olduğunu zaten biliyordum... ama çok daha kötü görünüyordu.

Elliot adamı yakalıyor, fotoğraf makinesini kırıyordu. Sonra da ona bir şey söyleyen adamı dövmeye başlıyordu. Görüntülerde olay yerinden koşarak uzaklaştığım görünüyordu.

Daniel'ın dehşete düşmüş gözleri benimkilerle buluştu.

Sessiz kaldım.

Sehpanın üzerindeki telefonum çalmaya başlayınca *Elliot* ismi ekranı aydınlattı.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Stevens'la birlikte yaşayan Landon, geçen hafta New York'ta Miles'la görüntülenmiş, ancak evine ve sevgilisine geri dönmüştü. Bay Miles'ın, Landon'ın sevgilisine dönüşü yüzünden kızgın olduğu ve Battersea Park'taki kavganın sebebinin bu olduğu düşünülüyor.

Görüntü, Daniel'la benim el ele tutuştuğum ve Daniel'ın kolunu bana doladığı fotoğraflara geçti. Farklı yerlerdeki çeşitli balolara vardığımızda çekilmiş birkaç tane vardı, her biri Daniel ve ben birlikteymişim gibi görünecek şekilde stratejik olarak çekilmişti.

Sonra Elliot'la benim geçen hafta birlikte New York'ta olduğumuz fotoğraflar geldi, el ele tutuşmuş bir restorandan çıkıyorduk. Bir başkasında beni arabanın içinde öpüyordu. Bir diğerinde mağazanın birinde Elliot benim için iç çamaşırı satın alıyordu. Elizabeth Miles'la öğle yemeği randevumuzda çekilmiş bir fotoğrafım da vardı.

Daniel, "Sikeyim," diye dehşetle fısıldadı.

"Bu ne şimdi?" Ellerimle ağzımı kapattım.

Görüntü evimizin bir karesine geçtiğinde gözlerimiz buluştu. "Bekle bir dakika, bunu nasıl almışlar?" Yavaşça ayağa kalkıp pencereye yürüdü ve yüzü asıldı. "Lanet olsun."

"Ne?" Yanına koşarak perdenin kenarından baktığımda dairemizin karşısındaki kaldırıma tamamen yerleşmiş fotoğrafçılar denizini gördüm. Kameralarını evimize yöneltmiş, çekim yapmaya hazırlardı.

"Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına aldım. "Bu bir felaket, şimdi ne yapacağız?"

Bana telefonunu uzattı. "Onu ara ve öğren. Ne de olsa bir medya şirketi var. İnsanlar hakkında yalan uydurmakla ilgili bir kanun illaki vardır."

Derin bir nefes verdim. "Onu aramak istemiyorum."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Daniel pencereyi işaret etti. "Ona bu durumda ne yapacağını sormak onu geri almak demek değil, Kate."

"Haklısın. Of, peki. Onu kendi telefonumdan arayacağım." Merdivenlere yöneldim.

"Ne dediğini bana haber ver."

"Tamam." Merdivenlerden ağır ağır çıktım, telefonumu elime alarak açtım.

Elliot'tan otuz altı cevapsız çağrı.

Yatağa oturup telefonu ellerimin arasında tuttum. Gerçekten onu aramak istemiyordum.

Söylenecek ne vardı ki?

Elimdeki telefon çalmaya başlayarak yerimde zıplamama ve telefonu neredeyse düşürmeme neden oldu. Bu oydu.

"Alo," diyerek cevapladım.

"Kate... merhaba." Sesi yumuşak ve dikkatliydi.

Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım.

"Basın için üzgünüm, yarın halledeceğim."

"Nasıl?" diye sordum. "Bunu nasıl halledeceksin, Elliot?"

"Ben yapma-" Kendini durdurdu.

"Aşk üçgeni... kanıt olarak fotoğraflarla birlikte." Utançla dolarken boğazıma bir yumru oturdu.

Duyulabilir şekilde içini çekti. "Ağlama, tatlım, bunu düzelteceğim."

"Eğer ağzından çıkan herhangi bir şeye inanabilseydim, belki sana da inanırdım," dedim tükürür gibi. "Bunu düzeltemezsin, Elliot."

"Seni almaya geliyorum."

"*Gelmiyorsun*, dışarıda park etmiş elli muhabir var."

"Andrew'a seni aldıracağım. Seninle şehirdeki dairemde buluşalım. Zaten yarın oraya taşınıyorum."

"Neden?"

"Annem Beyrut Maliyesi'ne bakan talip adilmak istemiyor um. Nereyle yapıldığını bilmeden bir istemiyorum."

"O haberler yalan. Daniel'la birlikte değildim," dedim. Gerçi, nerede olduğumu bilmediğim için olamıyordum.

"Bunu biliyorum."

"Ama..."

"Onunla değil," diyerek sözünü kesti. "Bana o Andrew gelene kadar orada kal."

"Hayır. Hiçbir şey değişmedi, Elliot. Seni görmek istemiyorum."

"Konuşmamız gerek."

"Söyleyecek hiçbir şey yok."

"Ben kendimi geleceğim," dedi ötkeyle.

"Ben de seni basının önünde dışarı atacağım. Buraya sakın gelme, Elliot, o kadar."

"Kate, bu adil değil," diye çıkıştı. "Seni görmem gerektiğini biliyorsun, evinin dışındaki muhabirler yüzünden beni rehin tut ma. Seninle konuşmak istiyorum."

Üksüntüyle başını iki yana salladım. "Her zaman seninle ilgili... değil mi, Elliot?" diye fısıldadım. "*Senin* neye ihtiyaç duyduğun, *senin* için en iyi olan... *senin* hayalindeki kız. *Senin* ne istediğin."

"Yeter," diye bağırdı.

"Tamam. Pekî," Bezmiş bir şekilde telefonu kapattım.

Telefon anında çalmaya başladığında cevap verdim. "Sakın te lefonu yüzüme kapatma."

"Siktir git," Telefonu yeniden kapattım.

Tekrar çaldı. "Ne?" diye bağırdım. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Lütfen." Sesi yumuşadı. "Bebeğim... seni görmek zorunda yım. Bu medya karmaşasını çözebiliriz ama bunu yapmak için beraber olmamız gerekli."

Gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum. Sesi bu şekilde yu muşakken, bana değer verdiğim adamı hatırlatıyordu.

"Kathryn," dedi sert bir şekilde. "Andrew'u göndermeme izin ver ve gelip dairemde benimle buluş."

Dinlemeye devam ettim.

"Hiç olmazsa oradan çıkmış olacaksın, seni benim binamın içine kadar takip edemezler, burada güvende olursun. Seninle benim aramda ne olmuş olursa olsun, evinden çıkmak zorundasın yoksa asla peşini bırakmazlar ve daha fazla yalan uydururlar."

Gözlerimi kapattım. "İstemiyor-"

"Sadece konuşmak istiyorum, Kate. Söz veriyorum."

"Ama..."

"Bir çanta topla ki yakında dönmeyeceğini anlasınlar. O zaman gideceklerdir."

Düşünürken volta atmaya başladım, sonra perdeyi kenara çekip kalabalık caddeye göz attım.

Muhabirler katlanır sandalyelerine oturmuş sigara içiyorlardı. Gece için yerleşmişlerdi. Haftalarca kaldıklarını ve işe gitmeye çalışan Daniel'ı taciz ettiklerini gözümde canlandırdım. Bu ne Daniel için ne de Rebecca için adildi.

Siktir.

Elliot haklıydı, ne olursa olsun buradan çıkmak zorundaydım. Bunu gerçekleştirebilecek tek kişi de oydu.

"Peki."

"Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapatarak aşağıya koşturdum.

Yerinden doğrulan Daniel, "Ne oldu?" diye sordu.

"Elliot basınla yarın ilgilenecek. Andrew beni almaya geliyor. Dışarıdakiler ben gidene kadar buradan ayrılmayacaklar."

Daniel'ın yüzü asıldı. "Yani öylece ona mı gideceksin? Aynen böyle, parmaklarını şıklattı ve her şey affedildi."

"Hayır, aptal değilim. Buradan defolup gideceğim ve bunu yapabilmemin tek yolu o."

Daniel gözlerini devirdi.

"Daha iyi bir fikrin var mı, Daniel?" diye bağırdım. "Çünkü eğer varsa lütfen beni de haberdar et." Ellerimi havaya kaldırdım. "Burada kalırsam yarın sabah nereye gidersem beni takip edip daha fazla yalan uyduracaklar."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Hem unutma, aldattığım sözde erkek arkadaş sensin, o yüzden seni de takip edeceklerini beklesen iyi olur."

Parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Bu lanet olası bir felaket, Kate."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" diye bağırdım.

Rebecca yarı uyur vaziyette odasından çıktı. "Neler oluyor?"

"Daniel'la ben ilişki yaşıyoruz, ben de ondan habersiz Elliot'la yatıyorum," dedim hüsranla.

Kafasını kaşıyan Rebecca'nın gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Yaşıyor musunuz?"

İkimiz birlikte, "Hayır!" diye haykırdık.

"Oh." Kaşlarını çattı. "Rahatladım, neyse ki."

Daniel kafasını iki yana sallayarak, "Yatağa dön," diye çıkıştı.

"Tamam, o zaman ikiniz de çenenizi kapatın, olur mu? Uyumaya çalışıyorum." Odasına girerek kapıyı kapattı.

Valizimi toplamak için üst kata koştuğumda Daniel peşimden geldi. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Valizimi yatağın üstüne attım; ne yapacağımı çoktan biliyordum ama henüz Daniel'a bahsetmek istemiyordum, halledene kadar olmazdı.

Bu benim, sadece benim kararımdı; kimsenin zihnimi bulandırmasını istemiyordum. Dün gece Daniel'la arkadaşlık sınırını aştıktan sonra şu andan itibaren kendi başıma düşünmek zorundaydım. Kıyafetleri hızla valizime doldurmaya başladım, banyoya koşarak makyaj malzemelerimi topladım. Şampuanımı, saç kremimi ve saç kurutma makinemi de içine attım. Ellerimi kalçalarıma koyarak etrafa bakındım. Benim ve annemle babamın çerçeveli fotoğraflarımızı alarak valizime koydum.

"Ne kadar süre için gidiyorsun?" Daniel kaşlarını çatmıştı.

"Olaylar yatışana kadar."

Gözleri irileşti. "Bu ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Birkaç günlüğüne otelde falan kalacağım. Nerede kalacağımı öğrendiğim zaman seni ararım."

"Tamam."

"Yarın çalışıyor musun?" diye sordum.

"Sanırım." Yeniden kaşlarını çattı. "Belki... birkaç gün için ben de ailemin evine gidebilirim."

"Tamam." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Seni bu işe sürüklediğim için çok üzgünüm."

"Hey." Kolunu bana dolayarak gülümsedi. "Senin suçun değil." Gözlerim onunkileri araştırırken yüzümü avuçladı. "Sadece onunlayken dikkatli ol... tamam mı?" diye fısıldadı.

"Beni asla incitmez."

"Çoktan incitti bile."

Başımı öne eğdim. "Biliyorum."

Telefonuma mesaj geldi.

Kate, ben Andrew.

Şimdi köşeden dönüyorum.

Kapıya seni almaya gelene kadar içeride kal.

Daniel'a ortalıkta görünmemesini söyle.

Mesajına cevap yazdım.

Tamam, teşekkürler.

"Neredeyse gelmiş, ortalıkta görünmemeni istedi."

"Lanet olsun, tamam. Odama gidiyorum." Gözlerini benimkilere çevirdi. "Dikkatli ol, bebeğim." Bana sarıldı.

"Seni yarın ararım. Ailenin yanına ne zaman gideceksin?"

"Sabah ilk iş."

"Tamam."

Son bir bakış atarak merdivenlerden aşağı indi. Bir aciliyet duygusuyla dolarak hızla Brad'e mesaj attım.

Evde misin?

Evine bir şeyler bıraktırabilir miyim?

Hemen cevap geldi.

Evet elbette,

Aramanı bekliyordum.

Haberleri gördüm.

Ne haltlar dönüyor, Kate?

Kafamı iki yana salladım.

Bir sürü yalan.

Ben iyiyim.

Yarın seni aydınlatacağım.

Seni seviyorum.

X

Cevap geldi.

Ben de seni seviyorum, görüşürüz.

X

On dakika sonra ön kapıda bir tıklama duyarak açtım. Andrew gülümseyerek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Merhaba, Kathryn."

"Merhaba."

"Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Güvenlikle birlikte geldim."

Yüzüm asıldı.

"Fotoğrafçıların önünü kapatıp, arabaya ulaşmamızı sağlayacaklar. Bu şemsiyeyi önünde tutacağım, sen de başını öne eğerek doğruca arabaya yürüyeceksin. Başını kaldırma, kimseye karşılık

verme. İkimiz de arka koltuğa oturacağız ve güvenlik bizi uzaklaştıracak."

Midemde sinirler dans ediyordu. "Tamam," diye fısıldadım.

"Kapüşonlu bir ceketin var mı?"

"Evet."

"Giy."

Üst kata koşarak son hızla dolabımı karıştırdım. Kalbim küt küt atıyordu. Banka falan soyacakmışım gibi hissediyordum. Büyük ceketimi giyerek aşağı kata indim. "Hazırım."

Andrew bana nazik bir şekilde gülümseyerek kapüşonumu başıma geçirdiğinde korkmuş gözlerimi onunkilere diktim. "Endişelenme, başka bir skandal gelir gelmez hepsi ortadan kaybolacak. Bunların hepsi yakında sona erecek."

"Ev arkadaşımla ilişki yaşamıyorum, Andrew."

"Biliyorum, canım." Elimi tutarak kapıyı çok az araladı; iki iri güvenlik görevlisi verandamın kenarında dikiliyordu. "Hazırız," diye seslendi.

"Hazır." Sanki savaşa hazırlanır gibi bacaklarını iki yana açtılar.

Andrew kapıyı açarak, açtığı siyah şemsiyeyi caddenin karşısına koşturan paparazzilere doğru tuttu ve etkili bir şekilde beni onların görüş alanından sakladı.

Etrafımıza üşüşürlerken hepsinin, "Kate," diye seslendiğini duydum. "Bayan Landon, kocanız nasıl?"

Kaldırım boyunca hızla sürüklendiğim sırada, bağırarak milyon tane soru soruyorlardı.

Güvenlik görevlilerinden biri, "Geri çekil," diye bağırdı. Bir fotoğrafçıyı sertçe göğsünden ittiğinde adam kıçının üzerine düştü.

Çevremizi iyice sardıklarında oradan oraya itilip kakılmaya başladım. Andrew, "Koş," diye bağırdı.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Arabaya vardığımızda arka koltuğa daldım. Andrew arkamdan geldi ve kapı çarpılarak kapandı.

Bağırarak bana seslenen fotoğrafçıların tamamı arabanın etrafını sardı, güvenlik görevlileri de binince bir tanesi arabayı sürmeye başladı. "Onlara çarpacaksın," diye bağırdım.

Cevap vermedi ve durmadı. Sadece doğruca onların ortasına doğru sürdü, her nasılsa ikiye ayrılıp geçmemize izin verdiler.

Arkaya dönüp daireme baktığımda içim üzüntüyle doldu. Daniel nasıl dışarı çıkacaktı? "Lütfen yarın geri gelip arkadaşım Daniel'ın çıkmasına da yardım eder misin?"

Andrew başını salladı. "Evet, elbette."

Ellerimi gergin bir şekilde kucağımda ovalıyordum. "Beni Elliot'ın evine bıraktıktan sonra valizimi erkek kardeşimin evine götürebilir misin?"

"Evet, tabii ki."

Adrenalin bedenimde bir yük treni gibi dalgalanırken başımı salladım.

Londra caddelerinden uçar gibi giderken ilk kez Elliot'ın mahremiyetini neden bu kadar şiddetle koruduğunu, onlara çalışacakları bir santim bile alan vermediğini anlamıştım.

Bu, kesinlikle kahrolası bir kâbustu.

Elliot'ın lüks dairesinin yeraltı otoparkına girdikten sonra güvenlik kapıları arkamızdan kapandı ve araba asansörün önünde durdu. Güvenlikçi arabayı park ettiğinde hepimiz dışarı çıktık. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

İriyarı güvenlik görevlileri asansöre doğru yürüdü. "Buradan sonra ben hallederim." Beni duymazdan gelerek asansöre bindiler. Sırayla ikisine bakarken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Sizi bizzat teslim etme talimatı aldık, Bayan Landon."

Onlara bakakaldığımda Elliot Miles'la ilk tanıştığımda Daniel'ın söyledikleri aklıma geldi: *o güçlü bir adam, bulaşmak isteyeceğin biri değil.*

Anıden fark ettim ki eğer Elliot Miles bizzat teslim edilmemi istiyorsa, artık başka seçeneğim yoktu. Şu anda onlara yukarı çıkmayacağımı söyleseydim, yine de beni götürürlerdi.

Kafamdan son hızla milyonlarca şey geçiyordu ama en bariz duygu... kontrolümü kaybediyor olmamdı.

Sessizlik içinde en üst kata çıktık, kapılar Elliot'ın beklediği fuayeye açıldı. Gözleri benimkileri bulurken rahatlamış gibi yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Güvenlikçilere, "Teşekkür ederim," diyerek dairesinin kapısını açtığında içeri girdim.

Güçlü olmaya kararlı bir şekilde oturma odasının ortasında dikilmeye başladım.

Bu adam beni son kez dize getirmişti.

Elliot'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda bana her an kaçmaya hazır vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyordu.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Sana... içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır."

Yanaklarını havayla şişirdi. "Oturacak mısın?"

Gözlerimi ona diktiğimde beni incittiği için ben de onu incitmek istiyordum.

Beni bu sikik saçmalığa bulaştırdığı için.

"Konuşmamız gerek, tatlım," diye fısıldadı.

"Tanrı aşkına, Elliot," diye bağırdım. "Bana böyle seslenme. Bu artık bir sevgi ifadesi değil, beni alay konusu haline getiriyor. Sevgimden faydalanmaya çalışıyorsun. Bana bir daha asla lanet olası tatlım diye seslenme!"

Yüzü asıldı. "Gitmek zorundaydım... gitmek zorunda olduğumu biliyorsun."

Ona bakmaya devam ettim.

"Bana gitmemi söyledin," diye bağırdı. "Sana ne yapacağımı sordum, sen de bana gitmemi söyledin."

"Sana kalbinin sesini dinlemeni söyledim," diye haykırdım.

Ne diyeceğinden emin olamayarak çenesini sıktı.

"Ben olduğumu ne zamandan beri biliyordun? Ne zamandır bana yalan söylüyorsun?"

"Edgar'ın ben olduğumu başından beri biliyordun, bana yalan söyleyen sendin," dedi. "Ben sana kim olduğumu hemen söyledim."

"Ne zamandır?" Ellerimi yukarı kaldırdım.

"İlaçlarla kafayı bulduğun gece, bana Edgar Moffatt'la ilgili her şeyi anlattın. Hatta telefonundaki mesajlarını bile gösterdin."

Yüzüm asıldı.

"Dünyadaki onca insanın içinde, buna inanamadım. Sana ertesi gün söyledim. Hemen ertesi gün Edgar'ın ben olduğumu öğrendin," diye cevap verdi sakin bir şekilde.

"Neden Pinkie'ye karşı bu kadar dürüstsün?"

"Çünkü *o* konuşması kolay biri ve... *o* beni yargılamıyor. *O* benim arkadaşım."

"Yani... bana yalan söyledin?"

"Ben seninle konuştuğumu biliyordum, sana asla yalan söylemedim. Bir kere bile. Onu görmek için Fransa'ya gideceğimi sana söyledim."

"Ama *bana* söylemedin," diye bağırdım öfkeyle. "Hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordun."

"Çünkü en baştan beri bana yalan söylüyordun," diye bağırdı. "Ve bunu biliyorsun, lanet olsun."

Başımı öne eğdim, bu anlamsızdı. Koltuğa oturduğumda önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Onunla hiçbir şey olmadı, yemin ediyorum. Bir öpücük bile."

Gözlerim onunkilere dikildi.

Bu doğru mu?

"Kate." Üzgün bir şekilde içini çekti. "Gitmeseydim, aklımın bir köşesinde her zaman *acaba* olacaktı."

"Biliyorum. Yani..." kelimeleri kafamda toparlamaya çalışa rak durakladım. "Ama haftayı onunla mı geçirdin?"

"Hayır. Aleyna yemeği yedik ve... daha fazlasını istediğini açıkça belli etti."

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. Bunu duy mak istiyor muydum ki?

"Tek düşünebildiğim... sendin," diye fısıldadı. "Yanlış yap tığımı anlamıştım ama ayrıca ona gidip öğrenmem gerektiğini de biliyordum. Birisiyle bir gelecek kurup aklımın bir köşesinde her zaman şüpheyle yaşayamazdım. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı, Kate. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

Başımı öne eğdim: *ağlama.*

"Onunla hiçbir bağımız yoktu, hem de hiç." Gözleri benimkileri araştırıyordu. "Sana yemin ederim."

"Ya olsaydı?" diyerek sözünü kestim. "Ya bağımız olsaydı. Ellioti? O zaman şimdi nerede olurdum?"

"Yoktu."

"Ama olabilirdi."

Derin bir nefes verdi. "Beni dinlemiyorsun."

"Ve sen de soruma cevap vermiyorsun. Bütün hafta neredeydin?" diye sordum.

"Ona hiçbir şey olmayacağını ve geldiğim yerde başka biri olduğumu söyledim."

"Ona gitmeden önce düşünmüş olman gereken bir şey," diye bağırdım, hâlâ öfkeliydim.

Ellerini iki yana açarak, "Artık buradayım," diye bağırdı. "Sana aittim, Kate."

Öyle misin?

"O haftayı düşünmeye ayırdım," diye devam etti. "Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

Gözlerimi yukarı kaldırıp ona baktığımda ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Neyi düşündün?"

"Hayatı."

"Ortalama birine âşık olduğun gerçeğini... demek istiyorsun."

İçine keskin bir nefes çektiğinde hedefi on ikiden vurduğumu anladım.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben senin peri masalın değilim, Elliot," diye fısıldadım.

"Evet, öylesin." Ayağa kalktı. "Bunların tamamı saçmalıkmış. En başından beri işaretlere ihtiyacım olduğunu düşündüm. İçgüdülerimin beni ruh eşime götüreceğini sandım."

Ah... Bu adam cidden canımı yakıyordu. Ona bakamayarak başımı öne eğdim.

"Kate, birbirimizden yıllarca nefret ettik." Yüzümü ellerinin arasına alarak başparmağını altdudağımın üzerinde ileri geri gezdirdi. "Bunun gerçek bir şey mi yoksa sadece fiziksel çekim mi olduğunu merak ettiğim için beni suçlayamazsın. Aynı endişeleri sen de yaşamış olmalısın."

Kalbim durdu.

Bir kere bile yaşamadım.

Güçlükle başımı salladım; tek istediğim bu konuşmanın bitmesiydi.

Bir kere daha önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde başımı kaldırıp baktım. "Seni seviyorum." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Bunu düzeltebiliriz. Baştan başlayabiliriz, hem bu defa gerçek bir şeye sahip olduğumuzu biliyoruz. Kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmiyor, Kate."

Daha fazla yalan.

Öpücüğünden geriye doğru çekildim. "Duşa ihtiyacım var."

Beni kollarına alarak gülümsedi. "Evet, duş alalım."

"Elliot, gelmiş geçmiş en kötü günü yaşadım ve yorgunum. Bununla ilgili yarın konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Tamam." Başını sallayarak beni ayağa kaldırdı. "Haklısın, dünyanın tüm zamanları bizim."

Beni banyoya doğru yönlendirerek duşu açtı. Beni yavaşça soyduktan sonra suyun altına girdim.

Kalp acısıyla rahatlama arasında bir yerlerde sersemlemiş gibi duş aldım.

Artık, biliyordum.

Duştan çıkınca beni bir havluyla kurularken öpücük yağmuruna tuttu. "Tanrı'ya şükür ki buradasın," diye fısıldadı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Kayıtsız bir şekilde ona baktım: *dalga mı geçiyordu?*

Birkaç güzel kelime söyleyince aramızdaki her şeyin düzeldiğini mi sanıyordu?

Hiçbir şey hissetmiyordum... içten içe ölmüştüm. Sanki hiç hoşlanmadığım bir yabancıyla konuşuyormuşum gibiydi.

Sahip olduğumuz her neydiyse, gitmişti.

Yatağına girdiğimizde dudaklarımız buluştu, öpücüğü derinleşirken geriye çekildim. "Yarın, bebeğim," diye fısıldadım. "Bu gece o havada değilim. Dürüst olmam gerekirse, duygusal olarak tükenmiş durumdayım."

"Tamam." Uzanarak gece lambasını kapattı ve arkama sokuldu. Kollarını bana dolayıp şakağımı öptü.

"Seni seviyorum, Kate," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıltıyla karşılık verdim. Karanlıkta uzanıyorduk, fiziksel olarak çok yakındık ama daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Eğer beni biraz olsun tanısaydı, bunu bilirdi.

Karanlıkta bir gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı; sıcak ve tuzluydu, ihanete çok benziyordu.

Peri masalı gibi bir son isteyen tek kişi Elliot Miles değildi.

Ben de istiyordum.

Ve ne yazık ki, bu o değildi.

25. BÖLÜM

Elliot

Uzaktan gelen bir çarpma sesiyle irkilerek uyandım.

Kate'e doğru baktım ama yatakta yalnızdım. Doğrularak, "Kate," diye seslendim.

Banyoda mıydı?

"Kate?"

Kalkarak banyoya girdim, boştu. İçim panikle dolarken ışığı açtım. Etrafa bakınarak, "Kate," diye bağırdım. "Neredesin?"

Oturma odasına girdim. Aciliyet hissiyle, "Kate," diye yeniden bağırdım. "Kathryn." Etrafıma bakındım, el çantası neredeydi?

Çantası gitmişti.

Hayır.

Odadan odaya koşarak çılgınlar gibi atan kalbimle adını haykırdım.

Burada değildi.

Numarasını çevirdim, sonuna kadar çaldı. Yeniden aradığımda kapanmıştı.

Öfke içimde kabarınca duvarı tekmeledim.

Güvenliği aradım. "Evet, efendim."

"Kate nerede?" diye gürledim.

"A, şey... o sizinle... değil mi?"

"Buradan fark edilmeden nasıl çıktığını... bana açıkla," diye bağırdım.

"Anlamıyorum, efendim, bütün gece kapıdaydık."

"Sıktığımın işe yaramazları," diye bağırdım. "Bulun onu!" Telefonu kapatıp volta atmaya başladım; kontrolümü kaybetmemek için çabalarken göğsüm inip kalkıyordu.

Pencereye giderek aşağıdaki caddeye baktım.

"Kate," diye fısıldadım. "Neredesin?"

Arabanın arkasında otururken Kate'in numarasını çevirdiğimde doğruca sesli mesaja yönlendirildim.

İçime keskin bir nefes çektim, bütün gece onu aramıştım. Resmen yer yarılmıştı da içine girmişti.

Hiç iz yoktu.

Evine gitmemişti, telefonu kapalıydı.

"Ev burası, efendim."

Dikkatle baktım. "Emin misin?"

"Evet, erkek kardeşinin evi burası. İsteği üzerine valizini buraya bırakmıştık."

Arabadan çıkarak hışımla ön kapıya gittim, sertçe tıklattığım kapı hızla açıldı. Otuzlu yaşlarının başlarında genç bir erkek göründü.

"Merhaba, ben Elliot Miles-"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Onu görebilir miyim?"

"Burada değil."

"Yapmam gereken-"

"Yeterince şey yaptın," diye tersleyerek kapıyı kapatmaya yeltendiğinde engellemek için ellimi kaldırdım, ittirerek kapıyı açtım ve içeri daldım. "Kate," diye bağırdım. "Burada olduğunu biliyorum."

"Çok geç kaldın. O gitti." İçini çekti.

"Nereye?"

"Bu sabah erkenden uçağı vardı."

Oda dönmeye başladı. "Nereye?"

"Bu benim bileceğim ama senin asla öğrenmeyeceğin bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ellerimi yukarı kaldırdım. "Yarın işe gitmesi gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Seni sikik aptal, Kate geçen çarşamba istifa etti, yurtdışında bir işe başlayacak. Ressamının yatağından çıkmaya zahmet etseydin, bunu zaten bilirdin."

Dünya ekseninden çıkmış gibi hissetmeye başladım.

Kontrolümü kaybetmemek için savaşırken burun deliklerim titreşiyordu.

Derin bir nefes vererek kafasını iki yana salladı. "Sadece çık git, adamım. Her şeyi berbat ettin." Saatine göz attı.

"Nerede olduğunu söyle bana," diye talep ettim.

"Çok geç kaldın, çoktan *check-in* yapmıştır."

Gözlerim irileşti, demek ki uçağı henüz kalkmamıştı. "O zaman onu hâlâ yakalayabilirim." Dönerek arabaya doğru koşturdum.

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye arkamdan seslendi. Arka koltuğa atlarken uzaktan, "Seni görmek istemiyor," dediğini duydum. "Heathrow Havaalanına, çabuk," diye bağırdım.

Andrew hızla trafiğe dalarken Kate'in numarasını çevirdim. Çaldı, çaldı... çaldı, çaldı... çaldı, çaldı.

"Hadi, aç telefonu. Telefonu aç," diye fısıldadım. Sonuna kadar çalıp açılmayınca yeniden aradım. Telefonuna bakarak aramamı yok saydığını hayal edince öfkeyle kaynamaya başladım.

Ona, kendime... tüm bu içine sıçılmış duruma.

Neden gecenin köründe çıkıp gitmişti, *ne düşünüyordu ki?*

Tüm bunlar sona erdiğinde onu gebertecektim... tabii öncesinde bir kalp krizi geçirmezsem. Ön camdan dışarıya baktım. "Daha hızlı sür."

"Sürüyorum." Oflayan Andrew şerit değiştirdi, sonra yeniden şerit değiştirirken kalbim boğazımda atar vaziyette Kate'in numarasını bir daha aradım.

Lütfen telefonu aç, bebeğim.

Bir kere daha sona kadar çaldı. "Siktiğimin telefonuna cevap ver, Kathryn," diye bağırarak telefonumu öfkeyle koltuğun arkasına vurdum.

Andrew'un gözleri dikiz aynasından bana kaydı. "Sakın başlama!" diye gürledim.

Biraz daha gaza bastığında trafiğin içinden uçar gibi gitmeye başladık ve yarım saat sonra havaalanında durduk.

Arka koltuktan dışarı fırlayıp içeri koştum, gözlerimle *check-in* sıralarını tararken olduğum yerde 360 derece döndüm.

Kendi kendime, "Neredesin?" diye fısıldadım. "Kate." Onu bulamayacağımı düşünerek panik yapmaya başlamıştım, çok fazla insan vardı. "Lütfen bunu yapma." Onu arayarak *check-in* sıralarının arkasından koşturmaya başladım. Bir uca vardım, sonra başladığım yere geri koştum: belki de çoktan geçmişti.

Güvenlik kontrol noktasına koşarak sıraya girdim. "Hadi, hadi," diye mırıldanıyordum. Başımı uzatıp sıranın etrafından güvenlik görevlilerine doğru baktım, kaplumbağa hızında çalışıyorlardı.

Lanet olası acele edin.

Tam bir panikle ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Geçen her dakika... onu durdurmak için kaybettiğim bir dakika demekti.

En sonunda güvenlik noktasına vardığımda tarayıcıdan geçerken cihaz öttü.

Siktir.

"Geri gelerek tekrar geçin, bayım."

"B-Bunun için vaktim yok," diye kekeledim. Tarayıcıdan geçtiğimde yine öttü. Eğilip hışımla ayakkabılarımı çıkararak yan tarafa attım, kemerimi koparırcasına çıkarttım ve yere fırlattım. Tarayıcıdan bir kere daha geçtiğimde hiçbir alarm ötmedi.

"Tanrı'ya şükür, lanet olasıca." Eşyalarımı yerden alarak kolumun altına sıkıştırdım ve bir yol ayrımına gelene kadar

yapabildiğim kadar hızla koştum. Giden yolcu kapılarına doğru farklı yönlerde altı büyük koridor vardı.

Hayır.

Seçeneklerimi gözden geçirirken boğazımdaki yumruyu yutkundum: hangi taraftan gitmeliydim?

Hmm. "Hangi taraf?" Nefes almaya çalışırken hızla soluyordum. "Pekâlâ." Sağ taraftaki koridora doğru koşturdum. Bu umutsuz vakaydı, onu asla bulamayacaktım. "Tanrı aşkına."

Koşmaya devam ettim. Yan tarafa bakmış bulunmuştum ki biniş kapısından geçmekte olan Kate'in sırtını gördüm. O yöne doğru fırlarken, "Kate," diye bağırdım. "Kate."

Beni duymayarak çiftli kapılardan geçti.

Gücümün yettiği kadar, "Kate," diye bağırdım. İnsanlar dönüp bakarken *check-in* yapan uçuş görevlilerine yaklaştım.

Nefes nefese kalmıştım. "Uçaktan birini indirmem gerekiyor," dedim güçlükle soluyarak.

"Üzgünüm, bayım. Bu imkânsız."

"Hayır." Elimi göğsümün üzerine koydum. Siktir, nefes alamıyordum. "Anlamıyorsunuz, bu acil bir durum."

"Çok geç kaldınız."

"Hayır," diye bağırdım. "Kate, buradayım," diye haykırdım. "Geri gel."

İki iriyarı güvenlik görevlisi gelerek yanımda dikildi. "Bir problem mi var, bayım?"

Nefes almaya çalışırken gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. "Kız arkadaşım." Soluk soluğa uçağı işaret ettim. "Onu... durdurmam... gerekiyor."

Birbirleriyle bakışan görevlilerden biri gözlerini devirerek, "Hemen gidin, yoksa binadan çıkarılacaksınız, efendim," dedi.

İçim umutsuzlukla dolarken ayakkabılarımı ve kemerimi bırakarak ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve nefes almaya çalıştım.

Siktir... Gitti...

Peki, nereye gitmişti? Başımı kaldırıp bakınca uçağın varış yerini gördüm.

Honolulu

Uçuş 245

Amerikan Havayolları

Yenilenmiş amacımla birlikte doğruldum, ayakkabılarımı giyerek kemerimi elime doladım. "Teşekkürler." Hızla uzaklaştım. *Sikikler.*

Kendi güvenliğimi aradığımda ilk çalışta açtı. "Merhaba, Bay Miles."

"Merhaba, birisinin uçağı karşılamasını sağla, Amerikan Havayolları 245 numaralı uçuşla Honolulu'ya gidiyor."

"Anlaşıldı."

"Onu gözünün önünden ayırma! Adres istiyorum."

Kate

Aktarma aracı villanın önünde durduğunda şoför, arkasına döndü. "İşte burası, bayan."

Dışarı göz attığımda içim rahatladı, iyi görünüyordu. İnternetten rezervasyon yaptırdığım bir yeri gördüğümde her zaman o panik anını yaşıyordum.

Adama ücreti ödediğimde bagajdan valizimi çıkardı.

Tüm bunları geçen hafta ayarladığım için Tanrı'ya şükrediyordum.

Elliot'tan haber almadığımda, *o kadınla birlikteyken...* onu iş yerinde görme düşüncesi küçük düşürücü hissettirmişti. Bu tatili kendime biraz zaman vermek için ayarlamıştım. Brad dışında kimseye bahsetmemiştim. Daniel ve Rebecca'ya bile. Nerede olduğumu bilmezlerse, kazara kimseye söyleyemezlerdi. Ve bahsetmediğim için Tanrı'ya şükrediyordum. Ne kadar çok ihtiyaç duyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Hawaii'nin Oahu adasında, Kailua'daki Lanikai Plajı'ndaydım.

Okyanusun sesi ve kokusu beni büyülerken şoförüme el sallayarak basamaklardan yukarı çıktım.

Anahtarlar kilit kutusunun içindeydi. İçim heyecanla doldu. Sıcak bir duş... ve biraz uyku.

Korkunç bir yolculuk geçirmiştim. Dürüst olmak gerekirse, Miles jetinin yanımıza yanaşıp uçağımı kaçırmasını ve Elliot'ın havadayken uçağa binip beni sürüklemesini falan bekliyordum.

Buraya tek başıma ve güvenle gelmek bir rahatlama sebebiydi. Anahtar döndü. İçeri girdiğimde soluğum kesildi.

Aman Tanrım. "Çok güzel."

Bir uçurumun kenarında, altıgen şeklinde küçük bir villaydı. Her baktığınız yerde deniz manzaralı devasa pencereleri vardı. Palmiye ağaçları su hattının kenarındaydı.

Burası bir filmden çıkmışa benziyordu.

Gülümseyerek kapıyı kilitledim ve etrafa bakındım: bir yatak odası, küçük, düzenli bir banyo ve açık renk ahşap zeminli, sekizgen şeklinde bir oturmayla mutfak alanı. Büyük ahşap Fransız kapılardan çıkılan kocaman bir veranda vardı. Deniz esintisini yüzümde hissetmek için dışarı çıktım.

"Vay canına." Manzaraya bakarak gülümsedim. Bir süre dışarıyı izledikten sonra aklım geride bıraktığım Elliot'a kaydığında paniğini neredeyse hissedebiliyordum. Endişeleneceğini biliyordum.

Yine de şu anda onu düşünemezdim. Hayatımda bir kez olsun, kendimi ön plana koymak zorundaydım.

Bana dün anlattıklarını, beni sevdiğini ve çok sevgili ressamıyla hiçbir şey yaşamadığını anlıyordum. Ve belki de onu gördükten hemen sonra doğruca eve dönseydi onu affeder ve konuyu unuturdum.

Ancak kendini benimle olmak istediğine ikna edebilmek bir haftasını almıştı. Kendini sözde mutluluğuna ikna etmek. Eğer söylediği gibi beni sevseydi, bu karara varmak için iç değerlendirme yapması gerekmezdi. Doğruca eve... bana gelirdi.

Gelmemiş olmasından nefret ediyordum.

Gülüşüp seviştiğimizi, gece geç saatlerde yatakta yaptığımız derin ve anlamlı sohbetleri gözümün önüne getirdiğimde kalbim acıdı.

Bir süreliğine, özel bir şeye sahip olduğumuza inanmak için kendime izin vermiştim.

Üzgün bir şekilde içimi çektim; ama değildik.

Olağanüstü biriyle *sonsuza dek mutlu* olmayı isteyen tek kişi Elliot Miles değildi... ve tahmin edin ne olmuştu, artık ben de bunu bekliyordum.

Bu benim sonum bile olsa... Şu anda hissettiklerime bakılırsa, olabilirdi.

"Merhaba." Nazik görünümlü garsona gülümsedim. "Garsonluk pozisyonu hakkında Steven'ı görmek için gelmiştim."

Dört gündür buradaydım ve geri dönme fikrini midem almıyordu. Emlakçıyı aradığımda şu anda kaldığım yerin uzun dönemli kiraya çıkacağını öğrenmiştim.

Bir süre kalacak ve buraya yerleşerek kendimi toparlayacaktım.

"Selam." Barı silen adam gülümsedi. "Ben Steven."

"Selam." Çok garip hissediyordum, elimdeki özgeçmişimi eklemlerimi beyazlatacak bir güçle kavramıştım.

"Daha önce garsonluk yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiç konuk ağırlama yaptın mı?"

"Hayır."

"Normalde ne iş yaparsın?"

"BT." Parmaklarımı önümde kıvırıyordum. "Bilgisayar analizi."

Kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gerçekten mi?" Omzumu silktim. "Erkek arkadaşımdan ayrıldım ve kaçtım. Yaralarımı sarıp kendime çeki düzen verirken birkaç ay kalmak için Lanikai'ın harika bir yer olduğunu düşündüm."

Ah hayır... İşi berbat ettim.

Kocaman gülümsedi. "Öyledir. Ben de beş sene önce aynısı yaptım ve asla terk etmedim. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Bugün."

Okyanusun sesi kıyıya vuruyordu. Yol boyunca yürürken güneşe doğru gülümsedim.

Burası cennetti.

Sadece kaçış planım olduğu için de değildi.

Uzun zamandır ilk kez, muhtemelen annemle babam öldüğünden beri, kendimle gurur duyuyordum.

Kendimi konfor alanımın dışına çıkarmıştım.

Londra'da kalmak istememiştim; içgüdülerim gitmemi söylemişti.

Aramızda çok fazla soru, kendi adıma çok az güven vardı.

Kalıp bizim için savaşmak istesem de tek başıma geçireceğim bu zamana ihtiyaç duyduğumu biliyordum.

Toparlanarak kim olduğumu yeniden bulmam gerekiyordu.

Sanki nihayet kendime geliyordum. Yedi karanlık yıl boyunca ailemin ölümünün gölgesinde yaşamıştım ama bir şekilde, Elliot'la ilgili bu yeni kalp kırıklığı beni bu durumdan kurtarmıştı.

Uzun zamandır bir değişiklik istiyordum fakat fazla temkinli ve korkaktım. Sonra başıma bu geldi ve aniden, hiç tereddütsüz dünyanın diğer ucuna taşındım. BT'den bıkmıştım ve artık akşamları bir restoranda çalışıyordum.

Son birkaç yıldır içinde debelendiğim her şeyi, yorgunluğu ve can sıkıntısını artık hissetmiyordum.

Her gün yenilenmiş ve biraz üzgün uyanıyordum ama yine de gelecek olan her şey için heyecanlıydım.

Güneş plajda yükselirken yoga yapıyordum; okyanusta yüzüyor, güneşin altında uzanıyordum. Uzun yürüyüşlere çıkıyor, öğleden sonraları kestiriyordum. Akşamları, restorana çalışmaya gidiyordum. Eğlenceli ve kolay bir işti, oradaki insanlar çok iyiydi.

Bisikletiyle yanımdan geçen bir adam, "Güzel bir gün, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle öyle." Kasabada sıra halindeki dükkânlara vardığımda gülümsedim. Burası çok güzel ve ilginçti. Ertesi günkü yiyeceklerimi almak için çoğu öğleden sonra buraya geliyordum.

Bir hobi dükkânının yanından geçerken durdum ve pencereden içeri baktım: içeride neler vardı?

Bir bakıp çıkacaktım. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çaldı.

"Merhaba." Yaşlıca bir kadın gülümsedi.

"Merhaba."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece bakıyorum," diye cevap verdim. Kanaviçe bölümünden geçerken üzgün bir şekilde gülümseyerek tüm desenlere göz attım. Annem bu dükkânı severdi.

Ben gençken bahçedeki evde saatlerce birlikte vakit geçirirdik. Annem kanaviçesini işlerken ben resim yapardım. Güler, sohbet eder ve müzik dinlerdik. Ona saatlerce Taylor Swift çaldırdığımı hatırlayınca gülümsedim.

Ördek desenli bir kanaviçeyi elime aldığımda Elliot ve kızlarını düşünerek tebessüm ettim. Belki de kanaviçe işlemeyi öğrenmeliydim? Annemi anmak için güzel bir övgü olurdu. Tüm desenleri gözden geçirsem de dönüp dolaşıp ördeklere geliyordum.

Bunu istiyordum; Elliot'ın o kafadan kontak ördeklerini seviyordum. Ona saldırdıkları günü hatırlamak yüzümde bir gülümsemeye neden oldu. Paketi kolumun altına sıkıştırıp bakınmaya devam ettim.

Yaşlı bayan, "Tüm resim malzemelerinde yüzde elli indirim var," diye seslendi.

"Ah, teşekkürler." Yürümeye devam ettim. "Liseden beri resim yapmadım."

"Yeniden başlamalısınız, en iyi terapidir." Gülümsedi.

Hımm, sanırım olabilirdi. Demek istediğim, eğer kanaviçe işlemeyi öğreneceksem, sanırım resim de yapabilirdim. Bunda tamamen berbattım... ama yapacağı çağrışımla bana kendimi anneme yakın hissettirirdi.

Annem resimlerimi her zaman severdi; yaptığım her yeni resmin, yeni favorisi olduğunu söylerdi. Tüm anneler çocuklarına çirkin hobileri hakkında böyle söylemez miydi?

Bir paket fırça ve on tüp boyadan oluşan başlangıç paketi aldım, arkaya giderek tuvallere göz atmaya başladım. Lanet olsun... bunlar pahalıydı.

Annem gerçekten bu kadar çok para veriyor muydu? Neden bunu yaptığını tam olarak bilerek gülümsedim: böylece o kanaviçesini işlerken yanında oturabilecektim. Sonuç olarak çılgınlığının bir mantığı vardı.

Berbat ettiğimde çöp tenekesine sığdırabileceğim kadar küçük bir tuval aldım.

Seçtiklerimi kasaya götürdüğümde yarın için gerçekten heyecanlıydım. Plajdan geri döndüğümde kanaviçemi nasıl işleyeceğimi öğrenecektim, tıpkı annem gibi. Çok eğlenceli olacaktı.

Elliot

Andrew kapıdan, "Tablolarınız geldi, Bay Miles," dedi.

Başımı bilgisayardan kaldırdım. "Ne?"

"Harriet koleksiyonunuz depodan geldi, onları ne kadar özlediğinizi biliyorum."

Elimi tiksintiyle saçımın içinden geçirdim. "Ah." Duraksadım.

O tabloların yakınımda olmasını bile istemiyordum, Kate'i onlar için terk etmiştim.

Tek yaptıkları bana artık sahip olmadıklarımı hatırlatmaktı.

Kızımı.

Bayan Pinkie Leroo
98 Grosvenor Caddesi
Mayweather, Oahu

Göndereni görmek için zarfı çevirerek arkasına baktım.

Edgar Moffatt
Sıradışı garbolojist
Büyülü Krallık

Sırıttım. Sıradışı garbolojistmiş... Şapşal.
İçeri girerek mektubu tezgâhın üzerine koydum.
Okumayacaktım.

Kapıdan içeri girdiğimde saat gece on birdi, doğruca zarfa doğru giderek elime aldım. Bu gece işler çok yoğundu ve tüm mesai boyunca mektupta ne yazdığını merak ederek kendime işkence etmiştim.

Nerede olduğumu nasıl öğrenmişti?

Elimdeki zarfa bakıyordum. Ne istiyordu? Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Sikeyim.

Zarfı yırtarak açtım.

Çok sevgili Pinkieciğim,
Seni arayamıyor olduğum gerçeğini ve seri katil
tarzında takip etmek istemiyor oluşumu göz önüne alarak,
eski yöntemlere dönmeye ve sana bir mektup
yazmaya karar verdim.

Tam bir paket deneyimi yaşamak için lütfen zarfın içine
eklenmiş spreyi bu mektuba sık.

Kaşlarımı çattım: bu da neydi?

Zarfı ters çevirdiğimde minik bir sprey şişesi tezgâhın üzerine düştü.

Elime alarak etiketi okudum.

ELLIOT MILES - AŞK İKSİRİ

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzdüm, burnuma yaklaştırdığımda içimden bir anı tufanı geçti. Elliot'ın tıraş losyonuydu.

Hmm.

Okumaya devam ettim.

Sana hislerimin en hafifini vermek için yazıyorum,
[illegible] olmak üzeresin, Keçi Büyükannesi olarak da bilinir.

Elimle ağzımı kapatarak kahkaha attım. Bu da neydi böyle?

Veteriner az önce gitti ve şüphelerimi doğruladı. Keçin
Gretel hamile. Beklenen doğum tarihi kırk gün içinde
ve sabırsızlanıyorum.

En sonunda, güzel bir haber.

Umarım iyisindir?

Sana gelmemek için ne kadar büyük bir güç harcadığımı
bildiğini umuyorum.

Lütfen ne kadar çok özlendiğini bil.

Sonsuza kadar senin,

Elliot

ox

Kısa ve tatlıydı. Kalbim kabarırken dudağımı ısırdım.

Minik sprey şişesini elime alarak burnuma tuttum... cennet gibi kokuyordu.

ELLIOT MILES.

Mektubu tekrar okudum... ve tekrar, sonra da istediği şeyi yaptım.

Mektuba tıraş losyonunu sıktım.

Sonra da yüzümde kocaman bir gülümseme ve Elliot Miles'ın kokusuyla çevrili olarak mektubu yeniden okudum.

26. BÖLÜM

Paletimdeki boyaları karıştırırken gülümsüyordum; bunu bu kadar seveceğimi kim tahmin ederdi?

Beni mutlu ve kaygısız olduğum bir zamana geri götürmüştü, ayrıca kabul etmek zorundaydım ki Elliot'ın dünkü mektubu da moralimi yerine getirmişti.

Anlıyordu.

Buraya gelip beni tatlı sözlerle kandırarak eve götürebilirdi ama bunu kendi başıma çözmem için bana izin veriyordu.

Bir arabanın durduğunu duyunca gidip pencereden dışarı baktım. Posta aracıydı. Gülümsedim.

Aceleyle kapıyı açtığımda kurye şoförün başka bir kırmızı zarfla araçtan indiğini gördüm.

"Pinkie?" diye seslendi.

"Benim." Yüzümün ışıldağını hissediyordum.

"İki gün içinde iki mektup, birisi şımartılıyor. Lütfen burayı imzalayın."

Yüzümde bir gülümsemeyle imza attım. "İsmin neydi?" diye sordum.

"Richard."

"Teşekkürler, Richard." Mektubumu alıp basamaklardan rüzgâr gibi çıktım. İçeriye girer girmez yırtarak açtım. Tıpkı son mektupta olduğu gibi, zarfı ters çevirdiğimde içinden küçük bir şişe düştü.

Etiketi okuyunca kıkırdadım.

ELLIOT MILES - AŞK İKSİRİ

Çok sevgili Pinkiecığım,
Seni mutsuz olduğum gerçeğini ve seri katil tarzında
takıp etmek istemiyor olışımı göz önüne alarak,
eski yöntemlere dönmeye ve sana bir mektup
yazmaya karar verdim.
Tam bir paket deneyimi yaşamak için lütfen zarfın içine
eklenmiş spreyi bu mektuba sık.
Çeşitli fetişlerini göz önünde bulundurup
sana bir iyilik yapacağım.
Ekte kendi özel tatmin bankan için bir fotoğraf
bulunmakta, bunu memnuniyetle sık sık kullan.

Kaşlarımı çattım. Ne?

Zarfın içine bakınca beyaz bir kâğıda sarılmış bir fotoğraf buldum.

Yırtarak kâğıdı açtığımda güldüm. Elliot'ın çıplak ayaklarının bir fotoğrafıydı, bileklerini çapraz yapmış, bir pufun üzerine koymuştu. Göldeki güvertesinde oturuyor ve arka planda, güzel Büyülü'sünün inişli çıkışlı yeşil tepeleri görünüyordu.

Sehpada bir kadeh viski vardı ve Elliot gri eşofman altı giymişti.

Fotoğrafa bakarken kaşlarımı çattım. Belki de bir şeyler peşindeydi. Bu kare, orada olmak istememe neden oluyordu. Okumaya devam ettim.

Umarım iyisindir, benim günlerim uzun, gecelerimse çok daha uzun geçiyor.
Çok özleniyorsun, aşkım.
Sonsuza kadar senin,
Elliot
xo

Not: torunların için tasma örmeye başladın mı?
Görünüşe göre ikizler yaygınmış. Hiç gergin değilim.

Gözlerim mektubun üzerinde oyalanırken gülümsedim; küçük şişeyi elime aldım ve kâğıdın üzerine sıktım.

Burnuma yaklaştırarak derin bir nefes çektiğimde Elliot Miles tüm görkemiyle etrafımı sardı.

Bu ilginç küçük mektuplar o kadar onu yansıtıyordu ki, çok şey ifade ediyorlardı.

Gülümsedim. Bugün iyi bir gündü.

Elliot

Christopher kapıdan kafasını uzattı. "Öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hmm..." İstiyordum ama yol üzerinde uğramam gereken yeri görmesini istemiyordum.

"Ben iyiyim, yine de teşekkürler."

"Yemek zorundasın."

"Bunu biliyorum, benim sadece..." Bir bahane bulmaya çalışırken duraksadım. "Birazdan postaneye gitmem gerekiyor, oraya giderken bir şeyler atıştırırım."

İçeri giren Christopher'ın kaşları çatıldı. "Postaneye neden gidiyorsun ki?"

"Sekiz çeşit ziyafet vermek için, ne zannediyorsun?" diye kuru bir sesle mırıldanarak bilgisayarıma döndüm.

Masamın kenarına oturdu. "Kate'ten haber aldın mı?"

"Hayır." Tuşlara bastım. "Bunu sormana neden olan ne?"

"Dışarı çıkmıyorsun, hiç kimseyle görüşmüyorsun. İş yerine gelmek dışında mülkünden doğru dürüst çıkmadın."

"Yani?"

"Gideli neredeyse altı hafta oldu, Elliot."

"Ne olmuş yani?" diye tersledim usanmış bir şekilde.

"Geri dönmeyecek, adamım."

"Dinle," diye patladım. "Kate, benim meselem ve aramızda olup bitenler seni ilgilendirmez. Sıçıp batıran bendim, her ne pahasına olursa olsun bunu düzelteceğim."

"O zaman yanına gidip onu eve getir. Nerede olduğunu biliyorsun, neden bekliyorsun? Bu hiç senlik değil."

"Onu tanımıyorsun. O fazla inatçı ve eğer onu zorlarsam sonunda onu kaybederim. Ona hak ettiği zamanı veriyorum."

"Ya da seni unutmak için gereken zamanı."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

"Hadi, öğle yemeğine. Yol üzerinde durup aşk mektubunu gönderebiliriz."

Derin bir nefes verdim. "Peki." Masamın en üst çekmecesini açıp kırmızı bir zarf çıkardım. Elimden kaparak gönderileceği adrese bakınca kaşlarını çattı.

Bayan Pinkie Leroo
98 Grosvenor Caddesi
Mayweather, Oahu

"Ne halt etmeye ona Pinkie Leroo diyorsun?"

"Uzun hikâye."

Mektubu çevirip kimden gittiğini okudu.

Edgar Moffatt
Sıradışı garbolojist
Büyülü Krallık

"Ha? Edgar Moffatt da kimin nesi?"

Mektubu elinden çekip aldım. "Yolda açıklarım." Zarfı güvenli bir şekilde takım elbisemin ceketinin cebine koydum. "Gidelim."

Yirmi dakika sonra postanede sırada bekliyordum, Christopher yanımda telefonda görüşüyordu.

Görevli kadın, "Sıradaki," diye seslenirken başını kaldırdı. "Oh, merhaba Bay Moffatt."

Ürperdim. Beni artık ismimle tanıyordu. "Merhaba." Mektubumu tezgâhın üzerinde kaydırdım.

"Her zamankiyle aynı mı? Uluslararası takipli ve Oahu'ya imzalı."

"Teşekkür ederim." Cüzdanımı çıkardım.

"Umarım bunlar aşk mektubudur." Bilgisayarına giriş yaparken hülyalı bir şekilde gülümsüyordu.

Hallet artık şunu, aptal.

"Demek istediğim, bir aydır her gün Pinkie'ye mektup gönderiyor olmanız çok romantik."

Christopher'a göz attığımda başını tiksintiyle iki yana salladığını gördüm. Ses çıkarmadan ağzını oynatarak "Ezik," dedi.

Dudaklarımı, onaylamaz bir şekilde büzerek kadına döndüm. Neden tüm postaneye ilan etmiyorsun, kaltak?

"Sizin kadar kendini adamış bir hayranımın olmasını isterdim." Gülümsedi.

Sikik çeneni kapat.

Bu kadarı yeterdi, yarın yeni bir postane bulacaktım.

Kate

Yeni devasa tuvalimle birlikte yolda mücadele ediyordum. Sadece genç bir kızken resim yaptıklarım gibiydi.

Yeni hobimin bağımlısı olmuştum ve her gün bir öncekinden daha iyi oluyordu.

Güneş, deniz, buradaki hayatım... Edgar'ın mektupları.

Hayata karşı yeni bir açlığım vardı, eski benliğim gün geçtikçe geri dönüyordu.

Baskı yoktu, tasa yoktu... sadece mutlu hatıralar ve özgürlük. Yakında Elliot'ı arayacaktım; ilginç mektupları beni ona daha yakın hissettiriyordu. Sürekli onları okuyordum, hepsini içinde sakladığım kutuyla birlikte uyuyor bile olabilirdim.

Bunu düzeltmek istiyordum, o denemeye değerdi.

Köşeden döndüğümde Richard'ın aracının ön tarafta park halinde olduğunu gördüm ve gülümseyerek el salladım. "Selam, bugün erkencisin?"

Üç kırmızı zarfı yukarı kaldırdı. "Bugün pazartesi, üç mektup var."

Geniş gülümsemem neredeyse yüzümü ikiye bölecekti. Elliot bana her gün yazıyordu.

Evet, romantik bir başlangıç yapmadığımızı biliyordum ama kesinlikle bunu telafi ediyordu. Mektupları romantik olduğundan değildi, gününü anlattığı garip ve komik küçük hikâyelerdi. Bana fotoğraflar ve kupürler gönderiyordu. Her biri beni gülümsetiyor, günümü daha parlak hale getiriyordu.

"Vay, bu büyük bir tuval. Resim mi yapıyorsun?" diye sordu Richard.

"Oh." Biraz utanarak omzumu silktim. "Kötü şekilde, yine de beni rahatlatıyor... asıl amaç da bu zaten, değil mi?"

Richard kıkırdadı. "Her gün mektuplarını teslim edişimin resmini de yap."

Güldüm. "Tamam, gerçi yapsam da ne olduğunu anlayamazdın."

"Kendini hafife aldığına eminim." Gülümsedi. İmza atarak mektuplarımı aldım ve merdivenlerden yukarı fırladım.

Sırayla okumayı sevdiğimden cumartesinin mektubunu bulmak için zarfları gözden geçirdim.

Çok sevgili Pinkieciğim,

Seni arayamıyor olduğum gerçeğini ve seri katil tarzında takip etmek istemiyor oluşumu göz önüne alarak, eski yöntemlere dönmeye ve sana bir mektup yazmaya karar verdim.

Tam bir paket deneyimi yaşamak için lütfen zarfın içine eklenmiş spreyi bu mektuba sık.

Elliot'ı bu minik şişelere tıraş losyonunu dökerken hayal ederek gülümsedim. Huni mi kullanıyordu acaba? Ayrıca bu küçük etiketleri kim hazırlıyordu?

Beyaz kâğıda sarılı bir fotoğraf fark ederek açtım.

Açık bir elin fotoğrafıydı. Avuç içi yukarı bakıyordu ve her yerinde büyük korkunç kabarcıklar vardı.

Bu da neydi? Eline ne yapmıştı?

Okumaya devam ettim.

Sağ elimin gerçek bir görüntüsü.

Kahkahalara boğuldum. "Ciddi misin sen?"

Aşkım, durum çok kötü.

Bedenimin sana ihtiyacı var.
Bana en son dokunduğundan bu yana sekiz hafta geçti,
sonsuzlukmuş gibi hissettiriyor.

Seni bulmak için otuz beş yıl bekledim.
Seni yeniden kollarıma alabilmek için
daha ne kadar beklemeliyim?

Sonsuza kadar senin,

Elliot

XO

Duyguların ağırlığını hissederek gözyaşlarının arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Dışarı çıkarak tuvalimi şövalenin üzerine koydum ve kendime bir kadeh şarap aldım. Taylor Swift'in "*Style*" şarkısını tekrar tekrar çalarak tuvalimi boyayla doldurmaya başladım. Şarkının sözlerini dinlerken gülümsüyordum.

Elliot

Verandamda oturmuş Büyülü'ye bakıyordum. Saat geçti, neredeyse gece yarısıydı... ama uyuyamıyordum.

Haftalar gibi gelen bir süredir rahatlamayı başaramamıştım.

Kate, Hawaii'deydi... ve tek yapmak istediğim yanına gidip benimle birlikte gelmesini sağlamaktı ama erkek kardeşinin sözleri beynimde dönüp duruyordu.

Onun yanına gidebileceğimi, tatlı sözlerle kandırıp eve getirebileceğimi biliyordum ancak burada olmayı istemesi gerekiyordu.

Nasıl hissettiğimi biliyor olmasına rağmen yine de beni bırakıp gitmişti.

Bunu nasıl bu kadar berbat edebilmiştim?

Kate'in gittiği ilk hafta yaşanan olayları düşündüğümde dürüst olmak gerekirse, bunların sıkıntısını çekmek zorunda kalmadığı için memnundum. Aşk üçgeni hakkındaki dedikoduları susturmak için mahkemeye başvurmak zorunda kalmıştım; tam bir medya sirki kâbusu olmuştu.

Viskimi dudaklarıma götürerek yavaşça yudumladığımda aşağı inerken boğazımı yaktı.

Pinkie'ye mektuplar gönderiyor ve ruhumu tüm çıplaklığıyla önüne seriyordum ama yerine oturmayan bir şeyler vardı.

Bu yapbozdaki bir şeyi kaçırıyordum.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve günler geçip Kate'ten hâlâ haber almadıkça endişem artıyordu.

Viskimi tazeleyerek bir puro yaktım, berrak gece havasına ince bir duman üfledim.

Aklıma doğum günümde benim için çerçevelettiği fotoğraf gelince gülümsedim. Gidip onu içeriden alarak elimde tutup baktım.

Arkamdan çekilmiş bir fotoğraftı, lacivert takım elbisemin içinde ayaklarımın dibinde ördeklerle göle doğru bakıyordum. Sabahın erken saatleriydi ve sis arka planda padokların etrafında yükseliyordu.

Çok basit bir görüntüydü ama yine de her nasılsa bu çok samimi hissettiriyordu, ben bakmıyorken Kate'in bana gizli bakışıydı.

Fotoğrafı çevirip çerçevenin arkasına baktım. Fotoğrafın, üzerinde cam olmadan nasıl göründüğünü merak etmiştim.

Bir bıçak alarak çerçeveyi açtım ve fotoğrafı çıkardım. Arkasını çevirdiğimde Kate'in el yazısını gördüm.

İyi ki doğdun sevgilim,
Seni seviyorum.
Her zaman, Kate.

Kalbim sıkıştı. Yeniden okudum... ve yeniden... ve yeniden.

Her zaman, Kate.

"Kabul etmek zorundasın, yıllardır bu ressamın peşinden koşuyor olman ve... tam da âşık olduğun bir kız bulduğunda ortaya çıkması oldukça acayip bir şey. Ve Kate'le senin internette karşılaşmanız... Dünyadaki o kadar insan içinden, onunla karşılaşıyorsun. Çoktan tanıştığın kadınla."

Dinlerken kaşlarımı çattım. "Bu cidden garip... değil mi?"

"Yani, bunun gerçekten yaşanma ihtimali nedir ki?"

"Sıfıra yakın." Küçük şans kurabiyesi falını yeniden okurken zihnim çalışmaya başlamıştı.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Her zaman buna inanmıştım, her şeyin bir sebepten dolayı meydana geldiğine. Hayatındaki hiçbir olay ya da insan tesadüfen gerçekleşmezdi ama yine de işte buradaydım.

İyice düşündüm... uzun bir süre.

Neden bir şeyler yanlışmış gibi hissediyordum, neyi gözden kaçırıyordum?

Peki ya Kate'e âşık olmak tesadüf falan değilse?

Ya bunların hepsi büyük planın bir parçasıysa?

Yazıyı yeniden okudum.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Hımm.

Ertesi gün Brad'in kapısını çaldım. Aceleyle açtığında beni görünce yüzü asıldı. "Merhaba."

Gülümsedim. "Merhaba. Bir dakikan olup olmadığını merak ediyordum? Önemli bir sorum var ve cevabı bileceğini düşündüğüm tek kişi sensin."

"A, şey."

Gözlerim onunkileri araştırdı. "Lütfen."

Kenara çekilince içeri girip kanepeye oturdum.

Brad de oturdu. "Ne var?"

"Şöyle ki..." Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışırken durdum. "Bir şeyi gözden kaçırdığımı hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kate'le tanışmamın kaderimde olduğuna inanıyorum."

Dinliyordu.

"Ayrıca ressamla da tanışmamın kaderimde olduğuna inanıyordum ama hangi sebepten olduğunu bilmiyorum."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Kadere inanır mısın, Brad?"

"Belki." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gerçi, senin buna inanan türde bir adam olduğunu düşünmezdim."

"Hımm." Bir süre düşündüm. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, bir şeyi gözden kaçırdığımı hissedip duruyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

Brad nefesini verdi. "Mektuplarını okuyor."

"Gerçekten mi? Ne dedi?"

"Hiçbir şey, sadece ona her gün yazdığını ve bunun onu mutlu ettiğini."

İçim umutla dolarken gülümsedim.

"Biliyor musun, annemle babam öldüğünden beri ilk kez sesi eskiden olduğu gibi geliyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Akşamları çalışıyor ve annemin eskiden yaptığı gibi kanaviçe işlemeyi öğreniyor. Yeniden resim yapmaya bile başladı."

Ne?

"Resim mi yapıyor?"

"Yani, sadece oyalanmak için, kesinlikle kendini bir ressam olarak görmüyor. Ama genç bir kızken çok severdi."

"Onun hakkında bunu hiç bilmiyordum," diye fısıldadım büyülenmiş bir şekilde.

"Sanırım bunu tamamen unutmuştu. Oahu ve tek başına geçirdiği zaman ona iyi geldi."

Onu bir tuvalin başında resim yaparken hayal edince gülümsedim... hmm. "Demek mektuplarımı okuyor?" Gitmeliydim. Başka ne söyleyebileceğimi düşünürken duraksadım. "Ee, aklına bir şey gelirse, beni arar mısın?" diye sordum.

"Arayacağım."

Derin bir nefes vererek ayağa kalktım.

"Şimdiye kadar ondan vazgeçeceğini düşünmüştüm," dedi Brad.

Şaşırarak ona doğru döndüm. "Ona âşığım, neden vazgeçeyim ki?"

"Daha önce geçmiştin."

"Hiç vazgeçmedim. Pişman olmamak için o ressamla buluşmak zorundaydım; ona bir kere bile dokunmadım ve Kate'e döndüm. Evet, dönmem çok uzun sürdü... ama yine de niyetim asla değişmedi." Omzumu silktim. "Sanırım benim de bunu anlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Beni kapıya kadar geçirirken elini sıkmak için kendi elimi uzattım. "Eh, günümü güzelleştirdin, mektuplarımı okuduğunu bilmenin benim için anlamı büyük."

"Dert değil."

"Eğer aklına bir şey gelirse..."

"Tabii ki."

Kapıya doğru dönerken gözüm büfenin üzerindeki bir fotoğrafa takıldı.

Oraya giderek elime aldım ve bakakaldım. Zihnim bir karmaşa yığınına döndü.

Ne?

Brad ve Kate'in, Harriet Boucher'le çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Gözlerim Brad'inkilerle buluştu. "Bu kadını nereden tanıyorsun?"

"Kimi?" Kaşlarını çattı.

Harriet'i işaret ettim. "Onu nereden tanıyorsun?" diyerek yeniden sordum.

"O kız kardeşimiz, Elanor."

27. BÖLÜM

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"Bu sabah." Sadece pencereden dışarıya baktım. "Bu Harriet Bowden Freeman mühendisliğini seviyor."

"Ne?" Cari sandalyesinde yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Sandalyeni sevdiğini sanmıyorum, bu kadar." Cari'nin üzerindeki yükümü rahatlatmaya çalıştım. "Bu Harriet."

"Evet. Bu Harriet kadınıyorsun."

Pencereden dışarıya baktım. "Sanırım öyleyim, bu o."

"O değil. Sen basit bir kadınla konuşuyorsun, belki de onu beraberken sıradan Harriet yapıyorsun... hem de bir."

"Hmm." Bir süre hiçbir şey söylemedim. "Yani belki de o değildir." Omuzlarımı kaldırıp bir kez salladım. "Son zamanlarda kalbim yorulmuşsun gibi hissediyorum."

Gülümsedi. "Sorun yok."

Derin nefes alıp verdim.

"Lucie öğrendiğini söyledim."

Ona yeniden bir gülümseme gönderdim. "Sadece onun eve dönmesini istiyorum."

"Dönecek."

Gözlerim onunkilere dikildi.

"Ona zaman ver, geri gelecek."

Biraz daha iyi hissederek gülümsedim ve elini sıktım. "Dinlediğin için teşekkürler. Kate'le ilgili bu meselede tamamen boyumu aşan bir durumdayım. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"İyi gidiyorsun, her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

"Teşekkürler." Sevinçten uçarak arabaya doğru ilerledim.

Mektuplarımı okuyor.

İçgüdülerine güven.

Kaşlarımı çattım; neden durduk yere bu düşünce aklıma gelmişti? İçgüdülerine güven.

Fotoğraftaki *Harriet*'tı... olduğunu biliyordum.

Acaba?

Hayır... Olamazdı.

Geri dönüp kapıyı yeniden çaldım.

Kapıyı açan Brad, "Şimdi ne var?" diyerek içini çekti.

Telefonumdan bir resim açarak ona gösterdim. "Bu tabloyu daha önce gördün mü?"

Odaklanmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum."

Aşağı inerek başka bir resme geldim. "Peki ya bu?"

Omzunu silkti. "Emin değilim."

Ekranı yeniden aşağı indirdim. "Ya bu?"

"Hımm... bilmiyorum."

"Lanet olsun, düşün."

"Neden?"

"Sanırım..." Duraksadım. "Bunun kulağa saçma geleceğini biliyorum, belki de konuyla alakası yok. Sanırım-"

"Ne?" diyerek sözümü kesti.

"Sanırım Harriet'ten satın aldığım tablolar... Kate'e ait."

Kıkırdadı. "Hayal görmeye başladın. Ve haklısın, bu kulağa saçma *geliyor*."

"Ona sorabilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Nedenini söylemeden Kate'e bu tabloları yapıp yapmadığını sor."

"Kate ünlü bir ressam olsaydı, en azından bunu bilirdi, sence de öyle değil mi?"

"Sadece bunu yapabilir misin? Numaran ne? Sana resimleri hemen göndereceğim."

Telefonunu bularak ona yolladığım görselleri kaydetti. "Ona ne soracağım?"

"Şey." Düşünmeye çalıştım. "Sadece bu fotoğrafları bulduğunu söyle; kimin yaptığını biliyor mu diye sor."

Omzunu silken Brad, Kate'e mesaj yazdı.

Selam, bu tabloları bir hayır kurumu mağazasında buldum.
Tanıdık geldiler, sana mı aitler?

Kalbim göğsümde küt küt atarken volta atmaya başladım. "Ne dedi?"

"Henüz cevap yok."

Gözlerimi kapattım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirerek volta atmaya devam ettim.

"Yazıyor, noktalar hareket etmeye başladı." Telefonu uzatınca ikimiz de cevap bekleyerek bakmaya başladık.

Geçmişi hatırlatan bir şey çıktı.
Evet, bana aitler. Onları yıllar önce yapmıştım.

Annemin onları saklamak için neden
ısrar ettiğini Tanrı bilir.

Elanor'un birinin onları gerçekten isteyebileceğini
düşündüğüne inanamıyorum.

Ha ha, bu çok komik.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken dengemi sağlamak için duvara tutundum.

Brad kanepeye çöker gibi oturdu. Kocaman açılmış gözlerle birbirimize baktık.

"Yani bu demek oluyor ki..." Brad bağlantıyı kurarken kaşlarını çattı.

"Her zaman Kate'ti," diye fısıldadım. "Elbette oydu."

Kate

Verandada oturmuş yola doğru bakıyordum. "Nerede bu adam?" Saatime göz attım. Richard bana dün mektup getirmemişti ve... bugün geç kalmıştı.

Elliot'ın mektuplarının günüme ne kadar neşe kattıklarını ya da ne kadar çok şey ifade ettiklerini fark etmemiştim.

Beklerken ellerimi kucağımda kıvırıyordum. "Hadi," diye fısıldadım. "Neredesin?"

Ya başka biriyle tanıştıysa?

Ona hiç cevap vermediğim için pişmanlıkla doldum. Sadece teşekkür bile olsa bir şeyler söylemeliydim. Hiçbir yazışma olmayınca ne düşünmüş olmalıydı?

Köşeden bir araba dönünce nefesimi tuttum, farklı bir arabaydı.

Kırmızıydı.

Richard değildi. Omuzlarım çöktü.

Araba evimin önünde durduğunda izlerken kaşlarımı çattım. Bu da kimdi?

Elliot arka koltuktan indiğinde nefesim kesildi.

Ne?

Başını kaldırıp baktığında gözleri benimkileri buldu... *Ah.*

Onu canlı olarak karşımda görmek eski yaraları açtığında, beklenmedik bir duygu seli içimi kapladı. Gözlerim yaşlarla doldu.

Olduğum yere mıhlanmış gibi dikilmiş, eğilip arabadan bir seyahat çantası çıkarmasını ve şoföre ödeme yapmasını izledim. Koşarak ona gitmek... öpmek ve ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ancak ayaklarım yere yapışmıştı, korkudan donakalmıştım. Bende sebep olduğu acı en baştan yeniden canlanmıştı. Hayal kırıklığımın ve öfkemin geçtiğini sanıyordum, belki de geçmemişti.

Elinde çantasıyla kaldırımda dikiliyordu. Başını kaldırıp bana baktı, araba uzaklaşırken bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Kalbim boğazımda atarken ben de gülümsedim.

Ah... onu çok özledim.

O yavaşça basamaklardan yukarı çıkarken ben de aşağı inince ortada buluştuk.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba."

"Seni eve götürmeye geldim." Boğazındaki yumruyu geçirmek için yutkunurken gözleri benimkilere dikildi.

O da gergin.

Gözlerim yaşlarla doldu çünkü aniden her şey apaçık belirivermişti: benim evim *oydu*.

Kazanova Elliot Miles, hayatımın büyük aşkıydı. Bu işler buraya nasıl gelmişti bilmiyordum ama hayatıma onsuz devam edebileceğimi gerçekten sanmıyordum. Devam etmek istemiyordum.

"Gelmen epey vakit aldı."

Yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme belirirken kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Beni sıkı sıkı kucaklarken dudaklarımız birleştiğinde dokunuşuna karşı eridiğimi hissettim.

"Beni bir daha sakın terk etme," diye fısıldadı.

"Etmeme neden olma."

Beni öperken dili yavaşça dudaklarımın arasından girdi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve Tanrım... beni öpme şekli. Neredeyse unutuyordum.

Elliot Miles ruhundan gelerek öpüşüyordu.

Zırhındaki her çatlağı, içinde tuttuğu her zayıflığı, tüm hırslarını. Hepsini hissedebiliyordum. Ve siktir, hepsini seviyordum.

Yeniden öpüşürken beni kendisine doğru çekti. Yaşadığımız korku çok fazla gelince kollarını bana sımsıkı doladı.

Aramızdaki duygu... çok fazlaydı.

Kutsaldı.

"Konuşmamız gerek," diyerek elimi tuttu ve beni basamaklardan yukarı doğru yönlendirdi.

"Biliyorum."

Söylediğim şeyi sorgular gibi bir ifadeyle gözleri bana döndü.

O bakış da neydi öyle?

İçim huzursuzlukla dolarken kaşlarımı çattım: bana bir şey söylemeye gelmişti.

Daha fazlası vardı.

Ressamla yattı mı yoksa?

Kalbim deli gibi atmaya başlarken kendimi hazırladım. Her nasılsa, yeniden bir araya gelişimizin mutlu devam edeceğini sanmıyordum.

Oturma odasına girdiğimizde bana doğru döndü. "Otur bebeğim, sana bir şey anlatmam lazım."

Soru sormadan kendimi kanepeye attım.

Güm, güm, güm... Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Elliot seyahat çantasına giderek büyük, sarı bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Harriet Boucher'in fotoğrafları."

"Kimin?" Kaşlarımı çattım.

"Aradığım ressamın, bunlar bana özel dedektif tarafından gönderilen fotoğraflar."

"Onun kim olduğunu görmeyi neden isteyeyim ki, beni onun yüzünden yeterince incitmedin mi?" dedim tükürür gibi.

"Zarfı aç," dedi.

"İstemi-"

"Aç şunu," diye hırladı.

Zarfı açıp içinden A4 boyutundaki fotoğrafları çıkarınca kaşlarımı çattım.

Bu Elanor'du.

Fotoğraflara göz attım, Elanor'un bir sürü fotoğrafı vardı. Siyah-beyaz, renkli, farklı yerlerde.

Karışmış kafamı iki yana salladım. "Anlamıyorum."

Bana beyaz bir zarf uzattı. "Bunlar müzayedede satın aldığım tablolar."

Yüzümü buruşturdum; ne haltlar karıştırıyordu bu adam? "Elliot, ben-"

"Zarfı aç," diye hırladı tekrar.

Tanrım, psikopat mı ne... Zarfı açtığımda gözlerim kocaman açıldı. Görsellere göz atarken kafa karışıklığı beni ele geçirdi. Bu tabloları tanıyordum... bunları *ben* yapmıştım.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

"Bunca yıldır, onca zaman boyunca... o sendin," diye fısıldadı.

Omurgamdaki tüyler diken diken oldu.

Önümde yere diz çökerek ellerimi tuttu. "Bu tablolar aracılığıyla bana seslenen sendin."

Dünyam ekseninden çıkmış gibi hissederken gözlerim yaşlarla doldu.

"Her zaman sendin," diye fısıldadı. "O tablolara çekilmemin bir sebebi olduğunu kalbimin derinliklerinde biliyordum. Sensin, Kate, sebep sensin."

Aşırı duygulanarak başımı öne eğdim. "Ben bilmiyorum... nasıl... demek istediğim..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu nasıl oldu?" diye fısıldadım. "Anlamıyorum."

"Bunu Brad'le birlikte çözdük."

"Brad mi?" Kaşlarımı çattım. "Brad'in bundan haberi var mı?"

Başıyla onaylayarak uzandı ve darbeyi yumuşatmak istercesine beni yumuşak bir şekilde öptü. Ancak hissedemiyordum, hissizleşmiştim.

"Elanor ebeveynlerinizin evini suçunu örtmek için boşaltmış."

Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Tavan arasındaki eski tablolarını müzayedelerde takma ad kullanarak satıyordu. Sen ve Brad, anne babanızın evini boşalttığınızda suçunun ortaya çıkacağını biliyordu."

Dehşete kapılmıştım.

"Düşünmediği şeyse, belli bir sanat koleksiyoncusunun, yani benim, tabloları saplantı haline getireceği ve onu bulmak için özel dedektif tutacağıydı."

Nefes almak için çabalarken göğsüm inip kalkıyordu.

"Ve eğer açgözlülük yapmayıp ismimin getirdiği ünü istemeseydi, yaptığı yanına kâr da kalırdı."

Fransa'da buluştuğu ressam Elanor muydu?

"Buluşmayı beni baştan çıkarma niyetiyle kabul etti ama hesaba katmadığı şey, başka birisine çoktan âşık olduğum ve onun planıyla hiçbir ilgim olmasını istemediğimdi."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Elliot," diye fısıldadım.

Bana sarılarak başımı kendisininkine doğru çekti. "Çok üzgünüm, bebeğim."

Aklıma bir şey gelince ona bakabilmek için geriye çekildim. "O tablolar için ne kadar ödedin?"

Yanaklarını havayla şişirdi. "Yaklaşık yirmi milyon dolar."

Gözlerim dehşetle irileşirken ellerimle ağzımı kapattım. "Seni aptal. Daniel tamamen haklıydı, mantıktan çok paran var senin. O tablolar çok kötü, Elliot."

Yüzü yumuşayarak gülümsedi, ardından kıkırdadı.

"O tabloları sana bedava verirdim," dedim dalga geçerek. "Lanet olsun, onları alman için üzerine para bile verirdim."

Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi başını arkaya atarak kocaman bir kahkaha attı.

"Ah, olamaz." Aklıma başka bir şey daha gelince ayağa kalktım. "Ya Elanor?"

Sessizleşti ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Elliot, Elanor'a ne olacak?"

"Onunla yasalar ilgilenecek."

"Hayır." Göğsüm sıkıştı. "İstemiyo-"

Ellerimi tuttu. "Elanor hakkında pazartesi konuşacağız," dedi sert bir şekilde.

"Pazartesi mi?"

"Şimdilik..." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "...sadece bizim hakkımızda konuşmak istiyorum." Beni yeniden öperek başımı kendininkine yasladı. "Cadı kız kardeşin hakkında endişelenmeden önce aramızı düzeltebilir miyiz?"

Elanor'a cadı diyen Elliot Miles yüzümde beklenmedik bir gülümsemeye sebep oldu, olmaması gerektiğini biliyordum ama olmuştu işte.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülümsedikten sonra dudakları benimkilerle buluştu. O ileri doğru bir adım atarken ben geriye gittim.

"Bu durum sadece her zaman bildiğim bir şeyi doğrulamış oldu," diye cevap verdim.

"Neymiş o?" Bana bakarak gülümsüyordu.

"Sen bir aptalsın."

Tek bir sert hareketle eğilip beni omzuna attı. Kahkaha attığımda da kıçıma şaplak attı. "Yatak odan nerede, seni çokbilmiş? Göstereceğim şimdi sana."

"Sen mastürbasyon yapmaktan yorulmamış mıydın?" Tepe taklak dururken gülüyordum. "Kabarcıkları gördüm."

"Uslu dur." Yeniden kıçıma şaplak attı.

Beni yatak odasına taşıyıp yatağın üzerine fırlattığında zıpladım.

Gözleri benimkilerle kilitlenmiş bir şekilde gömleğini başından çıkardı. Koyu renk kılların bulunduğu göğsü genişti, bronzlaşmış omuzları, belirgin kolları ve kaslı bir karnı vardı. Beni asıl çeken şeyse arzu, sevgi ve aidiyet duygusuyla dolu gözleriydi.

Ev.

Yavaş bir şekilde pantolonunu indirdiğinde nefesim kesildi. Onu kaç kez çıplak görürsem göreyim, güçlü güzelliği için asla yeterince hazırlıklı olmuyordum.

Elliot Miles milyonlarca şeydi ama her şeyden çok... benimdi.

Emekleyerek üzerime çıktı. "Yaşattığın cehennem için bana borçlusun," diyerek elbisemin üzerinden kalça kemiğimi dişledi.

"Oh." Bir şey hatırlayarak doğruldum. "Gel."

"Ne?"

Yataktan fırlayıp elini tuttum. "Sana göstermek istediğim bir şey var." Onu diğer odaya sürükledim ve elimi şövaleme karşı kaldırdım.

İkimizin birlikte olduğu kocaman yağlıboya bir tabloydu; haftalardır üzerinde çalışıyordum. Kollarımızı dolamış, sevgiyle birbirimize bakıyorduk.

Aramızdaki bir yakınlık anıydı, hafızama kazınmıştı.

Ona bakınca nefesi kesildi, sonra parmağını tablonun sağ alt köşesindeki isminde gezdirdi.

SONSUZA KADAR BÜYÜLENMİŞ

Duyguların yoğunluğuyla bunalmış bir halde dudaklarını birbirine bastırırken burun delikleri titreşiyordu.

Gözleri benimkileri buldu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Beni öptüğünde birlikte eridiğimizi hissettik ve Tanrım...

"Evlen benimle."

Ona bakmak için geri çekildim. "Ne?"

"Evlen benimle, Kathryn. Bunun dünyanın en romantik evlilik teklifi olmadığını biliyorum... ama hikâyemiz ve bu tablo." Gözleri doldu. "Ben sadece..."

Ah, onu seviyorum.

"Elliot Miles, anadan doğma çıplak ve ereksiyon halindeyken bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Aşağı kendine doğru baktığında yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyle."

Beni öperek daha yakınına çektiğinde sahip olduğu her bir santimi hissedebiliyordum. "Ee, ne diyorsun, Landon?" Beni sert aletinin üzerine çekti.

Kıkırdadım. Bunu sadece o yapardı.

Bir cevap talep edercesine beni kendine doğru çekti.

"Evet. Seninle evleneceğim."

Birbirimizin dudaklarına doğru güldük. Beni kucaklayarak yeniden yatak odasına taşıdı, sonra elbisemi başımın üzerinden çıkardı. Ardından sutyenimi ve külotumu çıkararak beni yatırdı.

Yanıma uzanarak bacaklarımı ayırdı; beni yoğun bir şekilde öperken, parmakları o tatlı noktayı buldu. Parmakları daha sert bir şekilde girip çıkarken sırtım yay gibi kıvrılarak yataktan kalktı. Islak arzumun sesi etrafımızda yankılanıyordu ama durmadı, beni zorlamaya devam etti.

"Elliot," diye mırıldandım.

"Seni hazırlamam gerekiyor, meleğim... çünkü, lanet olsun, patlamak üzereyim, hem de çok fena." Sesi sert ve buyurgandı, tamamen içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyordum. Becerme dürtüsü onu ele geçirmişti ve geçen her saniyeyle birlikte kontrolünü kaybediyordu.

Elimi aşağıya kaydırıp onu hissettim: aleti ucundan gelen zevk suyuyla kaya gibi sertti.

Tanrım, bu olmadan yaşayabileceğimi nasıl düşünmüştüm? *Elliot olmadan.*

Onu üzerime çekerek, "Şimdi, El," diye fısıldadım. "Lütfen."

Koyulaşmış gözlerini benimkilere dikmiş bir şekilde üzerime doğru yuvarlandı ve aletinin ucunu girişime ittirdiğinde büyüklüğünün yakışını hissettim.

Bu adamla her seferim, ilkmiş gibiydi.

Boyutunun affı yoktu.

"Seni seviyorum." Gözleri titreşerek kapandı.

Ona doğru gülümsedim. Ardından sertçe içime girerek beni yatağa mıhladı. Bedenimi onunkini kabul etmeye zorluyordu.

Tatlı sözleri, sert davranışlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Geniş omuzlarına tutundum ve onunla baş etmeye çalışırken gözlerimi kapattım.

Ah.

Elliot Miles becermek için doğmuştu, amansız ve sertti.

Dışarı çıkıp tekrar içime girerken gözleri istekle koyulaşmıştı. Kalçasını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Beni esneterek, kendi zevki için açıyordu.

Gözleri dudaklarıma kilitlenmiş bir şekilde, "İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. "İyiyim. Devam et."

Boynumu ısırdıktan sonra kalçaları sert, yoğun ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Ah, lanet olsun.

Aleti hızla girip çıkarken sırtım yay gibi geriliyordu. Büyük elleriyle kavradığı bacaklarımı açık tutuyordu, dizleri genişçe açılmıştı ve gövdesindeki her bir kasın kasılışını görebiliyordum. Yatağın duvara kuvvetle vuruş sesi etrafımızda yankılanıyordu. Sertçe boşalırken çığlık attım. Ona sıkı sıkı sarılırken zevkten mest olarak son birkaç ayın tüm acısının aşkla yıkanıp gittiğini hissettim. Kendini içimde sabit tuttuğunda bedenimin derinlerindeki aletinin boşaldığının kanıtı olan seğirmeyi hissedebiliyordum.

Sonra beni nazik bir şekilde öptü. İçinde o kadar çok sevgi vardı ki neredeyse dayanamıyordum. Tüm dünyam durdu.

Ve yepyeni bir hayat başladı.

Bayan Miles.

Elliot elimi tuttu. "Her şeyi aldın mı, tatlım?"

Uçakta etrafıma bakındım. "Evet, sanırım."

Pilot, "Sizi görmek güzeldi, Bay Miles," dedi. Bana dönerek kibar bir şekilde başını salladı. "İyi geceler dilerim, Kathryn."

Elliot adamın elini sıkarak beni merdivenden aşağı, siyah Bentley'in park halinde beklediği kısma yönlendirdi. Andrew

arabadan çıktığında bizi görünce kocaman gülümsedi. "Merhaba, Kate."

Sekerek yanına gittim ve parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm. "Merhaba, Andrew."

"Tebriklerimi sunmam gerektiğini duydum." Gülümsüyordu.

Kıkırdayarak heyecanla omuzlarımı kaldırdım. "Buna inanabiliyor musun?" dedim coşkuyla.

"Aslına bakarsan inanabiliyorum." Gülümseyerek gözlerini Elliot'a çevirince o da karşılık olarak sırıttı.

Elliot huysuzmuş gibi bile yapamıyordu. Aslında, o çok seksi gülümsemesi yüzünden hiç ayrılmamıştı, Oahu'daki rüya gibi beş günden sonra Londra'ya iniş yapmıştık.

Bugün Elliot nişanlandığımızı halka açıklamıştı ve bir çeşit stratejik plana göre bu akşam fotoğraflanacaktım, bunun... uçakta eşofmanlarını giyme demenin kod adı olduğunu tahmin ediyordum.

Uçağımız iniş yapmadan önce neden üzerini değiştirip üç parçalı bir takım elbise giydiğini merak ediyordum.

Andrew ve Elliot eşyalarımızın çoğunu bagaja yüklerken ben arka koltuğa bindim. Elliot yanıma geçerek tuttuğu elimi kalın bacağının üzerine koydu. Her zaman bana dokunmak zorundaymış gibi davranıyordu.

Andrew dikiz aynasından göz teması kurarak, "Hâlâ programa sadık mı kalıyoruz, efendim?" diye sordu.

Elliot, "Evet," diye cevap verdi.

Program... bir program mı vardı?

Hızla gecenin içinde yola koyulduk. Yirmi dakika sonra Elliot'ın şık dairesinin olduğu caddenin köşesinden döndüğümüzde her yerde fotoğrafçılar vardı. Endişemin arttığını hissettim. Andrew, özel yeraltı otoparkına girmek yerine arabayı onların hemen yanında durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Elliot eğilip beni öptü. "Onlara istediği şeyi veriyorum."

"Neyi?"

"Birlikte ilk fotoğrafımızı çekip yarın yayınladıkları zaman bizi rahat bırakacaklar, böylece eve gidebiliriz."

Güzel erkeğime baktım. Bu, olduğu her şeye tersti ama rahat bırakılmamı istiyordu, bunu benim için yapıyordu.

Kapı hızla açıldı. Kameraların flaşları patlamaya başlarken Andrew dışarıda dikiliyordu.

Elliot dışarı çıkarak elimi tuttu ve arabadan inmeme yardım etti. İndiğimde beni, flaşların kör edici ışıkları ve birbirlerinin seslerini bastırmaya çalışarak bağrışan fotoğrafçıların sesleri karşıladı. "Düğün ne zaman?"

"Tebrikler, Bay Miles."

"Kathryn, gelinliğini kim tasarlayacak?"

Elliot, tuttuğu elimi yavaşça dudaklarına götürerek öptü.

Herkes çıldırdı.

Birisi, "Kathryn," diye seslendi. "Elde edilmesi zor Kazanova Miles'ı en sonunda evcilleştirdiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Elliot kıkırdadı. Aramızda bir elektrik gidip gelirken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Cevabımı bekleyen Elliot tek kaşını yukarı kaldırdı.

Sözde Kazanova'nın romantik bir şapşal olduğunu bir bilselerdi.

Onlara dönerek gülümsedim. "Harika."

Birkaç kare için daha poz verdikten sonra beni elimden tutarak binanın içine yönlendirdi. Fotoğrafçılar arka planda bize bağırıyordu. Hayatımın aşkıyla asansöre bindim.

Bana bakarak gülümsediğinde ben de ona aynı şekilde gülümsedim.

Sonuç olarak peri masallarına inandığım ortaya çıkmıştı.

Ve kadere.

Asla vazgeçme, o seni bulacak.
Her zaman sev,
Kate.
Xox

SONSÖZ

[illegible] [illegible] [illegible] [

"Bir şey söyleyecek misin yoksa orada oturup duracak mısın?" diye sordu duygudan yoksun bir şekilde.

Gözlerim onunkilere dikildiğinde onunla ilgili neyin bu kadar yanlış gittiğini merak ediyordum.

"Neden?" diye sordum.

Umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. "Her zaman seninle ilgiliydi... değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"En zeki, en güzel, en tatlı, en yetenekli... Annemin favorisi."

Kalbim sıkıştı, bu şekilde mi görüyordu?

"Artık ona sahip olduğuna göre mükemmel bir hayata da sahip olacağını tahmin ediyorum." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Evleneceğini okudum." Alaycı bir şekilde güldü. "Bayan Miles."

Ellerim yumruk hâline gelirken başımla onayladım.

"Uzun sürmeyecek." Sırıttı. "On iki ay içinde senden sıkılacak ve başkasıyla kaçacak." Bu kadar kötü olduğu için kendiyle gurur duyuyormuş gibi sandalyesinde oturuşunu düzeltti.

"İstemiş olsaydın, tabloları sana verirdim," diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri araştırdı.

"Eğer beni içeri alsaydın, sana dünyaları verirdim," dedim.

Gözleri yaşlarla dolduğunda anne ve babam öldüğünden beri ilk kez her zaman olduğu o küçük, tatlı kızı gördüm.

Keder farklı şekillerde çalışırdı. Her zaman yıkıcı olmasına rağmen, etkileri onu değiştirmişti. Bu aslında olduğu kişi değildi.

"Seni seviyorum, Elanor. Tüm bu karmaşaya rağmen, seni her zaman seveceğim ve ihtiyacın olan yardımı almanı sağlayacağım."

Desteğimle şok olmuş gibi içine keskin bir nefes çekti.

Ayağa kalkarak gitmek için döndüm.

"Kate," diye seslendi.

Arkama döndüm.

"Bana gelinliğinle bir fotoğraf yollar mısın?"

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek başımı salladım. "Tamam."

Dönerek dışarı çıktım. Halletmemiz gereken çok şey vardı ama ben pes eden biri değildim.

Elliot

Kadeh kaldırma zamanıydı: kadehimi yanımda oturan güzel gelinime doğru kaldırdım.

Büyülü'nün arazisinde, beyaz bir çadırın içinde evlenerek artık karı koca olmuştuk. Erkek kardeşlerim yanımdaydı, en yakın elli arkadaşımız ve ailemiz buradaydı. "Kathryn." Ona bakarak gülümsedim. "Benim Kate'im."

Christopher'ın Tristan'a, "Ah, lanet olsun," diye fısıldadığını duydum. "İşte başlıyoruz."

Tristan dinlerken kıkırdıyordu.

"Bütün gece senin ne kadar güzel, zeki, sıcak ve sevgi dolu olduğundan bahsedebilirim."

Kate, uzanıp elimi tuttu ve oturduğu yerden öptü.

"Sana tanışmamızdan bile önce yıllarca seni uzaktan nasıl sevdiğimi anlatabilirim. Aşkımızın nasıl kaderimizde olduğunu, senin benim kaderim olduğunu."

Gülümsedi.

"Ama bunların hiçbiri önemli değil." Duyguların ağırlığıyla duraksayarak kaşlarımı çattım ve boğazımı temizledim. "Çünkü burada olmamın sebebi... her gün senin yanında uyanmak."

Gözleri yaşlarla dolduğunda gerçekten acınası duruma düşmeden durmak zorundaydım.

Kadehimi havaya kaldırdım. "Hepinizin güzel karım için kadeh kaldırmasını istiyorum. Kate'e."

Herkes tekrar etti. "Kate'e."

Gün batımıydı; Tristan, Jameson ve Christopher'la birlikte dikiliyordum.

Kate erkek kardeşiyle dans ediyordu. Harika bir gün olmuştu. En iyisiydi.

Peri ışıklarıyla süslenmiş devasa meşe ağacının altındaydık.

Tristan'ın küçük oğlu Patrick koşarak yanımıza geldiğinde nefes nefeseydi. Soluğu kesilmiş ve biraz da paniklemiş görünüyordu. Padoka doğru işaret ediyordu.

Tristan kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bir şey yaptım."

"Ne yaptın?"

Harry alçak sesle, "Yapmadın," diye mırıldandı.

Tristan biraz daha sert bir şekilde, "Ne yaptın?" diye sordu.

Patrick abisini işaret etti. "Harry bana meydan okudu."

"Ne yaptın?" Tristan Patrick'in elini tutarak onu uzağa çekti. Alttaki padoka doğru yürümelerini izlerken kardeşlerimle konuşmaya devam ettim.

"Ahh!" Tristan'ın uzaktan gelen kan dondurucu çığlığını duydum.

"Bu da ne?"

Hepimiz aşağı doğru baktığımızda, koç Humphrey'nin ikiliyi tepeye doğru son hızla kovaladığını gördük.

Jameson, "Sen ne bok yedin, Harrison?" diye bağırdı.

"Gerçekten kapıyı açacağını düşünmemiştim," diye bağırarak karşılık verdi. "Herkes meydan okumaları kabul etmeyeceğini bilir."

Koç bize doğru koşmaya başlayınca herkes çığlık atmaya başladı. Ardından hayvan dikkati dağılmış gibi görünerek durdu ve tüm gücüyle bir ağaca kafa atmaya başladı. Ses gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Ardından dönüp Daniel'a toslayarak onu bir güzel havaya fırlattı.

"Of... *siktir*." Jameson irkildi.

Konukların hepsi canlarını kurtarmak için çığlık atarak kaçmaya başladı.

Kate, "Elliot," diye bağırdı. "Bir şeyler yap."

Gözleri irileşen Christopher kahkahalara boğuldu. "Şimdiye kadar katıldığım en iyi düğün."

Tristan yapabildiği kadar hızlı koşarken Patrick'i kolunun altında taşıyordu.

"Herkes yoldan çekilsin," diye bağırdı. "Bu şey bir katil."

Patlamaya hazır bir hâlde çenemi sıktım. "Lanet olası Harry."

SON

TEŞEKKÜR

Kitap yazmak için bir orduya ihtiyaç var ve ben dünyadaki en iyi orduya sahibim.

Annem Kerry, Nadia, Rachel, Amanda, Lisa ve Nicole'e içtenlikle teşekkür etmek istiyorum, ilk günden beri beta takımım oldunuz. Yaslandığım kayasınız ve benim için yaptığınız her şey için minnettarım. Sayenizde çok daha iyiyim.

Harika Montlake takımım, Sammie, Lindsey ve Nicole, yaptığınız işte bu kadar iyi olduğunuz için teşekkür ederim. Yardımınız ve desteğiniz gerçekleşen bir rüya.

Dünyadaki en iyi kişisel asistanı, sevgili Kellie'me.

Her zaman yazan... ya da yazmayı düşünen bir eş ve anneye katlanan aileme özel olarak teşekkür ederim. Sinir bozucuyum, farkındayım.

Ve size... sevgili okuyucularım, yazma sebebim sizlersiniz.

Hepiniz çok takdir ediliyorsunuz, hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Xoxoxo

YAZAR HAKKINDA

T. L. Swan cidden yazma heyecanının bağımlısı olmuş durumda ve yazmadığı bir zamanı hayal edemiyor. Kocası ve üç çocuğuyla birlikte kendi sonsuza kadar mutlu hayatına devam ettiği Sydney, Avustralya'da ikamet ediyor.